ព្រះ
ត្រៃបិដកបាលី
និង
សេចក្តីប្រែជាភាសាខ្មែរ
វិនយបិដក
ចុល្លវគ្គ ទុតិយភាគ
១០

សមថក្ខន្ធកៈ ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកៈ

និង សេនាសនក្ខន្ធកៈ

ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ ភ្នំពេញ

ព.ស ២៥០១

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ទុតិយភាគ

១០

[illegible]

នឹង

[illegible]

ព.ស. ២៥០១

វិនយបិដកេ ចុល្លវគ្គស្ស

ទុតិយោ ភាគោ

សមថក្ខន្ធកំ

(១) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករោន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្វាជនីយម្បិ បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករិស្សន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្វាជនី-យម្បិ បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករោន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្វាជនីយម្បិ

វិន័យបិដក ចុល្លវគ្គ

ទុតិយភាគ

សមថក្ខន្ធកៈ

(១) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋីទៀបក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ តែងធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺ តជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនមានក្នុងទីចំពោះមុខ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា ជាអ្នកប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មិនសមបើនឹងធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺ តជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនមាន ក្នុងទីចំពោះមុខសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុតែងធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺ តជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ

បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភិក្ខវេ តេសំ មោឃបុរិសានំ អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករិស្សន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្វាជនីយម្បិ បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អសម្មុខីភូតានំ ភិក្ខូនំ កម្មំ កាតព្វំ តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសារណីយំ វា ឧក្ខេបនីយំ វា យោ ករេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

បដិសារណីយកម្មះ ឧក្ខេបនីយកម្មះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនមានគន្លឹចំពោះមុខ ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែបផែន មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនសមបើនឹងធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺតជ្ជនីយកម្មះ និយស្សកម្មះ បព្វាជនីយកម្មះ បដិសារណីយកម្មះ ឧក្ខេបនីយកម្មះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនមានគន្លឹចំពោះមុខទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ។បេ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើតជ្ជនីយកម្មះ និយស្សកម្មះ បព្វាជនីយកម្មះ បដិសារណីយកម្មះ ឧក្ខេបនីយកម្មះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមិនមានគន្លឹចំពោះមុខទេ ភិក្ខុណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦) អធម្មវាទី បុគ្គលោ អធម្មវាទី សម្ពហុលា អធម្មវាទី សង្ឃោ ធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទី សម្ពហុលា ធម្មវាទី សង្ឃោ ។

(៧) អធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទី បុគ្គលំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បតិរូបកេន ។ អធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទី សម្ពហុលេ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហថ ឥមំ រោចេថាតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បតិរូបកេន ។ អធម្មវាទី

(៦) (បទមាតិកាទី ៦) គឺ បុគ្គលជាអធម្មវាទី (អ្នកពោលមិនត្រូវធម៌) ១ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើន(១) ជាអធម្មវាទី ១ សង្ឃជាអធម្មវាទី ១ បុគ្គលជាធម្មវាទី (អ្នកពោលត្រូវធម៌) ១ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទី ១ សង្ឃជាធម្មវាទី ១ ។

(៧) បុគ្គលជាអធម្មវាទីញុំាងបុគ្គលជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរគាប់ចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ជាសម្មុខាវិន័យប្លម គឺគ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ បុគ្គលជាអធម្មវាទី ញុំាងភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរគាប់ចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ បុគ្គលជាអធម្មវាទី

---

១ សំដៅយកភិក្ខុ ២-៣ រូប ទើបគេហៅថា គណៈវិញ្ញូក៏បាន ចំណែកភិក្ខុតែមួយរូប ហៅថា បុគ្គល ភិក្ខុ ៤ រូបឡើងទៅហៅថា សង្ឃ ។

បុគ្គលោ ធម្មវាទឹ សង្ឃំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បតិរូបកេន ។ អធម្មវាទី សម្ពហុលា ធម្មវាទឹ បុគ្គលំ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បតិរូបកេន ។ អធម្មវាទី សម្ពហុលា ធម្មវាទី សម្ពហុលេ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហថ ឥមំ រោចេថាតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បតិរូបកេន ។ អធម្មវាទី សម្ពហុលា ធម្មវាទឹ សង្ឃំ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ

ញ៉ាំងសង្ឃជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាអធម្មវាទី ញ៉ាំងបុគ្គលជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាអធម្មវាទី ញ៉ាំងភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថា រម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ គ្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាអធម្មវាទីញ៉ាំងសង្ឃជាធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ

ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ បញ្ញត្តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បដិរូបកេន ។ អធម្មិកំ សមថំ ធម្មិកំ បុគ្គលំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ បញ្ញត្តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បដិរូបកេន ។ អធម្មិកំ សមថំ ធម្មិកំ សម្ពហុលេ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាថ ឥមំ រោចេថាតិ បញ្ញត្តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បដិរូបកេន ។ អធម្មិកំ សមថំ ធម្មិកំ សង្ឃំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ

ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ បើអធិករណ៍នោះស្ងប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាស្ងប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ សមថៈដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ បើអធិករណ៍នោះស្ងប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាស្ងប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ សមថៈដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យបុគ្គលច្រើនអ្នកដែលប្រកបដោយធម៌ ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ បើអធិករណ៍នោះស្ងប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថាស្ងប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។ សមថៈដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ឲ្យសង្ឃដែលប្រកបដោយធម៌ ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រៀនប្រដៅ

ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយប្បដិរូបកេន ។

កណ្ហបក្ខនវកំ និដ្ឋិតំ ។

(៦) ធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទឹ បុគ្គលំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទី សម្ពហុលេ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហថ ឥមំ រោចេថាតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី បុគ្គលោ ធម្មវាទឹ សង្ឃំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ

របស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយមិនត្រូវតាមធម៌ ត្រាន់តែប្រហែលគ្នានឹងសម្មុខាវិន័យ ។

ចប់ កណ្ហបក្ខ មាន៩ជួន ៩ ។

-(៦) បុគ្គលជាធម្មវាទី ញុំាងបុគ្គលជាធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ បុគ្គលជាធម្មវាទី ញុំាងភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ បុគ្គលជាធម្មវាទី ញុំាងសង្ឃជាធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ

ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សម្ពហុលា អធម្មវាទឹ បុគ្គលំ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សម្ពហុលា អធម្មវាទី សម្ពហុលេ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហថ ឥមំ រោចេថាតិ ឯវញ្ចេ តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សម្ពហុលា អធម្មវាទឹ សង្ឃំ សញ្ញាបេន្តិ និជ្ឈាបេន្តិ បេក្ខេន្តិ អនុបេក្ខេន្តិ ទស្សេន្តិ អនុទស្សេន្តិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេ តំ

ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទី ញ៉ាំងបុគ្គលជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទី ញ៉ាំងភិក្ខុច្រើនជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយ ចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយច្រើនជាធម្មវាទី ញ៉ាំងសង្ឃជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយ ៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយ ៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់ហើយនេះ

អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សង្ឃោ អធម្មវាទី បុគ្គលំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សង្ឃោ អធម្មវាទី សម្ពហុលេ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហថ ឥមំ រោចេថាតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ។ ធម្មវាទី សង្ឃោ អធម្មវាទី សង្ឃំ សញ្ញាបេតិ និជ្ឈាបេតិ បេក្ខេតិ អនុបេក្ខេតិ ទស្សេតិ អនុទស្សេតិ អយំ ធម្មោ អយំ វិនយោ ឥទំ សត្ថុសាសនំ ឥមំ គណ្ហាហិ ឥមំ រោចេហីតិ ឯវញ្ចេតំ អធិករណំ វូបសម្មតិ ធម្មេន វូបសម្មតិ សម្មុខាវិនយេនាតិ ។

សុក្កបក្ខនវកំ និដ្ឋិតំ ។

ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ សង្ឃជាធម្មវាទី ញ៉ាំងបុគ្គលជាអធម្មវាទីឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អ្នកចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ សង្ឃជាធម្មវាទី ញ៉ាំងភិក្ខុច្រើនរូបជាអធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តា អ្នកទាំងឡាយចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះ រម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ សង្ឃជាធម្មវាទី ញ៉ាំងសង្ឃជាអធម្មវាទី ឲ្យកត់សំគាល់ ឲ្យពិចារណា ឲ្យពិនិត្យ ឲ្យពិនិត្យរឿយៗ ឲ្យឃើញ ឲ្យឃើញរឿយៗ ថា នេះធម៌ នេះវិន័យ នេះពាក្យប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា សង្ឃចូរកាន់យកពាក្យនេះចុះ ចូរពេញចិត្តនឹងពាក្យនេះចុះ ដូច្នេះ បើអធិករណ៍នោះរម្ងាប់យ៉ាងនេះ ឈ្មោះថារម្ងាប់ដោយធម៌ ដោយសម្មុខាវិន័យដូច្នេះ ។

ចប់ សុក្កបក្ខ មានចំនួន ៩ ។

(៥) តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតា ទព្វេន មល្លបុត្តេន ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ ហោតិ យំកិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ តេន អនុប្បត្តំ ហោតិ នត្ថិ ចស្ស កិញ្ចិ ឧត្តរិ ករណីយំ កតស្ស វា បដិចយោ ។

(៦) អថខោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស រហោគតស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ មយា ខោ ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ យំកិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ មយា អនុប្បត្តំ នត្ថិ ច មេ កិញ្ចិ ឧត្តរិ ករណីយំ កតស្ស វា បដិចយោ កឹ នុ ខោ អហំ សង្ឃស្ស វេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យន្តិ ។ អថខោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញាបេយ្យំ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសេយ្យន្តិ ។

(៥) សម័យនោះ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ បានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវអរហត្តផល តាំងពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ ថែមទាំងគុណជាតណាមួយ ដែលសាវ័កគួរដល់ គុណជាតនោះលោកក៏បានដល់ ដោយលំដាប់សព្វគ្រប់ហើយ កិច្ចអ្វីមួយ ដែលលោកគប្បីធ្វើតទៅទៀត ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើរួចហើយ ក៏មិនមានដល់លោក ។

(៦) លំដាប់នោះ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ នៅកាន់ទីស្ងាត់ សម្ងំនៅស្ងប់ស្ងៀមតែម្នាក់ឯង ហើយមានចិត្តត្រិះរិះតរឿងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ នូវអរហត្តផល តាំងពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ គុណជាតណាមួយដែលសាវ័កគួរដល់ អាត្មាអញក៏បានដល់នូវគុណជាតនោះ ដោយលំដាប់សព្វគ្រប់ហើយ មួយទៀត កិច្ចអ្វីមួយដែលអាត្មាអញត្រូវធ្វើតទៅទៀត ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលធ្វើរួចហើយ ក៏មិនមានដល់អាត្មាអញ (បើដូច្នោះ) គួរអាត្មាអញធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើដល់សង្ឃដូចម្តេចហ្ន៎ ។ គ្រានោះ ព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ បានត្រិះរិះថា បើដូច្នោះ មានតែអាត្មាអញត្រូវរៀបចំសេនាសនៈផង ត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឃផង ។

[៧] អថខោ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សាយណ្ហ-
សមយំ បដិសល្លានា វុដ្ឋិតោ យេន ភគវា តេនុប-
សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ
និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អាយស្មា ទព្វោ
មល្លបុត្តោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥធ មយ្ហំ ភន្តេ រហោគ-
តស្ស បដិសល្លីនស្ស ឯវំ ចេតសោ បរិវិតក្កោ ឧទបាទិ
មយា ខោ ជាតិយា សត្តវស្សេន អរហត្តំ សច្ឆិកតំ
យំ កិញ្ចិ សាវកេន បត្តព្វំ សព្វំ មយា អនុប្បត្តំ នត្ថិ
ច មេ កិញ្ចិ ឧត្តរិ ករណីយំ កតស្ស វា បតិចយោ
កឹ នុ ខោ អហំ សង្ឃស្ស វេយ្យាវច្ចំ ករេយ្យន្តិ តស្ស
មយ្ហំ ភន្តេ ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ សង្ឃស្ស សេនា-
សនញ្ច បញ្ញាបេយ្យំ ភត្តានិ ច ឧទ្ទិសេយ្យន្តិ ឥច្ឆា-
មហំ ភន្តេ សង្ឃស្ស សេនាសនញ្ច បញ្ញាបេតុំ ភត្តានិ
ច ឧទ្ទិសិតុន្តិ ។ សាធុ សាធុ ទព្វ តេនហិ ត្វំ ទព្វ

[៧] គ្រានោះ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ លុះសាយណ្ហសម័យ
ក៏ចេញអំពីទីពួនសម្ងំទៅ ហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូល
ទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចហើយអង្គុយក្នុងទី
ដ៏សមគួរ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏
ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏
ចំរើន កាលដែលខ្ញុំព្រះអង្គទៅកាន់ទីស្ងាត់ ពួនសម្ងំនៅតែម្នាក់ឯង ក៏
មានចិត្តត្រិះរិះ កើតឡើងយ៉ាងនេះថា អាត្មាអញបានធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់នូវ
អរហត្តផល តាំងពីកើតមកបាន ៧ ឆ្នាំ ហើយគុណជាតណាមួយ
ដែលសាវកគួរដល់ អាត្មាអញក៏បានដល់នូវគុណជាតនោះដោយពេញលេញ
សព្វគ្រប់ហើយ មួយទៀត កិច្ចគួរមួយដែលអាត្មាអញគប្បីធ្វើតទៅទៀត
ឬការសន្សំនូវកិច្ចដែលបានធ្វើរួចហើយ មិនមានដល់អាត្មាអញទេ គួរអា-
ត្មាអញធ្វើការខ្វល់ខ្វាយបម្រើដល់សង្ឃដូចម្ដេចហ្ន៎ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ខ្ញុំព្រះអង្គក៏មានសេចក្ដីត្រិះរិះដូច្នេះថា បើដូច្នោះមានតែអាត្មាអញត្រូវរៀប
ចំសេនាសនៈផង ត្រូវចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឃផង បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ខ្ញុំព្រះអង្គចង់រៀបចំសេនាសនៈផង ចង់ចាត់ចែងចង្ហាន់ដល់សង្ឃផង ព្រះ
បរមគ្រូទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទព្វៈ ប្រពៃហើយ ៗ ម្នាលទព្វៈ បើដូច្នោះ អ្នក

សត្តស្ស សោតាបន្នំ មញ្ញេ បមាណំ កត្វាន ច ទុក្ខស្សា-
ហិតំ ។ ឯវំ កត្វាន តេ តយោ សត្ថា ធម្មំ អប្បមត្តា
ភវន្តា មក្ខសេន្តិ ។

(៨) អថខោ ភគវា ឯកស្មិំ សមយេ ឯកស្មិំ ឋានេ
ធម្មំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ
សង្ឃោ ធម្មំ មល្លបុត្តំ សោតាសមាបន្នំ បញ្ញាបេតុំ កត្តុំ ទេ-
សេតុញ្ច សម្មន្នតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។
បឋមំ ធម្មោ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា
បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ
សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ អាយស្មន្តំ
ធម្មំ មល្លបុត្តំ សោតាសមាបន្នំ បញ្ញាបេតុំ កត្តុំ ទេសេតុញ្ច
សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
សង្ឃោ អាយស្មន្តំ ធម្មំ មល្លបុត្តំ សោតាសមាបន្នំ ប-
ញ្ញាបេតុំ កត្តុំ ទេសេតុញ្ច សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខ-
មតិ អាយស្មតោ ធម្មស្ស មល្លបុត្តស្ស សោតាសមាបន្នំ ប-
ញ្ញាបេតុំ កត្តុំ ទេសេតុញ្ច សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស
យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន

ជាព្រះពុទ្ធបរិស័ទ ហើយជាអ្នកដល់នូវធម៌ ៣ ព្រះអង្គនោះ
ជំនះអាយុ កំនត់ព្រះពុទ្ធដីកាបស់ព្រះមានព្រះភាគ ដោយជាត្រូវ
ព្រះករុណា ព្រះគុណ ។

(៨) គ្រានោះឯង ដំណើរនោះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើ
ធម្មីកថាហើយទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
បើដូច្នោះ សង្ឃត្រូវសន្មតព្រះមល្លបុត្ត ឲ្យជាសោតាសមាបន្នៈ (អ្នក
ជាកំពង់សោតាបន្ន) ជាដើម ឲ្យជាកត្តុ ទេសកៈ (អ្នកជាកំពង់សម្តែង) ជាដើម ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ មុនដំបូង ត្រូវបង្គាប់
ព្រះភិក្ខុ លុះស្មូមហើយត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រាកដសង្ឃថា បពិត្រ
ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើការសន្មតមានកាលគួរដល់សង្ឃ
ហើយ សូមសង្ឃសន្មតព្រះមល្លបុត្តមានអាយុ ឲ្យជាសោតាសមាបន្នៈ
ជាដើម ឲ្យជាកត្តុ ទេសកៈជាដើម ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូម
សង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតព្រះមល្លបុត្តមានអាយុឲ្យជាសោតាសមាបន្នៈ
ជាដើម ឲ្យជាកត្តុ ទេសកៈជាដើម ។ ការសន្មតព្រះមល្លបុត្តមានអាយុ ឲ្យជា
សោតាសមាបន្នៈជាដើម ឲ្យជាកត្តុ ទេសកៈជាដើម គួរដល់លោកដ៏មានអាយុ
អង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មាន
អាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃ

អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សេនាសនបញ្ញាបកោ ច ភត្តុទ្ទេសកោ ច ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៩] សម្មតោ ចាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សភាគានំ សភាគានំ ភិក្ខូនំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ យេ តេ ភិក្ខូ សុត្តន្តិកា តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ សុត្តន្តំ សង្គាយិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ វិនយធរា តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ វិនយំ វិនិច្ឆិនិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ ធម្មកថិកា តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ ធម្មំ សាកច្ឆិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ ឈាយិនោ តេសំ ឯកជ្ឈំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ តេ អញ្ញមញ្ញំ ន ព្យាពាធិស្សន្តីតិ យេ តេ ភិក្ខូ តិរច្ឆានកថិកា កាយទឡ្ហិពហុលា វិហរន្តិ តេសម្បិ ឯកជ្ឈំ

ចុះសង្ឃព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ឲ្យជាសេនាសនបញ្ញាបកៈផង ឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈផងហើយ ការសន្មតិនេះគួរដល់សង្ឃ ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

[៩] ព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដែលសង្ឃបានសន្មតហើយ ក៏រៀបចំសេនាសនៈដើម្បីភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលសុទ្ធតែជាសភាគៈនឹងគ្នាក្នុងទីជាមួយគ្នា ពួកភិក្ខុណាជាអ្នករៀនព្រះសូត្រ ព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុក៏រៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីពួកភិក្ខុទាំងនោះក្នុងទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុទាំងនោះ នឹងនាំគ្នាចាក់សូត្រព្រះសូត្រ ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកទ្រទ្រង់វិន័យ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីពួកភិក្ខុទាំងនោះក្នុងទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុទាំងនោះនឹងនាំគ្នាវិនិច្ឆ័យវិន័យ ពួកភិក្ខុណាជាធម្មកថិក ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីភិក្ខុទាំងនោះក្នុងទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុទាំងនោះនឹងនាំគ្នាសាកច្ឆាធម៌ ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកចំរើនឈាន ព្រះទព្វមល្លបុត្តក៏រៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីភិក្ខុទាំងនោះក្នុងទីជាមួយគ្នា ដោយគិតថា ភិក្ខុទាំងនោះនឹងមិនបៀតបៀនគ្នាទៅវិញទៅមក ពួកភិក្ខុណាជាអ្នកពោលនូវតិរច្ឆានកថា ច្រើនតែមានកាយមាំមួន ព្រះទព្វមល្លបុត្ត ក៏រៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីពួកភិក្ខុទាំងនោះក្នុងទីជាមួយគ្នា

សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ ឥមាយមេ អាយស្មន្តា ភិក្ខុ
អង្គុលិស្សទ្ធិតំ យេបិ តេ ភិក្ខូ វិកាលេ អាគច្ឆន្តិ តេសម្បិ
តេជោធាតុំ សមាបជ្ជិត្វា តេនេវ អាលោកេន សេនា-
សនំ បញ្ញាបេតិ ។ អបិស្សុ ភិក្ខូ សញ្ចិច្ច វិកាលេ
អាគច្ឆន្តិ មយំ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស
ឥទ្ធិបាដិហារិយំ បស្សិស្សាមាតិ ។ តេ អាយស្មន្តំ
ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទន្តិ អម្ហាកំ អាវុ-
សោ ទព្វ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ តេ អាយស្មា
ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ វទេតិ កត្ថ អាយស្មន្តា ឥច្ឆន្តិ
កត្ថ បញ្ញាបេមីតិ ។ តេ សញ្ចិច្ច ទូរេ អបទិសន្តិ
អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ គិជ្ឈកូដេ បព្វតេ[១] សេនាសនំ
បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ[២] ចោរបបាតេ
សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ទព្វ ឥសិគិ-
លិបស្សេ កាឡសិលាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។

១ ឱ. ... បព្វតេ ... ២ ... ទព្វ ... សព្វត្ថ
២ ទិស្សតិ ។

ដោយនឹកថា លោកមានអាយុទាំងឡាយនេះនឹងនៅតាមសប្បាយ ដោយពោល
ទូន្មានតួនកថានេះ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមកគង់ក្នុងវេលាវិកាល (១) ព្រះ
ទព្វមល្លបុត្តក៏ចូលកាន់តេជោធាតុ ហើយរៀបចំសេនាសនៈ ដើម្បីភិក្ខុទាំង
នោះដោយពន្លឺនៃតេជោធាតុនោះឯង ។ ចុះកាលមានភិក្ខុទាំងឡាយ
ដែលមកក្នុងវេលាវិកាល ដោយនឹកថា យើងទាំងឡាយនឹងបានឃើញនូវ-
ឫទ្ធិបាដិហារ្យរបស់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ចូល
ទៅរកព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុ-
សោទព្វៈ ចូរលោករៀបចំសេនាសនៈដើម្បីយើងទាំងឡាយ ។ ព្រះទព្វ-
មល្លបុត្តដ៏មានអាយុ និយាយយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា លោកទាំង
ឡាយដ៏មានអាយុ ចង់នៅក្នុងទីណា ខ្ញុំរៀបចំក្នុងទីណា ។ ភិក្ខុទាំង
ឡាយនោះក៏ចង្អុលទៅកន្លែងឆ្ងាយដោយពាក្យថា ម្នាលអាវុសោទព្វៈ
លោកចូររៀបចំសេនាសនៈលើភ្នំគិជ្ឈកូដ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។
ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈទីជ្រោះសម្រាប់ទម្លាក់
ចោរ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំ
សេនាសនៈលើកាឡសិលាជិតភ្នំឥសិគិលិ ដើម្បីយើងទាំងឡាយចុះ ។

១ វេលាវិកាល គឺវេលាតាំងពីថ្ងៃត្រង់ទៅដល់អរុណរះ ... វេលាដែលហួស
ថ្ងៃត្រង់ទៅ ... ។

អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ វេភារបស្សេ សត្តបណ្ណិគុហាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ សីតវនេ សប្បសោណ្ឌិកបព្ភារេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ គោតមកកន្ទរាយំ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ តិណ្ឌុកកន្ទរាយំ(១) សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ កបោតកន្ទរាយំ(២) សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ តបោទារាមេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ ជីវកម្ពវនេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហិ ។ អម្ហាកំ អាវុសោ ឥធ មទ្ទកុច្ឆិម្ហិ មិគទាយេ សេនាសនំ បញ្ញាបេហីតិ ។ តេសំ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ តេជោធាតុំ សមាបជ្ជិត្វា អង្គុលិយា ជលមានាយ បុរតោ បុរតោ គច្ឆតិ ។ តេបិ តេនេវ អាលោកេន អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ គច្ឆន្តិ ។ តេសំ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ឯវំ សេនាសនំ បញ្ញាបេតិ អយំ មញ្ចោ ឥទំ បីឋំ អយំ ភិសិ ឥទំ ពិព្វោហនំ ឥទំ វច្ចដ្ឋានំ ឥទំ បស្សាវដ្ឋានំ ឥទំ បានីយំ

១ ឱ. តិន្ទុកកន្ទរាយំ ។ ២ ឱ. តបោទកន្ទរាយំ ។

ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ក្នុងសត្តបណ្ណគុហាខាងភ្នំវេភារៈ ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ទៀបជ្រោកភ្នំឈ្មោះសប្បសោណ្ឌិកៈ ក្នុងសីតវ័ន (ព្រៃត្រជាក់) ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ទៀបជ្រោះភ្នំឈ្មោះគោតមកៈ ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ទៀបជ្រោះភ្នំឈ្មោះតិណ្ឌុកៈ ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ទៀបជ្រោះភ្នំឈ្មោះកបោតៈ ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ក្នុងវត្តតបោទា ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ក្នុងជីវកម្ពវ័ន ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ម្នាលអាវុសោទព្វៈ លោកចូររៀបចំសេនាសនៈ ក្នុងមិគទាយវ័ន ទៀបភ្នំមទ្ទកុច្ឆិ ដើម្បីយើងទាំងឡាយផង ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏ចូលតេជោធាតុ ហើយមានម្រាមដៃរុងរឿង ដើរទៅអំពីខាងមុខ ៗ ឯភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ៗ ក៏ដើរទៅអំពីខាងក្រោយ ៗ នៃព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយពន្លឺនោះឯង ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុរៀបចំសេនាសនៈ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយនោះយ៉ាងនេះថា នេះគ្រែ នេះតាំង នេះពូក នេះខ្នើយ នេះទីសម្រាប់បន្ទោបង់ឧច្ចារៈ នេះទីសម្រាប់បន្ទោបង់បស្សាវៈ នេះទឹក

ឥទំ បរិភោជនីយំ ឥទំ ភត្តុទ្ទេសដ្ឋានំ ឥទំ សង្ឃស្ស ឧទកតុម្ពបានីយំ ឥទំ កាលំ បវិសិតព្វំ ឥទំ កាលំ និក្ខមិតព្វន្តិ ។ តេសំ អាយស្មា ចេតិយ មង្គលត្ថេរោ យោ សេនាសនំ បញ្ញាបេត្វា បុនទេវ វត្ថុំ បច្ចាគច្ឆតិ ។

[១៩] តេន ខោ បន សមយេន មេត្តាយកម្មដ្ឋានំ ភិក្ខូ ចរិតា ទេវ មហាន្តំ អប្បមត្តា ច ។ យាវ សង្ឃស្ស លាភតោ សេនាសនំ តានិ តេសំ ពាហុល្លំ លាភតោ ច គណ្ហន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវា មនុស្សា ឥទ្ធិ ចេតនំ ភិក្ខូនំ អភិសង្ខរិត្វា ឧទកំ សព្វំ ទេវលោកេ ខន្តិកម្មំ មេត្តាយកម្មដ្ឋានំ នេ ភិក្ខូនំ ទាតព្វំ ទេវ យចិតព្វំ ការណដ្ឋានំ វិលម្ពន្តិយំ ។ ទេ បញ្ញាតំ បរិស្សាវនបត្តំ នីត្វា ថេរោ ភិក្ខូ បដិតំ ទក្ខិណំ អាសោ ភិក្ខូ ទេវ អបោហសិ ខណ្ឌភក្ខំ ឥតិ បរិហារិកំ(១) ។

១ ម. ឱ. ពី. ឧ. បោត្ថកេ ។ សោធេត្វា ន ទិស្សតិ ។

សម្រាប់ដាំ នេះទឹកសម្រាប់ប្រើប្រាស់ នេះឈើប្រេង នេះទី គនិកសញ្ញារបស់សង្ឃ ពេលនេះ ត្រូវលោកចាំងខ្លាយចូល ពេលនេះត្រូវលោកចាំងខ្លាយចេញ ។ ព្រះពុទ្ធមង្គលបុត្តមានអាយុ រៀបចំសេនាសនៈហើយនេះផលកិច្ចចាំងខ្លាយនោះ ហើយទិមត្តត្រឡប់មកវត្តវេរស្សាវិញ ។

[១៦] សម័យនោះឯង មេត្តាយកិក្ខុទិនីកម្មដកកិក្ខុចាំងខ្លាយ ជាកិច្ចដ៏ធំ តាមបុណ្យទានដ៏ ។ លោកចាំងនោះកែងចុះសេនាសនៈ ចាំងខ្លាយរបស់សង្ឃផែលជារបស់ផ្ទេកតាម ទិនកត្តដ៏ផ្ទេកតាម ។ សម័យនោះឯង មនុស្សចាំងខ្លាយគ្នុងក្រុងកជ្រើស ចង់ប្រាកនសច្ចុទ្ធ អ្នកវិទ្ធិសម្មតុត្តិកទ្ធិទ្ធ(១)ដែលគេតាំងតែងរៀងរើយយប់ខ្ញុំទំនរកិច្ចចាំងខ្លាយជាផេះចរលោកកានមេត្តាយកិក្ខុទិនីកម្មដកកិក្ខុវិញ គេប្រាកតទៃក្រមចាយចុះអង្គុយទទឹកផ្ទេកជាតិរប់តរ ជាកោដទប្រក្រតី ដែលគេប្រាកដហើយហើនណា(២) ។ ភ្លុកមេត្តាយកិក្ខុទិនីកម្មដកកិក្ខុចាំងនោះត្រឡប់ពីបណ្តាគុកតុដ៏លោកានក្រោយកត្ត ហើយកិច្ចកិក្ខុចាំងខ្លាយជាផេះចា ត្វាល គាំស្រោចាំងខ្លាយ គ្មានកេចកត្តរបស់លោកមានឥវ៉ាន់ មិនមានអ្វីៗ ។

១ ជាឈ្មោះរបស់ទៀន ប្រែថា សម្រាប់បរិភោគរបស់ខ្មែរស្រែង ពីស្មោះកេនជាសេដ្ឋាញ តាងកោជន៍ទៀត ។ ដែលរបៀបចក្ខុងទាន់ពោ. ។ ២ គេប្រកតធ្វើបានដោយកុះអង្គុយរបពីរ ទឹកផ្ទេកជាតិកោជន៍ទម្ពាត ដែលគេធ្វើជ្រូតផ្ទែបារ ។

ឋិកាចេ ទេថ បរិវេណគ្គំ អក្ខាតំ អាវុសោ សព្វំ អហោសិ តេសំ អហោសិ ឧទ្ទិដ្ឋំ អហោសីតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកា ចន ភិក្ខូ បរិវេណគ្គំ អគ្គំ អាវុសោ ន តិដ្ឋំ អហោសិ ចាតាតិ យថាវុឌ្ឍំ សេណាជនំ ពិលន្ទំ ទធិយន្តិ ។

(១១) តេន ខោ បន សមយេន កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ សង្ឃស្ស ចតុក្កភត្តំ ទេតិ និច្ចភត្តំ ។ សោ គេហេ សបុត្តទារោ ឧបតិដ្ឋតិ បរិវិសតិ ។ អញ្ញេ ឱទនេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ សូបេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ តេលេន បុច្ឆន្តិ អញ្ញេ ឧត្តរិភង្គេន បុច្ឆន្តិ ។

(១២) តេន ខោ បន សមយេន កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ ភត្តំ ស្វាតនាយ មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ ឧទ្ទិដ្ឋំ ហោតិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អារាមំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន យេនាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧប-

ព្រោះថា ទាំងឡាយពួកខ្លះប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ភិក្ខុទាំងរបស់យើងមានសប្បិ មានប្រេង មានសម្ភុត្តភត្ត ។ ឯមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ និយាយប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ យើងគ្មានវត្ថុអ្វីមានតែបាយបុរាណ្ណ ទឹកជ្រក់ជាទំរកង់ ជាភោជនទ្រព្រោត ដែលគេប្រោះហើយយ៉ាងណាប៉ុណ្ណោះ ។

(១១) សម័យនោះឯង គហបតិឈ្មោះកល្យាណភត្តិកៈ តែងប្រគេនចតុក្កភត្ត(១)ជានិច្ចភត្តដល់សង្ឃ ។ គហបតិនោះព្រមទាំងកូនប្រពន្ធតែងចូលទៅបម្រើអង្គាស (ព្រះសង្ឃ) ក្នុងផ្ទះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយឯទៀត ក៏សួរកេបាយ សួរកេសម្ល កេប្រេង កេសម្ភុត្តភត្ត ។

(១២) សម័យនោះឯង ភត្តដែលគហបតិនោះនឹងប្រគេនក្នុងថ្ងៃស្អែក គេជ្រើសរើសមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ (ឲ្យទទួល) ។ គ្រានោះ កល្យាណភត្តិកគហបតិចូលទៅកាន់អារាម ដោយមានកិច្ចអ្វីមួយ ហើយក៏ចូលទៅរកព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ

១ ភត្តសម្រាប់ភិក្ខុ ៤ រូប ។

សង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ កល្យាណភត្តិកំ គហបតឹ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អាយស្មតា ទព្វេន មល្លបុត្តេន ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច កស្ស ភន្តេ អម្ហាកំ ឃរេ ស្វាតនាយ ភត្តុទ្ទេសោតិ ។ មេត្តិយភុម្មជកានំ ខោ គហបតិ ភិក្ខូនំ តុម្ហាកំ ឃរេ ស្វាតនាយ ភត្តុទ្ទេសោតិ ។ អថខោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អនត្តមនោ អហោសិ កថំ ហិ នាម បាបភិក្ខូ អម្ហាកំ ឃរេ ភុញ្ជិស្សន្តីតិ ឃរំ គន្ត្វា ទាសឹ អាណាបេសិ យេ ជេ ស្វេ ភត្តិកា អាគច្ឆន្តិ តេ កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញបេត្វា កណាជកេន ពិលង្គទុតិយេន បរិវិសាតិ ។ ឯវំ អយ្យោតិ ខោ សា ទាសី កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិស្ស បច្ចស្សោសិ ។ អថខោ

ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ក៏និយាយពន្យល់កល្យាណភត្តិកគហបតិ ដែលអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ កល្យាណភត្តិកគហបតិ កាលព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ និយាយពន្យល់ឲ្យឃើញច្បាស់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយដោយធម្មីកថាហើយ និយាយពាក្យនេះនឹងព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន ស្អែកនេះលោកម្ចាស់ចាត់ភិក្ខុអង្គណា (ឲ្យទៅទទួល) ភត្តក្នុងផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តឆ្លើយថា ម្នាលគហបតិ ស្អែកនេះគេចាត់មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយ (ឲ្យទៅទទួល) ភត្តក្នុងផ្ទះអ្នកក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ លំដាប់នោះ កល្យាណភត្តិកគហបតិមានសេចក្តីមិនត្រេកអរ ដោយគិតថា ចុះហេតុអ្វីបានជាភិក្ខុលាមកទាំងឡាយ ទៅឆាន់ក្នុងផ្ទះរបស់អាត្មាអញ (លុះគិតដូច្នេះហើយ) ក៏ទៅផ្ទះបង្គាប់ទាសីថា នែនាង ស្អែកពួកលោកណាមកទទួលបង្គាន់ ហាងឯងក្រាលអាសនៈក្នុងរោង ហើយអង្គាសលោកទាំងនោះដោយបាយបុរីមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ ។ ទាសីនោះទទួលស្តាប់ពាក្យកល្យាណភត្តិកគហបតិដោយពាក្យថា ចា៎ះ អ្នកម្ចាស់ ។ លំដាប់នោះ

មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ហិយ្យោ ខោ អាវុសោ អម្ហាកំ កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ ភត្តំ ឧទ្ទិដ្ឋំ ស្វេ អម្ហេ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ សបុត្តទារោ ឧបតិដ្ឋិត្វា បរិវិសិស្សតិ អញ្ញេ ឱទនំ បដិវិស្សន្តិ អញ្ញេ សូបំ បដិវិស្សន្តិ អញ្ញេ តេលំ បដិវិស្សន្តិ អញ្ញេ ឧត្តរិភង្គំ បដិវិស្សន្តីតិ ។ តេ តេនេវ សោមនស្សេន ន ចិត្តរូបំ រត្តិយា សុបឹសុ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន កល្យាណភត្តិកស្ស គហបតិនោ និវេសនំ តេនុបសង្កមឹសុ ។ អទ្ទសា ខោ សា ទាសី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ទូរតោ វ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញបេត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច និសីទថ ភន្តេតិ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ និស្សំសយំ ខោ ន តាវ ភត្តំ សិទ្ធំ ភវិស្សតិ យថា មយំ កោដ្ឋកេ និសីទាបិយាមាតិ(១) ។

១ សព្វត្ថ និសីទាបេយ្យាមាតិ ទិស្សតិ ។

មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយគិតថា ម្នាលអាវុសោ កាលពីថ្ងៃម្សិលមិញ ភត្តរបស់ពួកយើងបានដាក់ឲ្យហើយនៅក្នុងផ្ទះរបស់កល្យាណភត្តិកគហបតី កល្យាណភត្តិកគហបតីព្រមទាំងកូនប្រពន្ធនឹងចូលមកបំរើអង្គាសពួកយើងក្នុងថ្ងៃស្អែក ភិក្ខុទាំងឡាយខ្លះនឹងទទួលបាយ ខ្លះសម្ល ខ្លះប្រេង ខ្លះសម្លម្ហូបផ្សេង ៗ ដោយសេចក្ដីសោមនស្សនោះឯង មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុនោះក៏ដេកមិនលក់ តាមសេចក្ដីគាប់ចិត្តក្នុងរាត្រី (នោះ) ។ គ្រានោះ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ក៏ស្លៀកស្បង់ប្រដាប់បាត្រចីវរចូលទៅកាន់លំនៅរបស់កល្យាណភត្តិកគហបតីក្នុងវេលាព្រឹក ។ ទាសីនោះបានឃើញមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ កំពុងដើរមកអំពីចម្ងាយ លុះឃើញហើយក៏ក្រាលអាសនៈក្នុងជង្រុក ហើយបាននិយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយគង់ចុះ ។ លំដាប់នោះ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កុំសង្ស័យឡើយ ភត្តនៅមិនទាន់ស្រេចទេ ព្រោះថាគេឲ្យយើងអង្គុយក្នុងជង្រុកសិន ។

អថខោ សា ទាសី កណាជកេន ពិលង្គទុតិយេន
ឧបកញ្ញិ ភុញ្ជថ ភន្តេតិ ។ មយំ ខោ ភគិនិ និច្ច-
ភត្តិកាតិ ។ ជានាមិ អយ្យា និច្ចភត្តិកាតិ អបិចាហំ
ហិយ្យោ គហបតិនា អាណត្តា យេ តេ ស្វេ ភត្តិកា
អាគច្ឆន្តិ តេ កោដ្ឋកេ អាសនំ បញ្ញាបេត្វា កណាជ-
កេន ពិលង្គទុតិយេន បរិវិសាតិ ភុញ្ជថ ភន្តេតិ ។
អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ហិយ្យោ ខោ អាវុ-
សោ កល្យាណភត្តិកោ គហបតិ អារាមំ អាគមា-
សិ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សន្តិកេ និស្សំសយំ ខោ
មយំ ទព្វេន មល្លបុត្តេន គហបតិនោ សន្តិកេ បរិ-
ភិន្នាតិ(១) ។ តេ តេនេវ ទោមនស្សេន ន ចិត្តរូបំ
ភុញ្ជឹសុ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ បច្ឆាភត្តំ
បិណ្ឌបាតប្បដិក្កន្តា អារាមំ គន្ត្វា បត្តចីវរំ បដិសា-
មេត្វា ពហារាមកោដ្ឋកេ សង្ឃាដិបល្លត្ថិកាយ និ-
សីទឹសុ តុណ្ហីភូតា មង្កុភូតា បត្តក្ខន្ធា អធោមុខា

១ ម. និស្សំសយំ ទព្វេន មល្លបុត្តេន គហបតិនា សន្តិកេ បរិភិន្នាតិ ទិស្សតិ ។

គ្រានោះ ទាសីនោះ ក៏ដួសបាយក្ដាំងដោយចុងចានមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរ
ហើយនិមន្តថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយឆាន់ចុះ ។ មេត្តិយ-
ភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ទើបពោលថា ម្នាលប្អូនស្រី យើងទាំងឡាយជាអ្នក
ទទួលនិច្ចភត្ត ។ ទាសីនោះទើបថា ខ្ញុំព្រះករុណាដឹងថា លោកម្ចាស់
ទាំងឡាយ ជាអ្នកទទួលនិច្ចភត្តហើយ តែម្សិលមិញនេះ គហបតីបង្គាប់ខ្ញុំព្រះ
ករុណាថា តែបើ លោកទាំងឡាយណា ត្រូវការដោយចង្ហាន់និមន្តមក
ក្នុងថ្ងៃស្អែក ចូរឯងក្រាលអាសនៈក្នុងជ្រុងផ្ទះ ហើយអង្គាសលោក
ទាំងនោះ ដោយបាយក្ដាំងមានទឹកជ្រក់ជាគំរប់ពីរចុះ បពិត្រលោកទាំង
ឡាយដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយឆាន់ចុះ ។ លំដាប់នោះ មេត្តិយភិក្ខុ
និងភុម្មជកភិក្ខុ និយាយថា ម្នាលអាវុសោ កាលថ្ងៃម្សិលមិញ កល្យាណ-
ភត្តិកគហបតិ បាននៅកាន់អារាមទៅកាន់សំណាក់ទព្វមល្លបុត្ត ពួកយើង
ប្រាកដជាទព្វមល្លបុត្តញុះញង់ ក្នុងសំណាក់នៃគហបតិហើយ ។ មេត្តិ-
យភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងនោះ ក៏មិនបានឆាន់ដូចចិត្តដែលប៉ុនប៉ងព្រោះតែ
សេចក្ដីទោមនស្សនោះឯង ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុត្រឡប់ពីបិណ្ឌ-
បាត ក្នុងវេលាក្រោយភត្តហើយ ទៅកាន់អារាមក្នុងវេលានោះ ក៏រៀបទុក
ដាក់បាត្រនិងចីវរ ហើយអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ដោយសង្ឃាដិខាងក្រៅ
ក្លោងទ្វារខាងក្រៅ នៅស្ងៀម មានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ទំលាក់ក ឱនមុខចុះ

បត្តក្ខន្ធោ អប្បដិភាណោ ។ អថខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី យេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ក្យាហំ អយ្យានំ អបរជ្ឈាមិ កិស្ស មំ អយ្យា នាលបន្តីតិ ។ តថា ហិ បន ត្វំ ភគិនិ អម្ហេ ទព្វេន មល្លបុត្តេន វិហេឋិយមានេ អជ្ឈុបេក្ខសីតិ ។ ក្យាហំ អយ្យា ករោមីតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ ភគិនិ ឥច្ឆេយ្យាសិ អជ្ជេវ ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ នាសាបេយ្យាតិ ។ ក្យាហំ អយ្យា ករោមិ កឹ មយា សក្កា

ស្រពាប់ស្រពោន ឥតមាននិយាយអ្វីទេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុនីឈ្មោះមេត្តិយា ចូលទៅរកមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះនឹងមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំ ។ កាលបើមេត្តិយាភិក្ខុនីនិយាយយ៉ាងនេះហើយ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុមិននិយាយតបសោះឡើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីបាននិយាយពាក្យនេះ នឹងមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះករុណាសូមថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុមិននិយាយតបជាគំរប់បីដងផង ។ ទើបមេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា ខ្ញុំព្រះករុណាបានប្រទូស្តនឹងលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដូចម្តេច ហេតុអ្វីបានជាលោកម្ចាស់ទាំងឡាយមិននិយាយនឹងខ្ញុំព្រះករុណា ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី ពិតជាព្រងើយហើយ ខណៈទព្វមល្លបុត្តភិក្ខុបៀតបៀនយើង នាងឯងក៏ព្រងើយកន្តើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំព្រះករុណានឹងធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលប្អូនស្រី បើនាងប្រាថ្នា (ធ្វើ) ត្រូវក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគឲ្យញុំាងទព្វមល្លបុត្តមានអាយុឲ្យវិនាសចេញ ក្នុងថ្ងៃនេះឲ្យបាន ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីសួរថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច បានកើតអ្វីដែលខ្ញុំនឹងគាប

កាតុន្តិ ។ ឯហិ ត្វំ ភគិនិ យេន ភគវា តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯវំ វទេហិ នយិទំ ភន្តេ ឆន្នំ នប្បតិរូបំ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា អនុបទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា យតោ និវាតំ តតោ បវាតំ ឧទកំ មញ្ញេ អាទិត្តំ អយ្យេនម្ហិ ទព្វេន មល្លបុត្តេន ទូសិតាតិ ។ ឯវំ អយ្យាតិ ខោ មេត្តិយា ភិក្ខុនី មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ អដ្ឋាសិ ។ ឯកមន្តំ ឋិតា ខោ សា(១) មេត្តិយា ភិក្ខុនី ភគវន្តំ ឯតទវោច នយិទំ ភន្តេ ឆន្នំ នប្បតិរូបំ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា អនុបទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា យតោ និវាតំ

១ ម. បោត្ថកេ សាតិ ន ទិស្សតិ ។

ធ្វើបាន ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលប្អូនស្រី បើដូច្នោះ នាងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ចូរក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ យ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនេះមិនមែនជាការគួរទេ មិនមែនជាការសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះក្រឡប់ជាប្រកបដោយភ័យ ប្រកបដោយចង្រៃ ប្រកបដោយឧបទ្រពទៅវិញ ទីណាដែលមិនធ្លាប់មានខ្យល់ ទីនោះក្រឡប់ជាមានខ្យល់វិញ ដូចជាទឹកឆាបឆេះហើយប្រែជាក្តៅ ខ្ញុំត្រូវព្រះទព្វមល្លបុត្តជាម្ចាស់ធ្វើប្រទូស្តនឹងខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីទទួលស្តាប់ពាក្យមេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុដោយពាក្យថា យ៉ាងនឹងហើយ លោកម្ចាស់ រួចហើយចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ មេត្តិយាភិក្ខុនីនោះ លុះឋិតនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ការនេះមិនមែនជាការគួរទេ មិនមែនជាការសមគួរទេ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ទិសណាដែលមិនធ្លាប់មានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះក្រឡប់ទៅជាប្រកបដោយភ័យ ប្រកបដោយចង្រៃ ប្រកបដោយឧបទ្រពទៅវិញ ទីណាដែលមិនធ្លាប់មានខ្យល់

តតោ សវាតំ ឧទកំ មញ្ញេ អាទិត្តំ អយ្យេនម្ហិ ទព្វេន មល្លបុត្តេន ទូសិតាតិ ។

[១៣] អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ន ខោ ទព្វ ទព្វា ឯវំ និព្វេឋេន្តិ សចេ តយា កតំ កតន្តិ វទេហិ សចេ អកតំ អកតន្តិ វទេហីតិ ។ យតោហំ ភន្តេ ជាតោ នាភិជានាមិ សុបិនន្តេនាបិ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតា បគេវ

ទិសនោះត្រឡប់ទៅជាមានខ្យល់វិញ ដូចជាទឹកធ្លាប់ត្រជាក់ ប្រែទៅជាក្តៅវិញ ឥឡូវព្រះទព្វមល្លបុត្តជាម្ចាស់បានប្រទូស្តនឹងខ្ញុំព្រះអង្គហើយ ។

(១៣) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ គ្រានោះព្រះមានព្រះភាគជាម្ចាស់ ទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយសួរបញ្ជាក់នូវព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុថា ពោលនេះថា ម្នាលទព្វៈ អ្នកនឹកឃើញថា អ្នកបានធ្វើកើតដូចភិក្ខុនីនេះ បាននិយាយឬទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះទព្វមល្លបុត្តជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ជាគំរប់បីដងផងថា ម្នាលទព្វៈ អ្នកនឹកឃើញថា អ្នកបានធ្វើកើតដូចជាភិក្ខុនីនេះបាននិយាយឬទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ដូចជាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទព្វៈ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ មិននិយាយដោះសារយ៉ាងនេះទេ បើអំពើដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកត្រូវនិយាយថា ខ្ញុំបានធ្វើហើយ បើអំពើដែលអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកត្រូវនិយាយថា ខ្ញុំមិនបានធ្វើទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តាំងពីខ្ញុំព្រះអង្គកើតមក សូម្បីតែយល់សប្តិសេពមេថុនធម្មក៏មិនដែលស្គាល់សោះឡើយ ចាំបាច់និយាយទៅថ្វី ដល់កាល

ជានាថាតិ ។ អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ មេត្តិយំ ភិក្ខុនឹ នាសេថ ឥមេ ច ភិក្ខូ អនុយុញ្ជថាតិ ។ ឥទំ វត្វា ភគវា ឧដ្ឋាយាសនា វិហារំ បាវិសិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ មេត្តិយំ ភិក្ខុនឹ នាសេសុំ ។ អថខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ តេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ មា អាវុសោ មេត្តិយំ ភិក្ខុនឹ នាសេថ ន សា កិញ្ចិ អបរជ្ឈតិ អម្ហេហិ សា ឧស្សាហិតា កុបិតេហិ អនត្តមនេហិ ចាវនាធិប្បាយេហីតិ ។ កឹ បន តុម្ហេ អាវុសោ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេថាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថញ្ហិ នាម មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ

ចាំរលឹកឡើង ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះអ្នកទាំងឡាយ ចូរឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកចេញ មួយទៀត អ្នកទាំងឡាយ ចូរសាកសួរពួកភិក្ខុទាំងនេះមើល ។ លុះព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ដូច្នោះហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅកាន់វិហារវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏ឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកចេញក្នុងវេលានោះ ។ ទើបមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ និយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរលោកទាំងឡាយ កុំឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីសឹកឡើយ នាងនោះមិនមានកំហុសអ្វីទេ (ហេតុដើមមកពី) យើងទាំងអស់គ្នាអន់ចិត្តខឹងក្រេវក្រោធ ប្រាថ្នាឲ្យឃ្លាតចាកសមណភេទ ទើបឲ្យមេត្តិយាភិក្ខុនីនោះបោះខ្លួនឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកចាំបាច់ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូលដែរឬ ។ មេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យ៉ាងនឹងហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូលសោះ ។ ឯភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេន ហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វោ ។ តេន ភិក្ខវេ ទព្វេន មល្លបុត្តេន សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ សោហំ ភន្តេ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ យាចិតព្វោ អហំ ភន្តេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ សោហំ សតិវេបុល្លប្បត្តោ តតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ(១) សតិវិនយំ យាចាមីតិ ។

១ ឧភយបោត្ថកេ សោហំ ភន្តេ សតិវេបុល្លប្បត្តោ តតិយម្បិ សង្ឃំ យាចាមិ ។

ពួក មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ចោទទព្វមល្លបុត្តដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូរឲ្យសតិវិន័យដល់ទព្វមល្លបុត្តជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សតិវិន័យនោះ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទព្វមល្លបុត្តនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីទើបនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយនេះ ចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ ទព្វមល្លបុត្ត គប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយនេះ ចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃជាគំរប់បីដងផង ។

(១៦) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥមេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ឥមេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឃោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ សុណាតុ មេ

(១៦) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយនេះ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ បើការសូមសតិវិន័យមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សូមសង្ឃឲ្យសតិវិន័យដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិចុះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ មេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយនេះ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្ត ដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃបានឲ្យសតិវិន័យ ដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ ។ ការឲ្យសតិវិន័យ ដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

ភន្តេ សង្ឃោ ឥមេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ អាយស្មា ទព្វោ មល្លបុត្តោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឃោ អាយស្មតោ ទព្វស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នោ សង្ឃេន អាយស្មតោ ទព្វស្ស មល្លបុត្តស្ស សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយោ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(១៨) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ ធម្មិកានិ សតិវិនយស្ស ទានានិ សុទ្ធោ ហោតិ ភិក្ខុ អនាបត្តិកោ អនុវទន្តិ ច នំ យាចតិ ច តស្ស សង្ឃោ សតិវិនយំ ទេតិ ធម្មេន សមគ្គេន(១) ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ធម្មិកានិ សតិវិនយស្ស ទានានីតិ ។

១ ម. សមគ្គា ។

មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុទាំងឡាយនេះ ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃបានឲ្យសតិវិន័យដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ ។ ការឲ្យសតិវិន័យដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសតិវិន័យដល់ព្រះទព្វមល្លបុត្តដ៏មានអាយុ ជាអ្នកបរិបូណ៌ដោយសតិហើយ (ការឲ្យសតិវិន័យនេះ) សមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ បានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឲ្យសតិវិន័យ(១) ដែលប្រកបដោយធម៌នេះមាន ៥ យ៉ាង គឺ ភិក្ខុជាអ្នកបរិសុទ្ធមិនមានអាបត្តិ ១ ភិក្ខុឯទៀតចោទភិក្ខុនោះ ១ ភិក្ខុនោះសូម ១ សង្ឃឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ១ សង្ឃព្រមព្រៀងគ្នាឲ្យដោយធម៌ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឲ្យសតិវិន័យប្រកបដោយធម៌ ៥ យ៉ាងនេះឯង ។

១ អដ្ឋកថាថា សតិវិន័យនេះ សង្ឃត្រូវឲ្យតែព្រះខីណាស្រពប៉ុណ្ណោះ មិនត្រូវឲ្យដល់ភិក្ខុឯទៀតទេ [illegible] ។ សតិវិន័យនេះត្រូវ [illegible] ។ [illegible] ។

[៤៦] តេន ខោ បន សមយេន គគ្គោ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ ។ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ ភិក្ខូ គគ្គំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសិំ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហន្តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវម្បិ នំ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខូ គគ្គំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេស្សន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិ-

[៤៦] សម័យនោះឯង គគ្គភិក្ខុ ជាភិក្ខុឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្កួតដែលមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ តែងតែប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យលាមកល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយចោទគគ្គភិក្ខុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុចូរលើកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ គគ្គភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យលាមកល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះគ្រាន់តែបានធ្វើដោយសេចក្ដីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទគគ្គភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុ ចូរលើកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុទាំងឡាយមិនសមបើនឹងចោទគគ្គភិក្ខុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលបានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុចូរលើកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវ

តាតិ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហន្តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ឯវម្បិ នំ វុច្ចមានំ ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ គគ្គស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វោ ។ តេន ភិក្ខវេ គគ្គេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ

អាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ គគ្គភិក្ខុនោះបាននិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោល បានព្យាយាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះអាត្មាអញ បានធ្វើដោយសេចក្ដីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏នៅតែពោលចោទគគ្គភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុ ចូររលឹកមើលចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ លំដាប់នោះភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃត្រូវឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់គគ្គភិក្ខុដែលបាត់វង្វេងចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អមូឡ្ហវិន័យនោះសង្ឃគប្បីឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គគ្គភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកសង្ឃហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយថ្វាយបង្គំបាទាភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ រួចអង្គុយច្រហោង ផ្គងអញ្ជលីឡើង និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលខ្ញុំ

ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយា-
សកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតប-
រិក្កន្តំ មំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈា-
ចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ
អាបជ្ជិតាតិ ត្យាហំ ឯវំ វទាមិ អហំ ខោ អាវុសោ
ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ
ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ
អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន
មេ ឯតំ កតន្តិ ឯវម្បិ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតា-
យស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ សោហំ ភន្តេ
អមូឡ្ហវិនយំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ
យាចិតព្វោ ។បេ។ តតិយម្បិ យាចិតព្វោ អហំ ភន្តេ
ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ
ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ
អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ មំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន ចិត្ត-
វិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ

គេមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តកន្លង បានពោល
នូវពាក្យហាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ឯភិក្ខុទាំង
ឡាយក៏ចោទខ្ញុំដោយអាបត្តិ ព្រោះតែខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែ
ប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញចុះ លោក
ជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំបាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំង
ឡាយនោះយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិប-
ល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួលនោះ
ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជា
របស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះទេ អំពើនេះខ្ញុំ
អញ្ញាណធ្វើហើយដោយសេចក្តីវង្វេង ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ពោលចោទខ្ញុំយ៉ាង
នេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ
មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបានធ្វើហើយ
មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុត្រូវសូមជាគំរប់ពីរដងផង
។បេ។ សូមជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួត
មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែ
ប្រួលនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមល្មើសនូវកិច្ច
មិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ឯភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចោទខ្ញុំដោយអាបត្តិ

សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ត្យាហំ ឯវំ វទាមិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ឯវំ វុច្ចមានាបិ ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ សោហំ អមូឡ្ហោ តតិយម្បិ ភន្តេ សង្ឃំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចាមីតិ ។

(១៥) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ គគ្គោ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ ភិក្ខូ គគ្គំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា

ព្រោះតែខ្ញុំនុ៎ះមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញឬ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ខ្ញុំក៏បាននិយាយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះវិញ យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះគឺអញបានធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ឯភិក្ខុទាំងឡាយនោះហៅខ្ញុំយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញឬ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបាត់វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃជាគំរប់បីដងនេះ ។

(១៥) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្តៀងនឹងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ គគ្គភិក្ខុនោះជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលលោកកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាមល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយចោទគគ្គភិក្ខុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារថា

ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយា-សកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិត-បរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវម្បិ នំ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អមូឡ្ហោ សង្ឃំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្ត-វិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិប-រិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ

លោកដ៏មានអាយុ រឭកឃើញដែរឬ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអា-យុ ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះទេ អំពើនេះអាត្មាអញបានធ្វើហើយ ដោយសេចក្ដីវង្វេង ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែចោទភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកដ៏មានអា-យុរឭកឃើញដែរឬ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ឥឡូវភិក្ខុនោះបាត់វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ បើការសូមអមូឡ្ហវិន័យ មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុជាអ្នកបាត់វង្វេងហើយនុ៎ះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុនេះជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលលោកកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងព្យាយាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ឯភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចោទភិក្ខុដោយអាបត្តិ ព្រោះតែលោកជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារជា

សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសិំ ចិត្តវិ-បរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិយន្តំ នាហន្តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវម្បិ នំ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អមូឡ្ហោ សង្ឃំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឃោ គគ្គស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ គគ្គស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។ បេ ។ ទិន្នោ សង្ឃេន គគ្គស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

ថាលោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ គគ្គភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំឆ្កួត ខ្ញុំជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល កាលដែលខ្ញុំកំពុងឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលនោះ បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាមលើសល្បួតក្តី មិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញនូវអំពើនោះថា អំពើនេះអាត្មាអញបានធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទគគ្គភិក្ខុនោះ យ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុចូររលឹកឃើញចុះ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ គគ្គភិក្ខុនោះបាត់វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកបាត់វង្វេងហើយ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហ-វិន័យ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកបាត់វង្វេង គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។ បេ ។ សង្ឃបានឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដល់គគ្គភិក្ខុជាអ្នកបាត់វង្វេងហើយ ការឲ្យអមូ-ឡ្ហវិន័យនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(១៨) តីណិមានិ ភិក្ខវេ អធម្មិកានិ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានានិ តីណិ ធម្មិកានិ ។ កតមានិ តីណិ អធម្មិកានិ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានានិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ សរមានោ វ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ សរាមិ ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ អធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។

(១៩) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ សរមានោ វ ឯវំ វទេតិ សរាមិ ខោ អហំ អាវុសោ យថាសុបិនន្តេនាតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ អធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។

(១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យនេះ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ត្រូវអាបត្តិហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ រលឹកឃើញឬ៖ លោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះកាលរលឹកឃើញក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញទេ ។ សង្ឃឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។

(១៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញឬ៖ លោកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ កាលភិក្ខុនោះរលឹកឃើញក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញដែរ តែដូចជាយល់សប្តិ ។ សង្ឃឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។

[២០] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អនុម្មត្តកោ ឧម្មត្តកាលយំ ករោតិ អហម្បិ ឯវំ ករោមិ តុម្ហេបិ ឯវំ ករោថ មយ្ហម្បេតំ កប្បតិ តុម្ហាកម្បេតំ កប្បតីតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ អធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។ ឥមានិ តីណិ អធម្មិកានិ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានានិ ។

[២១] កតមានិ តីណិ ធម្មិកានិ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានានិ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ ។ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អសរមានោវ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ

(៦០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវអាបត្តិហើយ ។ បើសង្ឃក្ដី ភិក្ខុច្រើនរូបក្ដី បុគ្គល ១ រូបក្ដី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញចុះ លោកត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះមិនមែនជាភិក្ខុឆ្កួត តែក្លែងធ្វើជាឆ្កួតនិយាយថា ខ្ញុំក៏ធ្វើយ៉ាងនេះ ចុះលោកទាំងឡាយក៏ធ្វើយ៉ាងនេះដែរ ការធ្វើនេះសមគួរដល់ខ្ញុំផង ការធ្វើនេះសមគួរដល់លោកទាំងឡាយផង ។ សង្ឃក៏ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាងប៉ុណ្ណោះឯង ។

(៦១) ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្កួតនោះមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ហើយក៏ប្រព្រឹត្តអនាចារ ច្រើនពោលនូវពាក្យហួសល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ បើសង្ឃក្ដី ភិក្ខុច្រើនរូបក្ដី បុគ្គល ១ រូបក្ដី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញចុះ លោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុឆ្កួតនោះរលឹកមិនឃើញសោះ ក៏និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំជាអ្នកត្រូវអាបត្តិ មាន

សរាមិ ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ ធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។

(៦២) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ ។ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អសរមានោ វ ឯវំ វទេតិ សរាមិ ខោ អហំ អាវុសោ យថាសុបិនន្តេនាតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ ធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។

(៦៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ ។ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា សរតាយស្មា ឯវរូបិំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឧម្មត្តកោ ឧម្មត្តកាលយំ ករោតិ

សភាពយ៉ាងនេះ ខ្ញុំរលឹកមិនឃើញទេ ។ សង្ឃឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។

(៦២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុមាន ចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុនោះក្នុងកាលមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល បាន ប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជា របស់សមណៈជាច្រើន ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញទេ លោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះរលឹកមិនឃើញសោះ រមែងពោល យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញដែរ តែថាដូចជា យល់សប្តិ ។ សង្ឃក៏ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។

(៦៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជាភិក្ខុមាន ចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ។ ភិក្ខុឆ្កួតនោះមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយ បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់ សមណៈជាច្រើន ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុ នោះថា លោកដ៏មានអាយុរលឹកឃើញទេ លោកជាអ្នកត្រូវអាបត្តិមាន សភាពយ៉ាងនេះហើយ ។ ភិក្ខុនោះឆ្កួតមែន ក៏ធ្វើអាការជាឆ្កួតហើយ

អហម្បិ ឯវំ ករោមិ តុម្ហេបិ ឯវំ ករោថ មយ្ហម្បិ ឯវំ កប្បតិ តុម្ហាកម្បិ កប្បតីតិ ។ តស្ស សង្ឃោ អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ ធម្មិកំ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ ។ តីណិ ធម្មិកានិ អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានានីតិ ។

[៦៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បដិញ្ញាយ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករោន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្ពាជនីយម្បិ បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អប្បដិញ្ញាយ ភិក្ខូនំ កម្មានិ ករិស្សន្តិ តជ្ជនីយម្បិ និយស្សម្បិ បព្ពាជនីយម្បិ បដិសារណីយម្បិ ឧក្ខេបនីយម្បីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។បេ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា

និយាយថា ខ្ញុំក៏ធ្វើយ៉ាងនេះ សូមលោកទាំងឡាយក៏ធ្វើយ៉ាងនេះដែរ កិរិយានេះសមគួរដល់ខ្ញុំផង កិរិយានេះសមគួរដល់លោកទាំងឡាយផង ។ សង្ឃឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុនោះ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដែលប្រកបដោយធម៌ មាន ៣ យ៉ាងចុះត្រឹមប៉ុណ្ណេះឯង ។

[៦៦] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺតជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយមិនតាមពាក្យប្ដេជ្ញា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងធ្វើកម្មទាំងឡាយ គឺតជ្ជនីយកម្មខ្លះ និយស្សកម្មខ្លះ បព្វាជនីយកម្មខ្លះ បដិសារណីយកម្មខ្លះ ឧក្ខេបនីយកម្មខ្លះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយមិនតាមពាក្យប្ដេជ្ញាសោះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។បេ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា

ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អប្បដិញ្ញាយ ភិក្ខូនំ កម្មំ កាតព្វំ តជ្ជនីយំ វា និយស្សំ វា បព្វាជនីយំ វា បដិសារណីយំ វា ឧក្ខេបនីយំ វា យោ ករេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។

(៤៥) ទ្វេមេ ភិក្ខវេ អធម្មិកា បដិញ្ញាតករណា ទ្វេ ធម្មិកា ។ កតមោ ច ភិក្ខវេ អធម្មិកោ បដិញ្ញាតករណោ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ សង្ឃាទិសេសេន ការេតិ ។ អធម្មិកោ បដិញ្ញាតករណោ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ថុល្លច្ចយំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ

ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវធ្វើតជ្ជ-និយកម្ម និយស្សកម្ម បព្វាជនីយកម្ម បដិសារណីយកម្ម ឧក្ខេបនីយកម្ម ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយមិនតាមពាក្យប្តិជ្ញាទេ ភិក្ខុណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៤៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្តិជ្ញាមិនប្រកបដោយធម៌មានពីរនេះ ការធ្វើតាមពាក្យប្តិជ្ញាប្រកបដោយធម៌មានពីរនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកឯការធ្វើតាមពាក្យប្តិជ្ញា ដែលមិនប្រកបដោយធម៌នោះដូចម្តេច ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេតើ ។ សង្ឃក៏ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (វុដ្ឋានវិធី) ដោយអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តិជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យទេតើ ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី)

ថុល្លច្ចយេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។
ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ
សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ
អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ
អហំ អាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ បាចិត្តិយំ អជ្ឈា-
បន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ បាចិត្តិយេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ
បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ
ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា
វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោ-
តិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ បារា-
ជិកំ អជ្ឈាបន្នោ បាដិទេសនីយំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។
តំ សង្ឃោ បាដិទេសនីយេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ
បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។
តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គ-
លោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ
ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ

ដោយអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្ដេជ្ញា (ចាំទេះ) ឈ្មោះថា
មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើន
រូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបារា-
ជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិន
ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈទេតើ ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះ
ធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្ដេជ្ញា
(ចាំទេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិក
ហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោក
ដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា
ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវអាបត្តិបាដិទេស-
នីយៈទេតើ ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិបាដិទេស-
នីយៈ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្ដេជ្ញា (ចាំទេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយ
ធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូប
ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ភិក្ខុនោះ
និយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ

ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ ទុក្កដេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ ទុព្ភាសិតេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ អជ្ឈាបន្នោ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយំ ។ បេ ។ បាចិត្តិយំ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយំ ។ បេ ។ ទុក្កដំ ។ បេ ។ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា ទុព្ភាសិតំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ បារាជិកេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ ទុព្ភាសិតំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។

ត្រូវអាបត្តិទុក្កដទេតើ ។ សង្ឃក៏ធ្វើភិក្ខុនោះឲ្យ (ទេសនាទិ) ដោយអាបត្តិទុក្កដ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតទេតើ ។ សង្ឃធ្វើភិក្ខុនោះឲ្យ (ទេសនាទិ) ដោយអាបត្តិទុព្ភាសិត ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាមិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសហើយ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយ ។ បេ ។ បាចិត្តិយៈ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយៈ ។ បេ ។ ទុក្កដ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតទេ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកទេតើ ។ សង្ឃធ្វើភិក្ខុនោះឲ្យ (ការប្តេជ្ញាខ្លួនជាគ្រហស្ថ) ដោយអាបត្តិបារាជិក ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិទុព្ភាសិតហើយ ។

តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា ទុក្កដំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោ សង្ឃាទិសេសំ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយំ ។ បេ ។ បាចិត្តិយំ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយំ ។ បេ ។ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ ទុក្កដេន ការេតិ ។ អធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ អធម្មិកំ ហោតិ បដិញ្ញាតករណំ ។

(៦៦) កថញ្ច ភិក្ខវេ ធម្មិកំ ហោតិ បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា បារាជិកំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ បារាជិកំ អជ្ឈាបន្នោតិ ។ តំ សង្ឃោ បារាជិកេន ការេតិ ។ ធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ភិក្ខុ សង្ឃាទិសេសំ ។ បេ ។ ថុល្លច្ចយំ ។ បេ ។ បាចិត្តិយំ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយំ ។ បេ ។ ទុក្កដំ ។ បេ ។

សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ ខ្ញុំមិនត្រូវអាបត្តិទុក្កដទេ ត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេសទេតើ ។ បេ ។ ថុល្លច្ច័យ ។ បេ ។ បាចិត្តិយៈ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយៈ ។ បេ ។ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិទុក្កដ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថា មិនប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាដែលមិនប្រកបដោយធម៌យ៉ាងនេះឯង ។

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចំណែកឯការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាដែលប្រកបដោយធម៌ (នោះ) ដូចម្តេច ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គលម្នាក់ក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិបារាជិកហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ អើខ្ញុំត្រូវអាបត្តិបារាជិកមែន ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ការប្តេជ្ញាខ្លួនជាគ្រហស្ថ) ដោយអាបត្តិបារាជិក ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ភិក្ខុត្រូវអាបត្តិសង្ឃាទិសេស ។ បេ ។ ថុល្លច្ច័យ ។ បេ ។ បាចិត្តិយៈ ។ បេ ។ បាដិទេសនីយៈ ។ បេ ។ ទុក្កដ ។ បេ ។

ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោ ហោតិ ។ តមេនំ ចោទេតិ សង្ឃោ វា សម្ពហុលា វា ឯកបុគ្គលោ វា ទុក្កដំ អាយស្មា អជ្ឈាបន្នោតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អាមាវុសោ ទុក្កដំ អជ្ឈាបន្នោម្ហិ ។ តំ សង្ឃោ ទុក្កដេន ការេតិ ។ ធម្មិកំ បដិញ្ញាតករណំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ ធម្មិកំ ហោតិ បដិញ្ញាតករណន្តិ ។

(៤៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សង្ឃមជ្ឈេ ភណ្ឌនជាតា កលហជាតា វិវាទាបន្នា អញ្ញមញ្ញំ មុខសត្តីហិ វិតុទន្តា វិហរន្តិ ន សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ។ តេ ភិក្ខូ[១] ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ អធិករណំ យេភុយ្យសិកាយ វូបសមេតុំ ។ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សលាកគ្គាហាបកោ សម្មន្និតព្វោ យោ ន ឆន្ទាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិំ គច្ឆេយ្យ គហិតាគហិតញ្ច ជានេយ្យ ។ ឯវញ្ច

១ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ តេ ភិក្ខូតិ បទំ ន ទិស្សតិ ។

ទុក្កដំ ។ សង្ឃក្តី ភិក្ខុច្រើនរូបក្តី បុគ្គល ១ រូបក្តី ចោទភិក្ខុនោះថា លោកដ៏មានអាយុ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដហើយ ។ ភិក្ខុនោះនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិទុក្កដមែន ។ សង្ឃឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើ (ទេសនាវិធី) ដោយអាបត្តិទុក្កដ ។ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា (យ៉ាងនេះ) ឈ្មោះថាប្រកបដោយធម៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញា ដែលប្រកបដោយធម៌យ៉ាងនេះឯង ។

(៤៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយបង្កើតហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ពោលពាក្យចាក់ដោតគ្នាទៅវិញទៅមកដោយលំពែងគឺមាត់ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនអាចរម្ងាប់អធិករណ៍នោះឲ្យស្ងប់បាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរម្ងាប់អធិករណ៍ មានសភាពយ៉ាងនេះដោយយេភុយ្យសិកា[១] ។ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ គឺភិក្ខុដែលមិនលុះនូវឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះនូវទោសាគតិ ១ មិនលុះនូវមោហាគតិ ១ មិនលុះនូវភយាគតិ ១ ដឹងនូវស្លាកដែលបានចាប់ហើយនិងមិនទាន់បានចាប់ ១ ឲ្យ(ធ្វើ)ជាសលាកគ្គាហាបកៈ (អ្នកចាត់ចែងឲ្យចាប់ស្លាក) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឯសលាកគ្គាហាបកៈនោះ

១ គឺកំណត់យកក្នុងពួកភិក្ខុដែលមានចំនួនច្រើនជាង ។

បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សលាកគ្គាហាបកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សលាកគ្គាហាបកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សលាកគ្គាហាបកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សលាកគ្គាហាបកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៦៨) ទសយិមេ ភិក្ខវេ អធម្មិកា សលាកគ្គាហា ទស ធម្មិកា ។ កតមេ ទស អធម្មិកា សលាកគ្គាហា ។ ឱរមត្តកញ្ច អធិករណំ ហោតិ ន ច គតិគតំ

សង្ឃត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ មុនដំបូងត្រូវសង្ឃសូមភិក្ខុ (នោះ) លុះសូមរួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលផ្ដៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បើកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សូមសង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈចុះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈ គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈហើយ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការឲ្យចាប់ស្លាកនេះដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ។ ការឲ្យចាប់ស្លាកដែលមិនប្រកបដោយធម៌ ១០ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្ដេច ។ គឺមានអធិករណ៍ជាន់ដំបូង* ១ អធិករណ៍មិនទៅតាមគតិ ១ អធិករណ៍

---

* អដ្ឋកថា ថា អធិករណ៍នោះមិនទាន់ពេលកាលដល់អាវាសទី ៣ ឬទី ៤ មិនទាន់បាននាំទៅ ចាំលើកទៅឡើយ ។

ហោតិ ន ច សរិតសារិតំ ហោតិ ជានាតិ អធម្មវាទី ពហុតរាតិ អប្បេវនាម អធម្មវាទី ពហុតរា អស្សូតិ ជានាតិ សង្ឃោ ភិជ្ជិស្សតីតិ អប្បេវនាម សង្ឃោ ភិជ្ជេយ្យាតិ អធម្មេន គណ្ហន្តិ វគ្គា គណ្ហន្តិ ន ច យថាទិដ្ឋិយា គណ្ហន្តិ ឥមេ ទស អធម្មិកា សលាកគ្គាហា ។

(៤៩) កតមេ ទស ធម្មិកា សលាកគ្គាហា ។ ន ច ឱរមត្តកំ អធិករណំ ហោតិ គតិគតញ្ច ហោតិ សរិតសារិតញ្ច ហោតិ ជានាតិ ធម្មវាទី ពហុតរាតិ អប្បេវនាម ធម្មវាទី ពហុតរា អស្សូតិ ជានាតិ សង្ឃោ ន ភិជ្ជិស្សតីតិ អប្បេវនាម សង្ឃោ ន ភិជ្ជេយ្យាតិ ធម្មេន គណ្ហន្តិ សមគ្គា គណ្ហន្តិ យថាទិដ្ឋិយា ច គណ្ហន្តិ ឥមេ ទស ធម្មិកា សលាកគ្គាហាតិ ។

ដែលភិក្ខុមិនទាន់បានរលឹកឃើញនូវឯងនិងរំលឹកឲ្យឃើញហើយ ១ ភិក្ខុដឹងថា ពួកអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ទើបពួកអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុដឹងថា សង្ឃនឹងបែកគ្នា ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ទើបសង្ឃបែកគ្នា ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកដោយមិនតាមធម៌(១) ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកជាពួកៗ ១ ភិក្ខុទាំងឡាយមិនចាប់ស្លាកតាមសមគួរដល់ទិដ្ឋិ(២) ១ ការចាប់ស្លាកដែលមិនប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ប៉ុណ្ណេះឯង ។

(៤៩) ការចាប់ស្លាកដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង (នោះ) តើដូចម្តេច ? គឺមិនមែនអធិករណ៍បន្តិចបន្តួច អធិករណ៍ប្រព្រឹត្តទៅតាមគតិ ១ អធិករណ៍ដែលភិក្ខុបានរលឹកឃើញនូវឯងនិងឲ្យរលឹកឃើញហើយ ១ ភិក្ខុដឹងថា ពួកធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ទើបពួកធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ១ ភិក្ខុដឹងថា សង្ឃនឹងមិនបែកគ្នា ១ ភិក្ខុគិតថា ធ្វើម្តេចហ្ន៎ ទើបសង្ឃមិនបែកគ្នា ១ ភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកប្រកបដោយធម៌ ១ ព្រមព្រៀងគ្នាចាប់ស្លាក ១ ចាប់ស្លាកដោយសមគួរដល់ទិដ្ឋិ ១ ការចាប់ស្លាកដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាងប៉ុណ្ណេះឯង ។

---

១ ពួកអលជ្ជីកោសថា ពួកយើងមានចំនួនច្រើនជាង ហើយចាប់ស្លាកពីរ ៗ ម្នាក់ ។

២ ពួកអលជ្ជីកោសថា ពួកយើងគង់នឹងបានឈ្នះ ហើយទៅចាប់ស្លាករបស់អធម្មវាទីវិញ ។

(៧០) តេន ខោ បន សមយេន ឧបវាឡោ(១) ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវ-ជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឧបវាឡោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានិស្សតិ បដិជា-និត្វា អវជានិស្សតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរិស្សតិ សម្បជានមុសា ភាសិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។បេ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ ឧប-វាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ(២) ករោតុ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វំ ។ បឋមំ ឧបវាឡោ ភិក្ខុ ចោទេតព្វោ ចោទេត្វា សារេតព្វោ សារេត្វា អាបត្តិំ

១ ឧបវាឡោតិបិ ឧបវាឡោតិបិ បាឋោ ទិស្សតិ ។ ២ ម. តស្សបាបិយ-សិកាកម្មន្តិ បាឋោ ។

(៧០) សម័យនោះឯង ឧបវាឡភិក្ខុ កាលត្រូវសង្ឃសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏ប្រកែកបដិសេធហើយទទួលដឹង ទទួលដឹងហើយបែរជាប្រកែកបដិសេធវិញ ចេះប៉ិនប្រែហេតុដទៃដោយហេតុដទៃវិញ ពោលសម្ប-ជានមុសាវាទ គឺពោលពាក្យកុហកដោយដឹងខ្លួន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឧបវាឡភិក្ខុកាលត្រូវសង្ឃសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ មិនសមបើនឹងប្រកែកបដិសេធហើយបែរជាទទួលដឹងទទួលដឹងហើយបែរជាប្រកែកបដិសេធវិញ ចេះប៉ិនប្រែហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ ពោលសម្បជានមុសាវាទដូច្នេះ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះសង្ឃចូរធ្វើ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ឧបវាឡភិក្ខុចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្មនោះ សង្ឃគប្បីធ្វើយ៉ាងនេះ ។ មុនដំបូង សង្ឃគប្បីចោទឧបវាឡភិក្ខុ លុះចោទហើយ គប្បីរលឹក លុះរលឹកហើយ គប្បីលើក

អាកាសេ ឋត្វា អាបត្តិ អាកាសេ ឋិតា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឧបវាឡោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឧបវាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឧបវាឡោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ ។ សង្ឃោ ឧបវាឡស្ស(១) ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឧបវាឡស្ស(២) ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មស្ស ករណំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។

១-២ ឧបាឡស្សាតិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

អាបត្តិទៀត លុះលើកអាបត្តិឡើងហើយ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្ទៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ឧបវាឡភិក្ខុនេះកាលត្រូវគេសាកសួរដោយអាបត្តិ ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក៏គេចកែសំដីហើយបែរជាខ្លួនដឹង ខ្លួនដឹងហើយបែរជាគេចកែសំដីវិញ បិទបាំងហេតុដទៃដោយហេតុដទៃ ពោលសម្បជានមុសាវាទ ។ បើការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម មានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ឧបវាឡភិក្ខុ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ឧបវាឡភិក្ខុនេះកាលត្រូវគេសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ក៏គេចកែសំដីហើយបែរជាខ្លួនដឹង ខ្លួនដឹងហើយបែរជាគេចកែសំដីវិញ បិទបាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលសម្បជានមុសាវាទ ។ សង្ឃក៏ធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ឧបវាឡភិក្ខុ ។ ការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ឧបវាឡភិក្ខុ សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។

ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ កតំ សង្ឃេន ឧបវាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣១) បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ ធម្មិកានិ តស្សបាបិយ-សិកាកម្មស្ស ករណានិ អសុចិ ច ហោតិ អលជ្ជី ច សានុវាទោ ច តស្ស សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ ធម្មេន សមគ្គេន[១] ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច ធម្មិកានិ តស្សបាបិយសិកាកម្មស្ស ករណានិ ។

(៣២) តីហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្ស-បាបិយសិកាកម្មំ អធម្មកម្មញ្ច[២] ហោតិ អវិនយ-កម្មញ្ច ទុប្បវូបសន្តញ្ច អសម្មុខា កតំ ហោតិ អប្បដិបុច្ឆា កតំ ហោតិ អប្បដិញ្ញាយ កតំ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ អធម្មកម្មញ្ច ហោតិ អវិនយកម្មញ្ច ទុប្បវូបសន្តញ្ច

១ ម. សមគ្គា ។ ២ ម. ហេដ្ឋាកេសុ វារេសុ ន ទិស្សតិ ។

ខ្ញុំសូមប្រកាសសេចក្ដីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំសូមប្រកាសសេចក្ដីនេះជាគំរប់បីដងផង ។បេ។ សង្ឃបានធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ឧបវាឡ-ភិក្ខុហើយ (ការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មនេះ) សមគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៣១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មនេះ ប្រកបដោយធម៌មាន ៥ យ៉ាង គឺភិក្ខុនោះ (មានអាបត្តិ) មិនស្អាត ១ ជាអ្នកមិនមានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ១ ជាអ្នកប្រកបដោយពាក្យគេតិះដៀល ១ សង្ឃធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុនោះ ១ សង្ឃធ្វើដោយសេចក្ដីព្រមព្រៀងគ្នាត្រូវតាមធម៌ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការធ្វើតស្សបាបិយសិកា-កម្ម ដែលប្រកបដោយធម៌មាន ៥ យ៉ាង ប៉ុណ្ណេះឯង ។

(៣២) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយកម្រផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ គឺកម្មដែលសង្ឃធ្វើកំបាំងមុខ ១ ធ្វើដោយមិនបានសាកសួរជាមុន ១ ធ្វើដោយមិនតាមប្តេជ្ញា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្ស-បាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយកម្រផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង

។ បេ ។ អបរេហិបិ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ អធម្មកម្មញ្ច ហោតិ អវិនយកម្មញ្ច ទុវូបសន្តញ្ច អាបត្តឹ អនារោបេត្វា កតំ ហោតិ អធម្មេន កតំ ហោតិ វគ្គេន កតំ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ អធម្មកម្មញ្ច ហោតិ អវិនយកម្មញ្ច ទុវូបសន្តញ្ច ។

(៣៣) តីហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ធម្មកម្មញ្ច ហោតិ វិនយកម្មញ្ច សុវូបសន្តញ្ច សម្មុខា កតំ ហោតិ បដិបុច្ឆា កតំ ហោតិ បដិញ្ញាយ កតំ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ធម្មកម្មញ្ច ហោតិ វិនយកម្មញ្ច សុវូបសន្តញ្ច ។ បេ ។ អបរេហិបិ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ធម្មកម្មញ្ច ហោតិ វិនយកម្មញ្ច សុវូបសន្តញ្ច អាបត្តឹ អារោបេត្វា កតំ ហោតិ ធម្មេន កតំ ហោតិ សមគ្គេន កតំ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ

។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយអាក្រក់ផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀតគឺកម្មដែលសង្ឃមិនលើកអាបត្តិឡើងហើយ ស្រាប់តែធ្វើ ១ ធ្វើមិនត្រូវតាមធម៌ ១ ធ្វើដោយពួក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មមិនត្រូវតាមធម៌ផង ជាកម្មមិនត្រូវតាមវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយអាក្រក់ផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។

(៣៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ គឺកម្មដែលសង្ឃធ្វើក្នុងទីចំពោះមុខ ១ ធ្វើដោយបានសាកសួរជាមុន ១ ធ្វើតាមប្តេជ្ញា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀត គឺកម្មដែលសង្ឃលើកអាបត្តិឡើងហើយទើបធ្វើ ១ ធ្វើត្រូវតាមធម៌ ១ ធ្វើដោយសេចក្តីព្រមព្រៀងគ្នា ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

តីហង្គេហិ សមន្នាគតំ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ធម្មកម្មញ្ច ហោតិ វិនយកម្មញ្ច សុវូបសន្តញ្ច ។

(៣៦) តីហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ពាលោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។

(៣៧) អបរេហិបិ ភិក្ខវេ តីហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ អធិសីលេ សីលវិបន្នោ ហោតិ អជ្ឈាចារេ អាចារវិបន្នោ ហោតិ អតិទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋិវិបន្នោ ហោតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ។ បេ ។

តស្សបាបិយសិកាកម្ម ជាកម្មប្រកបដោយធម៌ផង ជាកម្មប្រកបដោយវិន័យផង ជាកម្មរម្ងាប់ដោយល្អផង ប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា (ទីនេះ) ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៣ គឺ ភិក្ខុអ្នកធ្វើនូវសេចក្ដីបង្កហេតុ ធ្វើជម្លោះ ធ្វើសេចក្ដីទាស់ទែង បង្កើតរឿងក្ដីក្ដាំ ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ១ ភិក្ខុល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិ ១ ភិក្ខុនៅច្រឡូកច្របល់ដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្របល់មិនសមគួរ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៣ នេះឯង ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៣ ដទៃទៀត គឺភិក្ខុមានសីលវិបត្តិក្នុងអធិសីល ១ មានអាចារវិបត្តិក្នុងអជ្ឈាចារ ១ មានទិដ្ឋិវិបត្តិក្នុងអតិទិដ្ឋិ ១ ។ បេ ។

(៣៦) អបរេហិបិ ភិក្ខវេ ។បេ។ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ សង្ឃស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឥមេហិ ខោ ភិក្ខវេ ឆហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ភិក្ខុនោ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។

(៣៧) តិណ្ណំ ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ឯកោ ភណ្ឌនការកោ ហោតិ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ ឯកោ ពាលោ ហោតិ អព្យត្តោ អាបត្តិពហុលោ អនបទានោ ឯកោ គិហិសំសដ្ឋោ វិហរតិ អននុលោមិកេហិ គិហិសំសគ្គេហិ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ភិក្ខូនំ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។

(៣៨) អបរេសម្បិ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ភិក្ខូនំ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ

(៣៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។បេ។ អង្គ ៦ ដទៃទៀត គឺភិក្ខុពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម៌ ១ ពោលតិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៦ នេះឯង ។

(៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុ ៣ ពួក គឺភិក្ខុធ្វើការបង្កហេតុ ធ្វើជម្លោះ ធ្វើសេចក្ដីទាស់ទែង ច្រើននិយាយ ធ្វើអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃពួក ១ ភិក្ខុល្ងង់មិនឈ្លាស មានអាបត្តិច្រើន មិនមានការកំណត់អាបត្តិពួក ១ ភិក្ខុនៅច្រឡូកច្រឡំដោយគ្រហស្ថ ដោយការច្រឡូកច្រឡំមិនសមគួរពួក ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុទាំង ៣ ពួកនេះឯង ។

(៣៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុ ៣ ពួកដទៃទៀត គឺភិក្ខុមានសីលវិបត្តិ

ឯកោ អធិសីលេ សីលវិបន្នោ ហោតិ ឯកោ អជ្ឈាចារេ អាចារវិបន្នោ ហោតិ ឯកោ អតិទិដ្ឋិយា ទិដ្ឋិវិបន្នោ ហោតិ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ ។បេ ។

(៣៩) អបរេសម្បិ ភិក្ខវេ ។បេ ។ ឯកោ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឯកោ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឯកោ សង្ឃស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ឥមេសំ ខោ ភិក្ខវេ តិណ្ណំ ភិក្ខូនំ អាកង្ខមានោ សង្ឃោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។

[៤០] តេន[១] តស្សបាបិយសិកាកម្មកតេន ភិក្ខុនា[២] ភិក្ខុនា សម្មា វត្តិតព្វំ ។ តត្រាយំ សម្មាវត្តនា ន ឧបសម្បាទេតព្វំ ន និស្សយោ ទាតព្វោ ន សាមណេរោ ឧបដ្ឋាបេតព្វោ ន ភិក្ខុនោវាទកសម្មុតិ សាទិតព្វា សម្មតេនបិ ភិក្ខុនិយោ ន ឱវទិតព្វា ។បេ ។ ន ភិក្ខូហិ សម្បយោជេតព្វន្តិ ។ អថខោ សង្ឃោ ឧបាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ អកាសិ ។

១ អយំ សទ្ទោ ម. បោត្ថកេ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. បោត្ថកេ ភិក្ខុនាសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

ក្នុងអធិសីលក្តី ១ ភិក្ខុមានអាចារវិបត្តិក្នុងអជ្ឈាចារក្តី ១ ភិក្ខុមានទិដ្ឋិវិបត្តិ ក្នុងអតិទិដ្ឋិក្តី ១ ។បេ ។

(៣៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ។បេ ។ ភិក្ខុ ៣ រូបដទៃទៀត គឺភិក្ខុពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធក្តី ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម៌ក្តី ១ ពោលតិះដៀលព្រះសង្ឃក្តី ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើសង្ឃប្រាថ្នា ក៏គប្បីធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុទាំង ៣ រូបនេះបាន ។

(៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលសង្ឃបានធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មហើយនោះ ត្រូវប្រព្រឹត្តិវត្តដោយប្រពៃ ។ ឯការប្រព្រឹត្តិវត្ត ដោយប្រពៃ ក្នុងតស្សបាបិយសិកាកម្មនោះដូច្នេះ គឺ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវឲ្យឧបសម្បទា មិនត្រូវឲ្យនិស្ស័យ មិនត្រូវឲ្យសាមណេរបម្រើ មិនត្រូវត្រេកអរនឹងការសន្មតិខ្លួនជាអ្នកប្រដៅភិក្ខុនី ទុកជាបានទទួលការសន្មតិហើយ ក៏មិនត្រូវប្រដៅភិក្ខុនី ។បេ ។ មិនត្រូវប្រកបពួកភិក្ខុ (ឲ្យឈ្លោះ) នឹងពួកភិក្ខុដទៃ ។ គ្រានោះ សង្ឃបានធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ឧបាឡភិក្ខុ ។

(៦៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ ភណ្ឌន-ជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ អថ ខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អម្ហាកំ ខោ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម[១] សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ[២] ភេទាយ សំវត្តេយ្យ កថំ នុ ខោ អម្ហេហិ បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

(៦៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាម-ណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អម្ហាកំ ខោ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាម-

១ ម. ការេស្សាម ។ ២ ម. កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ។

(៦៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលពាក្យហួសល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើនៗ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកយើងនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលពាក្យហួសល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើងនឹងចោទគ្នានឹងគ្នាវិញ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បាននៅ តែអធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) តើពួកយើងគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

(៦៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលពាក្យ-ហួសល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើនៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកយើងនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលពាក្យហួស

ណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ អធិករណំ តិណវត្ថារកេន វូបសមេតុំ ។

(២៣) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ វូបសមេតព្វំ ។ សព្វេហេវ ឯកជ្ឈំ សន្និបតិតព្វំ សន្និបតិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥមំ អធិករណំ តិណវត្ថារកេន វូបសមេយ្យ

លើស ខុសពីធម៌វិន័យដ៏ច្រើនរបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើង ញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះតទៅទៀត ក្រែងអធិករណ៍ នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីទ្រុស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឃ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃរម្ងាប់អធិករណ៍ មានសភាពយ៉ាងនេះ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ(១) ។

(២៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធិករណ៍នោះ សង្ឃត្រូវរម្ងាប់ យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុទាំងអស់គប្បីប្រជុំក្នុងទីជាមួយគ្នា លុះប្រជុំគ្នាហើយ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ យើងខ្ញុំទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កហេតុឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយ៉ាងលើសខុសពីធម៌វិន័យដ៏ច្រើនរបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើយើងខ្ញុំទាំងឡាយនឹងញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងនេះតទៅទៀត ក្រែងអធិករណ៍នោះនឹងគប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីទ្រុស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឃ) ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ

១ ប្រែថា គតិជាគ្រឿងរម្ងាប់ដូចគ្របទុកដោយស្មៅ បានដល់កិរិយាដែលឲ្យមានសេចក្តីស្រុះស្រួលគ្នាទាំងអស់គ្នា គឺមិនឲ្យរើរកសេចក្តីដើម (រឿងដើម) ។

ឋបេត្វា ចុល្លវគ្គេ(១) ឋបេត្វា តិកបាចិត្តិយំ សំយុត្តតិកំ ។ បាចិត្តិយ-
បត្តិកាណំ តិក្ខាណំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សំពោ-
ធេត្វា ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ អាយស្មន្តា អត្តាកំ
កណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ
ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ
មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ
តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ
សំវត្តេយ្យ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អហំ យា ចេវ
អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ អាយស្មន្តានំ-
ចេវ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណ-
វត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិ-
សំយុត្តន្តិ ។

(៥៥) អថាបរេសំ បក្ខេ តាបត្តិកានំ ភិក្ខូនំ
ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សំពោ បក្ខោ ញាបេ-
តព្វោ សុណាតុ មេ អាយស្មន្តា អត្តាកំ កណ្ឌនជាតានំ

---

១ ម. ថុល្លវជ្ជំ ។

វៀរលែងតែអាបត្តិធ្ងន់ពោសទុស(១) វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិ-
សំយុត្ត(២) ។ ចំណែកភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នា ភិក្ខុអ្នកឈ្លាស
ប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងភិក្ខុពួករបស់ខ្លួនថា សូមលោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយ
ស្តាប់ខ្ញុំ ពួកយើងទាំងអស់គ្នាកើតហេតុឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្ត
អនាចារ ច្រើនពោលពាក្យយ៉ាងលើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈ
ជាច្រើន ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងធ្វើអាបត្តិទាំងនេះក្តី
នៃ នៃអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច
ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ បើកម្មមានកាលគួរ ដល់លោកមានអាយុទាំង
ឡាយហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិ របស់លោកមានអាយុទាំងឡាយផង
អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ
ដើម្បីប្រយោជន៍ ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍
ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ និងវៀរលែងតែ
អាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ។

(៥៥) ចំណែកភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាពួកជាមួយគ្នាដទៃទៀត ភិក្ខុ
ដែលឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងពួករបស់ខ្លួនក្នុងវេលានោះថា សូមលោក
ដ៏មានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ យើងទាំងឡាយទាំងអស់គ្នាកើតហេតុ ឈ្លោះ

---

១ អដ្ឋកថា ថា បានដល់អាបត្តិបារាជិក និងសង្ឃាទិសេស ។ ២ បានដល់អាបត្តិដែល
ភិក្ខុជេរប្រទេចដោយពាក្យថោកទាបនឹងគ្រហស្ថ ដោយពាក្យថោកទាបនឹងការទទួលពាក្យបង្គាប់ ប្រកប
ដោយធម៌ ។

កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ អហំ យា ចេវ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ អាយស្មន្តានញ្ចេវ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តន្តិ ។

(៦៩) អថាបរេសំ បក្ខិកានំ ភិក្ខូនំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សកោ បក្ខោ ញាបេតព្វោ សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ អាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយស្មន្តានំ

ទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យលើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើងនឹងនាំគ្នាធ្វើទោសឲ្យគ្នាដោយអាបត្តិទាំងនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីទ្រុស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឃ) ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិរបស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាប់ទាក់ទងនឹងគ្រហស្ថ ។

(៦៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលជាបក្ខពួកដទៃមួយពួក គឺភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិភាន គួរប្រាប់សង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ យើងខ្ញុំទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កហេតុឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យលើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើពួកយើងនឹងនាំគ្នាធ្វើទោសឲ្យគ្នា ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីទ្រុស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឃ) ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិ របស់លោកដ៏មានអាយុ

សមថក្ខន្ធកេ តិណវត្ថារកេន ទេសនា

អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេសញ្ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេសញ្ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេមិ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អម្ហាកំ ឥមាសំ អាបត្តីនំ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសនា ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ

សមថក្ខន្ធកៈ ការសំដែង (អាបត្តិ) ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ

ទាំងនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិ ដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិ ដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ពួកយើងទាំងឡាយកើតហេតុ ឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលពាក្យយាយល្មើស ខុសកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងនាំគ្នាធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះគឺបានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីទំលាយ (សង្ឃ) ។ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិ របស់លោកមានអាយុទាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ។ ការសំដែងអាបត្តិទាំងឡាយនេះ របស់ពួកយើង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា

សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតា អម្ហាកំ ឥមា អាបត្តិយោ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៦៦] អថាបរេសំ ឯកតោបក្ខិកានំ ភិក្ខូនំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡតាយ វាឡតាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេសញ្ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ

លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ អាបត្តិទាំងឡាយនេះ យើងទាំងឡាយបានសំដែងហើយ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ការសំដែងនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៦) បណ្តាភិក្ខុដែលជាពួកជាមួយគ្នាដទៃទៀត ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ញៀងសង្ឃក្នុងវេលានោះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ យើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហួសល្បើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយ ញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះ អធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ ខ្ញុំគប្បីសំដែងអាបត្តិ របស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ

ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេសញ្ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេមិ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិបដិសំយុត្តំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អម្ហាកំ ឥមាសំ អាបត្តីនំ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសនា ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិបដិសំយុត្តំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតា អម្ហាកំ ឥមា អាបត្តិយោ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ឋបេត្វា

យើងទាំងឡាយជាអ្នកកើតហេតុរណ្តោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បាននិយាយនូវពាក្យហួសហេតុ ទូទៅមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើនទៅ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយអាបត្តិទាំងនេះ អធិករណ៍នោះគប្បីប្រព្រឹត្តទៅ ដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ ខ្ញុំសូមសំដែងអាបត្តិរបស់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកដ៏មានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ។ ការសំដែងអាបត្តិទាំងនេះ របស់យើងទាំងឡាយក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ អាបត្តិទាំងនេះ យើងទាំងឡាយបានសំដែងហើយក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដោយតិណវត្ថារកសមថៈ វៀរលែងតែអាបត្តិ ដែលមាន

ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៤៧) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ តេ ភិក្ខូ តាហិ អាបត្តីហិ វុដ្ឋិតា ហោន្តិ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ឋបេត្វា ទិដ្ឋាវិកម្មំ ឋបេត្វា យេ ន តត្ថ ហោន្តីតិ ។

(៤៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូបិ ភិក្ខុនីហិ វិវទន្តិ ។ ភិក្ខុនិយោបិ ភិក្ខូហិ វិវទន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនីនំ អនុបខជ្ជ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ វិវទន្តិ ភិក្ខុនីនំ បក្ខំ គាហេន្តិ ។ បេ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ភិក្ខុនីនំ អនុបខជ្ជ ភិក្ខូហិ សទ្ធឹ វិវទិស្សន្តិ ភិក្ខុនីនំ បក្ខំ គាហេស្សន្តីតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ

ទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិ ដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត ការដែលទេសនាអាបត្តិនោះគាប់ចិត្តដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងនោះឈ្មោះថាជាអ្នកចេញចាកអាបត្តិទាំងឡាយនោះ ដោយអាការយ៉ាងនេះហើយ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត វៀរលែងតែការធ្វើឲ្យច្បាស់នូវទិដ្ឋិ វៀរលែងតែភិក្ខុទាំងឡាយណាដែលមិនមាននៅក្នុងទីនោះ ។

(៤៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទាស់ទែងនឹងពួកភិក្ខុនី ។ ពួកភិក្ខុនីក៏ទាស់ទែងនឹងពួកភិក្ខុ ។ ចំណែកឆព្វគ្គិយភិក្ខុចូលទៅជ្រៀតជ្រែកនៅក្នុងពួកភិក្ខុនី ហើយទាស់ទែងនឹងពួកភិក្ខុ ប្រកាន់ចូលដៃខាងពួកភិក្ខុនី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកភិក្ខុឆព្វគ្គិយ៍ម្ដេចក៏ចូលជ្រៀតជ្រែកនៅក្នុងពួកភិក្ខុនី ហើយមកទាស់ទែងនឹងពួកភិក្ខុ ប្រកាន់ខាងពួកភិក្ខុនីដូច្នេះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំ

● ពាក្យនេះមកក្នុងទីនោះ: ឬបុះហើយច្បូចឆ្លុះហើយ ផែងគេគ្នុយក្នុងទីជិតៗ មាននៅក្រោមខាងដើម ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ចត្តារិមានិ ភិក្ខវេ អធិករណានិ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ(១) ។

(៤៩) តត្ថ កតមំ វិវាទាធិករណំ ។ ឥធ បន(២) ភិក្ខវេ ភិក្ខូ វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា វិនយោតិ វា អវិនយោតិ វា ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ វា អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ វា អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អបញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ អាបត្តីតិ វា អនាបត្តីតិ វា លហុកា អាបត្តីតិ វា គរុកា អាបត្តីតិ វា សាវសេសា អាបត្តីតិ វា អនវសេសា អាបត្តីតិ វា ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា

១ ឱ. កិច្ចាធិករណញ្ច ។ ២ ឱ. ម. [illegible] ។

នូវសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ដំណើរនោះ ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ដំណើរនោះពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អធិករណ៍ទាំងឡាយ ៤ នេះ គឺ វិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ ។

(៤៩) បណ្តាអធិករណ៍ ៤ យ៉ាងនោះ វិវាទាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងសាសនានេះ ជជែកទាស់ទែងគ្នាថា នេះជាធម៌ ឬថា នេះមិនមែនជាធម៌ នេះជាវិន័យ ឬថា នេះមិនមែនជាវិន័យ នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកហើយ ឬថា នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគត មិនបានទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកទេ នេះជាកិច្ចដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកហើយ ឬថា នេះជាកិច្ច ដែលព្រះតថាគតមិនបានទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកទេ នេះជាពាក្យ ដែលព្រះតថាគត ទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកហើយ ឬថា នេះជាពាក្យ ដែលព្រះតថាគតមិនបានទ្រង់បញ្ញត្តទុកមកទេ នេះជាអាបត្តិ ឬថា នេះមិនមែនជាអាបត្តិ នេះជាអាបត្តិស្រាល ឬថា នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ ឬថា នេះជាអាបត្តិមិនមានចំណែកសេសសល់ នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ ឬថា នេះ

អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធគំ[1] ឥទំ វុច្ចតិ វិវាទាធិករណំ ។

[៥០] តត្ថ កតមំ អនុវាទាធិករណំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្សហនតា អនុពលប្បទានំ ឥទំ វុច្ចតិ អនុវាទាធិករណំ ។

[៥១] តត្ថ កតមំ អាបត្តាធិករណំ ។ បញ្ចបិ អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិករណំ សត្តបិ អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិករណំ ឥទំ វុច្ចតិ អាបត្តាធិករណំ ។

[៥២] តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិករណំ ។ យា សង្ឃស្ស កិច្ចយតា ករណីយតា អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ វុច្ចតិ កិច្ចាធិករណំ ។

---

[1] ឱ. មេធកំ ។

មិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ ការបង្កហេតុ ការឈ្លោះ ការប្រកាន់ផ្សេងគ្នា ការទាស់ទែងគ្នា ការពោលផ្សេងៗ គ្នា ការពោលដោយន័យផ្សេងគ្នា ការពោលដើម្បីបង្កទុក្ខដល់ចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ការបង្កហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថាវិវាទាធិករណ៍ ។

(៥០) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ អនុវាទាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះចោទភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ ការចោទ ការតិះដៀល ការពោលរឿយៗ ការនិយាយរឿយៗ ការបញ្ឆិតទៅ (កាន់អធិករណ៍) ការប្រឹងប្រែងឡើង ការឲ្យកំឡាំងណា ការចោទជាដើមនេះ តថាគតហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។

(៥១) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ អាបត្តាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ។ អាបត្តិទាំង៥កង ជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏បាន អាបត្តិទាំង៧កង ជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏បាន នេះតថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ ។

(៥២) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំង ៤ នោះ កិច្ចាធិករណ៍តើដូចម្ដេច ។ កិច្ចរបស់សង្ឃ(ឬ)កម្មដែលសង្ឃត្រូវធ្វើបាន(ដូចយ៉ាង)អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម និងញត្តិចតុត្ថកម្ម នេះតថាគតហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ ។

(៤៣) វិវាទាធិករណស្ស កឹ មូលំ ។ ឆ វិវាទមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ តីណិបិ អកុសលមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ តីណិបិ កុសលមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ កតមានិ ឆ វិវាទមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ ហោតិ ឧបនាហី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី(១) ហោតិ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ(២) អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ(៣) សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ យោ(៤) ហោតិ វិវាទោ ពហុជនអហិតាយ ពហុជនអសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស

១ ម. ម. បរិបូរការី ។ ២ ម. ម. ហេដ្ឋាកេសុ តីសុបិ ឋានេសុ ។ ៣ ឥទំ លេខ ម. ម. ហេដ្ឋាកេសុ ន ទិស្សតិ ។ ៤ យោ ។

(៤៣) អ្វីជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងជាមូលនៃសេចក្ដីវិវាទ ជាត់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ អកុសលមូល ៣ យ៉ាង ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ កុសលមូល ៣ យ៉ាង ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ដែរ ។ ធម៌ ៦ យ៉ាងជាមូលនៃវិវាទ ដែលជាត់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍នោះដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានសេចក្ដីក្រោធច្រើន ជាអ្នកចងគំនុំទុក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាមានសេចក្ដីក្រោធច្រើន ជាអ្នកចងគំនុំទុក ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្ដាផង ឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឈ្មោះថា ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង ឈ្មោះថា មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្ដាផង ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឥតមានសេចក្ដីគោរព ឥតមានសេចក្ដីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាញុំាងសេចក្ដីវិវាទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្ដីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្ដីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន

អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។

(៥៤) បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ បឡាសី ។ បេ ។ ឥស្សុកី ហោតិ មច្ឆរី ។ បេ ។ សឋោ ហោតិ មាយាវី ។ បេ ។ បាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី(១) ទុប្បដិនិស្សគ្គី ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី

១ ឱ. ម. អាធានគ្គាហី ។

ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញ នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញ នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគួរប្រតិបត្តិកុំឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិករណ៍នោះបានទៀតឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថា ការលះបង់នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថា មិនឲ្យមូលនៃសេចក្តីវិវាទដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខទៀតបាន ។

(៥៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដទៃមានតទៅទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកប្រណាំងប្រជែង ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីឫស្យា ជាអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ ។ បេ ។ ជាអ្នកអួតអាង ជាអ្នកមានមាយា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ជាអ្នកមានសេចក្តីឃើញខុស ។ បេ ។ ជាអ្នកប៉ោសអង្អែលទិដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់ខ្ជាប់មាំ លះបង់បានដោយក្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកប៉ោសអង្អែលទិដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់

ហោតិ អាទានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ ។បេ។ សង្ឃេបិ ។បេ។ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ វិវាទំ ជនេតិ យោ ហោតិ វិវាទោ ពហុជនអហិតាយ ពហុជនអសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ

ខ្ជាប់ណាំ លះបង់បានដោយក្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង មិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុឯណាមិនមានសេចក្តីគោរព មិនមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។បេ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។បេ។ មិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាញុំាងវិវាទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតឡើងក្នុងសង្ឃ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញនូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទ ខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី មានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវព្យាយាម ដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃសេចក្តីវិវាទដ៏លាមកនោះឯង ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូល នៃវិវាទខាងក្នុងក្តី ខាងក្រៅក្តី ដែលមានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។ ឥមានិ ឆ វិវាទមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

[៥៥] កតមានិ តីណិ អកុសលមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ[១] ភិក្ខូ លុទ្ធចិត្តា វិវទន្តិ ទុដ្ឋចិត្តា វិវទន្តិ មូឡ្ហចិត្តា វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា វិនយោតិ វា អវិនយោតិ វា ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ វា អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ វា អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អប្បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អាបត្តីតិ វា អនាបត្តីតិ វា លហុកា អាបត្តីតិ វា គរុកា អាបត្តីតិ វា សាវសេសា អាបត្តីតិ វា អនវសេសា អាបត្តីតិ វា ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា ឥមានិ តីណិ អកុសលមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ឥធ ភិក្ខវេតិ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

នូវប្រតិបត្តិក្នុងមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះ ដើម្បីមិនឲ្យហូរទៅខាងមុខ គឺមិនឲ្យកើតឡើងទៀតឡើយ ។ ហេតុនេះឯង ឈ្មោះថាការលះបង់នូវមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ ហេតុនេះឯង ឈ្មោះថាមិនឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ហូរទៅខាងមុខទៀតបាន មូលនៃវិវាទ ៦ យ៉ាងនេះ ជាគល់មូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។

[៥៥] អកុសលមូល ៣ ដែលជាគល់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តលោភលន់វិវាទគ្នា មានចិត្តប្រទូស្តវិវាទគ្នា មានចិត្តវង្វេងវិវាទគ្នាថា នេះជាធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌ នេះជាវិន័យ នេះមិនមែនជាវិន័យ នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកហើយ នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកទេ នេះជាកិច្ចដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកហើយ នេះមិនមែនជាកិច្ចដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមក នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្ត នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្ត នេះជាអាបត្តិ នេះមិនមែនជាអាបត្តិ នេះជាអាបត្តិស្រាល នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ នេះជាអាបត្តិមិនមានចំណែកសេសសល់ នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ អកុសលមូលទាំង ៣ នេះឯង ជាគល់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។

(៥៦) កតមានិ តីណិ កុសលមូលានិ វិវាទាធិ-
ករណស្ស មូលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ[១] ភិក្ខូ អលុទ្ធចិត្តា
វិវទន្តិ អទុដ្ឋចិត្តា វិវទន្តិ អមូឡ្ហចិត្តា វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា
អធម្មោតិ វា ។ បេ ។ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា
អាបត្តីតិ វា ឥមានិ តីណិ កុសលមូលានិ វិវាទាធិកា-
រណស្ស មូលំ ។

(៥៧) អនុវាទាធិករណស្ស កឹ មូលំ ។ ឆ អនុវាទ-
មូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ តីណិបិ អកុសល-
មូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ តីណិបិ កុសល-
មូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ កាយោបិ អនុវា-
ទាធិករណស្ស មូលំ វាចាបិ អនុវាទាធិករណស្ស
មូលំ ។

(៥៨) កតមានិ ឆ អនុវាទមូលានិ អនុវាទាធិកា-
រណស្ស មូលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ
ហោតិ ឧបនាហី យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ កោធនោ
ហោតិ ឧបនាហី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្ប-

១ ឱ. ម. បន ភិក្ខវេតិ បទទ្វយំ ន ទិស្សតិ ។

(៥៦) កុសលមូល ៣ យ៉ាង ដែលជាគល់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍
នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្ត
មិនលោភហើយទើបវិវាទ មានចិត្តមិនប្រទូស្តហើយទើបវិវាទ មានចិត្តមិនវង្វេង
ហើយទើបវិវាទ នេះជាធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌ ។ បេ ។ នេះជាអាបត្តិ
គ្រោតគ្រាត នេះមិនមែនជាអាបត្តិគ្រោតគ្រាត កុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះឯង
ជាគល់ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។

(៥៧) មូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ មូលនៃការ
ចោទគ្នាមាន ៦ យ៉ាង ជាគល់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ អកុសលមូល
៣ យ៉ាងក៏ជាគល់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ កុសលមូល ៣ យ៉ាងក៏ជាគល់ជា
មូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ដែរ កាយក៏ជាគល់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ វាចា
ក៏ជាគល់ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ដែរ ។

(៥៨) មូលនៃការចោទគ្នាមាន ៦ យ៉ាង ជាគល់ជាមូលនៃអនុវាទាធិ-
ករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះជា
អ្នកមានសេចក្តីក្រោធ ជាអ្នកចងគំនុំ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាជា
អ្នកមានសេចក្តីក្រោធ ជាអ្នកចងគំនុំ ភិក្ខុនោះរមែងមិនមានសេចក្តី

តិស្សោ ធម្មេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សង្ឃេ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ អនុវាទំ ជនេតិ យោ ហោតិ អនុវាទោ ពហុជនអហិតាយ ពហុជនអសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អនុវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អនុវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ

គោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះធម៌ផង ឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញុំាងអនុវាទ គឺការចោទ ដែលកំពុងកើតឲ្យកើតក្នុងសង្ឃ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញមូលនៃអនុវាទទាំងខាងក្នុង ទាំងខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាមដើម្បីលះបង់នូវមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនោះ ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូល នៃអនុវាទទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅមានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ

តស្សេវ បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស អាយតិំ អនវស្ស-វាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស អនុវាទ-មូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស អនុវាទមូលស្ស អាយតិំ អនវស្សវោ ហោតិ ។

(៤៩) បុន ចបរំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ មក្ខី ហោតិ បឡាសី ។ បេ ។ ឥស្សុកី ហោតិ មច្ឆរី ។ បេ ។ សឋោ ហោតិ មាយាវី ។ បេ ។ បាបិច្ឆោ ហោតិ មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។ បេ ។ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សន្ទិដ្ឋិបរាមាសី ហោតិ អាធានគ្គាហី ទុប្បដិនិស្សគ្គី សោ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ ។ បេ ។ សង្ឃេបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ ។ យោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សត្ថរិបិ អគារវោ វិហរតិ អប្បតិស្សោ ធម្មេបិ ។ បេ ។ សង្ឃេបិ ។ បេ ។ សិក្ខាយបិ ន បរិបូរការី ហោតិ សោ សង្ឃេ អនុវាទំ ជនេតិ យោ ហោតិ អនុវាទោ

ដើម្បីប្រតិបត្តិដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃអនុវាទ ដ៏លាមកនោះកើតតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិករណ៍នោះទៀតឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាលះបង់ នូវមូលនៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯងឈ្មោះថាមិនឲ្យមូល នៃអនុវាទដ៏លាមកនុ៎ះកើតតទៅទៀតបាន ។

(៤៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដទៃមានតទៅទៀត ភិក្ខុជាអ្នកលុបគុណគេ ជាអ្នកប្រណាំងនឹងគេ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីឫស្យា ជាអ្នកមានសេចក្តីកំណាញ់ ។ បេ ។ ជាអ្នកមានកំពុត ជាអ្នកមានមាយា ។ បេ ។ ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក ជាអ្នកមានសេចក្តីឃើញខុស ។ បេ ។ ជាអ្នកបរាមាសនូវទិដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់ខ្ជាប់ លះបង់បានដោយកម្រ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណា ជាអ្នកបរាមាសនូវទិដ្ឋិរបស់ខ្លួន ប្រកាន់ខ្ជាប់ លះបង់បានដោយកម្រ ភិក្ខុនោះឈ្មោះថាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ឈ្មោះថាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសង្ឃផង ឈ្មោះថាមិនធ្វើឲ្យពេញលេញ ក្នុងសិក្ខាផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុណាឥតមានសេចក្តីគោរព ឥតមានសេចក្តីកោតក្រែង ក្នុងព្រះសាស្តាផង ក្នុងព្រះធម៌ផង ។ បេ ។ ក្នុងព្រះសង្ឃផង ។ បេ ។ មិនធ្វើឲ្យពេញលេញក្នុងសិក្ខាផង ភិក្ខុនោះឈ្មោះថា ញុំាំងអនុវាទដែលគួរកើតឲ្យកើត

ពហុជនអហិតាយ ពហុជនអសុខាយ ពហុនោ ជនស្ស អនត្ថាយ អហិតាយ ទុក្ខាយ ទេវមនុស្សានំ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានាយ វាយមេយ្យាថ ។ ឯវរូបញ្ចេ តុម្ហេ ភិក្ខវេ វិវាទមូលំ អជ្ឈត្តំ វា ពហិទ្ធា វា ន សមនុបស្សេយ្យាថ តត្រ តុម្ហេ ភិក្ខវេ តស្សេវ បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវាយ បដិបជ្ជេយ្យាថ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស បហានំ ហោតិ ។ ឯវមេតស្ស បាបកស្ស វិវាទមូលស្ស អាយតឹ អនវស្សវោ ហោតិ ។ ឥមានិ ឆ វិវាទមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

(២៤) កតមានិ តីណិ អកុសលមូលានិ វិវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខូ លុទ្ធចិត្តា វិវទន្តិ ទុដ្ឋចិត្តា វិវទន្តិ មូឡ្ហចិត្តា

ឡើងក្នុងសង្ឃ ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនមានសេចក្តីសុខដល់ជនច្រើន ដើម្បីសេចក្តីមិនចំរើនដល់ជនច្រើន ដើម្បីមិនជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីទុក្ខដល់ទេវតានិងមនុស្សទាំងឡាយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយពិចារណាឃើញមូលនៃវិវាទខាងក្នុងក្តីខាងក្រៅក្តី មានសភាពយ៉ាងនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីព្យាយាម ដើម្បីលះបង់មូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះ ក្នុងអធិករណ៍នោះចេញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអ្នកទាំងឡាយមិនពិចារណាឃើញមូលនៃវិវាទខាងក្នុងក្តីខាងក្រៅ មានសភាពយ៉ាងនេះទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយគប្បីប្រតិបត្តិ ដើម្បីកុំឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនោះ ចំរើនតទៅខាងមុខ ក្នុងអធិករណ៍នោះទៀតបានឡើយ ។ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាលះបង់នូវមូល នៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ។ យ៉ាងនេះឯង ឈ្មោះថាមិនបានឲ្យមូលនៃវិវាទដ៏លាមកនុ៎ះ ចំរើនតទៅទៀតបាន មូលនៃវិវាទទាំង ៦ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍ ។

(២៤) អកុសលមូល ៣ យ៉ាងដែលជាមូលនៃវិវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តលោភហើយទាស់ទែង មានចិត្តប្រទូស្តហើយទាស់ទែង មានចិត្តវង្វេង

អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា ឥមានិ តីណិ អកុសលមូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

(៦១) កតមានិ តីណិ កុសលមូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អលុទ្ធចិត្តា អនុវទន្តិ អទុដ្ឋចិត្តា អនុវទន្តិ អមូឡ្ហចិត្តា អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា ឥមានិ តីណិ កុសលមូលានិ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

(៦២) កតមោ ច(១) កាយោ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធេកច្ចោ ទុព្វណ្ណោ ហោតិ ទុទ្ទសិកោ ឱកោដិមកោ ពវ្ហាពាធោ កាណោ វា កុណី វា ខញ្ជោ វា បក្ខហតោ វា យេន នំ អនុវទន្តិ អយំ កាយោ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។

១ ម. ឆ. ហេដ្ឋា ចសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

ពោលទោស នូវភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ អកុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(៦១) កុសលមូល ៣ យ៉ាង ដែលជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តមិនលោភ ពោលទោស មានចិត្តមិនប្រទូស្ត ពោលទោស មានចិត្តមិនវង្វេង ពោលទោស នូវភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ កុសលមូលទាំង ៣ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(៦២) ចុះកាយជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍នោះ តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុពួកខ្លះ ក្នុងសាសនានេះ មានសម្បុរអាក្រក់ មានរូបអាក្រក់ ជាមនុស្សតឿ មានអាពាធច្រើន ខ្វាក់ ក្រុង ខ្ញើច ឬស្លាប់ខ្លួន ១ចំហៀង(១) ភិក្ខុទាំងឡាយពោលទោសភិក្ខុនោះដោយកាយណា កាយនេះជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

១ [illegible] ។

(២៣) កតមា ច(១) ភិក្ខវេ អនុវាទាធិករណស្ស មូលំ ។ ឥធេកច្ចោ ទុដ្ឋោ ហោតិ ទម្មោ បញ្ញ-ពលភតោ យោ យំ តំ អនុវទតិ អយំ ភិក្ខវេ អនុវាទា-ធិករណស្ស មូលំ ។

(២៤) អាបត្តាធិករណស្ស កិំ មូលំ ។ ឆ អា-បត្តិសមុដ្ឋានា អាបត្តាធិករណស្ស មូលំ អត្ថាបត្តិ កាយតោ សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ ន ចិត្តតោ អត្ថាបត្តិ វាចតោ សមុដ្ឋាតិ ន កាយតោ ន ចិត្តតោ អត្ថាបត្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន ចិត្តតោ អត្ថា-បត្តិ កាយតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន វាចតោ អត្ថាបត្តិ វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ន កា-យតោ អត្ថាបត្តិ កាយតោ ច វាចតោ ច ចិត្តតោ ច សមុដ្ឋាតិ ឥមេ ឆ អាបត្តិសមុដ្ឋានា អាបត្តា-ធិករណស្ស មូលំ ។

(២៥) កិច្ចាធិករណស្ស កិំ មូលំ ។ កិច្ចាធិក-រណស្ស ឯកំ មូលំ សង្ឃោ ។

១ ម. ឧ. បោត្ថកេសុ ចសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

(២៣) ចុះអ្វីជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ដែលជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាអ្នកមានចិត្តសៅក្រក់ ជាអ្នកមិនយោយជាប់ ជាអ្នកមានចិត្តប៉ះប៉ាប់ ភិក្ខុចាំទៀតរំឭកភិក្ខុនោះ ដោយហេតុណា ហេតុនេះឈ្មោះថាជាមូលនៃអនុវាទាធិករណ៍ ។

(២៤) អ្វីដែលជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ ។ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ យ៉ាង ជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ (សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ ដូចនេះ) អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ មិនកើតឡើងអំពីវាចា អំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីកាយ អំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីវាចា មិនកើតឡើងអំពីចិត្ត ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីវាចា ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីវាចា អំពីចិត្ត មិនកើតឡើងអំពីកាយ ១ អាបត្តិកើតឡើងអំពីកាយ អំពីវាចា អំពីចិត្ត ១ សមុដ្ឋាននៃអាបត្តិ ៦ យ៉ាងនេះ ជាមូលនៃអាបត្តាធិករណ៍ ។

(២៥) អ្វីជាមូលនៃកិច្ចាធិករណ៍ ។ មានតែសង្ឃមួយជាមូលនៃកិច្ចាធិករណ៍(១) ។

១ អធិករណ៍ទាំងឡាយមានមូលច្រើន ចំណែកកិច្ចាធិករណ៍នេះមានមូលតែ ១ ។

(៦៦) វិវាទាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ វិវាទាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។

(៦៧) តត្ថ កតមំ វិវាទាធិករណំ អកុសលំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ[១] ភិក្ខូ អកុសលចិត្តា វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា ។បេ។ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធកំ[២] ឥទំ វុច្ចតិ វិវាទាធិករណំ អកុសលំ ។

(៦៨) តត្ថ កតមំ វិវាទាធិករណំ កុសលំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ កុសលចិត្តា វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា ។បេ។ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ

១ ម. ឥធ ភិក្ខវេតិ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. មេធគំ ។

(៦៦) (សំដែងតិកៈ) វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាកតៈ ។ វិវាទាធិករណ៍ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។

(៦៧) បណ្តាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ វិវាទាធិករណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង មានចិត្តជាអកុសល ជជែកគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី ។បេ។ នេះជាអាបត្តិគ្រក់ក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិគ្រក់ក្តី ការបង្កហេតុ ជម្លោះ សេចក្តីប្រកាន់ខុស ទាស់ទែង ការពោលផ្សេងៗ ការពោលដោយឡែកគ្នា ការនិយាយដើម្បីឲ្យព្រួយចិត្ត សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការបង្កហេតុជាដើមនេះ នេះគេហៅថា វិវាទាធិករណ៍ជាអកុសល ។

(៦៨) បណ្តាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ វិវាទាធិករណ៍ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង មានចិត្តជាកុសល ជជែកគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី ។បេ។ នេះជាអាបត្តិគ្រក់ក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិគ្រក់ក្តី ការបង្កហេតុ ជម្លោះ

វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធកំ ឥទំ វុច្ចតិ វិវាទាធិករណំ កុសលំ(១) ។

(៦៩) តត្ថ កតមំ វិវាទាធិករណំ អព្យាកតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ(២) អព្យាកតចិត្តា វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា ។ បេ ។ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធកំ ឥទំ វុច្ចតិ វិវាទាធិករណំ អព្យាកតំ ។

(៧០) អនុវាទាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ អនុវាទាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។

(៧១) តត្ថ កតមំ អនុវាទាធិករណំ អកុសលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អកុសលចិត្តា

១ ម. ឱ. ពោធិសត្ថេ បមំ កុសលំ អាគតំ បច្ឆា អកុសលំ អាគតំ ។ ២ ម. ឆ. ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ច ទិស្សន្តិ ។

សេចក្តីប្រកាន់ខុស ការតស៊ូទែង ការពោលផ្សេង ៗ ការពោលដោយខ្សែគតិ ការនិយាយដើម្បីញៀងចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការបង្កហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថា វិវាទាធិករណ៍ជាកុសល ។

(៦៩) បណ្តាវិវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ វិវាទាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តជាអព្យាក្រឹត ជជែកទាស់ទែងគ្នាថា នេះជាធម៌ នេះមិនមែនជាធម៌ ។ បេ ។ នេះជាអាបត្តិគ្រោតគ្រាត នេះមិនមែនជាអាបត្តិគ្រោតគ្រាត ការបង្កហេតុ ជម្លោះ សេចក្តីប្រកាន់ខុស ការតស៊ូទែងគ្នា ការពោលផ្សេង ៗ ការពោលដោយខ្សែគតិ ការនិយាយដើម្បីញៀងចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុងវិវាទាធិករណ៍នោះ ការបង្កហេតុជាដើមនេះ តថាគតហៅថា វិវាទាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត ។

(៧០) (សំវេធនីតិ) អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាក្រឹត ។ អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាក្រឹតក៏មាន ។

(៧១) បណ្តាអនុវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិករណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ

អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្សហនតា អនុពលប្បទានំ ឥទំ វុច្ចតិ អនុវាទាធិករណំ អកុសលំ ។

(៧៦) តត្ថ កតមំ អនុវាទាធិករណំ កុសលំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ កុសលចិត្តា អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្សហនតា អនុពលប្បទានំ ឥទំ វុច្ចតិ អនុវាទាធិករណំ កុសលំ[១] ។

(៧៧) តត្ថ កតមំ អនុវាទាធិករណំ អព្យាកតំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អព្យាកតចិត្តា អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា

១ ឱ.ម. បោត្ថកេសុ បឋមំ កុសលំ អាគតំ បច្ឆា អកុសលំ អាគតំ ។

មានចិត្តជាអកុសល ចោទភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ ការចោទ ការតិះដៀល ការចរចារឿយ ៗ ការនិយាយរឿយ ៗ ការពោលបន្ទាប់ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ថែមកម្លាំងឲ្យណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការចោទជាដើមនេះ លោកហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ជាអកុសល ។

(៧៦) បណ្ដាអនុវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសល តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តជាកុសល ចោទភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ ការចោទ ការតិះដៀល ការចរចារឿយ ៗ ការនិយាយរឿយ ៗ ការពោលបន្ទាប់ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ថែមកម្លាំងឲ្យណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការចោទជាដើមនេះ លោកហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសល ។

(៧៧) បណ្ដាអនុវាទាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ អនុវាទាធិករណ៍ជាអព្យាកតៈ តើដូចម្ដេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ មានចិត្តជាអព្យាកតៈ ចោទភិក្ខុឯទៀត ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ ការចោទ ការតិះដៀល

អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្ស-
ហនតា អនុពលប្បទានំ ឥទំ វុច្ចតិ អនុវាទាធិ-
ករណំ អព្យាកតំ ។

(៧៦) អាបត្តាធិករណំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។
អាបត្តាធិករណំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ
នត្ថិ អាបត្តាធិករណំ កុសលំ ។

(៧៧) តត្ថ កតមំ អាបត្តាធិករណំ អកុសលំ ។
យំ ជានន្តោ សញ្ជានន្តោ ចេច្ច អភិវិតរិត្វា វីតិក្កមោ
ឥទំ វុច្ចតិ អាបត្តាធិករណំ អកុសលំ ។ តត្ថ កតមំ
អាបត្តាធិករណំ អព្យាកតំ ។ យំ អជានន្តោ អ-
សញ្ជានន្តោ អចេច្ច អនភិវិតរិត្វា វីតិក្កមោ ឥទំ វុច្ចតិ
អាបត្តាធិករណំ អព្យាកតំ ។

ការចោទរឿយ ៗ ការនិយាយរឿយ ៗ ការពោលបន្ថែម ការប្រឹងប្រែង
ការបន្ថែមកម្លាំងឲ្យណា គឺអធិករណ៍នោះ ការចោទតាមដើមនេះ តថាគត
ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត ។

(៧៦) (សំដែងតតិ) អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសល ជាអព្យា-
ក្រឹត ។ អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាក្រឹតក៏មាន អាបត្តា-
ធិករណ៍ជាកុសលគ្មានទេ ។

(៧៧) បណ្តាអាបត្តាធិករណ៍ ទាំង ២ នោះ អាបត្តាធិករណ៍ជា
អកុសល តើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុកាលបើដឹងស្គាល់ហើយ ក្លែងក្លាយ ហ៊ានកន្លង
នូវអាបត្តិណា អាបត្តិនេះ តថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអកុសល ។
បណ្តាអាបត្តាធិករណ៍ ទាំង ២ នោះ អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត តើដូច
ម្តេច ។ ភិក្ខុកាលបើមិនដឹង មិនស្គាល់ហើយ មិនក្លែង មិនក្លាយ ហ៊ានកន្លង
នូវអាបត្តិណា អាបត្តិនេះ តថាគតហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត[១] ។

---

១ អដ្ឋកថា ថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹតនោះ គឺភិក្ខុមិនបានក្លែង មិនបានដឹងគន្លងនោះ តែត្រូវអាបត្តិ (ជាអចិត្តកៈ) មានបទសហសេយ្យសិក្ខាបទជាដើម ។ ក្នុងដំណើរថា ក្លែងក្លាយ មានចិត្តប្រុងសិក្ខាកន្លងខ្ញុំ ហើយសង់សេក់ទៅ បើមានមាតុគ្រាមចូលដេកជាមួយ ត្រូវអាបត្តិ ដោយការដេកក្នុងទីនោះ តែមិនមានចិត្តជាអកុសល បានជាលោកហៅថា អាបត្តាធិករណ៍ជាអព្យាក្រឹត ។

(៧៦) កិច្ចាធិករណំ កុសលំ អកុសលំ អព្យាកតំ ។ កិច្ចាធិករណំ សិយា កុសលំ សិយា អកុសលំ សិយា អព្យាកតំ ។

(៧៧) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិករណំ អកុសលំ ។ យំ សង្ឃោ អកុសលចិត្តោ កម្មំ ករោតិ អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ វុច្ចតិ កិច្ចាធិករណំ អកុសលំ ។

(៧៨) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិករណំ កុសលំ ។ យំ សង្ឃោ កុសលចិត្តោ កម្មំ ករោតិ អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ វុច្ចតិ កិច្ចាធិករណំ កុសលំ(១) ។

(៧៩) តត្ថ កតមំ កិច្ចាធិករណំ អព្យាកតំ ។ យំ សង្ឃោ អព្យាកតចិត្តោ កម្មំ ករោតិ អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ វុច្ចតិ កិច្ចាធិករណំ អព្យាកតំ ។

---

១ ឱ. ម. ហេដ្ឋាបិ ឯវំ កុសលំ អាទិំ កត្វា អកុសលំ អាទិ ។

(៧៦) (សំដែងអំពី) កិច្ចាធិករណ៍ ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាកតៈ ។ កិច្ចាធិករណ៍ ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន ជាអព្យាកតៈក៏មាន ។

(៧៧) ក្នុងកិច្ចាធិករណ៍ទាំង ៣ នេះ កិច្ចាធិករណ៍ជាអកុសល តើដូចម្តេច ។ សង្ឃមានចិត្តជាអកុសលធ្វើកម្មណា គឺអបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ជាអកុសល ។

(៧៨) ក្នុងកិច្ចាធិករណ៍ទាំង ៣ នេះ កិច្ចាធិករណ៍ ជាកុសល តើដូចម្តេច ។ សង្ឃមានចិត្តជាកុសលធ្វើកម្មណា គឺអបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ជាកុសល ។

(៧៩) ក្នុងកិច្ចាធិករណ៍ទាំង ៣ នោះ កិច្ចាធិករណ៍ជាអព្យាកតៈ តើដូចម្តេច ។ សង្ឃមានចិត្តជាអព្យាកតៈធ្វើកម្មណា គឺអបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម កម្មនេះ តថាគតហៅថា កិច្ចាធិករណ៍ជាអព្យាកតៈ ។

[៨០] វិវាទោ វិវាទាធិករណំ វិវាទោ នោ អធិករណំ អធិករណំ នោ វិវាទោ អធិករណំ ចេវ វិវាទោ ច ។ សិយា វិវាទោ វិវាទាធិករណំ សិយា វិវាទោ នោ អធិករណំ សិយា អធិករណំ នោ វិវាទោ សិយា អធិករណញ្ចេវ វិវាទោ ច ។

[៨១] តត្ថ កតមោ វិវាទោ វិវាទាធិករណំ ។ ឥធ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា ។ បេ ។ ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា យំ តត្ថ ភណ្ឌនំ កលហោ វិគ្គហោ វិវាទោ នានាវាទោ អញ្ញថាវាទោ វិបច្ចតាយ វោហារោ មេធគំ អយំ វិវាទោ វិវាទាធិករណំ ។ តត្ថ កតមោ វិវាទោ នោ អធិករណំ ។ មាតាបិ បុត្តេន វិវទតិ បុត្តោបិ មាតរា វិវទតិ បិតាបិ បុត្តេន វិវទតិ បុត្តោបិ បិតរា វិវទតិ ភាតាបិ ភាតរា វិវទតិ ភាតាបិ ភគិនិយា វិវទតិ

(៨០) (សរុបសេចក្តី) ការទាស់ទែងគ្នាចាត់ជាវិវាទាធិករណ៍ ការទាស់ទែងគ្នាមិនចាត់ជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនចាត់ជាការទាស់ទែងគ្នា ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាការទាស់ទែងគ្នាផង ។ ការទាស់ទែងគ្នាចាត់ជាវិវាទាធិករណ៍ក៏មាន ការទាស់ទែងគ្នាមិនចាត់ជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនចាត់ជាការទាស់ទែងគ្នាក៏មាន ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាការទាស់ទែងគ្នាផងក៏មាន ។

(៨១) បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការទាស់ទែងគ្នាដែលចាត់ជាវិវាទាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី ។ បេ ។ នេះជាអាបត្តិអាក្រក់ក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិអាក្រក់ក្តី ការបង្កហេតុ ជម្លោះ ការប្រកាន់ខុស ការទាស់ទែង ការនិយាយផ្សេងៗ ការនិយាយផ្ទុយគ្នា ការនិយាយដើម្បីឲ្យព្រួយចិត្ត ការប្រកួតប្រកាន់ណា ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការបង្កហេតុជាដើមនេះ ចាត់ជាការទាស់ទែងគ្នា ហៅថា វិវាទាធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការទាស់ទែងគ្នា ដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ មាតាទាស់ទែងនឹងបុត្រក្តី បុត្រទាស់ទែងនឹងមាតាក្តី បិតាទាស់ទែងនឹងបុត្រក្តី បុត្រទាស់ទែងនឹងបិតាក្តី បងប្អូនប្រុសទាស់ទែងនឹងបងប្អូនប្រុសក្តី បងប្អូនប្រុសទាស់ទែងនឹងបងប្អូនស្រីក្តី បងប្អូនស្រីទាស់ទែងនឹងបងប្អូន

ភគិនីបិ ភាតរា វិវទតិ សហាយោបិ សហាយេន វិវទតិ អយំ វិវាទោ នោ អធិករណំ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណំ នោ វិវាទោ ។ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ ឥទំ អធិករណំ នោ វិវាទោ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណញ្ចេវ វិវាទោ ច ។ វិវាទាធិករណំ អធិករណញ្ចេវ វិវាទោ ច ។

(៥៦) អនុវាទោ អនុវាទាធិករណំ អនុវាទោ នោ អធិករណំ អធិករណំ នោ អនុវាទោ អធិករណញ្ចេវ អនុវាទោ ច ។ សិយា អនុវាទោ អនុវាទាធិករណំ សិយា អនុវាទោ នោ អធិករណំ សិយា អធិករណំ នោ អនុវាទោ សិយា អធិករណញ្ចេវ អនុវាទោ ច ។

(៥៧) តត្ថ កតមោ អនុវាទោ អនុវាទាធិករណំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ភិក្ខុំ អនុវទន្តិ សីលវិបត្តិយា វា អាចារវិបត្តិយា វា ទិដ្ឋិវិបត្តិយា វា អាជីវវិបត្តិយា វា យោ តត្ថ អនុវាទោ អនុវទនា អនុល្លបនា អនុភណនា អនុសម្បវង្កតា អព្ភុស្សហនតា អនុពលប្បទានំ

ប្រុសក្តី សម្លាញ់ទាស់ទែងនឹងសម្លាញ់ក្តី នេះហៅថា ការទាស់ទែងគ្នា មិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលមិនមែនជាការទាស់ទែងគ្នា តើដូចម្តេច ។ អនុវាទាធិករណ៍ ១ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ នេះហៅថា អធិករណ៍ ដែលមិនមែនជាការទាស់ទែងគ្នា ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលចាត់ជាអធិករណ៍ផង ជាការទាស់ទែងគ្នាផង តើដូចម្តេច ។ វិវាទាធិករណ៍ជាអធិករណ៍ផង ជាការទាស់ទែងគ្នាផង ។

(៥៦) (សំដែងពីត) ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ ការចោទមិនចាត់ជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនចាត់ជាការចោទ ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផង ។ ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ក៏មាន ការចោទមិនចាត់ជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនចាត់ជាការចោទក៏មាន ចាត់ជាអធិករណ៍ផង ចាត់ជាការចោទផងក៏មាន ។

(៥៧) បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការចោទចាត់ជាអនុវាទាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះឯង ចោទប្រកាន់ភិក្ខុផងគ្នា ដោយសីលវិបត្តិ ដោយអាចារវិបត្តិ ដោយទិដ្ឋិវិបត្តិ ដោយអាជីវវិបត្តិ ការចោទ ការនិយាយដៀល ការចោទរឿយ ៗ ការនិយាយរឿយ ៗ ការពោលបន្ទាប់ ការប្រឹងប្រែង ការបន្ថែមកម្លាំង

អយំ អនុវាទោ អនុវាទាធិករណំ ។ តត្ថ កតមោ អនុវាទោ នោ អធិករណំ ។ មាតាបិ បុត្តំ អនុវទតិ បុត្តោបិ មាតរំ អនុវទតិ បិតាបិ បុត្តំ អនុវទតិ បុត្តោបិ បិតរំ អនុវទតិ ភាតាបិ ភាតរំ អនុវទតិ ភាតាបិ ភគិនឹ អនុវទតិ ភគិនីបិ ភាតរំ អនុវទតិ សហាយោបិ សហាយំ អនុវទតិ អយំ អនុវាទោ នោ អធិករណំ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណំ នោ អនុវាទោ ។ អាបត្តាធិករណំ កិច្ចាធិករណំ វិវាទាធិករណំ ឥទំ អធិករណំ នោ អនុវាទោ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណញ្ចេវ អនុវាទោ ច ។ អនុវាទាធិករណំ អធិករណញ្ចេវ អនុវាទោ ច ។

(៨៦) អាបត្តិ អាបត្តាធិករណំ អាបត្តិ នោ អធិករណំ អធិករណំ នោ អាបត្តិ អធិករណញ្ចេវ អាបត្តិ ច ។ សិយា អាបត្តិ អាបត្តាធិករណំ សិយា អាបត្តិ នោ អធិករណំ សិយា អធិករណំ នោ អាបត្តិ សិយា អធិករណញ្ចេវ អាបត្តិ ច ។

ឡើយ ក្នុងអធិករណ៍នោះ ការចោទជាដើមនេះ ហៅថា អនុវាទាធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ ការចោទដែលមិនបានជាអធិករណ៍ តើដូចម្ដេច ។ មាតាចោទបុត្រក្ដី បុត្រចោទមាតាក្ដី បិតាចោទបុត្រក្ដី បុត្រចោទបិតាក្ដី បងប្អូនប្រុសចោទបងប្អូនប្រុសក្ដី បងប្អូនប្រុសចោទបងប្អូនស្រីក្ដី បងប្អូនស្រីចោទបងប្អូនប្រុសក្ដី សម្លាញ់ចោទសម្លាញ់ក្ដី នេះឯងហៅថា ការចោទដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលមិនបានជាការចោទ តើដូចម្ដេច ។ អាបត្តាធិករណ៍ ១ កិច្ចាធិករណ៍ ១ វិវាទាធិករណ៍ ១ នេះហៅថា អធិករណ៍ ដែលមិនបានជាការចោទទេ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលបានពេញជាអធិករណ៍ផង បានជាការចោទផង តើដូចម្ដេច ។ អនុវាទាធិករណ៍ បានជាអធិករណ៍ផង បានជាការចោទផង ។

(៨៦) (សំដែងអំពី) អាបត្តិបានជាអាបត្តាធិករណ៍ អាបត្តិមិនមែនជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិ ទាំងអធិករណ៍ទាំងអាបត្តិ ។ អាបត្តិបានជាអាបត្តាធិករណ៍ក៏មាន អាបត្តិមិនមែនជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិក៏មាន អធិករណ៍ផង អាបត្តិផងក៏មាន ។

(៤៥) តត្ថ កតមា(១) អាបត្តិ អាបត្តាធិករណំ ។ បញ្ចបិ អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិករណំ សត្តបិ អាបត្តិក្ខន្ធា អាបត្តាធិករណំ អយំ អាបត្តិ អាបត្តាធិករណំ ។ តត្ថ កតមា(២) អាបត្តិ ន អធិករណំ ។ សោតាបត្តិ សមាបត្តិ អយំ អាបត្តិ ន អធិករណំ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណំ ន អាបត្តិ ។ កិច្ចាធិករណំ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ ឥទំ អធិករណំ ន អាបត្តិ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណញ្ចេវ អាបត្តិ ច ។ អាបត្តាធិករណំ អធិករណញ្ចេវ អាបត្តិ ច ។

(៤៦) កិច្ចំ កិច្ចាធិករណំ កិច្ចំ ន អធិករណំ អធិករណំ ន កិច្ចំ អធិករណញ្ចេវ កិច្ចញ្ច ។ សិយា កិច្ចំ កិច្ចាធិករណំ សិយា កិច្ចំ ន អធិករណំ សិយា អធិករណំ ន កិច្ចំ សិយា អធិករណញ្ចេវ កិច្ចញ្ច ។

១-២ ឱ. ម. កតមំ ។

(៤៥) បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អាបត្តិដែលជាអាបត្តាធិករណ៍ តើដូចម្ដេច ។ អាបត្តិទាំង ៥ ក៏គឺជាអាបត្តាធិករណ៍ អាបត្តិទាំង ៧ ក៏គឺជាអាបត្តាធិករណ៍ នេះហៅថា អាបត្តិដែលជាអាបត្តាធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អាបត្តិដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ តើដូចម្ដេច ។ សោតាបត្តិនិងសមាបត្តិ នេះហៅថា អាបត្តិ តែមិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលមិនមែនជាអាបត្តិ តើដូចម្ដេច ។ កិច្ចាធិករណ៍ ១ វិវាទាធិករណ៍ ១ អនុវាទាធិករណ៍ ១ នេះហៅថា អធិករណ៍មិនមែនជាអាបត្តិ ។ បណ្ដាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលជាអធិករណ៍ផង ជាអាបត្តិផង តើដូចម្ដេច ។ អាបត្តាធិករណ៍ជាអធិករណ៍ផង ជាអាបត្តិផង ។

(៤៦) (សំដែងកិច្ច) កិច្ចជាកិច្ចាធិករណ៍ កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច ជាអធិករណ៍ផង កិច្ចផង ។ កិច្ចជាកិច្ចាធិករណ៍ក៏មាន កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ក៏មាន អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ចក៏មាន ជាអធិករណ៍ផង កិច្ចផងក៏មាន ។

(៨៧) តត្ថ កតមំ កិច្ចំ កិច្ចាធិករណំ ។ យា សង្ឃស្ស កិច្ចយតា ករណីយតា អបលោកនកម្មំ ញត្តិកម្មំ ញត្តិទុតិយកម្មំ ញត្តិចតុត្ថកម្មំ ឥទំ កិច្ចំ កិច្ចាធិករណំ ។ តត្ថ កតមំ កិច្ចំ នោ អធិករណំ ។ អាចរិយកិច្ចំ ឧបជ្ឈាយកិច្ចំ សមានុបជ្ឈាយកិច្ចំ សមានាចរិយកិច្ចំ ឥទំ កិច្ចំ នោ អធិករណំ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណំ នោ កិច្ចំ ។ វិវាទាធិករណំ អនុវាទាធិករណំ អាបត្តាធិករណំ ឥទំ អធិករណំ នោ កិច្ចំ ។ តត្ថ កតមំ អធិករណញ្ចេវ កិច្ចញ្ច ។ កិច្ចាធិករណំ អធិករណញ្ចេវ កិច្ចញ្ច ។

(៨៨) វិវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ វិវាទាធិករណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច ។ សិយា វិវាទាធិករណំ ឯកំ សមថំ អនាគម្ម យេភុយ្យសិកំ ឯកេន សមថេន សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេនាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថាកថំ វិយ ឥធ បន ភិក្ខូ

(៨៧) បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ កិច្ចដែលជាកិច្ចាធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ កិច្ច ឬកម្មណាដែលសង្ឃត្រូវធ្វើ គឺ អបលោកនកម្ម ញត្តិកម្ម ញត្តិទុតិយកម្ម ញត្តិចតុត្ថកម្ម ទាំងនេះហៅថា កិច្ចដែលជាកិច្ចាធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ កិច្ចដែលមិនមែនជាអធិករណ៍ តើដូចម្តេច ។ អាចារ្យកិច្ច ឧបជ្ឈាយកិច្ច សមានុបជ្ឈាយកិច្ច សមានាចារ្យកិច្ច ទាំងនេះហៅថា កិច្ចមិនមែនជាអធិករណ៍ ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច តើដូចម្តេច ។ វិវាទាធិករណ៍ អនុវាទាធិករណ៍ អាបត្តាធិករណ៍ នេះហៅថា អធិករណ៍មិនមែនជាកិច្ច ។ បណ្តាអធិករណ៍ទាំងនោះ អធិករណ៍ដែលជាអធិករណ៍ផង ជាកិច្ចផង តើដូចម្តេច ។ កិច្ចាធិករណ៍ ជាអធិករណ៍ផង ជាកិច្ចផង ។

(៨៨) វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ វិវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ យេភុយ្យសិកា ១ ។ វិវាទាធិករណ៍មិនអាស្រ័យសមថៈ ១ គឺ យេភុយ្យសិកា ត្រូវតែរម្ងាប់ដោយសមថៈតែ ១ គឺ សម្មុខាវិន័យតែម្តង ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បីពោលថា គឺមានដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចសំដែងត្រង់ណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខូ វិវទន្តិ ធម្មោតិ វា អធម្មោតិ វា វិនយោតិ វា អវិនយោតិ វា ភាសិតំ លបិតំ តថាគតេនាតិ វា អភាសិតំ អលបិតំ តថាគតេនាតិ វា អាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា អនាចិណ្ណំ តថាគតេនាតិ វា បញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អបញ្ញត្តំ តថាគតេនាតិ វា អាបត្តីតិ វា អនាបត្តីតិ វា លហុកា អាបត្តីតិ វា គរុកា អាបត្តីតិ វា សាវសេសា អាបត្តីតិ វា អនវសេសា អាបត្តីតិ វា ទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា អទុដ្ឋុល្លា អាបត្តីតិ វា តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ

ពួកភិក្ខុក៏វិវាទប្រកែកគ្នាថា នេះជាធម៌ក្តី នេះមិនមែនជាធម៌ក្តី នេះជាវិន័យក្តី នេះមិនមែនជាវិន័យក្តី នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់ត្រាស់សំដែងទុកមកទេក្តី នេះជាកិច្ចដែលព្រះតថាគត ទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំទុកក្តី នេះមិនមែនជាកិច្ចដែលព្រះតថាគតទ្រង់ប្រព្រឹត្តសន្សំមកទេក្តី នេះជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តក្តី នេះមិនមែនជាពាក្យដែលព្រះតថាគតទ្រង់បញ្ញត្តទេក្តី នេះជាអាបត្តិក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិក្តី នេះជាអាបត្តិស្រាលក្តី នេះជាអាបត្តិធ្ងន់ក្តី នេះជាអាបត្តិមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិមិនមានចំណែកសេសសល់ក្តី នេះជាអាបត្តិគ្រោតគ្រាតក្តី នេះមិនមែនជាអាបត្តិគ្រោតគ្រាតក្តី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះអាចរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហើយដែលតថាគតហៅថា អធិករណ៍រម្ងាប់ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយអ្វី ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ មានអង្គប៉ុន្មាន ។ ការនៅចំពោះមុខសង្ឃ ការនៅចំពោះមុខធម៌ ការនៅចំពោះមុខវិន័យ ការនៅចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ ការនៅចំពោះមុខសង្ឃក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។ ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូបដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមក

ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា ន បដិក្កោសន្តិ អយំ តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន យេន សត្ថុសាសនេន តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អយំ តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច វិវទតិ យេន ច វិវទតិ ឧភោ អត្ថប្បច្ចត្ថិកា[១] សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(៨៩) តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ន សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ តស្មឹ អាវាសេ វូបសមេតុំ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ យស្មឹ អាវាសេ ពហុតរា[២] ភិក្ខូ សោ អាវាសោ គន្តព្វោ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តា អន្តរាមគ្គេ សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ

១ ម. អត្ថប្បច្ចត្ថិកា ។ ២ ម. សម្ពហុលា ។

ទាំងឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុដែលគួរផ្ដល់ឆន្ទៈក៏បាននាំមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមកប្រជុំចំពោះមុខ មិនឃាត់ឃាំង នេះហៅថា ការចំពោះមុខសង្ឃ ក្នុងសមថវិន័យនោះ ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសមថវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌ណា ដោយវិន័យណា ដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្ដាណា នេះហៅថា ចំពោះមុខធម៌ ចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសមថវិន័យនោះ ឯការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសមថវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលណាទាស់ទែងគ្នាទៅវិញទៅមក បុគ្គលទាំងពីរនេះជាសត្រូវនឹងគ្នា មកនៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា ចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសមថវិន័យនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ មានភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈព្រោះរើសើ) ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ (ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈព្រោះតិះដៀល) ។

(៨៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះមិនអាចរម្ងាប់អធិករណ៍នោះក្នុងអាវាសនោះបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ)អាវាសណាមានភិក្ខុច្រើនក្រាស់ក្រែល ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះទៅកាន់អាវាសនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងដើរទៅកាន់អាវាសនោះ អាចរម្ងាប់អធិករណ៍

ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា ន បដិក្កោសន្តិ អយំ តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន យេន សត្ថុសាសនេន តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អយំ តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច វិវទតិ យេន ច វិវទតិ ឧភោ អត្ថប្បច្ចត្ថិកា សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ

នោះក្នុងកណ្ដាលជំនុំ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះលោកហៅថា អធិករណ៍ស្ងប់ ។ អធិករណ៍នោះស្ងប់ដោយធម៌ដូចម្ដេច ។ ស្ងប់ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអង្គប៉ុន្មាន ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ ក៏ការចំពោះមុខសង្ឃក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមក ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈក៏បាននាំមក ភិក្ខុទាំងឡាយមានមុខនៅចំពោះមុខ ក៏មិនបានហាមឃាត់ នេះហៅថា ការចំពោះមុខសង្ឃក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចំណែកការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌ណា ដោយវិន័យណា ដោយពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្ដាណា នេះហៅថា ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចំណែកការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលណាតស៊ូទៅនឹងគ្នា ហើយក៏មក បុគ្គលទាំងពីរជាសត្រូវនឹងគ្នា មានមុខនៅចំពោះមុខ នេះហៅថា ការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ស្ងប់ យ៉ាងនេះហើយ

ការកោ ឧក្កោដេន្តិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(៩០) តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ អាវាសំ គច្ឆន្តា អន្តរាមគ្គេ ន សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តំ អាវាសំ គន្ត្វា អាវាសិកា ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា ឥទំ ខោ អាវុសោ អធិករណំ ឯវំជាតំ ឯវំសមុប្បន្នំ សាធាយស្មន្តោ(១) ឥមំ អធិករណំ វូបសមេថ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន យថយិទំ អធិករណំ សុវូបសន្តំ អស្សាតិ ។ សចេ ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ វុឌ្ឍតរា ហោន្តិ អាគន្តុកា ភិក្ខូ នវកតរា តេហិ ភិក្ខវេ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ អាគន្តុកា ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា ឯថ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ មុហុត្តំ ឯកមន្តំ ហោថ យាវ មយំ មន្តេមាតិ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកា ភិក្ខូ នវកតរា ហោន្តិ អាគន្តុកា ភិក្ខូ វុឌ្ឍតរា តេហិ ភិក្ខវេ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ អាគន្តុកា ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា តេនហិ តុម្ហេ

១. ម. សាធាយស្មន្តា ។

មានភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់ហើយរើវិញ ត្រូវឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវខីយនកបាចិត្តិយៈ ។

(៩០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងទៅកាន់អាវាសនោះមិនអាចរម្ងាប់អធិករណ៍ ក្នុងកណ្តាលផ្លូវបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះទៅកាន់អាវាសនោះហើយ ពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុទាំងឡាយជាម្ចាស់អាវាសថា ម្នាលលោកទាំងឡាយមានអាយុ អធិករណ៍នេះកើតឡើងយ៉ាងនេះហើយ សូមលោកមានអាយុទាំងឡាយរម្ងាប់អធិករណ៍នេះតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយប្រការ តាមចំណងដែលអធិករណ៍នេះរម្ងាប់ទៅដោយប្រពៃចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសចាស់ជាង ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈខ្ចីជាង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសទាំងនោះនិយាយទៅនឹងពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ចើញ ចូរលោកទាំងឡាយទៅនៅ ក្នុងទីសមគួរមួយពេលសិន ទាំល់តែយើងពិគ្រោះគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសខ្ចីជាង ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈចាស់ជាង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសទាំងនោះនិយាយទៅនឹងពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈ យ៉ាងនេះថា

អាយស្មន្តោ មុហុត្តំ ឯកតោ តាវ(១) ហោថ យាវ មយំ មន្តេមាតិ ។ សចេ(២) ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ មន្តយមានានំ ឯវំ ហោតិ ន មយំ សក្កោម តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេនាតិ ន តំ អធិករណំ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ(៣) បដិច្ឆិតព្ពំ ។ សចេ បន ភិក្ខវេ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ មន្តយមានានំ ឯវំ ហោតិ សក្កោម មយំ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេនាតិ តេហិ ភិក្ខវេ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ អាគន្តុកា ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា សចេ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ អម្ហាកំ ឥមំ អធិករណំ យថាជាតំ យថាសមុប្បន្នំ អាចិក្ខិស្សថ យថា ច មយំ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេស្សាម ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន តថា សុវូបសន្តំ ភវិស្សតិ

១ ម. ហោន្តុ អាយស្មន្តោ ន ទិស្សតិ ។ ២ ម. សចេ បន ។ ៣ ឱ. ម. យោន្តុកេហិ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហីតិ បទទ្វយំ ន ទិស្សតិ ។

ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ចូរព្រះគុណលោកទាំងឡាយទៅនៅខាងក្រៅទីនេះមួយរំពេចសិន ទំរាំយើងទាំងឡាយប្រឹក្សាគ្នា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាស កំពុងប្រឹក្សាគ្នាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយមិនអាច ដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបានទេ អធិករណ៍នោះ ភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសទាំងឡាយមិនត្រូវទទួលទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាស កំពុងប្រឹក្សាគ្នាមានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយអាចដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសនោះត្រូវនិយាយនឹងពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោកមានអាយុទាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកទាំងឡាយ ប្រាប់អធិករណ៍នេះ តាមរឿងដែលកើតប្រាកដហើយ ដល់យើងទាំងឡាយ យើងទាំងឡាយនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ឲ្យសមគួរតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តាបាន អធិករណ៍មុខជានឹងរម្ងាប់បាន ដោយស្រួល

ឯវំ មយំ ឥមំ អធិករណំ បដិច្ឆិស្សាម[១] ។ នោ ចេ តុម្ហេ អាយស្មន្តោ អម្ហាកំ ឥមំ អធិករណំ យថាជាតំ យថាសមុប្បន្នំ អារោចេស្សថ យថា ច មយំ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេស្សាម ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន តថា ច សុវូបសន្តំ ភវិស្សតិ ន មយំ ឥមំ អធិករណំ បដិច្ឆិស្សាមាតិ ។ ឯវំ សុបរិគ្គហិតំ ខោ ភិក្ខវេ តេហិ អាវាសិកេហិ ភិក្ខូហិ តំ អធិករណំ បដិច្ឆិតព្វំ ។ តេហិ ភិក្ខវេ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ អាវាសិកា ភិក្ខូ ឯវមស្សុ វចនីយា យថាជាតំ យថាសមុប្បន្នំ តេ[២] មយំ ឥមំ អធិករណំ អាយស្មន្តានំ អារោចេស្សាម សចេ អាយស្មន្តោ[៣] សក្កោន្តិ ឯត្តកេន វា ឯត្តកេន វា[៤] អន្តរេន ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន តថា សុវូបសន្តំ ភវិស្សតិ ឯវំ មយំ ឥមំ អធិករណំ អាយស្មន្តានំ និយ្យាទេស្សាម

១ ម. សន្និដ្ឋិស្សាម ។ ២ ឱ. ម. ហេដ្ឋិមេសុ ទោសវេរា នត្ថិ ។ ៣ ឱ. អាយស្មន្តា ។ ៤ ឱ. ម. ហេដ្ឋិមេសុ អាគន្តុកា នត្ថិ ។

យ៉ាងនេះ ទើបយើងទាំងឡាយនឹងទទួលអធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកទាំងឡាយ មិនប្រាប់អធិករណ៍នេះ តាមរឿងដែលកើតឡើង ដល់យើងទាំងឡាយទេ ចំណែកខាងយើងទាំងឡាយនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះឲ្យស្រួល តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា អធិករណ៍នោះមុខជាមិនបានរម្ងាប់ ដោយល្អឡើយ យើងទាំងឡាយមិនព្រមទទួលអធិករណ៍នេះទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសធ្វើសេចក្តីកំណត់ឲ្យស្រួលបួលយ៉ាងនេះ រួចហើយត្រូវទទួលអធិករណ៍នោះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈនោះត្រូវនិយាយទៅនឹងពួកភិក្ខុជាម្ចាស់អាវាសយ៉ាងនេះថា យើងទាំងឡាយនឹងប្រាប់អធិករណ៍នេះ តាមរឿងដែលកើតឡើងដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយ ប្រសិនបើលោកមានអាយុទាំងឡាយអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្តី ៗ អធិករណ៍នោះមុខជានឹងរម្ងាប់ដោយល្អ បើយ៉ាងនេះ ទើបយើងទាំងឡាយនឹងប្រគល់

តោ ចេ អាយស្មន្តោ សក្កោន្តិ ឯត្តកេន វា ឯត្តកេន វា អន្តរេន ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន យថា ច សុវូបសន្តំ ភវិស្សតិ ច មយំ ឥមំ អធិករណំ អាយស្មន្តានំ និយ្យាទេស្សាម មយមេវ ឥមស្ស អធិករណស្ស សាមិនោ ភវិស្សាមាតិ ។ ឯវំ សុបរិគ្គហិតំ ខោ ភិក្ខវេ តត្ថ អាគន្តុកេហិ ភិក្ខូហិ តំ អធិករណំ អាវាសិកានំ ភិក្ខូនំ និយ្យាទេតព្វំ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

អធិករណ៍នេះ ឲ្យលោកមានអាយុទាំងឡាយ បើលោកមានអាយុទាំងឡាយមិនអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្ដា ដោយហេតុមានប្រមាណប៉ុណ្ណេះក្ដី ៗ អធិករណ៍នោះ គឺមុខជានឹងមិនរម្ងាប់ ដោយប្រពៃឡើយ យើងទាំងឡាយនឹងមិនប្រគល់អធិករណ៍នេះឲ្យលោកមានអាយុទាំងឡាយទេ យើងទាំងឡាយនឹងជាម្ចាស់អធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវពួកភិក្ខុជាអាគន្តុកៈរើសបញ្ញត្តិការណ៍ស្រួលបួលយ៉ាងនេះ រួចហើយសឹមប្រគល់អធិករណ៍នោះដល់ពួកភិក្ខុជាម្ចាស់វត្តចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើពួកភិក្ខុនោះអាចនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហើយដែលតថាគតហៅថា អធិករណ៍រម្ងាប់បានដោយស្រួលល្អ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់បានដោយអ្វី ។ រម្ងាប់បានដោយសម្មុខាវិន័យ ។ គឺសម្មុខាវិន័យនោះ មានអង្គដូចម្ដេចខ្លះ ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គនៃសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុណាធ្វើឲ្យរឭកសើរើឡើងវិញ ត្រូវឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀលត្រូវខីយនកបាចិត្តិយៈ ។

(៤១) តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តស្មឹ អធិករណេ
វិនិច្ឆិយមានេ អនន្តានិ(១) ចេវ ភស្សានិ ជាយន្តិ ន
ចេកស្ស(២) ភាសិតស្ស អត្ថោ វិញ្ញាយតិ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ឯវរូបំ អធិករណំ ឧព្វាហិកាយ វូបសមេតុំ ។
ទសហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ ឧព្វាហិកាយ សម្ម-
ន្និតព្វោ សីលវា ហោតិ បាតិមោក្ខសំវរសំវុតោ វិហរតិ
អាចារគោចរសម្បន្នោ(៣) អណុមត្តេសុ វជ្ជេសុ ភយទ-
ស្សាវី សមាទាយ សិក្ខតិ សិក្ខាបទេសុ ពហុស្សុតោ
ហោតិ សុតធរោ សុតសន្និចយោ យេ តេ ធម្មា អាទិក-
ល្យាណា មជ្ឈេកល្យាណា បរិយោសានកល្យាណា
សាត្ថំ សព្យញ្ជនំ(៤) កេវលបរិបុណ្ណំ បរិសុទ្ធំ ព្រហ្មចរិយំ
អភិវទន្តិ តថារូបាស្ស ធម្មា ពហុស្សុតា ហោន្តិ ធតា
វចសា បរិចិតា មនសានុបេក្ខិតា ទិដ្ឋិយា សុប្បដិវិទ្ធា
ឧភយានិ ខោ បនស្ស បាតិមោក្ខានិ វិត្ថារេន ស្វាគតានិ

១ ឱ. អនគ្គានិ ។ ២ ម. ចេតស្ស ។ ៣ ម. អាចារសម្បន្នោ ។ ៤ សី. ស្យា. សព្យញ្ជនា

(៤១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើអធិករណ៍នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ
នោះកំពុងវិនិច្ឆ័យ ក៏មានពាក្យច្រើនកើតឡើងមិនមានទីបំផុត ទាំងសេចក្តី
មិនបានហើយជាកើតឡើងផង ទាំងសេចក្តីនៃពាក្យនៃភាសិតនុះ ក៏មិនមាន
នរណាដឹងច្បាស់ផង ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីរម្ងាប់
អធិករណ៍បែបនេះដោយឧព្វាហិកា(១)កម្មវាចា ។ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុ
ដែលប្រកបដោយអង្គ ១០ ប្រការ ដោយឧព្វាហិកកម្មវាចា (អង្គ ១០
ប្រការនោះ) គឺ ភិក្ខុជាអ្នកមានសីល ១ សង្រួមក្នុងបាតិមោក្ខសំវរៈ បរិបូណ៌
ដោយអាចារៈនិងគោចរៈ ១ ឃើញភ័យក្នុងទោសបន្តិចបន្តួច ហើយសមា-
ទានសិក្សាក្នុងសិក្ខាបទទាំងឡាយ ១ ជាពហុស្សូត ទ្រទ្រង់សុតៈ ជាអ្នក
សន្សំសុតៈ ១ ធម៌ណាដែលមានពីរោះបទខាងដើម ពីរោះបទ
កណ្តាល ពីរោះបទចុង ពោលសរសើរព្រហ្មចរិយធម៌ ព្រមទាំងអត្ថ
ទាំងព្យញ្ជនៈ ដ៏បរិសុទ្ធបរិបូណ៌ទាំងអស់ ធម៌ទាំងឡាយ មានសភាព
យ៉ាងនេះ ភិក្ខុនោះក៏បានស្តាប់ច្រើន បានចាំទុក បានសន្សំទុកដោយ
វាចា (ស្វាធ្យាយ) ពិចារណាដោយចិត្ត ច្បាស់ដោយល្អដោយទិដ្ឋិ ១ មិន
តែប៉ុណ្ណោះសោត បាតិមោក្ខទាំងពីរ យ៉ាងក៏ភិក្ខុនោះចាំបានដោយពិស្តារ

១ ឧព្វាហិកា គឺ ត្រូវសង្ឃលើកលោកហើយសន្មត ជួសសង្ឃដោយញត្តិទុតិយកម្មវាចា ភិក្ខុ
នៃសង្ឃសន្មតលើកនេះហើយត្រូវទៅកន្លែងដទៃគ្នា ក៏ក្នុងទៀតប្រកាសដល់បរិសទ្យាទាំងពីរ
ពួកទាំងឡាយកុំនិយាយក្តីឡើយ ហើយសម្រេចវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នោះ ។

ហោន្តិ សុវិភត្តានិ សុប្បវត្តីនិ សុវិនិច្ឆិតានិ សុត្តសោ(១) អនុព្យញ្ជនសោ វិនយេ ខោ បន ឋិតោ(២) ហោតិ អសំហីរោ បដិពលោ ហោតិ ឧភោ អត្ថបច្ចត្ថិកេ សញ្ញាបេតុំ និជ្ឈាបេតុំ បេក្ខេតុំ បស្សេតុំ បសាទេតុំ អធិករណសមុប្បាទំ វូបសមេតុំ កុសលោ(៣) ហោតិ អធិករណំ ជានាតិ អធិករណសមុទយំ ជានាតិ អធិករណនិរោធំ ជានាតិ អធិករណនិរោធគាមិនិបដិបទំ ជានាតិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទសហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ឧព្ពាហិកាយ សម្មន្និតុំ ។

(៨៦) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ឥមស្មឹ អធិករណេ វិនិច្ឆិយមានេ អនន្តានិ ចេវ ភស្សានិ ជាយន្តិ ន ចេកស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ វិញ្ញាយតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច

១ ក. សុត្តសោ ។ ២ ម. ឋិតោ ។ ៣ ម. អធិករណសមុប្បាទវូបសមនកុសលោ ។

ចេះតែរៀនស្រួល ដោះស្រាយតាមរឿង វិនិច្ឆ័យបានយ៉ាងល្អ តាមសូត្រ តាមអនុព្យញ្ជនៈ ១ ជាអ្នកខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងវិន័យ ១ ជាអ្នកអាចដើម្បីធ្វើឲ្យគូក្តីទាំងពីរ ដែលជាសត្រូវនឹងគ្នាឲ្យដឹងច្បាស់ ឲ្យគិតឲ្យ ឲ្យពិចារណា ឲ្យឃើញ ឲ្យជ្រះថ្លាបាន ១ ជាអ្នកឈ្លាសដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍ ដែលកើតឡើងហើយ ១ ស្គាល់អធិករណ៍ ស្គាល់ហេតុដែលឲ្យកើតអធិករណ៍ ស្គាល់ធម៌សម្រាប់រលត់អធិករណ៍ ទាំងស្គាល់ផ្លូវទៅកាន់ធម៌សម្រាប់រលត់អធិករណ៍ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ១០ ប្រការនេះ ដោយឧព្វាហិកាកម្ម ។

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវសន្មតភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវសូមភិក្ខុជាមុន លុះសូមរួចហើយ ភិក្ខុជាអ្នកឈ្លាសប្រតិពល គប្បីផ្តើមសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ អធិករណ៍នេះ យើងទាំងឡាយកំពុងវិនិច្ឆ័យ ក៏មានពាក្យច្រើនឥតកំណត់ មិនមានចំណុចកើតឡើង សេចក្តីអធិប្បាយនៃភាសិតខ្លះ ក៏មិនមាននរណាដឹងច្បាស់ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះផង

ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុំ សម្មន្នេយ្យ ឧព្ពាហិកាយ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ឥមស្មឹ អធិករណេ វិនិច្ឆិយមានេ អនន្តានិ ចេវ ភស្សានិ ជាយន្តិ ន ចេកស្ស ភាសិតស្ស អត្ថោ វិញ្ញាយតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមញ្ច ឥត្ថន្នាមញ្ច ភិក្ខុំ សម្មន្នតិ ឧព្ពាហិកាយ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ច ឥត្ថន្នាមស្ស ច ភិក្ខុនោ សម្មតិ ឧព្ពាហិកាយ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ច ឥត្ថន្នាមោ ច ភិក្ខូ ឧព្ពាហិកាយ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ។ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៩៣] តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ ឧព្ពាហិកាយ វូបសមេតុំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។

ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយឧព្វាហិកកម្មក៏បាន ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ អធិករណ៍នេះយើងទាំងឡាយកំពុងវិនិច្ឆ័យ កំពុងតែមានពាក្យច្រើនឥតទីបំផុត មិនមានទីបំផុតកើតឡើង សេចក្តីអធិប្បាយនៃភាសិតនុ៎ះ ក៏មិនមាននរណាដឹងច្បាស់ ។ សង្ឃសម្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីឲ្យរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ ដោយឧព្វាហិកកម្មក៏បាន ។ ការសម្មតិនូវភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង ដើម្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ ដោយឧព្វាហិកកម្មក៏បាន គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវតែនិយាយឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះផង ឈ្មោះនេះផង សង្ឃបានសម្មត ដើម្បីឲ្យរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយឧព្វាហិកកម្មបានហើយ ការសម្មតិភិក្ខុដើម្បីឲ្យរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ គួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៩៣) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះអាចដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នោះ ដោយឧព្វាហិកកម្មបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះទើបតថាគតហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយអ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ មានអង្គដូចម្តេច ។

ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។

[៨៦] តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តស្មឹ អធិករណេ វិនិច្ឆិយមានេ តត្រស្ស ភិក្ខុ ធម្មកថិកោ តស្ស នេវ សុត្តំ អាគតំ ហោតិ នោ សុត្តវិភង្គោ សោ អត្ថំ អសល្លក្ខេន្តោ ព្យញ្ជនច្ឆាយាយ អត្ថំ បដិពាហតិ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន តេ ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ធម្មកថិកោ ឥមស្ស នេវ សុត្តំ អាគតំ ហោតិ(១) នោ សុត្តវិភង្គោ សោ អត្ថំ អសល្លក្ខេន្តោ ព្យញ្ជនច្ឆាយាយ អត្ថំ បដិពាហតិ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេត្វា អវសេសា មយំ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេយ្យាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេត្វា សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។

១ ម. ហោន្តិ សព្វត្ថ ឦ បញ្ញាយតិ ។

ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាគ្រឿងគ្រប់គ្រងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ស្ងប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុណារើរឿងឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិឧក្កោដនបាចិត្តិយៈ ។

(៨៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះកំពុងតែវិនិច្ឆ័យអធិករណ៍នោះ មានភិក្ខុជាធម្មកថិកនៅក្នុងបរិស័ទនោះ មិនចាំសូត្រៈ (មាតិកា) មិនចាំសុត្តវិភង្គ (វិន័យ) ភិក្ខុនោះមិនបានកំណត់សេចក្ដី ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយគ្រវែងបដិសេធសេចក្ដីចោលចេញ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវនិយាយប្រាប់ភិក្ខុទាំងនោះថា លោកមានអាយុទាំងឡាយ សូមប្រុងស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុជាធម្មកថិកឈ្មោះនេះ ។ មិនចាំសូត្រៈ មិនស្គាល់សុត្តវិភង្គទេ ភិក្ខុជាធម្មកថិកនោះកំណត់សេចក្ដីមិនបានទេ ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយគ្រវែងបដិសេធសេចក្ដីចោលចេញ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយហើយ យើងទាំងឡាយដ៏សេស គប្បីឲ្យភិក្ខុឈ្មោះនេះក្រោកឡើង ហើយរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះឲ្យភិក្ខុនោះក្រោកឡើងហើយ អាចដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអធិករណ៍ស្ងប់ ។ អធិករណ៍នោះស្ងប់ដោយធម៌អ្វី ។

សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មិំ ។ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។

[៩៩] តេហិ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តស្មិំ អធិករណេ វិនិច្ឆិយមានេ តត្រស្ស ភិក្ខុ ធម្មកថិកោ តស្ស សុត្តំ ហិ ខោ អាគតំ ហោតិ នោ សុត្តវិភង្គោ សោ អត្ថំ អសល្លក្ខេន្តោ ព្យញ្ជនច្ឆាយាយ អត្ថំ បដិពាហតិ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន តេ ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ធម្មកថិកោ ឥមស្ស សុត្តំ ហិ ខោ អាគតំ ហោតិ នោ សុត្តវិភង្គោ សោ អត្ថំ អសល្លក្ខេន្តោ ព្យញ្ជនច្ឆាយាយ អត្ថំ បដិពាហតិ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេត្វា អវសេសា ឥមំ អធិករណំ វូបសមេយ្យាមាតិ ។ តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ តំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេត្វា សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ វូបសមេតុំ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។

ម្យ៉ាងដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ មានអ្វីខ្លះ ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គនៃសម្មុខាវិន័យនោះ) ។បេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ស្ងប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់រើកឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។

(៩៩) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះកំពុងវិនិច្ឆ័យ មានភិក្ខុជាធម្មកថិកក្នុងវត្តនោះ ជាអ្នកចាំសូត្រ តែមិនចាំសុត្តវិភង្គ ភិក្ខុនោះកំណត់សេចក្តីមិនបាន ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយត្រឡប់ចោលសេចក្តីចោលចេញ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវនិយាយបញ្ជាក់ភិក្ខុទាំងនោះថា សូមលោកមានអាយុទាំងឡាយស្តាប់ខ្ញុំ (ថាទៀត) ភិក្ខុជាធម្មកថិកឈ្មោះនេះ ។ លោកជាអ្នកចាំសូត្រ តែមិនចាំសុត្តវិភង្គ ។ លោកកំណត់សេចក្តីមិនបាន ប្រកាន់យកតែព្យញ្ជនៈជាប្រមាណ ហើយត្រឡប់ចោលសេចក្តីចោលចេញ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយហើយ យើងទាំងឡាយជាសេសគប្បីញ៉ាំងភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យក្រោកចេញ ហើយសឹមរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះបានឲ្យភិក្ខុនោះក្រោកចេញ ហើយអាចដើម្បីនឹងរម្ងាប់អធិករណ៍នោះបាន ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអធិករណ៍ស្ងប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះស្ងប់ ដោយធម៌អ្វី ។

សម្មុខាវិនយេន ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។

[៩២] តេ ចេ ភិក្ខវេ ភិក្ខូ ន សក្កោន្តិ តំ អធិករណំ ឧព្វាហិកាយ វូបសមេតុំ តេហិ ភិក្ខវេ ភិក្ខូហិ តំ អធិករណំ សង្ឃស្ស និយ្យាតេតព្វំ ន មយំ ភន្តេ សក្កោម ឥមំ អធិករណំ ឧព្វាហិកាយ វូបសមេតុំ សង្ឃោវ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតូតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ អធិករណំ យេភុយ្យសិកាយ វូបសមេតុំ ។ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតោ ភិក្ខុ សលាកគ្គាហាបកោ សម្មន្និតព្វោ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ គហិតាគហិតញ្ច ជានេយ្យ ។ បេ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សលាកគ្គាហាបកោ ខមតិ សង្ឃស្ស

ម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ ។ ក៏ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ មានអ្វីខ្លះ ។ គឺការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គនៃសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់រំលើកឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយ ។

[៩២] ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងនោះ មិនអាចដើម្បីនឹងម្ងាប់អធិករណ៍នោះ ដោយឧព្វាហិកាកម្មបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវភិក្ខុទាំងនោះ ប្រគល់អធិករណ៍នោះដល់សង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន យើងទាំងឡាយមិនអាចដើម្បីម្ងាប់អធិករណ៍នេះ ដោយឧព្វាហិកាកម្មបានទេ សូមសង្ឃម្ងាប់អធិករណ៍នេះចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីម្ងាប់អធិករណ៍បែបនេះ ដោយយេភុយ្យសិកាវិញ ។ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ ប្រការឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈ (អ្នកចែកស្លាក) គឺភិក្ខុណា មិនលំអៀងទៅតាមឆន្ទាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅតាមទោសាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅតាមមោហាគតិ ១ មិនលំអៀងទៅតាមភយាគតិ ១ ដឹងស្លាកដែលគេចាប់ហើយនិងមិនទាន់ចាប់ ១ ។ បេ ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ សង្ឃបានសន្មតឲ្យជាសលាកគ្គាហាបកៈ ការសន្មតនុ៎ះគួរដល់សង្ឃហើយ

តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ តេន សលាកគ្គាហាបកេន ភិក្ខុនា សលាកា គាហេតព្វា(១) ។ យថា ពហុតរា ភិក្ខូ ធម្មវាទិនោ វទន្តិ តថា តំ អធិករណំ វូបសមេតព្វំ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច យេភុយ្យសិកាយ ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា ន បដិក្កោសន្តិ អយំ តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន យេន សត្ថុសាសនេន តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អយំ តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ

១ ឱ. ម. គាហេតព្វា ។

ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។ សលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនោះ គប្បីឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយចាប់ស្លាកចុះ ។ (បើ) ភិក្ខុទាំងឡាយជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាងគេ ពោលយ៉ាងណា សង្ឃត្រូវរម្ងាប់អធិករណ៍នោះយ៉ាងនោះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះឯងតថាគតហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌អ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ និងយេភុយ្យសិកា ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអង្គដូចម្ដេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ក៏ការចំពោះមុខសង្ឃក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ពួកភិក្ខុមានចំនួនប៉ុន្មានរូប ដែលគួរដល់កម្ម ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមក ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់ឆន្ទៈ ក៏បាននាំមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលមានទៅក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏មិនបានហាមឃាត់ នេះហៅថា ការចំពោះមុខសង្ឃ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ឯការចំពោះមុខធម៌និងការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្ដាណា នេះហៅថា ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្ដេច ។ ភិក្ខុណា

ច វិវទតិ យេន ច វិវទតិ ឧភោ អត្ថបច្ចត្ថិកា សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ យេភុយ្យសិកាយ ។ យា យេភុយ្យសិកាយ កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា អយំ តត្ថ យេភុយ្យសិកាយ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(៤៧) តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយំ ឯវំជាតំ ឯវំសមុប្បន្នំ អធិករណំ ហោតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អសន្តុដ្ឋា សាវត្ថិយា សង្ឃស្ស អធិករណវូបសមេន អស្សោសុំ ខោ អញ្ញតរស្មឹ កិរ អាវាសេ សម្ពហុលា ថេរា វិហរន្តិ ពហុស្សុតា អាគតាគមា ធម្មធរា វិនយធរា មាតិកាធរា បណ្ឌិតា វិយត្តា មេធាវិនោ លជ្ជិនោ កុក្កុច្ចកា សិក្ខាកាមា តេ ចេ ថេរា ឥមំ អធិករណំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន វូបសមេយ្យុំ ឯវំ ឥទំ អធិករណំ សុវូបសន្តំ អស្សាតិ ។

ទាស់ទែងនឹងគ្នាទៅវិញទៅមក ភិក្ខុទាំងពីរពួកនោះជាសត្រូវនឹងគ្នា ព្រោះការទាស់ទែងគ្នា ក៏មាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា ការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ក្នុងយេភុយ្យសិកកម្មនោះ មានវិធីដូចម្ដេច ? ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅកៀបកៀក ការទទួលនឹងការមិនហាមឃាត់ឡើយក្នុងយេភុយ្យសិកកម្មណា នេះហៅថា វិធីក្នុងយេភុយ្យសិកកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើរម្ងាប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយ ត្រឡប់តិះដៀលត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(៤៧) សម័យនោះឯង ក្នុងក្រុងសាវត្ថី មានអធិករណ៍កើតប្រាកដយ៉ាងនេះឡើង ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងនោះជាអ្នកមិនត្រេកអរ ដោយវិធីរម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឃ ក្នុងក្រុងសាវត្ថីឡើយ ហើយបានឮដំណឹងថា មានព្រះថេរៈច្រើនអង្គ គង់នៅក្នុងអាវាសឯណោះ ជាពហុស្សូត ចេះចាំនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ជាអ្នកប្រាជ្ញវាងវៃ មានប្រាជ្ញា មានសេចក្ដីខ្មាស ជាអ្នកមានសេចក្ដីរង្កៀស ជាអ្នកប្រាថ្នាការសិក្សា បើព្រះថេរៈទាំងនោះរម្ងាប់អធិករណ៍នេះតាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្ដា យ៉ាងនេះទើបអធិករណ៍នេះរម្ងាប់បានដោយស្រួល ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ តំ អាវាសំ គន្ត្វា តេ ថេរេ ឯវមស្សុ
ឥទំ ភន្តេ អធិករណំ ឯវំជាតំ ឯវំសមុប្បន្នំ សាធុ ភន្តេ
ថេរា ឥមំ អធិករណំ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុ
សាសនេន វូបសមេន្តុ យថយិទំ អធិករណំ សុវូបសន្តំ អស្សាតិ ។
អថខោ តេ ថេរា យថា សាវត្ថិយា សង្ឃេន អធិក-
រណំ វូបសមិតំ យថា សុវូបសន្តំ[1] តថា តំ អធិករណំ
វូបសមេសុំ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អសក្កុន្តា សាវត្ថិយា
សង្ឃស្ស អធិករណំ វូបសមេតុំ អសក្កុន្តា សម្ពហុ-
លានំ ថេរានំ អធិករណសុវូបសមនំ អស្សោសុំ ខោ
អមុកស្មឹ កិរ អាវាសេ ពហូ ថេរា វិហរន្តិ ។ បេ ។
ទ្វេ ថេរា វិហរន្តិ ។ បេ ។ ឯកោ ថេរោ វិហរតិ ពហុស្សុ-
តោ អាគតាគមោ ធម្មធរោ វិនយធរោ មាតិកាធរោ
បណ្ឌិតោ វ្យត្តោ មេធាវី លជ្ជី កុក្កុច្ចកោ សិក្ខា-
កាមោ សោ ចេ ថេរោ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេយ្យ

• ឧ.ម. ឧបសុវូបសន្តំ ។

ក្រោយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏នាំគ្នាទៅកាន់អាវាសនោះហើយនិយាយ
ពាក្យនុ៎ះនឹងព្រះថេរៈទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏ចំរើន
អធិករណ៍នេះកើតឡើងយ៉ាងនេះហើយ បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយ
ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះថេរៈទាំងឡាយរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ
តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយវិធី
ដែលអធិករណ៍នេះសង្ឃរម្ងាប់បានដោយស្រួល ។ ក្រោយនោះឯង ព្រះ
ថេរៈទាំងនោះបានរម្ងាប់អធិករណ៍ទាំងនោះ តាមវិធីដែលអធិករណ៍បាន
រម្ងាប់ដោយស្រួល ដូចជាអធិករណ៍ដែលសង្ឃបានរម្ងាប់ហើយ ក្នុងក្រុង
សាវត្ថី ។ ក្រោយនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះកាលនៅតែមិនអាចដោយការ
រម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឃ ក្នុងក្រុងសាវត្ថី ទាំងមិនអាចដោយការរម្ងាប់
អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយច្រើនអង្គ បានឮដំណឹងថា ព្រះថេរៈ
ទាំងឡាយច្រើនអង្គគង់នៅក្នុងអាវាសឯណោះ ។ បេ ។ ព្រះថេរៈទាំងឡាយពីរ
អង្គគង់នៅ ។ បេ ។ ព្រះថេរៈមួយអង្គគង់នៅ (ក្នុងអាវាសឯណោះ) ជា
ពហុស្សូត រៀនចាំនិកាយ ទ្រទ្រង់ធម៌ ទ្រទ្រង់វិន័យ ទ្រទ្រង់មាតិកា ជា
អ្នកប្រាជ្ញ ជាអ្នកវាងវៃ មានប្រាជ្ញា មានសេចក្តីខ្មាស មានសេចក្តីរង្កៀស
ប្រាថ្នាការសិក្សា ប្រសិនបើព្រះថេរៈអង្គនោះ គប្បីរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ

ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន យថយិទំ អធិករណំ សុវូបសន្តំ អស្សាតិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ តំ អាវាសំ គន្ត្វា តំ ថេរំ ឯតទវោចុំ ឥទំ ភន្តេ អធិករណំ ឯវំជាតំ ឯវំសមុប្បន្នំ សាធុ ភន្តេ ថេរោ ឥមំ អធិករណំ វូបសមេតុ ធម្មេន វិនយេន សត្ថុសាសនេន យថយិទំ អធិករណំ សុវូបសន្តំ អស្សាតិ ។ អថ ខោ សោ ថេរោ យថា សាវត្ថិយា សង្ឃេន អធិករណំ វូបសមិតំ យថា សម្ពហុលេហិ ថេរេហិ អធិករណំ វូបសមិតំ យថា តីហិ ថេរេហិ អធិករណំ វូបសមិតំ យថា ទ្វីហិ ថេរេហិ អធិករណំ វូបសមិតំ យថាសុវូបសន្តំ[១] តថា តំ អធិករណំ វូបសមេសិ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ អសន្តុដ្ឋា សាវត្ថិយា សង្ឃស្ស អធិករណវូបសមនេន អសន្តុដ្ឋា សម្ពហុលានំ ថេរានំ អធិករណវូបសមនេន អសន្តុដ្ឋា តិណ្ណំ ថេរានំ អធិករណវូបសមនេន អសន្តុដ្ឋា ទ្វិន្នំ ថេរានំ អធិករណវូបសមនេន អសន្តុដ្ឋា ឯកស្ស ថេរស្ស អធិករណវូបសមនេន

១. ម. យថាសុវូបសន្តំ ។

តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា យ៉ាងនេះ ទើបអធិករណ៍នេះរម្ងាប់បានដោយស្រួល ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះបានទៅកាន់អាវាសនោះ ហើយនិយាយពាក្យនុ៎ះនឹងព្រះថេរៈនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន អធិករណ៍នេះកើតឡើងយ៉ាងនេះ បពិត្រលោកម្ចាស់ដ៏ចំរើន យើងខ្ញុំសូមអង្វរ សូមព្រះថេរៈរម្ងាប់អធិករណ៍នេះ តាមធម៌ តាមវិន័យ តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះសាស្តា ដោយទំនងដែលអធិករណ៍នេះ គប្បីរម្ងាប់បានដោយស្រួល ។ គ្រានោះឯង ព្រះថេរៈនោះក៏បានរម្ងាប់អធិករណ៍នោះ តាមទំនងដែលអធិករណ៍រម្ងាប់ទៅដោយស្រួល ដូចជាអធិករណ៍ដែលសង្ឃបានរម្ងាប់ហើយក្នុងក្រុងសាវត្ថី ដូចជាអធិករណ៍ដែលព្រះថេរៈច្រើនអង្គបានរម្ងាប់ហើយ ដូចជាអធិករណ៍ដែលព្រះថេរៈទាំងឡាយបីអង្គបានរម្ងាប់ហើយ ដូចជាអធិករណ៍ដែលព្រះថេរៈទាំងឡាយពីរអង្គបានរម្ងាប់ហើយ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក៏នៅតែមិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់អធិករណ៍របស់សង្ឃក្នុងក្រុងសាវត្ថី មិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយច្រើនអង្គ មិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់អធិករណ៍ របស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយបីអង្គ មិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈទាំងឡាយពីរអង្គ មិនត្រេកអរដោយការរម្ងាប់អធិករណ៍របស់ព្រះថេរៈមួយអង្គ

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ ឯត-
មត្ថំ អារោចេសុំ ។ ធីហាតខេតំ ភិក្ខវេ អនិតារណំ សង្កំ
រូបសង្កំ ស្បុរូបសង្កំ(១)។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តេសំ ភិក្ខូនំ
សញ្ញក្កិយា តយោ សោលាកក្កាបេ ខូឡ្យកឹ សាកណ្ណ-
ផល្យកំ ផែផកំ ។ តាជញ្ញូ ភិក្ខវេ ខូឡ្យកោ សោលាក-
ក្កាបោ យោតំ ។ តេន សោលាកក្កាហាបតោ ធ ភិក្ខូ
សោលាកាយោ វណ្ណាវណ្ណាយោ តតា បរិតោកោ ភិក្ខុ
ឧបសង្កមិត្វា បរិមស្ស ចេតិយោ អយំ បរិភជិស្ស សោ-
លាកា អយំ បរិភជិស្ស សោលាកា យំ វិចូសំ
តំ សណ្ហាហាត់ ។ តហាតេ វត្តានា មា ច តស្សរ
ធស្សបាត់ ។ សាច ជាតាតិ អជដ្ឋកជី ចហុត-
ភត់ ឧក្កាហាត់ បច្ចក្ខាឌ្ឍិតព្វំ ។ សាច ជាតាត់

១ ម.ម. ស្ពុបសង្កំ ។

ហើយក៏ចាត់តាំងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវស្លាកពាក់ពន្ធ័ឲ្យស្មើគ្នាហើយ ឈ្មោះថាចាប់ដោយប្រៀបធៀបហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការចាប់ស្លាកបីយ៉ាង គឺ គូឡ្ហក: (បិទមុខ) ១ សកណ្ណជប្បក: (ខ្សឹបត្រចៀក) ១ វិវដក:(១) (បើកចំហ) ១ ដើម្បីបញ្ចាក់ដល់ភិក្ខុទាំងនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការចាប់ស្លាកឈ្មោះគូឡ្ហក:នោះដូចម្ដេច ។ ត្រូវសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនោះធ្វើស្លាកឲ្យមានពណ៌ផ្សេងៗគ្នា ហើយចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូប នូវៗហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា នេះស្លាករបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ នេះស្លាករបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ លោកចង់ចាប់ស្លាកណា ចូរលោកចាប់ស្លាកនោះចុះ។ លុះភិក្ខុនោះចាប់នោះចាប់យកទៅហើយ សលាកគ្គាហាបកភិក្ខុត្រូវប្រាប់ថា លោកកុំបង្ហាញអ្នកណាឡើយ ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រាប់ថាការចាប់នេះមិនល្អទេ ហើយរើសយកជាថ្មីទៀត(២) ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា

១ ឥដ្ឋកចយ ជា កាលដែលភិក្ខុបរិវេណដោយឥដ្ឋច្រើនជាន់ ត្រូវធ្វើឲ្យល្អហើយខ្ពស់ ។ បើភិក្ខុបរិវេណដោយថ្មច្រើនជាន់ ត្រូវធ្វើឲ្យល្អហើយខ្ពស់ ។ បើភិក្ខុបរិវេណដោយឈើច្រើនជាន់ ត្រូវធ្វើឲ្យក្រាស់ជាងត្រូវបៀក ។ ឥដ្ឋកចា ជា ត្រូវប្រាប់ជាថ្មីទៀត ដែលមិនត្រូវប៉ះពាល់ ។

ធម្មវាទី ពហុតរាតិ សាធុ គហិតន្តិ សាវេតព្វំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ គូឡ្ហកោ សលាកគ្គាហោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ សកណ្ណជប្បកោ សលាកគ្គាហោ ហោតិ ។ សលាកគ្គាហាបកេន ភិក្ខុនា ឯកមេកស្ស ភិក្ខុនោ ឧបកណ្ណកេ អារោចេតព្វំ អយំ ធម្មវាទិស្ស សលាកា អយំ អធម្មវាទិស្ស សលាកា យំ ឥច្ឆសិ តំ គណ្ហាហីតិ ។ គហិតេ វត្តព្វោ មា ច កស្សចិ អារោចេហីតិ ។ សចេ ជានាតិ អធម្មវាទី ពហុតរាតិ ទុគ្គហោតិ បច្ចុក្កឌ្ឍិតព្វំ ។ សចេ ជានាតិ ធម្មវាទី ពហុតរាតិ សាធុ គហិតន្តិ សាវេតព្វំ ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ សកណ្ណជប្បកោ សលាកគ្គាហោ ហោតិ ។ កថញ្ច ភិក្ខវេ វិវដកោ សលាកគ្គាហោ ហោតិ ។ សចេ ជានាតិ ធម្មវាទី ពហុតរាតិ វិស្សដ្ឋេនេវ វិវដេន សលាកគ្គាហេន គាហេតព្វា(១) ។ ឯវំ ខោ ភិក្ខវេ វិវដកោ សលាកគ្គាហោ ហោតិ ។ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ សលាកគ្គាហាតិ ។

១ ម. [illegible] ពោធ្ធកេស្សុ វិស្សដ្ឋេនេវ វិវដេន សលាកគ្គាហេន គាហេតព្វោតិ [illegible] អាគតោ ។

ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រកាសថា ការចាប់នេះល្អហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកយ៉ាងនេះហើយដែលហៅថា គូឡ្ហកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកឈ្មោះសកណ្ណជប្បកៈនោះ តើដូចម្តេច ។ សលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនោះត្រូវខ្សឹបដាក់ត្រចៀកភិក្ខុម្តងមួយរូបៗ ថា នេះស្លាករបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ នេះស្លាករបស់ភិក្ខុមានវាទៈយ៉ាងនេះ លោកចង់ចាប់ស្លាកណា ចូរយកស្លាកនោះចុះ ។ លុះភិក្ខុចាប់ស្លាកទៅហើយ ត្រូវសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុនិយាយថា លោកកុំប្រាប់អ្នកណាឡើយ ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាអធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រាប់ថា ការចាប់នេះមិនល្អ ហើយសឹកចាប់ថ្មីទៀត ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវប្រកាសថា ការចាប់នេះល្អហើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ចុះការចាប់យ៉ាងនេះដែលហៅថា សកណ្ណជប្បកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកឈ្មោះវិវដកៈនោះដូចម្តេច ។ បើសលាកគ្គាហាបកភិក្ខុដឹងថា ភិក្ខុជាធម្មវាទីមានចំនួនច្រើនជាង ត្រូវបណ្តោយឲ្យចាប់ដោយបើកចាប់ស្លាកឈ្មោះវិវដកៈចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការចាប់ស្លាកយ៉ាងនេះហើយដែលហៅថា វិវដកៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វិធីចាប់ស្លាកមាន៣យ៉ាងនេះឯង ។

(៩៨) អនុវាទាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អនុវាទាធិករណំ ចតូហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិ-នយេន ច សតិវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច តស្សបាបិ-យសិកាយ ច ។

(៩៩) សិយា អនុវាទាធិករណំ ទ្វេ សមថេ អនាគម្ម អមូឡ្ហវិនយញ្ច តស្សបាបិយសិកញ្ច ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ចាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថា កថំ វិយ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុំ ភិក្ខូ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំ-សេន្តិ ។ តស្ស ខោ តំ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្ល-ប្បត្តស្ស សតិវិនយោ ទាតព្វោ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វោ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ។ បេ ។ មមំ ខោ ភន្តេ ភិក្ខូ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ សោហំ ភន្តេ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។ តតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។

(៩៨) អនុវាទាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អនុវា-ទាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈ ៤ យ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ សតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ។

(៩៩) អនុវាទាធិករណ៍ មិនបាច់អាស្រ័យសមថៈពីរយ៉ាង គឺ អមូឡ្ហវិន័យ នឹងតស្សបាបិយសិកាទេ គ្រាន់តែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ នឹងសតិវិន័យ (ប៉ុណ្ណោះ) ក៏បាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតឆ្លើយពោលថា ក៏បាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចសំដែងដូចម្ដេចណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចោទភិក្ខុដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សតិវិន័យសង្ឃត្រូវឲ្យដល់ភិក្ខុដែលមានសតិបរិបូណ៌នោះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យសតិវិន័យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើឆៀងស្មាម្ខាង ។ បេ ។ ហើយនិយាយនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ភិក្ខុទាំងឡាយចោទខ្ញុំដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ មកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមសតិវិន័យជាគំរប់ពីរដង ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមសតិវិន័យជាគំរប់បីដង ។

(១០០) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ សោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ ភិក្ខូ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេន្តិ ។ សោ សតិវេបុល្លប្បត្តោ សង្ឃំ សតិវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ ទិន្នោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សតិវេបុល្លប្បត្តស្ស សតិវិនយោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ

(១០០) ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសអាចត្រូវឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុទាំងឡាយចោទភិក្ខុឈ្មោះនេះដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ ហើយមកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុទាំងឡាយចោទភិក្ខុឈ្មោះនេះដោយសីលវិបត្តិឥតមានមូល ។ ភិក្ខុនោះជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ ហើយមកសូមសតិវិន័យនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃបានឲ្យនូវសតិវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដែលជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ ។ ការឲ្យនូវសតិវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដែលជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ គប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើង ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ ខ្ញុំប្រកាសសេចក្តីនេះជាគំរប់បីដងផង ។បេ។ សតិវិន័យសង្ឃបានឲ្យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដែលជាអ្នកមានសតិពេញបរិបូណ៌ហើយ ការឲ្យសតិវិន័យនេះគួរដល់សង្ឃហើយ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុក

ធារយាមីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច សតិវិនយេន ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច អនុវទតិ យញ្ច អនុវទតិ ឧភោ សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ កិញ្ច តត្ថ សតិវិនយស្មឹ ។ យា សតិវិនយស្ស កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា ឥទំ តត្ថ សតិវិនយស្មឹ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(១០៧) សិយា អនុវាទាធិករណំ ទ្វេ សមថេ អនាគម្ម សតិវិនយញ្ច តស្សបាបិយសិកញ្ច ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ចាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថា កថំ វិយ ។

នូវសេចក្តីនេះដោយអាការៈយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះគឺជាគេហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌អ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ និងសតិវិន័យ ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអ្វីខ្លះ ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ចុះការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះតើដូចម្តេច ។ បុគ្គលណាចោទគ្នាទៅវិញទៅមក បុគ្គលទាំងពីរនាក់នោះគឺជាអ្នកនៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅជាការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចុះក្នុងសតិវិន័យនោះមានអ្វីខ្លះ ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅឯបរិយ ការទទួលនូវកិរិយាមិនឃាត់ហាមនូវសតិវិន័យកម្មណា នេះជាអង្គក្នុងសតិវិន័យនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់ជាសើរើឡើងវិញ ត្រូវឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវខីយនកបាចិត្តិយៈ ។

(១០៧) អនុវាទាធិករណ៍ មិនបាច់អាស្រ័យសមថៈពីរយ៉ាង គឺសតិវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ គ្រាន់តែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺសម្មុខាវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ ក៏បាន ។ ពាក្យដែលសមគួរគប្បីពោលថា ក៏បាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចសំដែងត្រង់ខណា ។

ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ ហោតិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវំបិ នំ វុច្ចមានោ ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ តស្ស ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយោ ទាតព្វោ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វោ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ។ បេ ។ ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ជាមនុស្សឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយ៉ាងច្រើនល្មើសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះហេតុតែភិក្ខុឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយ បានប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នាំគ្នាចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុឆ្កួតនោះឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយ៉ាងច្រើនល្មើសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកអំពើនោះមិនឃើញទេ អំពើនុ៎ះខ្ញុំបានធ្វើហើយដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែពោលចោទភិក្ខុឆ្កួតនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិមានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភិក្ខុឆ្កួតនោះបានវង្វេងហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យអមូឡ្ហវិន័យចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីឲ្យអមូឡ្ហវិន័យយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅកាន់សង្ឃ ធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ។ បេ ។ ហើយពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាស

តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណ-
កំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ មំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន
ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ
សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ត្យាហំ ឯវំ
វទាមិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិប-
រិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសក-
តេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ
នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវម្បិ
មំ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ
អាបជ្ជិតាតិ ។ សោហំ ភន្តេ អមូឡ្ហោ សង្ឃំ អមូ-
ឡ្ហវិនយំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។
តតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។

[១០៦] ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ
សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ឧម្មត្ត-
កោ អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ឧម្មត្តកេន

ប្រែប្រួល កាលខ្ញុំកើតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏បានប្រ-
ព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងនិយាយច្រើនលើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជា
របស់សមណៈជាច្រើន ព្រោះតែខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួត មានចិត្តវិបល្លាសប្រែ
ប្រួល បានប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចោទខ្ញុំដោយអាបត្តិថា
លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ខ្ញុំក៏
បានឆ្លើយនឹងភិក្ខុទាំងឡាយនោះវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោទាំង
ឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន ខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិប-
ល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនឹងនិយាយ
ច្រើនលើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកមិនឃើញនោះ
មិនឃើញទេ អំពើនុះខ្ញុំបានធ្វើហើយដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក៏នៅតែចោទខ្ញុំយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មាន
សភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំបាន
វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះត្រូវសូមអមូឡ្ហ-
វិន័យអស់វារៈគំរប់ពីរផង ។ ត្រូវសូមអមូឡ្ហវិន័យអស់វារៈគំរប់បីផង ។

[១០៦] ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះ
សង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះជាមនុស្សឆ្កួត ជាអ្នក
មានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុនោះមានចិត្តវិបល្លាស ប្រែប្រួលហើយនោះ

ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវម្បិ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អមូឡ្ហោ សង្ឃំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ គគ្គស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ គគ្គោ ភិក្ខុ ឧម្មត្តកោ អហោសិ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តំ ភិក្ខូ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន អជ្ឈាចិណ្ណេន

គឺបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យ ហាមញ្ញើលើសនូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះតែភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលប្រព្រឹត្តអនាចារ ភិក្ខុទាំងឡាយ នាំគ្នាចោទភិក្ខុនោះដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះតែងឆ្លើយយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន ខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមញ្ញើលើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹករកអំពើនោះមិនឃើញទេ អំពើនុ៎ះខ្ញុំបានធ្វើហើយដោយសេចក្ដីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែចោទភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះបាត់វង្វេងហើយ មកសូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ បើកម្មមានកាលសមគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យនូវអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះគគ្គៈ ជាអ្នកបាត់វង្វេង ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះគគ្គៈជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះ ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហាមញ្ញើលើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ព្រោះតែភិក្ខុឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួល ប្រព្រឹត្ត

អាបត្តិយា ចោទេន្តិ សរាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ អហំ ខោ អាវុសោ ឧម្មត្តកោ អហោសឹ ចិត្តវិបរិយាសកតោ តេន មេ ឧម្មត្តកេន ចិត្តវិបរិយាសកតេន ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ នាហំ តំ សរាមិ មូឡ្ហេន មេ ឯតំ កតន្តិ ។ ឯវំបិ វុច្ចមានា ចោទេន្តេវ សរាយស្មា ឯវរូបឹ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ សោ អមូឡ្ហោ សង្ឃំ អមូឡ្ហវិនយំ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយំ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ ទិន្នោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អមូឡ្ហស្ស អមូឡ្ហវិនយោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ

តាមការ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចាំចោទភិក្ខុនោះ ដោយអាបត្តិថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបយ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុទាំងឡាយ ខ្ញុំជាមនុស្សឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលមែន កាលខ្ញុំឆ្កួតមានចិត្តវិបល្លាសប្រែប្រួលហើយនោះក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យហួសមាត់ល្មើស នូវកិច្ចដែលមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ខ្ញុំនឹកពីអំពើនោះមិនឃើញទេ អំពើនុ៎ះខ្ញុំធ្វើហើយ ដោយសេចក្តីវង្វេង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែចោទភិក្ខុនោះយ៉ាងនេះទៀតថា លោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះហើយ ចូរនឹកមើល ។ ភិក្ខុនោះបាត់វង្វេងហើយ ក៏សូមអមូឡ្ហវិន័យនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃក៏ឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះដែលបាត់វង្វេងហើយ ។ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ជាអ្នកបាត់វង្វេងហើយ សមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរ ដល់លោកមានអាយុអង្គណាទេ លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់វារៈពីរដង ។បេ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់វារៈបីដង ។បេ។ អមូឡ្ហវិន័យ សង្ឃបានឲ្យដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ដែលបាត់វង្វេងហើយ ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ

ជាយោ មីតិ ។ តំ វុត្តំ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច អមូឡ្ហវិនយេន ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ កិញ្ច តត្ថ អមូឡ្ហវិនយស្មឹ ។ យា អមូឡ្ហវិនយស្ស កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា ។ តំ តត្ថ អមូឡ្ហវិនយស្មឹ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(១០៣) សិយា អនុវាទាធិករណំ ទ្វេ សមថេ អនាគម្ម សតិវិនយញ្ច អមូឡ្ហវិនយញ្ច ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ចាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថា កថំ វិយ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ភិក្ខុំ សង្ឃមជ្ឈេ គរុកាយ អាបត្តិយា ចោទេតិ សរតាយស្មា ឯវរូបឹ គរុកំ អាបត្តឹ

ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅជាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយអ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យនឹងអមូឡ្ហវិន័យ ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអ្វីខ្លះ ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ក្នុងអមូឡ្ហវិន័យនោះមានកិច្ចអ្វីខ្លះ ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅជិតចំពោះ ការទទួល នឹងការមិនហាមឃាត់នូវអមូឡ្ហវិន័យកម្មណា នេះជាកិច្ចក្នុងអមូឡ្ហវិន័យនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់សើរើឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈត្រឡប់តិះដៀល ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។

(១០៣) អនុវាទាធិករណ៍មិនបាច់អាស្រ័យសមថៈពីរយ៉ាង គឺសតិវិន័យ ១ អមូឡ្ហវិន័យ ១ គ្រាន់តែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ តស្សបាបិយសិកា ១ ក៏មាន ។ ពាក្យដែលបញ្ជាក់គប្បីពោលថា ក៏មាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចម្តេចដែលត្រង់ថាណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ចោទភិក្ខុដទៃដោយគរុកាបត្តិ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃថា លោកមានអាយុត្រូវគរុកាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ

អាបជ្ជិតា ថុល្លច្ចយំ វា ថុល្លច្ចយសាមន្តំ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ សរាមិ ឯវរូបឹ គរុកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតា ថុល្លច្ចយំ វា ថុល្លច្ចយសាមន្តំ វាតិ ។ តមេនំ សោ និព្វេឋេន្តំ អតិវេឋេតិ ឥង្ឃាយស្មា សាធុក-មេវ ជានាហិ យទិ សរសិ ឯវរូបឹ គរុកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតា ថុល្លច្ចយំ វា ថុល្លច្ចយសាមន្តំ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ន ខោ អហំ អាវុសោ សរាមិ ឯវរូបឹ គរុកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតា ថុល្លច្ចយំ វា ថុល្លច្ចយសាមន្តំ វា សរាមិ ច ខោ អហំ អាវុសោ ឯវរូបឹ អប្បមត្តិកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតាតិ ។ តមេនំ សោ និព្វេឋេន្តំ អតិវេឋេតិ ឥង្ឃាយស្មា សាធុកមេវ ជានាហិ យទិ សរសិ ឯវរូបឹ គរុកំ អាបត្តឹ អាបជ្ជិតា ថុល្លច្ចយំ វា ថុល្លច្ចយសាមន្តំ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទេតិ ឥមំ ហិ នាមាហំ អាវុសោ អប្បមត្តិកំ(១) អាបត្តឹ អាបជ្ជិតា(២) អបុដ្ឋោ បដិជានិស្សាមិ កឹ បនាហំ

១ ឱ. ម. បិលោតិកំ ។ ២ ឱ. ម. អាបជ្ជិត្វា ។

គឺ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឬ អាបត្តិជិតថុល្លច្ច័យ(១) ហើយ ចូរនឹកមើលទៅ ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុ តាំងពីឡើយ ខ្ញុំនឹកមិនឃើញថា ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិធ្ងន់សភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឬ អាបត្តិជិតថុល្លច្ច័យទេ ។ ភិក្ខុនោះក៏នៅតែបោះប្រកាន់ភិក្ខុ ដែលប្រកែកនោះដោយពាក្យថា លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូមដាស់តឿន លោកចូរដឹងដោយស្រួលបួលចុះ បើលោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ ធ្ងន់សភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឬ អាបត្តិជិតថុល្លច្ច័យហើយ នឹកឃើញ ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំនឹកមិនឃើញថា ខ្ញុំត្រូវអា-បត្តិ ធ្ងន់សភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឬ អាបត្តិជិតថុល្លច្ច័យទេ ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំនឹកឃើញត្រឹមតែថា ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិបន្តិចបន្តួច មានសភាពយ៉ាងនេះប៉ុណ្ណោះ ។ ភិក្ខុនោះក៏នៅតែបោះប្រកាន់ភិក្ខុ ដែលប្រកែកនោះដោយពាក្យថា លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូមដាស់តឿន លោកចូរដឹងដោយស្រួលបួលចុះ បើលោកមានអាយុត្រូវអាបត្តិ ធ្ងន់សភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឬ អាបត្តិជិតថុល្លច្ច័យហើយ នឹកឃើញ ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិស្រាលនេះបន្តិចបន្តួច ទោះបើគេមិនសួរសោះ ក៏គង់តែខ្ញុំប្រាប់ ចំណង់បើខ្ញុំ

១ អដ្ឋកថា ថា អាបត្តិទុក្កដ ឈ្មោះថា អាបត្តិជិតបារាជិក ក្នុងមេថុនធម្មសិក្ខាបទ ។ អាបត្តិថុល្លច្ច័យ ឈ្មោះថា អាបត្តិជិតបារាជិក ក្នុងសិក្ខាបទដទៃទៀតមានអទិន្នាទានសិក្ខាបទជាដើម ។

ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា បារាជិកំ វា បារាជិកសាមន្តំ វា ។ បុព្វេ ន បដិជានិត្វា អនុយុញ្ជិយមានោ ។ សោ ឯវំ វទតិ ឥមំ បិ ជានាមិ ខោ អាវុសោ អត្តនា ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា អនុញ្ញាតេ ន បដិជានិស្សាមិ ។ តំ បជានន្តិ ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា បារាជិកំ វា បារាជិកសាមន្តំ វា អនុញ្ញាតេ បដិជានិស្សាមិ ឥង្ឃាយស្មា សាធុកមេវ ជានាហិ យទិ សរសិ ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា បារាជិកំ វា បារាជិកសាមន្តំ វាតិ ។ សោ ឯវំ វទតិ សរាមិ ខោ អហំ អាវុសោ ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា បារាជិកំ វា បារាជិកសាមន្តំ វា ។ ទវា មេ ឯតំ វុត្តំ ។ រវា មេ ឯតំ វុត្តំ ។ ន សរាមិ ឯវរូបំ អាបត្តិំ អាបជ្ជិតា បារាជិកំ វា បារាជិកសាមន្តំ វាតិ ។ តស្ស (១) ភិក្ខវេ ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ កាតព្វំ ។

១ [illegible]

ត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិជិតបារាជិក នេះឬទេ ហើយខ្ញុំនឹកមិនឃើញថាត្រូវបារាជិក ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបវិញថា ម្នាលលោកមានអាយុ លោកត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះ បន្តិចបន្តួច នោះបើនឹកឃើញសោះ ក៏គង់តែលោកមិនឃើញ ចំណាន់បើលោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិជិតបារាជិក នេះមិនឃើញហើយ លោកនឹកឃើញថាត្រូវបាន លោកមានអាយុ ខ្ញុំសូមជាប់កៀន លោកចូរនឹកដោយស្រួលចូលចុះ បើលោកត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬអាបត្តិជិតបារាជិកហើយ នឹកឃើញ ។ ភិក្ខុនោះក៏ឆ្លើយតបវិញយ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំនឹកឃើញត្រឹមតែថាខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិជិតបារាជិក ពាក្យនេះខ្ញុំនិយាយលេងទេ ពាក្យនេះខ្ញុំនិយាយភ្លាត់ទេ ខ្ញុំនឹកមិនឃើញថាខ្ញុំត្រូវអាបត្តិ មានសភាពយ៉ាងនេះ គឺ អាបត្តិបារាជិក ឬ អាបត្តិជិតបារាជិកទេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្មនេះ សង្ឃត្រូវតែធ្វើដល់ភិក្ខុនោះកុំខានឡើយ ។

(១០៤) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វំ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឧវាឡោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឧវាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឧវាឡោ ភិក្ខុ សង្ឃមជ្ឈេ អាបត្តិយា អនុយុញ្ជិយមានោ អវជានិត្វា បដិជានាតិ បដិជានិត្វា អវជានាតិ អញ្ញេន អញ្ញំ បដិចរតិ សម្បជានមុសា ភាសតិ ។ សង្ឃោ ឧវាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ករោតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឧវាឡស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មស្ស ករណំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទុតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ តតិយម្បិ ឯតមត្ថំ វទាមិ ។បេ។ កតំ សង្ឃេន

(១០៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តស្សបាបិយសិកាកម្ម សង្ឃត្រូវធ្វើយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ កាលសង្ឃសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ តែងតែសំរិះហើយតែងប្តេជ្ញា ប្តេជ្ញាហើយតែងតែសំរិះវិញ បិទបាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលសម្បជានមុសាវាទ ។ បើកម្មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃត្រូវធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ កាលសង្ឃសាកសួរដោយអាបត្តិក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ក៏តែងតែសំរិះហើយតែងប្តេជ្ញា ប្តេជ្ញាហើយតែងតែសំរិះវិញ បិទបាំងហេតុដទៃ ដោយហេតុដទៃ ពោលសម្បជានមុសាវាទ ។ សង្ឃធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្ម ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះស្ងៀមនៅ មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ គប្បីពោលឡើង ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់វារៈជាគំរប់ពីរ ។បេ។ ខ្ញុំពោលសេចក្តីនេះ អស់វារៈជាគំរប់បី ។បេ។ តស្សបាបិយសិកាកម្ម សង្ឃបានធ្វើហើយ

ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ តស្សបាបិយសិកាកម្មំ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច តស្សបាបិយសិកាយ ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ កិញ្ច តត្ថ តស្សបាបិយសិកាយ ។ យា តស្សបាបិយសិកាយ កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា អយំ តត្ថ តស្សបាបិយសិកាយ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ ការកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(១០៥) អាបត្តាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្មតិ ។ អាបត្តាធិករណំ តីហិ សមថេហិ សម្មតិ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។

ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ការធ្វើនូវតស្សបាបិយសិកាកម្មនេះ សមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះ ទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថា អធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌អ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ និងតស្សបាបិយសិកា ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអ្វីខ្លះ ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ក្នុងតស្សបាបិយសិកាកម្មនោះមានកិរិយាដូចម្ដេច ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅដល់ ការចូលទៅកៀកែ ការទទួល និងការមិនឃាត់ឃាមនូវតស្សបាបិយសិកាកម្មណា នេះជាកិរិយាក្នុងតស្សបាបិយសិកាកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកធ្វើត្រឡប់រើឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវខីយនកបាចិត្តិយៈ ។

(១០៥) អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ អាបត្តាធិករណ៍ រម្ងាប់ដោយសមថៈបីយ៉ាងគឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ ។

[១០៦] សិយា អាបត្តាធិករណំ ឯកំ សមថំ អនាគម្ម តិណវត្ថារកំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ចាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថា កថំ វិយ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ លហុកំ អាបត្តឹ អាបន្នោ ហោតិ ។ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា ឯកំ ភិក្ខុំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ អាវុសោ ឥត្ថន្នាមំ អាបត្តឹ អាបន្នោ តំ បដិទេសេមីតិ ។ តេន វត្តព្វោ បស្សសីតិ ។ អាម បស្សាមីតិ ។ អាយតឹ សំវរេយ្យាសីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច ទេសេតិ យស្ស ច ទេសេតិ ឧភោ សម្មុខីភូតា ហោន្តិ

[១០៦] អាបត្តាធិករណ៍មិនបាច់អាស្រ័យសមថៈ ១ គឺ តិណវត្ថារកៈ ត្រង់តែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាង គឺ សម្មុខាវិន័យ ១ បដិញ្ញាតករណៈ ១ តើមាន ។ ពាក្យដែលបណ្ឌិតគប្បីពោលថា តើមាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះតើដូចសំដែងត្រង់បទណា ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុក្នុងសាសនានេះត្រូវលហុកាបត្តិ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះគប្បីចូលទៅរកភិក្ខុ ១ រូប ហើយធ្វើចីវរឆៀងស្មាម្ខាង អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីទៀង ហើយពោលយ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលលោកមានអាយុ ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលអាបត្តិនោះត្រូវពោលថា លោកឃើញឬទេ ។ ភិក្ខុអ្នកសំដែងឆ្លើយថា ករុណា ខ្ញុំឃើញហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រួមតទៅទៀត ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះគេហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយអ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ នឹងបដិញ្ញាតករណៈ ។ ចុះក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអង្គដូចម្ដេច ។ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ឯការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះតើដូចម្ដេច ។ បុគ្គលទាំងពីររូប ដែលសំដែងអាបត្តិផង អ្នកទទួលក៏មាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថា

សមថក្ខន្ធកេ បដិញ្ញាតករណស្ស លក្ខណំ

អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ កតិញ្ច តត្ថ បដិញ្ញាតក-ករណស្ស ។ យា បដិញ្ញាតករណស្ស កម្មស្ស កិរិ-យា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្ប-ដិក្កោសនា ឥទំ តត្ថ បដិញ្ញាតករណស្ស ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ បដិគ្គាហកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោ-ដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឯវញ្ចេ តំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សម្ពហុលេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ អា-បត្តឹ អាបន្នោ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន តេ ភិក្ខូ ញាបេតព្វា សុណន្តុ មេ អាយ-ស្មន្តា អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ សរតិ វិវរតិ ឧត្តា-និករោតិ ទេសេតិ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អហំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អាបត្តឹ បដិគ្គណ្ហេយ្យន្តិ ។ តេន

សមថក្ខន្ធកៈ វិធីធ្វើបដិញ្ញាតករណកម្ម

ការចំពោះមុខបុគ្គលគឺសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចុះក្នុងបដិញ្ញាតករណៈនោះ មានកិច្ចដូចម្ដេច ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅកៀកខាង ការទទួលនឹងការមិនឃាត់ឃាំងនូវបដិញ្ញាតករណកម្មណា នេះជាកិច្ចក្នុងបដិញ្ញាតករណកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រឡប់រើកឡើងវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ បើភិក្ខុនោះបានភិក្ខុអ្នកទទួលយ៉ាងនេះហើយ ការបានយ៉ាងនេះ នេះជាការប្រពៃ បើមិនបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូលទៅរកភិក្ខុច្រើនរូប ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឲ្យឆៀងស្មាម្ខាង ក្រាបសំពះបាទាភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីហើយពោល យ៉ាងនេះនឹងភិក្ខុចាស់នោះថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះករុណាត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្ទៀងភិក្ខុទាំងនោះថា លោកមានអាយុទាំងឡាយចូរស្ដាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះ រលឹកឃើញអាបត្តិ បើកអាបត្តិ ធ្វើអាបត្តិឲ្យរាក់ សំដែងអាបត្តិ ។ បើកម្មមានកាលដល់សមគួរ ដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំគប្បីទទួលអាបត្តិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលនោះ

វត្តព្វោ បស្សសីតិ ។ អាម បស្សាមីតិ ។ អាយតឹ សំ-
វរេយ្យាសីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។
កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន
ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ ធម្មសម្មុខតា
វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ កា ច តត្ថ
បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច ទេសេតិ យស្ស ច ទេសេតិ
ឧភោ សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។
កិញ្ច តត្ថ បដិញ្ញាតករណស្មឹ ។ យា បដិញ្ញាតករ-
ណស្ស កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ អជ្ឈុបគ-
មនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា ឥទំ តត្ថ បដិញ្ញា-
តករណស្មឹ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ
បដិគ្គាហកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។
ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ ចេ លភេថ
តេន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ
ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុ-
ដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ

ត្រូវពោលថា លោកឃើញឬទេ ។ ភិក្ខុនោះពោលថា ករុណា ខ្ញុំឃើញ
ហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រួមតទៅទៀត ។
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះគេហៅថាអធិករណ៍រម្ងាប់ហើយ ។ អធិ-
ករណ៍នោះរម្ងាប់ដោយធម៌អ្វី ។ រម្ងាប់ដោយសម្មុខាវិន័យ និងបដិញ្ញាតក-
រណៈ ។ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខធម៌
ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ)
។ បេ ។ ចុះការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះតើដូចម្តេច ។ បុគ្គល
ទាំងពីរ គឺអ្នកដែលសំដែងអាបត្តិ១ អ្នកទទួល១ ក៏មកនៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះ
ហៅថាការចំពោះមុខបុគ្គលក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ក្នុងបដិញ្ញាតករណៈ
មានអង្គដូចម្តេច ។ ការធ្វើ គឺយកធ្វើ ការចូលទៅជិត ការចូលទៅសំរេច
ការទទួលនិងការមិនហាមឃាត់នូវបដិញ្ញាតករណកម្មណា នេះជាអង្គ-
ក្នុងបដិញ្ញាតករណកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍រម្ងាប់
យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រឡប់រើឡើងវិញ ត្រូវឧក្កោដនក-
បាចិត្តិយៈ ។ បើភិក្ខុបានភិក្ខុអ្នកទទួលចុះយ៉ាងនេះហើយ ការបានយ៉ាង
នេះជាការស្រួល បើមិនបានទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះត្រូវចូល
ទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ហើយក្រាបសំពះបាទភិក្ខុ
ចាស់ទាំងឡាយ អង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលនឹងសង្ឃយ៉ាងនេះថា

សមថក្ខន្ធកេ អាបត្តិទេសនា

អហំ ភន្តេ ឥត្ថន្នាមំ អាបត្តឹ អាបន្នោ តំ បដិទេសេមីតិ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ អាបត្តឹ សរតិ វិវរតិ ឧត្តានឹ ករោតិ ទេសេតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ អហំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អាបត្តឹ បដិគ្គណ្ហេយ្យន្តិ ។ តេន វត្តព្វោ បស្សសីតិ ។ អាម បស្សាមីតិ ។ អាយតឹ សំវរេយ្យាសីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច បដិញ្ញាតករណេន ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ បេ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ បដិគ្គាហកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

សមថវិវាទ: ការសំដែងអាបត្តិ

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំត្រូវអាបត្តិឈ្មោះនេះហើយ សូមសំដែងនូវអាបត្តិនោះចេញ ។ ភិក្ខុអ្នកឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះរលឹកឃើញនូវអាបត្តិ បើកអាបត្តិ ធ្វើអាបត្តិឲ្យរាក់ សំដែងអាបត្តិ ។ បើកម្មមានកាលដ៏សមគួរដល់សង្ឃហើយ ខ្ញុំត្រូវទទួលនូវអាបត្តិរបស់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលទោះត្រូវពោលថា លោកឃើញឬទេ ។ ភិក្ខុអ្នកសំដែងត្រូវឆ្លើយថា ករុណា ខ្ញុំឃើញហើយ ។ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រូវប្រាប់ថា លោកត្រូវសង្រួមតទៅទៀតចុះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះតថាគតហៅថា អធិករណ៍ស្ងប់ហើយ ។ អធិករណ៍ស្ងប់ដោយធម៌អ្វី ។ ស្ងប់ដោយសម្មុខាវិន័យផង បដិញ្ញាតករណៈ ។ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ បេ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ស្ងប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រឡប់សើរើទៀតវិញ ត្រូវអាបត្តិបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈហើយត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវទោសបាចិត្តិយៈ ។

[១០៧] សិយា អាបត្តាធិករណំ ឯកំ សមថំ អនាគម្ម បដិញ្ញាតករណំ ទ្វីហិ សមថេហិ សម្មេយ្យ សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ចាតិ ។ សិយាតិស្ស វចនីយំ ។ យថា កថញ្ច ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូនំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ហោតិ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ តត្រ ចេ ភិក្ខូនំ ភិក្ខូនំ ឯវំ ហោតិ អម្ហាកំ ខោ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យាតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯវរូបំ អធិករណំ តិណវត្ថារកេន សមេតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សមេតព្វំ ។ សព្វេហេវ ឯកជ្ឈំ សន្និបតិតព្វំ សន្និបតិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ

[១០៧] អាបត្តាធិករណ៍មិនចាំបាច់ត្រូវអាស្រ័យសមថៈ ១ គឺបដិញ្ញាតករណៈ ត្រូវតែរម្ងាប់ដោយសមថៈពីរយ៉ាងគឺ សម្មុខាវិនយ ១ តិណវត្ថារកៈ ១ គឺមាន ។ ពាក្យដែលគេគួរឆ្លើយថា គឺមាន ដូច្នេះ ។ ពាក្យនោះ ដូចម្ដេចខ្លះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ បង្កហេតុឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលទៅប្រកែកគ្នាតាមការ ផុនពោល មិនគួរយាមត្បិតល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុទាំងឡាយក្នុងទីនោះ មានសេចក្តីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា កាលយើងទាំងឡាយ តាំងហេតុឈ្លោះ ទាស់ទែងគ្នា ហើយក៏ចូលប្រកែកគ្នាតាមការ ផុនពោលនូវកិច្ចយាមត្បិតល្មើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន បើយើងនឹងឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះ ក៏គួរមានដែរ ដែលអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដើម្បីរម្ងាប់អធិករណ៍មានសភាពយ៉ាងនេះ ដោយតិណវត្ថារកៈ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវរម្ងាប់អធិករណ៍យ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយគប្បីមកប្រជុំក្នុងទីជាមួយគ្នា លុះប្រជុំគ្នាហើយ ភិក្ខុឈ្លាសប្រតិពល ត្រូវផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ

ភន្តេ សង្ឃោ អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ
វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភា-
សិតបរិក្កន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ
ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡ-
ត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ
សង្ឃោ ឥមំ អធិករណំ តិណវត្ថារកេន វូបសមេយ្យ
ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ឯកតោ
បក្ខិកានំ ភិក្ខូនំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សកោ
បក្ខោ ញាបេតព្វោ សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តោ អម្ហាកំ
ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ
ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។
សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម
សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេ-
ទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អហំ
យា ចេវ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ

កាលយើងទាំងឡាយបង្កហេតុ ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយក៏បានប្រព្រឹត្ត
អនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាយមធ្វើល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈ
ជាច្រើន ។ បើយើងទាំងឡាយនឹងញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយអាបត្តិទាំង-
ឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្ដីរឹងរូស
ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ បើកម្មានកាលដ៏សមគួរដល់
សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីរម្ងាប់នូវអធិករណ៍នេះ ដោយតិណវត្ថារកៈ វៀរលែង
តែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្ត
ចេញ ។ បណ្ដាភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្សពួកជាមួយគ្នា ភិក្ខុឈ្លាស
ប្រតិពល គួរផ្ដៀងពួករបស់ខ្លួនថា លោកមានអាយុទាំងឡាយចូរស្ដាប់ខ្ញុំ
កាលយើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កហេតុឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយបានប្រ-
ព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាយមធ្វើល្មើស នូវកិច្ចមិនមែនជារបស់
សមណៈជាច្រើន ។ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងញុំាងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ
ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅ
ដើម្បីសេចក្ដីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក(សង្ឃ) ។ បើកម្មាន
កាលដ៏សមគួរដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំនឹងសំដែងអា-
បត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឡាយផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនផង ដោយ

អាយស្មន្តានញ្ចេវ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។

(១០៨) អថាបរេសំ ឯកតោបក្ខិកានំ ភិក្ខូនំ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សកោ បក្ខោ ញាបេតព្វោ សុណន្តុ មេ អាយស្មន្តា អម្ហាកំ ភណ្ឌនជាតានំ កលហជាតានំ វិវាទាបន្នានំ វិហរតំ ពហុំ អស្សាមណកំ អជ្ឈាចិណ្ណំ ភាសិតបរិក្កន្តំ ។ សចេ មយំ ឥមាហិ អាបត្តីហិ អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ យទាយស្មន្តានំ បត្តកល្លំ អហំ យា ចេវ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ អាយស្មន្តានញ្ចេវ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។

តិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ។

(១០៨) បណ្តាភិក្ខុទាំងឡាយ ដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នានឹងទៀត ភិក្ខុអង្គឈ្លាសប្រតិភាណ ត្រូវផ្តៀងពួករបស់ខ្លួនថា លោកមានអាយុទាំងឡាយ ចូរស្តាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឡាយនាំគ្នាបង្កហេតុ ឈ្លោះទាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ ពោលនូវវាចាយាមរំលងល្មើសខុសកិច្ច មិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើន ។ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះ នឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបែក(សង្ឃ) ។ បើគួរមានកាលដ៏សមគួរដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយហើយ ខ្ញុំគប្បីសំដែងអាបត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឡាយផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ដោយតិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ។

(១០៩) ឯកោ តោ បត្តកាលំ ភិក្ខុ បិ ព្យគ្គេ ភិក្ខុបា បដិតលេខ សារីបុត្តោ ញាណតោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សារីបុត្តោ អញ្ញាតោ កណ្ហធាតុ កាលកតោ-តាត់ វិកាលបញ្ញាត់ វិហារតំ គយ៉ាំ អស្សាទមណាតំ អជ្ឈោ-ចំណំ កាសិតបរិក្ខាត់ ។ សាធេ មយំ សមាហិ អាបត្តិ-ហិ អញ្ញមញ្ញំ តាតស្សាម សំយាប់ តំ អនិករណំ កាក្ខុព្យាតយ កព្យាតយ កេណាយ សំវាស្សយ្យ ។ យទិ សម្បស្ស បត្តកាល្យ អហំ យក ទេវ នមេសំ អាយ-ស្មន្តាន់ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ នមេសាទេ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សព្វមេ្ស តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សារីបុត្ត អញ្ញាតំ កណ្ហធាតុ កាលកតោតាត់ វិកាលបញ្ញាត់ វិហារតំ គយ៉ាំ អស្សាទមណាតំ មជ្ឈោចំណំ កាសិតបរិក្ខាត់ ។ សាធេ មយំ សមាហិ អាបត្តិហិ

(១០៩) បណ្ដាភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាបក្ខពួកជាមួយគ្នា ភិក្ខុអ្នកឈ្លាស ប្រាប់ពួកព្រះថេរៀនសន្ធាត បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឡាយទាំងអស់បង្កហេតុឈ្លោះតាស់ទែងគ្នា ក៏បានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាមឆ្លើយលើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើនៗ ប្រសិនបើយើងទាំងឡាយនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើដោយ តាមអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ តែអធិករណ៍នោះនឹងប្រព្រឹត្តទៅដើម្បី សេចក្ដីទទឹស ដើម្បីអំណាច ដើម្បីបំបែក(សង្ឃ): បើកម្មមានកាលដ៏សម គួរដល់សង្ឃហើយ ខ្ញុំនឹងសំដែងអាបត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឡាយ នេះផង អាបត្តិរបស់ខ្ញុំផង ដោយតិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្ដាលជំនុំសង្ឃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោក មានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែ អាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃ ដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ កាលដែលយើងទាំងឡាយទាំងអស់បង្កហេតុ ឈ្លោះតាស់ទែងគ្នា ហើយបានប្រព្រឹត្តអនាចារ បានពោលនូវពាក្យយាម ឆ្លើយលើសនូវកិច្ចមិនមែនជារបស់សមណៈជាច្រើនៗ ប្រសិនបើយើង ទាំងឡាយនឹងញ៉ាំងគ្នានឹងគ្នាឲ្យធ្វើ ដោយអាបត្តិទាំងឡាយនេះក៏បានដែរ

អញ្ញមញ្ញំ ការេស្សាម សិយាបិ តំ អធិករណំ កក្ខឡត្តាយ វាឡត្តាយ ភេទាយ សំវត្តេយ្យ ។ អហំ យា ចេវ ឥមេសំ អាយស្មន្តានំ អាបត្តិ យា ច អត្តនោ អាបត្តិ ឥមេសញ្ចេវ អាយស្មន្តានំ អត្ថាយ អត្តនោ ច អត្ថាយ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសេយ្យំ ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ អម្ហាកំ ឥមាសំ អាបត្តីនំ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ទេសនា ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទេសិតា អម្ហាកំ ឥមា អាបត្តិយោ សង្ឃមជ្ឈេ តិណវត្ថារកេន ឋបេត្វា ថុល្លវជ្ជំ ឋបេត្វា គិហិប្បដិសំយុត្តំ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

នៃអធិករណ៍នោះ គប្បីប្រព្រឹត្តទៅដើម្បីសេចក្តីរឹងរូស ដើម្បីកំណាច ដើម្បីបំបែក (សង្ឃ) ។ ខ្ញុំសូមសំដែងនូវអាបត្តិរបស់លោកមានអាយុទាំងឡាយនេះផង អាបត្តិរបស់ខ្លួនខ្ញុំផង ដោយតិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់លោកមានអាយុទាំងឡាយនេះផង ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនខ្ញុំផង វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ។ ការសំដែងអាបត្តិទាំងឡាយនេះរបស់យើងទាំងឡាយដោយតិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធំ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ។ ការសំដែងអាបត្តិនេះសមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនសមគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ អាបត្តិទាំងឡាយនេះ យើងទាំងឡាយបានសំដែងហើយ ដោយតិណវត្ថារកៈ ក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលមានទោសធ្ងន់ វៀរលែងតែអាបត្តិដែលជាគិហិប្បដិសំយុត្តចេញ ការសំដែងនេះសមគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះទើបសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

អជាបេសំ ។ បេ ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។ ឥទំ វុច្ចតិ ភិក្ខវេ អធិករណំ វូបសន្តំ ។ កេន វូបសន្តំ ។ សម្មុខាវិនយេន ច តិណវត្ថារកេន ច ។ កិញ្ច តត្ថ សម្មុខាវិនយស្មឹ ។ សង្ឃសម្មុខតា ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា បុគ្គលសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ យាវតិកា ភិក្ខូ កម្មប្បត្តា តេ អាគតា ហោន្តិ ឆន្ទារហានំ ឆន្ទោ អាហដោ ហោតិ សម្មុខីភូតា ន បដិក្កោសន្តិ អយំ តត្ថ សង្ឃសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ យេន ធម្មេន យេន វិនយេន យេន សត្ថុសាសនេន តំ អធិករណំ វូបសម្មតិ អយំ តត្ថ ធម្មសម្មុខតា វិនយសម្មុខតា ។ កា ច តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ យោ ច ទេសេតិ យស្ស ច ទេសេតិ ឧភោ សម្មុខីភូតា ហោន្តិ អយំ តត្ថ បុគ្គលសម្មុខតា ។ កិញ្ច តត្ថ តិណវត្ថារកស្មឹ ។ យា តិណវត្ថារកស្ស កម្មស្ស កិរិយា ករណំ ឧបគមនំ

សំដែងនោះកំពុងតិណវត្ថារកៈ ១ ក្នុងទៀត ។ បេ ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយការការស្ញៀមយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ នេះហៅថាអធិករណ៍ស្ងប់ហើយ ។ អធិករណ៍នោះស្ងប់ដោយធម៌អ្វី ។ ស្ងប់ដោយសម្មុខាវិន័យ និងតិណវត្ថារកៈ ។ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើមានអង្គដូចម្តេច ។ ការចំពោះមុខសង្ឃ ការចំពោះមុខធម៌ ការចំពោះមុខវិន័យ ការចំពោះមុខបុគ្គល (ជាអង្គក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ) ។ ចុះការចំពោះមុខសង្ឃ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះតើដូចម្តេច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដែលគួរដល់កម្មមានចំនួនប៉ុន្មានរូប ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានមកហើយ ឆន្ទៈរបស់ភិក្ខុដែលគួរដល់ឆន្ទៈក៏បាននាំមកហើយ ភិក្ខុទាំងឡាយមាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ ក៏មិនបានហាមឃាត់ នេះហៅថាការចំពោះមុខសង្ឃ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចុះការចំពោះមុខធម៌ និងការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។ អធិករណ៍នោះស្ងប់តាមធម៌ណា តាមវិន័យណា តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ របស់ព្រះសាស្តាណា នេះហៅថាការចំពោះមុខធម៌ និងការចំពោះមុខវិន័យ ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ចុះការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ តើដូចម្តេច ។ បុគ្គលទាំងពីររូបដែលសំដែងអាបត្តិ ដល់គ្នានឹងគ្នា ក៏មាននៅក្នុងទីចំពោះមុខ នេះហៅថាការចំពោះមុខបុគ្គល ក្នុងសម្មុខាវិន័យនោះ ។ ក្នុងតិណវត្ថារកៈមានអង្គដូចម្តេច ។ ការធ្វើ កិរិយាធ្វើ ការចូលទៅជិត

អជ្ឈុបគមនំ អធិវាសនា អប្បដិក្កោសនា ឥទំ តត្ថ តិណវត្ថារកស្មឹ ។ ឯវំ វូបសន្តំ ចេ ភិក្ខវេ អធិករណំ បដិគ្គាហកោ ឧក្កោដេតិ ឧក្កោដនកំ បាចិត្តិយំ ។ ឆន្ទទាយកោ ខីយតិ ខីយនកំ បាចិត្តិយំ ។

(១១០) កិច្ចាធិករណំ កតីហិ សមថេហិ សម្ម-តិ ។ កិច្ចាធិករណំ ឯកេន សមថេន សម្មតិ សម្មុខាវិនយេនាតិ ។

សមថក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ ចតុត្ថំ ។

ការចូលទៅកែប្រែ ការទទួល និងការមិនហាមឃាត់នូវតិណវត្ថារកកម្មណា នេះជាកិច្ចក្នុងតិណវត្ថារកកម្មនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើអធិករណ៍ស្ងប់យ៉ាងនេះហើយ ភិក្ខុអ្នកទទួលត្រឡប់ស៊ើរើឡើងវិញ ត្រូវឧក្កោដនកបាចិត្តិយៈ ។ ភិក្ខុអ្នកឲ្យឆន្ទៈពោលត្រឡប់តិះដៀលវិញ ត្រូវខីយនកបាចិត្តិយៈ ។

(១១០) កិច្ចាធិករណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈប៉ុន្មានយ៉ាង ។ កិច្ចាធិក-រណ៍រម្ងាប់ដោយសមថៈតែមួយ គឺសម្មុខាវិន័យ ។

ចប់ សមថក្ខន្ធកៈ ទី ៤ ។

ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកំ

[១១១] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នហាយមានា រុក្ខេ កាយំ ឧគ្ឃំសេន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ(១) ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ ។ មនុស្សា បស្សិត្វា(២) ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា នហាយមានា រុក្ខេ កាយំ ឧគ្ឃំសេស្សន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ សេយ្យថាបិ មល្លមុដ្ឋិកា គាមបូដវាតិ(៣) ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។បេ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អថ ខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នហាយមានា រុក្ខេ កាយំ ឧគ្ឃំសេន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បីតិ ។

១ [illegible] ពាហុម្បីតិ បាឋៈ [illegible] ។ ២ [illegible] ។ ៣ [illegible] ។

ខុទ្ទកវត្ថុខន្ធកៈ

[១១១] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅវត្តវេឡុវ[...] ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយ-ភិក្ខុកាលងូតទឹកហើយក្រឡុសកាយ ត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នង[...] ខ្លះ នឹងដើមឈើ ។ មនុស្សទាំងឡាយបានឃើញហើយ ក៏ពោលទោស[...] តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងមកងូត[...] ទឹកក្រឡុសកាយ ត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងដើមឈើ ដូច[...] អ្នកប្រដាល់ ឬដូចពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងស្រុក ដែលជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយនឹងការ[...] ប្រដាប់កាយដូច្នេះសោះ ។ ពួកភិក្ខុបានឮមនុស្សទាំងនោះពោល[...] ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។បេ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំ[...] ទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ[...] ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃហើយ ទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុ [...] វេលានោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុកាលងូតទឹកក្រ[...] ឡុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងដើមឈើ ពិតមែនឬ[...]

សទ្ធឹ ភគវតោ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ[១] ភិក្ខវេ តេសំ មោឃបុរិសានំ អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា នហាយមានា រុក្ខេ កាយំ ឧគ្ឃំសេស្សន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ នហាយមានេន[២] រុក្ខេ កាយោ ឧគ្ឃំសេតព្វោ យោ ឧគ្ឃំសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[១១៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នហាយមានា ថម្ភេ កាយំ ឧគ្ឃំសេន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា នហាយមានា ថម្ភេ កាយំ ឧគ្ឃំសេស្សន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ សេយ្យថាបិ មល្លមុដ្ឋិកា គាមបូជកាតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ

១ ម. អននុច្ឆវិយំ ។ ២ [illegible] ភិក្ខុនាតិ បាឋោ បញ្ញាយតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើរបស់មោឃបុរសទាំងនោះជាអំពើមិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនគួរធ្វើឡើយ នែភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះមិនសមបើនឹងមកងូតទឹក ត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ នឹងដើមឈើទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយក៏ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុងូតទឹកមិនត្រូវត្រដុសកាយនឹងដើមឈើទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងឡាយងូតទឹកត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ នឹងសសរ[១] ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយមិនសមបើនឹងងូតទឹកត្រដុសកាយត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះ នឹងសសរ ដូចអ្នកប្រដាល់ ឬដូចពួកមនុស្សគរនៅក្នុងស្រុក ដែលជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយនឹងការប្រដាប់កាយដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះ

១ សសរដែលគេបោះទុកក្បែរកន្លែងសម្រាប់ងូតទឹក ។

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ នហាយមានេន ថម្ភេ កាយោ ឧគ្ឃំសេតព្វោ យោ ឧគ្ឃំសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ នហាយមានា អដ្ដានេ កាយំ ឧគ្ឃំសេន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា នហាយមានា អដ្ដានេ កាយំ ឧគ្ឃំសេស្សន្តិ ឩរុម្បិ ពាហុម្បិ ឧរម្បិ បិដ្ឋិម្បិ សេយ្យថាបិ មល្លមុដ្ឋិកា គាមបូដវាតិ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ នហាយមានេន អដ្ដានេ កាយោ ឧគ្ឃំសេតព្វោ យោ ឧគ្ឃំសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ក៏ពួកអ្នកពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។បេ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ មកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុងូតទឹក មិនត្រូវត្រដុសកាយនឹងសសរទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាងូតទឹកត្រដុសកាយ ត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងផ្ទាំងក្ដារ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងមកងូតទឹកត្រដុសកាយ ត្រង់ភ្លៅខ្លះ ដើមដៃខ្លះ ទ្រូងខ្លះ ខ្នងខ្លះនឹងផ្ទាំងក្ដារ ដូចអ្នកប្រដាល់ ឬដូចពួកមនុស្សអ្នកនៅក្នុងស្រុក ដែលជាអ្នកខ្វល់ខ្វាយ ទីការប្រដាប់កាយសោះ ។បេ។ ព្រះមានបុណ្យទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុងូតទឹក មិនត្រូវត្រដុសកាយនឹងផ្ទាំងក្ដារទេ ភិក្ខុណាត្រដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ន្ហាយមានា អដ្ឋានេ ន្ហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។បេ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។បេ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ន្ហាយមានេន អដ្ឋានេ ន្ហាយិតព្វំ យោ ន្ហាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ គន្ធព្វហត្ថកេន ន្ហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

(១១៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ កាលងូតទឹក ក៏ដុសខ្លួនទៅនឹងតក្កទីមិនគួរ(១) ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោសតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។បេ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុកាលងូតទឹក មិនត្រូវដុសក្នុងទីមិនគួរទេ ភិក្ខុណាដុស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ងូតទឹក ដោយឈើដែលគេធ្វើជាដៃគន្ធព្វ(២) ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល

---

១ ឈើដែលគេយកទៅដាំទុកនៅក្នុងទីងូតទឹក ហើយធ្វើឲ្យមានស្នាមដូចក្រឡាអុកចត្រង្គ ហើយដីកតំបាក់ម្សៅក្រអូបសម្រាប់ងូតទឹក ហៅថា ទីមិនគួរ មនុស្សយកគ្រឿងក្រអូបដាក់ក្នុងទីនោះហើយត្រដុសកាយ ។ ២ ឈើដែលគេធ្វើដូចជាដៃមនុស្សហើយគេក្តិតទុកសម្រាប់ងូតទឹក មនុស្សទាំងឡាយយកគ្រឿងក្រអូបដាក់ទៅលើឈើនោះ ហើយត្រដុសកាយដោយឈើនោះ (អដ្ឋកថា) ។

ពាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយ្យន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ បេ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ គណ្ឌុបហក្ខោធ ឧហាយិតព្ពំ យោ ឧហាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ការើនុការសុត្តិយា ឧហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ការើនុការសុត្តិយា ឧហាយិតព្ពំ យោ ឧហាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១១៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ វត្ថិកម្មំ ការាបេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។

ចក្ខុះបង្អិចថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ បានឮមនុស្សទាំងនោះក៏ពុំពោលទោស តិះដៀល បង្ខុះបង្អិច ។ បេ ។ គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏បានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដុតទីកំបាំងដោយឈើដែលគេធ្វើជាដៃឥន្ទ្រិយ ភិក្ខុណាដុត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ខាត់ទីកំបាំងដោយដុំល- ភិតថ្មឈ្មោះក្ររិន្ធកៈ[១] ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បង្ខុះបង្អិចថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវខាត់ទីកំបាំង ដោយដុំលភិតថ្មឈ្មោះក្ររិន្ធកៈឡើយ ភិក្ខុណាខាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១១៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ញុំាងគ្នាឲ្យធ្វើវត្ថិកម្ម[២]ទៅវិញទៅមក ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បង្ខុះបង្អិចថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។

---

១ គោលពល់ភិតថ្មឈ្មោះក្ររិន្ធកៈមានលាយគ្របលក់និងល័ក្ខហើយសូនធ្វើជាដុំ ហើយស្រេះដោយអម្បោះហើយកាន់របស់នោះខាងចុងទាំងពីរ ហើយដុះកាយក្នុងវេលាងូតទឹក (អដ្ឋកថា) ។ ២ ផ្លុំសន្ធឹងនូវខ្យល់ទៅវិញទៅមក ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ វិក្ខម្ភំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ មល្លកេន នហាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មល្លកេន នហាយិតព្វំ យោ នហាយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កច្ឆុរោគាពាធោ ហោតិ ។ ន តស្ស វិនា មល្លកេន ផាសុ ហោតិ[១] ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស អកតមល្លកន្តិ ។

១ ម. ឧ. តស្ស វិនា មល្លកេន ផាសុ ហោតិ ។

ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវ[illegible] ភិក្ខុណាឲ្យប្រើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុងូតទឹកដោយឈើមានសណ្ឋានដូចជើងកន្ទោរ[១] ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវងូតទឹកដោយឈើមានសណ្ឋានដូចជើងកន្ទោរទេ ភិក្ខុណាងូត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦៩) សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ១រូបកើតរោគកមរមាស់ ។ ភិក្ខុនោះវៀរចាកឈើមានសណ្ឋានដូចជើងកន្ទោរ ក៏មិនបានសេចក្តីសប្បាយ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើមានសណ្ឋានដូចជើងកន្ទោរ ដែលគេមិនបានធ្វើជាក្បាច់ធ្មេញមករ ដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

១ ឈើដែលគេធ្វើជាក្បាច់ធ្មេញមករ ហើយធ្វើឲ្យមានទ្រង់ទ្រាយដូចជើងកន្ទោរ (អដ្ឋកថា) ។

[២៦០] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ជរាទុព្វលោ នហាយមានោ ន សក្កោតិ អត្តនោ កាយំ ឧគ្ឃំសេតុំ(១) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧក្កាសិកន្តិ ។

[២៦១] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ បិដ្ឋិបរិកម្មំ កាតុំ កុក្កុច្ចាយតិ(២) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បុថុបាណិកន្តិ(៣) ។

[២៦២] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វល្លិកំ ធារេន្តិ ។ បេ ។ បាមង្គំ ធារេន្តិ ។ កណ្ឋសុត្តកំ ធារេន្តិ ។ កដិសុត្តកំ ធារេន្តិ ។ ឱវដ្ដិកំ ធារេន្តិ ។ កាយុរំ ធារេន្តិ ។ ហត្ថាភរណំ ធារេន្តិ ។ អង្គុលិមុទ្ទិកំ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី

១ ម. ឧ. ឧគ្ឃំសេតុំ ។ ២ ម. ឧ. បោត្ថកេសុ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បិដ្ឋិ-បរិកម្មំ កាតុំ កុក្កុច្ចាយន្តីតិ អាគតំ ។ ៣ ម. បុថុបាណិយន្តិ ។

[២៦០] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប ចាស់ជរាទ្រុឌទ្រោម កាលបើងូតទឹកមិនអាចនឹងដុសកាយខ្លួនឯងបាន ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈ្នាញ់សំពត់(១) (សម្រាប់ភិក្ខុចាស់ងូតទឹកដុសខ្លួនបាន) ។

[២៦១] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប រង្កៀសនឹងការបរិកម្មខ្នង (ដុសខ្នង) ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការដុសខ្លួនដោយដៃបាន ។

[២៦២] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក(២) ។ បេ ។ ទ្រទ្រង់សង្វារ ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ក ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ ។ ពាក់កង ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដើមដៃ(៣) ។ ទ្រទ្រង់គ្រឿងប្រដាប់ដៃ ។ ពាក់ចិញ្ចៀន ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថ

១ ឈ្នាញ់ឬធ្មេញសំពត់ដែលវេញជាបាញ់ ។ ២ គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកដែលគេព្យួរសំយុងចុះមក ដុំផ្កាពីត្រចៀកដល់ទ្រូង (បើតាមដីកាថាគ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀកមានឈ្មោះវល្លិកាជាដើម) ។ តង្កៀប ។ ៣ ព្រះសុវណ្ណកាយុរាភរណ៍ (កងដៃ) ។

កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ បេ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វល្លិកំ ធារេន្តិ ។ បាមង្គំ ធារេន្តិ ។ កណ្ឋសុត្តកំ ធារេន្តិ ។ កដិសុត្តកំ ធារេន្តិ ។ ឱវដ្ដិកំ ធារេន្តិ ។ កាយុរំ ធារេន្តិ ។ ហត្ថាភរណំ ធារេន្តិ ។ អង្គុលិមុទ្ទិកំ ធារេន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ វល្លិកា ធារេតព្វា ន បាមង្គំ ធារេតព្វំ ន កណ្ឋសុត្តកំ ធារេតព្វំ ន កដិសុត្តកំ ធារេតព្វំ ន ឱវដ្ដិកំ ធារេតព្វំ ន កាយុរំ ធារេតព្វំ ន ហត្ថាភរណំ ធារេតព្វំ ន អង្គុលិមុទ្ទិកំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ទីឃេ កេសេ[១] ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី

១ អត្ថិ បោត្ថកេ ទីឃកេសេតិ ឃេរ ទិស្សតិ ។

អ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ បេ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថាពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក ។ ប្រើប្រាស់សង្វារ ។ ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ក ។ ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ ។ ពាក់កង ។ ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ដើមដៃ ។ ប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ដៃ ។ ពាក់ចិញ្ចៀន ពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ត្រចៀក មិនត្រូវប្រើប្រាស់សង្វារ មិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ក មិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ចង្កេះ មិនត្រូវពាក់កង មិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ដើមដៃ មិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រឿងប្រដាប់ដៃ មិនត្រូវពាក់ចិញ្ចៀន ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៦៣] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទុកសក់វែង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថ

កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោ-ចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទីឃា កេសា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទុមាសិកំ វា ទុវង្គុលំ វាតិ ។

[១៦៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កោច្ឆេន កេសេ ឱសណ្ហេន្តិ ។ ផណកេន កេសេ ឱសណ្ហេន្តិ ។ ហត្ថផណកេន កេសេ ឱសណ្ហេន្តិ ។ សិត្ថតេលកេន កេសេ ឱសណ្ហេន្តិ ។ ឧទកតេលកេន កេសេ ឱសណ្ហេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ កោច្ឆេន កេសា ឱសណ្ហេតព្វា ន ផណកេន កេសា ឱសណ្ហេតព្វា ន ហត្ថផណកេន កេសា ឱសណ្ហេតព្វា ន សិត្ថតេលកេន កេសា ឱសណ្ហេតព្វា ន ឧទកតេលកេន កេសា ឱសណ្ហេតព្វា យោ ឱសណ្ហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

អ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកសក់វែងទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យទុកសក់គិតត្រឹមពីរខែ ឬក៏ត្រឹមពីរធ្នាប់(១) ។

(១៦៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសិតសក់ដោយស្និត ។ សិតសក់ដោយក្រាស ។ ជ្រិតសក់ដោយក្រាស គឺដៃធ្វើជាក្រាស ។ សិតសក់ដោយក្រមួនទឹកប្រេង ។ សិតសក់ដោយប្រេងដែលលាយដោយទឹក ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវសិតសក់ដោយស្និត មិនត្រូវសិតសក់ដោយក្រាស មិនត្រូវជ្រិតសក់ដោយដៃធ្វើជាក្រាស មិនត្រូវសិតសក់ដោយក្រមួនទឹកប្រេង មិនត្រូវសិតសក់ដោយប្រេង ដែលលាយដោយទឹកទេ ភិក្ខុណាសិត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

១ គឺធ្នាប់នៃម្រាមដៃ ។

[១៦៤] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អាទាសេបិ ឧទកបត្តេបិ មុខនិមិត្តំ ឱលោកេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អាទាសេ វា ឧទកបត្តេ វា មុខនិមិត្តំ ឱលោកេតព្វំ យោ ឱលោកេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[១៦៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ មុខេ វណោ ហោតិ ។ សោ ភិក្ខូ បុច្ឆិ កីទិសោ មេ អាវុសោ វណោតិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ ឦទិសោ[១] តេ អាវុសោ វណោតិ ។ សោ ន សទ្ទហតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្បច្ចយា អាទាសេ វា ឧទកបត្តេ វា មុខនិមិត្តំ ឱលោកេតុន្តិ ។

១ ម. ឯទិសោ ។

[១៦៤] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ មើលមុខនិមិត្តគឺស្រមោលមុខក្នុងកញ្ចក់ខ្លះ ក្នុងភាជនៈទឹកខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវមើលមុខនិមិត្ត ក្នុងកញ្ចក់ ឬក្នុងភាជនៈទឹកទេ ភិក្ខុណាមើល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៦៥] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប កើតដំបៅត្រង់មុខ ។ ភិក្ខុនោះសួរភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលលោកមានអាយុ ដំបៅខ្ញុំដូចម្តេចទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយប្រាប់យ៉ាងនេះថា ម្នាលលោកមានអាយុ ដំបៅលោកដូច្នេះ ។ ភិក្ខុនោះមិនជឿ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុមើលមុខនិមិត្ត ក្នុងកញ្ចក់ ឬក្នុងភាជនៈទឹកបាន ។

[១៤៧] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ មុខំ អាលិម្បេន្តិ(១) ។ មុខំ ឧម្មទ្ទេន្តិ ។ មុខំ ចុណ្ណេន្តិ ។ មនោសិលកាយ(២) មុខំ លញ្ឆេន្តិ(៣) ។ អង្គរាគំ ករោន្តិ ។ មុខរាគំ ករោន្តិ ។ អង្គរាគមុខរាគំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មុខំ អាលិម្បិតព្វំ ន មុខំ ឧម្មទ្ទិតព្វំ ន មុខំ ចុណ្ណេតព្វំ ន មនោសិលកាយ មុខំ លញ្ឆេតព្វំ ន អង្គរាគោ កាតព្វោ ន មុខរាគោ កាតព្វោ ន អង្គរាគមុខរាគោ កាតព្វោ យោ ករេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[១៤៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ ចក្ខុរោគាពាធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្បច្ចយា មុខំ អាលិម្បិតុន្តិ ។

១ ឱ. ម. អាលិម្បន្តិ ។ ២ ឱ. ម. មនោសិលិកាយ ។ ៣ ឱ. លញ្ចេន្តិ ។

[១៤៧] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុលាបមុខ ។ ដុសខាត់មុខ ។ ប្រស់មុខ ។ ចុចមុខដោយថ្មមនោសិលា ។ ធ្វើការលាបខ្លួន ។ ធ្វើការលាបមុខ ។ ធ្វើការលាបទាំងខ្លួនទាំងមុខ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវលាបមុខ មិនត្រូវដុសខាត់មុខ មិនត្រូវប្រស់មុខ មិនត្រូវចុចមុខដោយថ្មមនោសិលា មិនត្រូវធ្វើការលាបខ្លួន មិនត្រូវធ្វើការលាបមុខ មិនត្រូវធ្វើការលាបទាំងខ្លួនទាំងមុខទេ ភិក្ខុណាធ្វើ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៤៨] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុ ១ រូប កើតអាពាធឈឺភ្នែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលាបមុខបាន ។

(១៦៩) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហេ គិរគ្គសមជ្ជោ ហោតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ គិរគ្គសមជ្ជំ ទស្សនាយ អគមំសុ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា នច្ចម្បិ គីតម្បិ វាទិតម្បិ ទស្សនាយ គច្ឆិស្សន្តិ[១] សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ នច្ចំ វា គីតំ វា វាទិតំ វា ទស្សនាយ គន្តព្វំ យោ គច្ឆេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៧០) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អាយតកេន គីតស្សរេន ធម្មំ គាយន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ យថេវ មយំ គាយាម ឯវមេវិមេ សមណា សក្យបុត្តិយា អាយតកេន គីតស្សរេន ធម្មំ គាយន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ

១ ម. អាគច្ឆិស្សន្តិ ។

(១៦៩) សម័យនោះឯង មានល្បែងមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាទៅមើលល្បែងមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយ៍មិនសមបើនឹងទៅមើលរាំ ស្តាប់ច្រៀង និងស្តាប់ភ្លេងប្រគំ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាមគុណដូច្នេះសោះ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទៅមើលរាំ ស្តាប់ច្រៀង ស្តាប់ភ្លេងប្រគំទេ ភិក្ខុណាទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧០) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុច្រៀងធម៌ដោយសម្លេងច្រៀងដ៏វែង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា យើងច្រៀងយ៉ាងណាមិញ ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយ៍ទាំងនេះក៏ច្រៀងធម៌ដោយសម្លេងច្រៀងដ៏វែង យ៉ាងនោះដែរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស

ទិយត្តិ វិភាគេ តាធំ ហិ ធាម ឯត្តុកិយា ភិក្ខុ អាយ-
តនោ ពីតស្សវេន ជម្មំ កាយសិស្សន្តិ ។ អថខោ តេ
ភិក្ខូ តតកោ ឋិតមន្តំ អាកាលេសិ ។បេ។ សន្តំ តាំ
ភិក្ខាវេ ។បេ។ សច្ចំ តតកន្តិ ។បេ។ ធម្មី កថំ
កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បញ្ញមេ ភិក្ខាវេ អាធិចក អា-
យតនោ ពីតស្សវេន ជម្មំ កាយគ្គស្ស អត្តជោប៎ [1]
តស្មិំ សមេ សាវត្ថិ បរបំ តស្មិំ សមេ សាវត្ថិ តយា-
មតិកាមិ ទុជ្ជាយន្តិ សាកាត្តិយំ និកាមយមាលស្ស
សមាធិស្ស កាត្តិ យោគិ បច្ចំមា ជនតា និដ្ឋានុកនិ-
មាបជ្ជតិ ឥមេ ទោ ភិក្ខាវេ បញ្ញ អាធិចក អាយត-
នោ ពីតស្សវេន ជម្មំ តាយគ្គស្ស ។ ភិក្ខាវេ អាយត-
នោ ពីតស្សវេន ជម្មោ កាយិតញ្ញ យោ កាយេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ ម. ឧ. ឧន្តគាថិ ។

និសីទន៍ មន្ទុបេក្ខាបថា ភ្នកថ្នាំយភិក្ខុមិនសមបើនឹងត្រៃចីវរដែលមិនដោយ
សាមួនត្រៃចីវរពីរៗ ដូច្នេះសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំយក
សេចក្តីនុះ ទៅក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពិតមែនឬ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។បេ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
ទោសទាំង ៥ នេះ មានដល់ភិក្ខុអ្នកត្រៃចីវរដែលដោយសាមួនត្រៃចីវរពីរៗ
គឺ ភិក្ខុនោះត្រេកត្រអាលនឹងសាមួនរបស់ខ្លួនរមោះ ១ ដេកទាំងឡាយជាងមែន
ត្រេកអរនឹងសាមួននោះ ១ និយាយតាំងឡាយតែរឿងពេលវេលា ១ ចុះត្រូវ
ផែលគេញចិត្តទីការសួរព្រលាត់លែក សាមួនមែនខ្លួនសមាធិ ១ ភ្នក
ជនទាំងក្រោយនឹងដល់នូវទិដ្ឋានុគតិ (យកគ្រាប់ការម) ១ ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ ទោសទាំង ៥ នេះឯង ទើបមានដល់ភិក្ខុអ្នកត្រៃចីវរដែលមិនដោយសាមួន
ត្រៃចីវរពីរៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវត្រៃចីវរដែលមិនដោយសាមួន
ត្រៃចីវរពីរៗទេ ភិក្ខុណាត្រៃចីវរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[១៣១] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សរភញ្ញេ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សរភញ្ញន្តិ ។

[១៣២] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ពាហិរលោមឹ ឧណ្ណឹ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ពាហិរលោមី ឧណ្ណី ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[១៣៣] តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស អារាមេ អម្ពា ផលិនោ(១) ហោន្តិ ។ រញ្ញា ច មាគធេន សេនិយេន ពិម្ពិសារេន អនុញ្ញាតំ ហោតិ យថាសុខំ អយ្យា អម្ពំ បរិភុញ្ជន្តូតិ ។ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តរុណញ្ញេវ អម្ពំ បាតាបេត្វា បរិភុញ្ជឹសុ ។

១ ម. ផលិតា ។

(១៣១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយសង្ស័យក្នុងសរភញ្ញៈ គឺការសូត្រដោយប្រែសំឡេង(១) ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសូត្រសរភញ្ញបាន ។

(១៣២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់សំពត់ដែលធ្វើដោយរោមសត្វ មានរោមចេញមកខាងក្រៅ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់សំពត់ដែលធ្វើដោយរោមសត្វ មានរោមចេញមកខាងក្រៅទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៣៣) សម័យនោះឯង ក្នុងសួនរបស់ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះនាមមាគធសេនិយពិម្ពិសារ មានស្វាយផ្លែជាច្រើន ។ ព្រះរាជាទ្រង់ព្រះនាមមាគធសេនិយពិម្ពិសារទ្រង់បើកឲ្យថា សូមលោកម្ចាស់ទាំងឡាយឆាន់ផ្លែស្វាយតាមសប្បាយចុះ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនាំគ្នាបេះផ្លែស្វាយខ្ចីឆាន់ ។

១ អដ្ឋកថា ថា វត្តសម្រាប់សូត្រសរភញ្ញមាន ៣២ យ៉ាង មានតរង្គវត្ត ធោតកវត្ត និងគលិតវត្តជាដើម ។ ភិក្ខុពេញចិត្តចង់សូត្រដោយវត្តណាមួយក៏បាន ឲ្យតែប្រយ័ត្នកុំធ្វើឲ្យនិគ្គហិតព្យញ្ជនៈខូច ត្រូវសូត្រកុំឲ្យដូចមនុស្ស សមគួរតាមសណ្ឋានរបស់សមណៈ ។

រញ្ញោ ច មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស អម្ពេន អត្ថោ ហោតិ ។ អថ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ មនុស្សេ អាណាបេសិ គច្ឆថ ភណេ អារាមំ គន្ត្វា អម្ពំ អាហរថាតិ ។ ឯវំ ទេវាតិ ខោ តេ មនុស្សា រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស បដិស្សុត្វា អារាមំ គន្ត្វា អារាមបាលំ[1] ឯតទវោចុំ ទេវស្ស ភណេ អម្ពេន អត្ថោ អម្ពំ ទេថាតិ ។ នត្ថយ្យា[2] អម្ពំ តរុណញ្ញេវ អម្ពំ បាតាបេត្វា ភិក្ខូ បរិភុញ្ជិំសូតិ ។ អថ ខោ តេ មនុស្សា រញ្ញោ មាគធស្ស សេនិយស្ស ពិម្ពិសារស្ស ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សុបរិភុត្តំ ភណេ អយ្យេហិ អម្ពំ អបិច ភគវតា មត្តា វណ្ណិតាតិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ន មត្តំ ជានិត្វា រញ្ញោ អម្ពំ បរិភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ បេ ។

១ ឱ. អារាមបាលោ ។ ២ ឱ. នត្ថយ្យោ ។

កំពុងនោះ ព្រះរាជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ទ្រង់មានសេចក្ដីត្រូវការដោយផ្លែស្វាយដែរ ។ សំដាប់នោះ ព្រះរាជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ទ្រង់បង្គាប់មនុស្សទាំងឡាយថា ម្នាលនាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទៅសួនហើយបេះផ្លែស្វាយមក ។ មនុស្សទាំងនោះ ទទួលព្រះរាជឱង្ការព្រះរាជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារដោយពាក្យថា ព្រះករុណាពិសេស ហើយក៏ទៅកាន់សួនឧទ្យាន ហើយនិយាយនឹងនាយអារាមបាល (អ្នកថែរក្សាសួន) យ៉ាងនេះថា នែនាយ ព្រះសម្ដេចទ្រង់ត្រូវការដោយផ្លែស្វាយ ចូរអ្នកទាំងឡាយឲ្យផ្លែស្វាយមកចុះ ។ នាយអារាមបាលក៏ឆ្លើយថា បពិត្រលោកទាំងឡាយ ផ្លែស្វាយគ្មានទេ ព្រោះពួកភិក្ខុបេះផ្លែស្វាយខ្ចីៗ យកទៅឆាន់អស់ហើយ ។ សំដាប់នោះ មនុស្សទាំងនោះក៏នាំយកសេចក្ដីនុ៎ះ ទៅក្រាបបង្គំទូលព្រះរាជាមាគធសេនិយពិម្ពិសារ ។ ព្រះរាជាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា ម្នាលនាយ លោកម្ចាស់ទាំងឡាយបានឆាន់ផ្លែស្វាយ គឺជាការប្រពៃហើយ តែថាព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សរសើរការដឹងប្រមាណ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយមិនសមបើនឹងឆាន់ផ្លែស្វាយរបស់ព្រះរាជា មិនដឹងប្រមាណសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះគេពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ បេ ។

អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អម្ពំ បរិភុញ្ជិតព្វំ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៣៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស សង្ឃភត្តំ ហោតិ ។ សូបេ អម្ពបេសិកា[1] បក្ខិត្តា ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បេ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អម្ពបេសិកន្តិ ។

(១៣៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស សង្ឃភត្តំ ហោតិ ។ តេ ន បរិយាបុណឹសុ អម្ពបេសិកំ កាតុំ ។ ភត្តគ្គេ សកលេហេវ អម្ពេហិ ទេន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ បេ ។ បដិគ្គណ្ហថ ភិក្ខវេ បរិភុញ្ជថ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហិ សមណកប្បេហិ ផលំ បរិភុញ្ជិតុំ អគ្គិបរិចិតំ សត្ថបរិចិតំ

១ ម. អម្ពបេសិកាយោ ។

លំពាំងពារ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់ផ្លែស្វាយ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៣៦) សម័យនោះ មានសង្ឃភត្តរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ។ ប្រជុំជននោះបានដាក់ចំណិតផ្លែស្វាយក្នុងសម្ល ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីរង្កៀសមិនហ៊ានទទួល ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលឆាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវចំណិតផ្លែស្វាយ ។

(១៣៧) សម័យនោះឯង មានសង្ឃភត្តរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ។ មនុស្សទាំងនោះមិនចេះធ្វើចំណិតផ្លែស្វាយបាន ។ ជនទាំងនោះក៏នាំយកផ្លែស្វាយទាំងមូលទៅគេនៅរោងភត្ត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីរង្កៀសមិនហ៊ានទទួល ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរទទួលឆាន់ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ផ្លែឈើដោយសមណកប្ប[1] ៥ យ៉ាង គឺ ផ្លែឈើដែលគេធ្វើឲ្យផុតទៅដោយភ្លើង ១ ដែលគេបានចុះបិតដោយសស្ត្រា ១

១ ផ្លែឈើដែលគេធ្វើឲ្យសមគួរដល់សមណៈ ហៅថា សមណកប្ប ។

នខបរិជិតំ អពីជំ និព្វដ្ដពីជញ្ញេវ(១) បញ្ចមំ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេហិ បញ្ចហិ សមណកប្បេហិ ផលំ បរិភុញ្ជិតុំ ។

(១៣៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អហិនា ទដ្ឋោ កាលកតោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ហិ នូន សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ មេត្តេន ចិត្តេន ផរិ ។ សចេ ហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ មេត្តេន ចិត្តេន ផរេយ្យ ន ហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អហិនា ទដ្ឋោ កាលំ ករេយ្យ ។ កតមានិ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ ។ វិរូបក្ខំ អហិរាជកុលំ ឯរាបថំ អហិរាជកុលំ ឆព្យាបុត្តំ អហិរាជកុលំ កណ្ហាគោតមកំ អហិរាជកុលំ ។ ន ហិ នូន សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឥមានិ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ មេត្តេន ចិត្តេន ផរិ ។ សចេ ហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឥមានិ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ មេត្តេន ចិត្តេន ផរេយ្យ ន ហិ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អហិនា ទដ្ឋោ កាលំ ករេយ្យ ។

១ ម. និព្វដ្ដពីជញ្ញេវ ។

ដែលគេចុះដោយក្រចក ១ ដែលគ្មានពូជក្នុងនោះ ១ មានពូជដែរ តែគេបន្តុចគ្រាប់ចេញបាន ១ ជាគំរប់ ៥ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឆាន់ផ្លែឈើ ដោយសមណកប្បទាំង ៥ នេះឯង ។

(១៣៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបត្រូវពស់ចឹកហើយក៏ស្លាប់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ច្បាស់ជាពុំខាន ព្រោះភិក្ខុនោះ មិនផ្សាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើភិក្ខុនោះបានផ្សាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវពស់ចឹកក៏មិនបានស្លាប់ទេ ។ ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ ដូចម្តេចខ្លះ ។ ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ នោះ គឺ ត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះវិរូបក្ខៈ ត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឯរាបថៈ ត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឆព្យាបុត្តៈ ត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះកណ្ហាគោតមកៈ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះច្បាស់ជាពុំខាន ព្រោះភិក្ខុនោះមិនបានផ្សាយមេត្តាចិត្ត ទៅកាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ នេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប្រសិនបើភិក្ខុនោះ បានផ្សាយមេត្តាចិត្តទៅកាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនោះមិនត្រូវពស់ចឹកក៏មិនបានស្លាប់ទេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមានិ ចត្តារិ អហិរាជកុលានិ មេត្តេន ចិត្តេន ផរិតុំ អត្តគុត្តិយា អត្តរក្ខាយ អត្តបរិត្តាយ[១] ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ កាតព្វំ ។

(១៣៧) វិរូបក្ខេហិ មេ មេត្តំ
មេត្តំ ឯរាបថេហិ មេ
ឆព្យាបុត្តេហិ មេ មេត្តំ
មេត្តំ កណ្ហាគោតមកេហិ ច
អបាទកេហិ មេ មេត្តំ
មេត្តំ ទិបាទកេហិ[២] មេ
ចតុប្បទេហិ មេ មេត្តំ
មេត្តំ ពហុប្បទេហិ មេ
មា មំ អបាទកោ ហឹសិ
មា មំ ហឹសិ ទិបាទកោ ។

១ ម. ឧ. អត្តបរិត្តំ កាតុំ ។ ២ ឧ. ទ្វិបាទកេហិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផ្សាយមេត្តាចិត្តទៅកាន់ត្រកូលស្តេចពស់ទាំង ៤ នេះ ដើម្បីគ្រប់គ្រងខ្លួន ដើម្បីរក្សាខ្លួន ដើម្បីការពារខ្លួន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយត្រូវធ្វើមេត្តាចិត្តយ៉ាងនេះឯង ។

(១៣៧) មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះវិរូបក្ខៈផង[១] មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឯរាបថៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះឆព្យាបុត្តៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកត្រកូលស្តេចពស់ឈ្មោះកណ្ហាគោតមកៈផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកសត្វមិនមានជើងផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងពីរផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងបួនផង មេត្តារបស់យើង (ចូរប្រព្រឹត្តទៅ) ជាមួយនឹងពួកសត្វមានជើងច្រើនផង សត្វគ្មានជើង កុំបៀតបៀនយើង សត្វមានជើងពីរ កុំបៀតបៀនយើងឡើយ ។

១ យើងមានមេត្តាចិត្ត គឺចិត្តដែលឥតមានព្យាបាទដល់ពួកត្រកូលពស់ឈ្មោះវិរូបក្ខៈ ។

មា មំ ចតុប្បទោ ហឹសិ
មា មំ ហឹសិ ពហុប្បទោ ។
សព្វេ សត្តា សព្វេ បាណា
សព្វេ ភូតា ច កេវលា
សព្វេ ភទ្រានិ បស្សន្តុ
មា កិញ្ចិ បាបមាគមា ។

អប្បមាណោ ពុទ្ធោ អប្បមាណោ ធម្មោ អប្បមាណោ សង្ឃោ បមាណវន្តានិ សរីសបានិ អហិវិច្ឆិកា សតបទី ឧណ្ណនាភី សរពូ មូសិកា ។ កតា មេ រក្ខា កតា មេ បរិត្តា បដិក្កមន្តុ ភូតានិ សោហំ នមោ ភគវតោ នមោ សត្តន្នំ សម្មាសម្ពុទ្ធានន្តិ(១) ។

[១៣៨] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អនភិរតិយា បីឡិតោ អត្តនោ អង្គជាតំ ឆិន្ទិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អញ្ញម្ហិ

១ [illegible]

សត្វមានជើងបួន កុំបៀតបៀនយើង សត្វមានជើងច្រើន កុំបៀតបៀនយើងឡើយ ។ ពួកសត្វ(១)ទាំងអស់ផង ពួកប្រាណ(២)ទាំងអស់ផង ពួកភូត(៣)ទាំងអស់ផង គ្រប់យ៉ាង សត្វទាំងអស់ (នោះ) ចូរឃើញ នូវអារម្មណ៍ដ៏ចំរើន អំពើដ៏អាក្រក់កុំបីមកដល់ឡើយ ។

ព្រះពុទ្ធមានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះធម៌មានគុណប្រមាណមិនបាន ព្រះសង្ឃមានគុណប្រមាណមិនបាន ពួកសត្វលូនវារគឺ ពស់ ខ្ទួយ ក្អែប ពីងពាង ត្រកែ កណ្ដុរ ទាំងនេះសុទ្ធប្រកបដោយគុណសម្បត្តិ (គឺ) ការរក្សា យើងបានធ្វើហើយ សេចក្ដីការពារយើងបានធ្វើហើយ សត្វទាំងឡាយចូរចៀសចេញទៅ យើងធ្វើនមស្ការចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើនមស្ការចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទាំង ៧ ព្រះអង្គ (តាមព្រះពុទ្ធប្រទានព្រះនាមថៃស្បើអាដើម) ។

(១៣៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប មានសេចក្ដីអផ្សុកបៀតបៀន ហើយក៏កាត់ចូលអង្គជាតរបស់ខ្លួន ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

១-២-៣ ពាក្យទាំងនេះជាពាក្យសម្រាប់ហៅសត្វទាំងពួងជាពាក្យជំនួស(សាធារណ៍វិបនិក) ។

សោ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសោ ឆេត្តព្វម្ហិ(១) អញ្ញំ ឆិន្ទិ ន ហិ(២) ភិក្ខវេ អត្តនោ អង្គជាតំ ឆេត្តព្វំ(៣) ។ យោ ឆិន្ទេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(២៣៨) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស មហគ្ឃស្ស ចន្ទនសារស្ស ចន្ទនគណ្ឋិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ អថខោ រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស ឯតទហោសិ យន្នូនាហំ ឥមាយ ចន្ទនគណ្ឋិយា បត្តំ លិខាបេយ្យំ លិខិតញ្ច(៤) មេ បរិភោគំ ភវិស្សតិ បត្តញ្ច ទានំ ទស្សាមីតិ ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី តាយ ចន្ទនគណ្ឋិយា បត្តំ លិខាបេត្វា សិក្កាយ ឧឌ្ឌិត្វា(៥) វេឡគ្គេ(៦) អាលគ្គេត្វា វេឡុបរម្បរាយ ពន្ធិត្វា(៧) ឯវមាហ យោ សមណោ វា ព្រាហ្មណោ វា អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច ទិន្នំយេវ បត្តំ ឱហរតូតិ ។

១ ឱ. ឆេត្តព្វំ ។ ២ ឱ. ហិំសតុ ឆិន្ទិ ។ ៣ ឱ. ឆេត្តព្វំ ។ ៤ ឱ. លេខញ្ច ។ ៥ ឱ. ឧឌ្ឌិត្វា ។ ៦ ឱ. វេឡុគ្គេ ។ ៧ ឱ. ម. ពន្ធិត្វា ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុដទៃ(១) ដែលខ្លួនគួរកាត់ក៏មាន តែមោឃបុរសនោះទៅកាត់ឯវត្ថុដទៃ (អង្គជាត)វិញ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនគួរកាត់អង្គជាតរបស់ខ្លួនទេ ភិក្ខុណាកាត់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(១៣៨) សម័យនោះឯង រាជគហសេដ្ឋី (ជាសេដ្ឋីនៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ) បានកំណាត់ខ្លឹមចន្ទន៍ដ៏មានតម្លៃច្រើន ។ លំដាប់នោះ រាជគហសេដ្ឋីមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា បើដូច្នោះ គួរតែអាត្មាអញឲ្យគេក្រឡឹងបាត្រអំពីកំណាត់ខ្លឹមចន្ទន៍នេះ សំណល់ដែលបានពីការក្រឡឹងក៏ជាគ្រឿងប្រើប្រាស់របស់អាត្មាអញផង ហើយអាត្មាអញនឹងបានឲ្យបាត្រជាទានផង ។ គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីក៏ឲ្យគេក្រឡឹងបាត្រអំពីកំណាត់ខ្លឹមចន្ទន៍នោះហើយ ព្រួកក្នុងសាឡាក់ព្យួរលើចុងឫស្សី ហើយលើកឫស្សីៗ ភ្ជា(ខ្ពស់)ឡើង រួចនិយាយយ៉ាងនេះថា លោកណាមួយជាសមណៈក្ដី ព្រាហ្មណ៍ក្ដី ដែលជាព្រះអរហន្តមានឫទ្ធិ លោកនោះចូរដាក់យកបាត្រដែលឲ្យហើយទៅចុះ ។

១ ក្នុងដីកាថា ភគន្ទលយ្យៈ ហៅថា វត្ថុដទៃ ។

(១៤០) អថេកោ ទុគ្គតោ កាលេន ពលវ-
ឥហាគោ សេដ្ឋី គេហសាមិក ឧបសង្កមិត្វា វន្ទិត្វា
សេដ្ឋី បរិគហេតិ អហំ ហិ ចរាបតិ អាហ ទេវ
វត្តិមា ច ចេហិ មេ បត្តិ ។ សាចេ ភត្ត អាយស្មា
អាហ ទេវ វត្តិមា ច និទ្ទិយេ បត្តិ និហារត្តិ ។ អថ-
ខោ មន្តលិ គោសាលោ អជិតោ កេសកម្ពលោ[១]
បកុធោ កច្ចាយនោ សញ្ជយោ វេឡដ្ឋបុត្តោ[២] និគណ្ឋោ
នាដបុត្តោ[៣] យេន ពលវឥហាគោ សេដ្ឋី គេហសាមិក
ឧបសង្កមិត្វា វន្ទិត្វា សេដ្ឋី បរិគហេតិ អហំ ហិ
ចរាបតិ អាហ ទេវ វត្តិមា ច ចេហិ មេ បត្តិ ។
សាចេ ភត្ត អាយស្មា អាហ ទេវ វត្តិមា ច និទ្ទិយេ
បត្តិ និហារត្តិ ។

(១៤១) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា
ច មហាមោគ្គល្លានោ អាយស្មា ច បិណ្ឌោលភារ-
ទ្វាជោ បច្ចុប្បន្នសមយំ និក្ខមិត្វា បត្តចីវរមាទាយ
ពលវឥហាគ និស្សាយ ចារិកំ ចរន្តិ ។ អាយស្មា ខោ

១ ឧ. កេសកម្ពលិ ។ ២ ឧ. ឧ. វេលដ្ឋិបុត្តោ ។ ៣ ឧ. នាដបុត្តោ ។

(១៤០) គ្រានោះ ត្រកូលបុណ្ណកសេដ្ឋី ខ្សត់ខ្សោយទៅ ក៏ចូលទៅរកជនមហាសេដ្ឋី
លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយយ៉ាងនេះនឹងជនមហាសេដ្ឋីថា នែគហបតិ
អាត្មាជាព្រះអរហន្ត ជាទីមានឫទ្ធិធំ សូមអ្នកឲ្យបាត្រមកអាត្មាចុះ ។ សេដ្ឋី
និយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកមានអាយុជាព្រះអរហន្ត ជាទី
មានឫទ្ធិធំមែន ចូរលោកជាក់យកបាត្រដែលឲ្យហើយទៅចុះ ។ លំ-
ដាប់នោះ ត្រូវឈ្មោះមក្ខលិគោសាល ត្រូវឈ្មោះអជិតកេសកម្ពល ត្រូវឈ្មោះ
បកុធកច្ចាយនៈ ត្រូវឈ្មោះសញ្ជយវេឡដ្ឋបុត្ត ត្រូវឈ្មោះនិគណ្ឋនាដបុត្ត
បានចូលទៅរកជនមហាសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយយ៉ាងនេះ
នឹងជនមហាសេដ្ឋីថា នែគហបតិ អាត្មាជាព្រះអរហន្ត ជាទីមានឫទ្ធិធំ
សូមអ្នកឲ្យបាត្រមកអាត្មាចុះ ។ សេដ្ឋីនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន
បើលោកមានអាយុជាព្រះអរហន្ត ជាទីមានឫទ្ធិធំមែន ចូរលោកជាក់យក
បាត្រដែលឲ្យហើយទៅចុះ ។

(១៤១) សម័យនោះឯង ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុនឹងព្រះ
បិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ស្លៀកដណ្តប់ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយប្រដាប់
បាត្រនិងចីវរចូលទៅ កាន់ក្រុងរាជគ្រឹះដើម្បីបិណ្ឌបាត ។ ចំណែកខាង

បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច ។ អាយស្មា ច មហាមោគ្គល្លានោ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច ។ អថខោ អាយស្មា បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច គច្ឆាវុសោ មោគ្គល្លាន ឯតំ បត្តំ ឱហរ តុយ្ហេសោ បត្តោតិ ។ អាយស្មាបិ ខោ មោគ្គល្លានោ អាយស្មន្តំ បិណ្ឌោលភារទ្វាជំ ឯតទវោច គច្ឆាវុសោ ភារទ្វាជ ឯតំ បត្តំ ឱហរ តុយ្ហេសោ បត្តោតិ(១) ។ អថខោ អាយស្មា បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ វេហាសំ អព្ភុគ្គន្ត្វា តំ បត្តំ គហេត្វា តិក្ខត្តុំ រាជគហំ អនុបរិយាយិ(២) ។

---

១ ឱ. ម. ហេដ្ឋាលេខ ទេវ ខោ បន សមយេន អាយស្មា ច មហាមោគ្គល្លានោ ។ល។ បាឡិយំ ។ អថខោ អាយស្មា បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ អាយស្មន្តំ មហាមោគ្គល្លានំ ឯតទវោច អាយស្មា ខោ មហាមោគ្គល្លានោ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច គច្ឆាវុសោ មោគ្គល្លាន ឯតំ បត្តំ ឱហរ តុយ្ហេសោ បត្តោតិ ។ អាយស្មា ខោ បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ អរហា ចេវ ឥទ្ធិមា ច គច្ឆាវុសោ ភារទ្វាជ ឯតំ បត្តំ ឱហរ តុយ្ហេសោ បត្តោតិ ។ ឥមេសំ ទ្វិន្នំ អាគតំ ។ ២ ឱ. អនុបរិយាសិ ។ ម. អនុបរិវត្តិ ។

ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ជាព្រះអរហន្ត ទាំងមានឫទ្ធិផង ។ ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ ជាព្រះអរហន្ត ទាំងមានឫទ្ធិផងដែរ ។ គ្រានោះ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ និយាយនឹងព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោមោគ្គល្លាន លោកចូរទៅដាក់យកបាត្រនុ៎ះមក បាត្រនុ៎ះជាបាត្ររបស់លោកហើយ ។ ឯព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ ក៏និយាយទៅនឹងព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ យ៉ាងនេះវិញថា ម្នាលអាវុសោភារទ្វាជៈ លោកចូរទៅដាក់យកបាត្រនុ៎ះមក បាត្រនុ៎ះជាបាត្ររបស់លោកហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ក៏ហោះទៅឯអាកាសកាន់យកបាត្រនោះ ហើយហោះក្រឡឹងក្រុងរាជគ្រឹះបីជុំ ។

[១៤៦] តេន ខោ បន សមយេន រាជគហកោ
សេដ្ឋី សបុត្តទារោ សកេ និវេសនេ ឋិតោ ហោតិ បញ្ជ-
លិកោ នមស្សមានោ ឥធេវ ភន្តេ អយ្យោ ភារទ្វាជោ
អម្ហាកំ និវេសនេ បតិដ្ឋាតូតិ ។ អថខោ អាយស្មា
បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស និវេសនេ
បតិដ្ឋាសិ(១) ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី អាយស្មតោ
បិណ្ឌោលភារទ្វាជស្ស ហត្ថតោ បត្តំ គហេត្វា មហគ្ឃស្ស
ខាទនីយស្ស បូរេត្វា អាយស្មតោ បិណ្ឌោលភារទ្វាជស្ស
អទាសិ(២) ។ អថខោ អាយស្មា បិណ្ឌោលភារទ្វាជោ
តំ បត្តំ គហេត្វា អារាមំ អគមាសិ ។ អស្សោសុំ ខោ
មនុស្សា អយ្យេន កិរ បិណ្ឌោលភារទ្វាជេន រាជគហ-
កស្ស សេដ្ឋិស្ស បត្តោ ឱរោបិតោតិ ។ តេ ច មនុស្សា
ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា អាយស្មន្តំ បិណ្ឌោលភារទ្វាជំ
បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពន្ធឹសុ ។ អស្សោសិ ខោ ភគវា
ឧច្ចាសទ្ទំ មហាសទ្ទំ សុត្វាន អាយស្មន្តំ អានន្ទំ
អាមន្តេសិ កឹ នុ ខោ សោ អានន្ទ ឧច្ចាសទ្ទោ

១ ឱ. បតិដ្ឋាសិ ។ ២ ឱ. ទាបេសិ ។

(១៤៦) សម័យនោះឯង រាជគហសេដ្ឋីព្រមទាំងកូននិងប្រពន្ធ
ឈរនៅទីផ្ទះរបស់ខ្លួន ផ្គងអញ្ជលីនមស្ការនិយាយថា បពិត្រលោកដ៏
ចំរើន សូមព្រះភារទ្វាជៈជាម្ចាស់ មកប្រតិស្ឋានក្នុងផ្ទះរបស់យើងខ្ញុំនេះ ។
លំដាប់នោះ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ក៏មកប្រតិស្ឋានក្នុងទីផ្ទះ
របស់រាជគហសេដ្ឋី ។ លំដាប់នោះ រាជគហសេដ្ឋីទទួលយកបាត្រ អំពី
ព្រះហស្តព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ហើយដាក់ខាទនីយៈដែល
មានថ្លៃច្រើនឲ្យពេញ រួចប្រគេនដល់ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ។ ឯ
ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ ក៏ទទួលយកបាត្រនោះហើយ ដើរទៅ
កាន់អារាម ។ មនុស្សទាំងឡាយបានឮសូរថា ឥឡូវបាត្ររបស់រាជគហ-
សេដ្ឋីព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈជាម្ចាស់ បានដាក់យកទៅហើយ ។ មនុស្ស
ទាំងនោះក៏ហៅកញ្ជ្រៀវដើរទៅតាមក្រោយៗ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមាន
អាយុ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បានឮសំឡេងហៅកញ្ជ្រៀវ លុះឮហើយ
ទ្រង់ត្រាស់ហៅព្រះអានន្ទមានអាយុមកសួរថា ម្នាលអានន្ទ សំឡេងហៅ

មហាសទ្ទោតិ ។ អាយស្មតា ភន្តេ បិណ្ឌោលភារទ្វាជេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស បត្តោ ឱហារិតោ អស្សោសុំ ខោ ភន្តេ មនុស្សា អយ្យេន កិរ បិណ្ឌោលភារទ្វាជេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស បត្តោ ឱហារិតោតិ ។ តេ ច ភន្តេ មនុស្សា ឧច្ចាសទ្ទា មហាសទ្ទា អាយស្មន្តំ បិណ្ឌោលភារទ្វាជំ បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ អនុពទ្ធា សោយំ ភគវា(១) ឧច្ចាសទ្ទោ មហាសទ្ទោតិ ។

(១៤៣) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ បិណ្ឌោលភារទ្វាជំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ តយា ភារទ្វាជ រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស បត្តោ ឱហារិតោតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ ភារទ្វាជ អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ ភារទ្វាជ ឆវស្ស ទារុបត្តស្ស ការណា គិហីនំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សេស្សសិ សេយ្យថាបិ ភារទ្វាជ មាតុគាមោ ឆវស្ស មាសករូបស្ស ការណា កោបីនំ(២) ទស្សេតិ

១ ឱ. ម. ភន្តេ ភគវា ។ ២ ម. កោបីនំ ។

កញ្ជ្រៀវនោះ ជាសំឡេងអ្វី ។ ព្រះអានន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវបាត្ររបស់រាជគហសេដ្ឋី ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុបានដាក់យកទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សទាំងឡាយបានឮដំណឹងថា បាត្ររបស់រាជគហសេដ្ឋី លោកម្ចាស់បិណ្ឌោលភារទ្វាជៈបានដាក់យកទៅហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មនុស្សទាំងនោះក៏ហោកញ្ជ្រៀវឡើងដើរទៅតាមក្រោយ ៗ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈមានអាយុ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សំឡេងហោកញ្ជ្រៀវនោះ គឺជាសំឡេងនុ៎ះឯង ។

(១៤៣) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់សួរព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈ មានអាយុថា ម្នាលភារទ្វាជៈ ឮថាអ្នកបានដាក់យកបាត្ររបស់រាជគហសេដ្ឋី ពិតមែនឬ ។ ព្រះបិណ្ឌោលភារទ្វាជៈក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែនហើយ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលភារទ្វាជៈ (កិរិយានេះ) មិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគួរមិនត្រូវធ្វើ ម្នាលភារទ្វាជៈ អ្នកមិនសមធ្វើនឹងសំដែងឥទ្ធិបាដិហារ្យដែលជាធម៌របស់មនុស្សជាន់ខ្ពស់ ដល់ពួកគ្រហស្ថ ព្រោះតែបាត្រឈើជារបស់ថោកទាបទេ ម្នាលភារទ្វាជៈ មាតុគ្រាមបង្ហាញកេរ្តិ៍ខ្មាស ព្រោះតែរូបមាសក(១) ដូចជាសាកសពជារបស់ថោកទាប យ៉ាងណាមិញ

១ ដុំប្រាក់ធ្វើដោយមាសប្រាក់ក៏កើត ។

ឯវមេវ ខោ តយា ឆវកស្ស ទារុបត្តស្ស ការណា គិហីនំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សិតំ នេតំ ភារទ្វាជ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ គិហីនំ ឧត្តរិមនុស្សធម្មំ ឥទ្ធិបាដិហារិយំ ទស្សេតព្វំ យោ ទស្សេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ភិន្ទថេតំ ភិក្ខវេ ទារុបត្តំ សកលិកំ សកលិកំ កត្វា ភិក្ខូនំ អញ្ជនុបបិសនំ(១) ទេថ ន ច ភិក្ខវេ ទារុបត្តោ ធារេតព្វោ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៥៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចេ បត្តេ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សោវណ្ណមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន រូបិយមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ

១ ឧ. ម. អញ្ជនុបិសនំ ។

ម្នាលភារទ្វាជ ស្ត្រីបើកកេរ្តិ៍ខ្មាសដែលជាទីហាមប្រាមរបស់មនុស្សដ៏ថោក ព្រោះតែកហាបណៈ ព្រោះតែបាត្រឈើជារបស់ថោកទាប ក៏យ៉ាងនោះដែរ ម្នាលភារទ្វាជៈ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវសម្តែងឥទ្ធិបាដិហារ្យដែលជាធម៌របស់មនុស្សដ៏ឧត្តម ដល់ពួកគ្រហស្ថទេ ភិក្ខុណាសម្តែង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយចូរបំបែកបាត្រឈើនុ៎ះ ធ្វើឲ្យជាចំណែកតូចៗ ហើយឲ្យដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ សម្រាប់កិនថ្នាំបន្តក់ភ្នែក ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រឈើទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់បាត្រខ្ពស់ទាប គឺបាត្រធ្វើអំពីមាសខ្លះ ធ្វើអំពីប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីមាស មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីប្រាក់

ន មណិមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន វេឡុរិយមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន ផលិកមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន កំសមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន កាចមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន តិបុមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន សីសមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ ន តម្ពលោហមយោ បត្តោ ធារេតព្វោ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ បត្តេ អយោបត្តំ មត្តិកាបត្តន្តិ ។

(១៤៥) តេន ខោ បន សមយេន បត្តមូលំ ឃំសិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បត្តមណ្ឌលន្តិ ។

(១៤៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចានិ បត្តមណ្ឌលានិ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចានិ បត្តមណ្ឌលានិ ធារេតព្វានិ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ បត្តមណ្ឌលានិ

មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រ ធ្វើអំពីកែវមណី មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីកែវពិទូរ្យ មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីកែវផលិក មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីសំរិទ្ធ មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីកែវកញ្ចក់ មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីសំណប៉ាហាំង មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រ ធ្វើអំពីសំណក្រក់ មិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រធ្វើអំពីស្ពាន់ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបាត្រពីរយ៉ាង គឺ បាត្រដែកម្យ៉ាង បាត្រដីម្យ៉ាង ។

(១៤៥) សម័យនោះឯង ផ្ទៃបាត្រខាងក្រោមក៏ស៊ឹករលេះទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជើងបាត្រ ។

(១៤៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់ជើងបាត្រ ខ្ពស់ទាប គឺ ល្អអាក្រក់ គឺ ធ្វើដោយមាសខ្លះ ធ្វើដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ជើងបាត្រ ខ្ពស់ទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជើងបាត្រពីរយ៉ាង

តិបុមយំ សីសមយន្តិ ។ ពហលានិ បត្តមណ្ឌលានិ ន អច្ឆុបិយន្តិ(១) ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ លិខិតុន្តិ ។ វលិ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មករទន្តកំ ឆិន្ទិតុន្តិ ។

(១៤៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ចិត្រានិ បត្តមណ្ឌលានិ ធារេន្តិ រូបកាកិណ្ណានិ ភិត្តិកម្មកតានិ(២) តានិ រថិយាយបិ ធារេន្តា អាហិណ្ឌន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ចិត្រានិ បត្តមណ្ឌលានិ ធារេតព្វានិ រូបកាកិណ្ណានិ ភិត្តិកម្មកតានិ ។ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាកតិកមណ្ឌលន្តិ ។

១ ឱ. ពហលានិ មណ្ឌលានិ ន អច្ឆុបិយន្តិ ។ ២ ម. រូបកោកិណ្ណានិ ភិត្តិកម្មកតានិ ។

ទី ធ្វើដោយសំណប៉ាហាំងមួយ ធ្វើដោយសំណមួយ ។ ជើងបាត្រក្រាស់ពេក ភិក្ខុពាល់ពាក់មិនសម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រឡឹងបាន(១) ។ ឈ្នួសក៏កើតមាន (ដល់ពួកភិក្ខុគង់សម័យនោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាត់ឈ្នួសនោះ ធ្វើជាក្បាច់ធ្មេញមករ ។

(១៤៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ជើងបាត្រទាំងឡាយដ៏វិចិត្រ ឆ្លាក់ ជាដំសាដាយរូបស្រីនិងប្រុសជាដើម ហើយកាន់ឲ្យមានគំនូរវៀន ។ គឺដើរបង្ហាញជើងបាត្រទាំងនោះ (ដល់មនុស្សទាំងពួង) តាមផ្លូវថ្នល់ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ជើងបាត្រដ៏វិចិត្រ ឆ្លាក់ ជាដំសាដាយរូបស្រីនិងប្រុសជាដើម ដែលលាបឲ្យមានគំនូរវៀន ។ បើភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជើងបាត្រជាប្រក្រតី(២) ។

១ អនុញ្ញាតថា ធ្វើឲ្យស្តើង ។ ២ គ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់ដាក់ជើងបាត្រធម្មតា ។

(១៥៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សោទកំ បត្តំ បដិសាមេន្តិ ។ បត្តោ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សោទកោ បត្តោ បដិសាមេតព្វោ ។ យោ បដិសាមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱតាបេត្វា បត្តំ បដិសាមេតុំ ។

(១៥៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សឧទកំ បត្តំ ឱតាបេន្តិ ។ បត្តោ ទុគ្គន្ធោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សឧទកោ បត្តោ ឱតាបេតព្វោ ។ យោ ឱតាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វោទកំ[១] កត្វា ឱតាបេត្វា បត្តំ បដិសាមេតុំ ។

(១៦០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧណ្ហេ បត្តំ និទហន្តិ ។ បត្តស្ស វណ្ណោ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧណ្ហេ បត្តោ និទហិតព្វោ ។ យោ និទហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុហុត្តំ ឧណ្ហេ ឱតាបេត្វា បត្តំ បដិសាមេតុំ ។

១ ឱ. ម. [illegible] ។

(១៥៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកដាក់បាត្រទាំងទឹកៗ បាត្រក៏ផ្អាប់ស្អុយទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកដាក់បាត្រទាំងទឹកទេ ភិក្ខុណាទុកដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុហាលបាត្រសិនហើយសឹមទុកដាក់ ។

(១៥៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយហាលបាត្រទាំងទឹកៗ បាត្រក៏មានក្លិនអាក្រក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវហាលបាត្រទាំងទឹកទេ ភិក្ខុណាហាល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជូតបាត្រ ឲ្យស្ងួតទឹកសិនហើយ សឹមហាលទុកដាក់ចុះ ។

(១៦០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកបាត្រក្នុងទីក្តៅ ។ បាត្រក៏ខូចពណ៌ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកបាត្រក្នុងទីក្តៅទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យហាលបាត្រក្នុងទីក្តៅមួយរំពេច ហើយសឹមទុកដាក់ចុះ ។

(១៨៤) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា បត្តា អជ្ឈោកាសេ អនាថា និក្ខិត្តា ហោន្តិ ។ វាតមណ្ឌលិកាយ អាវដ្ដិត្វា បត្តា ភិជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បត្តមាឡកន្តិ ។

(១៨៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មិឍន្តេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ បរិវដ្ដិត្វា(១) បត្តា ភិជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មិឍន្តេ បត្តោ និក្ខិបិតព្វោ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិភណ្ឌន្តេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ បរិវដ្ដិត្វា បត្តា ភិជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បរិភណ្ឌន្តេ បត្តោ និក្ខិបិតព្វោ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

១ ម. ម. បរិវត្តិត្វា ។

(១៨៤) សម័យនោះឯង មានបាត្រច្រើន តែមិនទាន់មានគ្រឿងទ្រទ្រង់ ភិក្ខុទុកដាក់ក្នុងទីវាលស្រឡះ ។ បាត្រទាំងនោះក៏រមៀលបែកខ្ទេចទៅដោយខ្យល់កួចបក់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងទ្រទ្រង់បាត្រ(១) ។

(១៨៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាក់បាត្រលើទីបំផុតនៃតាំង(២) ។ បាត្រក៏រមៀលធ្លាក់បែក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់បាត្រលើទីបំផុតនៃតាំងទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាក់បាត្រលើទីបំផុតនៃថ្នាក់(៣) ។ បាត្រក៏រមៀលធ្លាក់បែក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់បាត្រលើទីបំផុតនៃថ្នាក់ទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

១ អដ្ឋកថា ថា គ្រឿងទ្រទ្រង់បាត្រដែលគេធ្វើដោយឥដ្ឋក៏បាន ឈើក៏បាន ។ គ្រឿងទ្រទ្រង់បាត្រ ... ជាគ្រឿងមានសណ្ឋាន ... (ឬទ្រនាប់ បាត្រ) ។ ២ អដ្ឋកថា ថា ... ។ ៣ អដ្ឋកថា ថា ... ហៅថា ថ្នាក់ (ក្រាបែក) ។

[១៩៦] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆមាយ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ ឱដ្ឋោ ឃំសិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណសន្ថារកន្តិ ។ តិណសន្ថារកោ ឧបចិកាហិ ខជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចោឡកន្តិ ។ ចោឡកំ ឧបចិកាហិ ខជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បត្តមាឡកន្តិ ។ បត្តមាឡកា បរិបតិត្វា បត្តោ ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បត្តកុណ្ឌោលិកន្តិ ។ បត្តកុណ្ឌោលិកាយ បត្តោ ឃំសិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បត្តត្ថវិកន្តិ ។ អំសពទ្ធកោ ន ហោតិ ។

[១៩៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់បាត្រលើផែនដី ។ ក៏មាត់បាត្រក៏សឹករិលរបេះទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ។ ពួកកណ្តៀរក៏កាត់កម្រាលស្មៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់ ។ ពួកកណ្តៀរក៏កាត់កំណាត់សំពត់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតធ្នើសម្រាប់ទុកបាត្រ ។ បាត្រក៏របូតធ្លាក់អំពីធ្នើសម្រាប់ទុកបាត្របែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតភាជន៍ដី នាមមាកុំដ (ថ្នាក់) សម្រាប់ទុកបាត្រ ។ បាត្រក៏សឹកដោយភាជន៍ដី មានមាកុំដ សម្រាប់ទុកបាត្រ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់បាត្រ ។ ថង់បាត្រមិនទាន់មានខ្សែនៅឡើយ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសពទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

(១៨៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ភិត្តិខីលេបិ នាគទន្តកេបិ បត្តំ លគ្គេន្តិ ។ បត្តោ បតិត្វា ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បត្តោ លគ្គេតព្វោ យោ លគ្គេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៨៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មញ្ចេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ សតិសម្មោសា និសីទន្តា ឱត្ថរិត្វា បត្តំ ភិន្ទន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ មញ្ចេ បត្តោ និក្ខិបិតព្វោ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បីឋេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ សតិសម្មោសា និសីទន្តា ឱត្ថរិត្វា បត្តំ ភិន្ទន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បីឋេ បត្តោ និក្ខិបិតព្វោ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវយោងបាត្រ នឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

(១៨៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយព្យួរបាត្រនឹងដែកគោលជញ្ជាំងខ្លះ នឹងដៃកៀវខ្លះ ។ បាត្រក៏របៀលធ្លាក់បែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវព្យួរបាត្រទេ ភិក្ខុណាព្យួរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៨៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកបាត្រលើគ្រែ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយភ្លេចស្មារតីក៏អង្គុយសង្កត់បាត្របែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកបាត្រលើគ្រែទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុកបាត្រលើតាំង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយភ្លេចស្មារតីក៏អង្គុយសង្កត់បាត្របែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកបាត្រលើតាំងទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អង្កេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ សតិសម្មោសា ឧដ្ឋហន្តិ(១) ។ បរិបតិត្វា បត្តោ ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អង្កេ បត្តោ និក្ខិបិតព្ពោ ។ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៥៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆត្តេ បត្តំ និក្ខិបន្តិ ។ វាតមណ្ឌលិកាយ ឆត្តំ ឧក្ខិបិយតិ ។ បរិបតិត្វា បត្តោ ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឆត្តេ បត្តោ និក្ខិបិតព្ពោ ។ យោ និក្ខិបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បត្តហត្ថា កវាដំ បណាមេន្តិ ។ កវាដំ(២) អាវត្តិត្វា បត្តោ ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បត្តហត្ថេន ភិក្ខុនា កវាដំ បណាមេតព្ពំ ។ យោ បណាមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ ម. វុដ្ឋហន្តិ ។ ២ ម. កវាដោ ។

(១៥៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់បាត្រលើភ្លៅនៃខ្លួន ។ ព្រោះក្រោកឡើងដោយភ្លេចស្មារតី ។ បាត្រក៏រមៀលធ្លាក់បែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់បាត្រលើភ្លៅនៃខ្លួនទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៥៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់បាត្រក្នុងឆត្រ ។ ខ្យល់កំបុតត្បូងក៏បក់លើកយកឆត្រឡើង ។ បាត្រក៏ធ្លាក់បែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដាក់បាត្រក្នុងឆត្រទេ ភិក្ខុណាដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានបាត្រនៅដៃ ច្រានសន្លឹកទ្វារ ។ បាត្រក៏ទង្គិចនឹងសន្លឹកទ្វារបែកទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានបាត្រនៅដៃ មិនត្រូវច្រានសន្លឹកទ្វារទេ ភិក្ខុណាច្រាន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ខម្ភកតា-យេន[1] បិណ្ឌាយ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ខម្ភកតាយេន បិណ្ឌាយ ចរិតព្វំ យោ ចរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឱគុណ្ឋិតា-យេន[2] បិណ្ឌាយ ចរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ឱគុណ្ឋិតាយេន បិណ្ឌាយ ចរិតព្វំ យោ ចរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៦៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សព្វបំសុកូលិកោ ហោតិ ។ សោ ឆវសីសស្ស បត្តំ ធារេតិ ។ អញ្ញតរា ឥត្ថី បស្សិត្វា ភីតា វិស្សរមកាសិ អភុំមេ បិសាចោ វតាយន្តិ[3] ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ

១ ឱ. ម. ឧក្កោដ្ឋិកាហេ ។ ២ ឱ. យតិកតាហេ ។ ៣ ឱ. ម. វតមន្តិ ។

(១៦១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយសំពងស្នាក (ការសំពងស្នាក) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគិហិ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយសំពងស្នាកទេ ភិក្ខុណាដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយគម្បៀនផ្ទាំង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគិហិ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដើរទៅបិណ្ឌបាតដោយគម្បៀនផ្ទាំងទេ ភិក្ខុណាដើរទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៦៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប ជាអ្នកប្រព្រឹត្តយកតែសំពត់បង្សុកូលគ្រប់យ៉ាង[1] ។ ភិក្ខុនោះប្រើប្រាស់បាត្រក្បាលខ្មោច ។ មានស្រីម្នាក់ឃើញហើយភ័យស្រែកភ្លាត់សំឡេងថា ឱនេះជាបិសាចទេតើ សេចក្ដីវិនាសដល់អញហើយ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល

១ យកតែបង្សុកូលពាក់ទាំងប្រុង មិនត្រូវការនូវគហបតិចីវរ និងថ្លៃ ទាំង ។

វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ឆវសីសស្ស បត្តំ ធារេស្សន្តិ សេយ្យថាបិ បិសាចិល្លិកាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឆវសីសស្ស បត្តោ ធារេតព្វោ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ច ភិក្ខវេ សព្វបំសុកូលិកេន ភវិតព្វំ យោ ភវេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៣៦៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចោលកានិបិ អដ្ឋិកានិបិ ឧច្ឆិដ្ឋោទកម្បិ បត្តេន នីហរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ យស្មឹយេវ សមណា សក្យបុត្តិយា ភុញ្ជន្តិ សោ វ នេសំ បដិគ្គហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ចោលកានិ វា អដ្ឋិកានិ វា ឧច្ឆិដ្ឋោទកំ វា បត្តេន នីហរិតព្វំ យោ នីហរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បដិគ្គហន្តិ ។

មនុស្សបង្អាប់ថា មិនសមបើពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ប្រើប្រាស់បាត្រក្បាលខ្មោចដូចពួកបិសាចទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់បាត្រក្បាលខ្មោចទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មួយវិញទៀត ភិក្ខុមិនត្រូវជាអ្នកប្រព្រឹត្តយកតែបំសុកូលគ្រប់មុខទេ ភិក្ខុណាប្រព្រឹត្តយក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយយកបាត្រដាក់កាកសំពត់ដែលគេបោះចោលខ្លះ ឆ្អឹងខ្លះ ទឹកកក់ដែលខ្លះ ហើយនាំយកទៅចោល ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ទាំងនេះឆាន់ក្នុងបាត្រណា បាត្រនោះឯងជាកន្ថោររបស់លោក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវយកបាត្រដាក់កាកសំពត់ដែលគេបោះចោលក្តី ឆ្អឹងក្តី ទឹកកក់ដែលក្តី នាំយកទៅចោលទេ ភិក្ខុណានាំយកទៅចោល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកន្ថោរ ។

(១៦៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ហត្ថេន ចីវរំ វិផាលេន្តិ(១) ចីវរំ សំវេល្លិ ។ ចីវរំ វិលោមំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្ថកំ នមតកន្តិ ។

(១៦៦) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ទណ្ឌសត្ថកំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទណ្ឌសត្ថកន្តិ ។

(១៦៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចេ សត្ថកទណ្ឌេ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា សត្ថកទណ្ឌា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុមយំ កដ្ឋមយំ ជតុមយំ ផលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយន្តិ ។

១ ម. ហត្ថេន វិចាលេន្តិ ។ យ. ហត្ថេន វិផាលេន្តិ ។

(១៦៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយហែកចីវរដោយដៃហើយ ធ្វើចីវរ ៗ ក៏មិនស្មើគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិត និងកំណាត់សំពត់សម្រាប់រុំកាំបិត ។

(១៦៦) សម័យនោះឯង កាំបិតមានដងកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិតមានដង ។

(១៦៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ដងកាំបិតដ៏ខ្ពស់ និងទាប(១) គឺធ្វើដោយមាសខ្លះ ធ្វើដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយ តែងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ដងកាំបិតខ្ពស់ទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដងកាំបិតធ្វើដោយឆ្អឹង ធ្វើដោយភ្លុក ធ្វើដោយស្នែង ធ្វើដោយបបុស ធ្វើដោយឫស្សី ធ្វើដោយឈើ ធ្វើដោយជ័រ ធ្វើដោយផ្លែ ធ្វើដោយលោហធាតុ(២) ធ្វើដោយខ្យងស័ង្ខ ។

១ ល្អិតល្អន់ ។ ២ លោហជាតិដ៏សេស ៗ មានទង់ដែងជាដើម ។

(១៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ពាហ្គុដ-
ចាត្តិនំ បេឡ្យបណ្ណិកាយ ចិកំ សំពេត្តិ ។ ចិកំ
ទុស្សព្ភុតិ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សុធំ ។ សុធាយោ
កណ្ណកិតាយោ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
សុធាឡិ្យកាន្តំ ។ ឋាឡិ្យកាយ កណ្ណកិតាយោ
ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កាឡេណ មូលត្តំ ។
កាឡេណបិ កណ្ណកិតាយោ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ សត្តុយា(១) មូលត្តំ ។ សត្តុបាបិ កណ្ណកិតា-
យោ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាសកត្តំ ។
សាសកេបិ កណ្ណកិតាយោ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ មធុសិត្ថកេន សាវេតុំ ។ សាសកាមៀ
បរិភិជ្ជតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាសកសំបានដិតាន្តុំ(២) ។

១ ឱ. សត្តុណា ។ ២ ឱ. សាសកាសំបាតិឌ្ឍំ ។

(១៦៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើការលាបដោយស្លាបមាន់
ធូរៈ ដោយចំបើងឫស្សីធូរ ។ ចំបើងនោះជាប់មិនល្អ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ
ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតម្សុល ។ ម្សុលទាំងឡាយ
ក៏មិនជាប់ទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-
គតអនុញ្ញាតបំពង់ម្សុល ។ ប្រែងក៏ជាប់ក្នុងបំពង់ម្សុលទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យជាក់លំអិតបំពេញ
(ក្នុងបំពង់ម្សុល) ។ ប្រែងក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យបំពេញបំពង់ម្សុល
ដោយលំអិតម្សៅដីលាយដោយទៀត ។ ប្រែងក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតម្សៅ
ដីលាយដោយទៀតទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតលំអិតថ្ម ។ ប្រែងក៏កើតឡើងក្នុងលំអិតថ្ម
ទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យលាបដោយក្រមួនឃ្មុំ ។ ក្រមួនឃ្មុំដែលក្នុងលាបហើយក៏បែក
ចេញទៅ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់សម្រាប់ក្រមួនឃ្មុំ ។

(១៦៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ តត្ថ តត្ថ ខីលំ និខណិត្វា សម្ពន្ធិត្វា ចីវរំ សិព្វេន្តិ ។ ចីវរំ វិកណ្ណំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឋិនំ កឋិនរជ្ជុំ តត្ថ តត្ថ ឱពន្ធិត្វា ចីវរំ សិព្វេតុន្តិ ។ វិសមេ កឋិនំ បត្ថរន្តិ ។ កឋិនំ បរិភិជ្ជតិ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ វិសមេ កឋិនំ បត្ថរិតព្វំ យោ បត្ថរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។ ឆមាយ កឋិនំ បត្ថរន្តិ ។ កឋិនំ បំសុកិតំ ហោតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណសន្ថារកន្តិ ។ កឋិនស្ស អន្តោ ជីរតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អនុវាតំ បរិភណ្ឌំ អារោបេតុន្តិ ។ កឋិនំ នប្បហោតិ ។បេ។

(១៦៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដើរកាត់ចន្លោះក្នុងទីនោះ ៗ ហើយចងដេរចីវរ ។ ចីវរក៏ស្មោកមិនស្មើគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចងឈើស្ទួន(១)និងខ្សែស្ទួន(២)ដើម្បីឲ្យភិក្ខុចងចីវរហើយដេរក្នុងទីនោះ ៗ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយលាតឈើស្ទួនក្នុងទីមិនស្មើ ។ ឈើស្ទួនក៏បែកធ្លាក់ទៅ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវលាតឈើស្ទួនក្នុងទីមិនស្មើទេ ភិក្ខុណាលាត ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយលាតឈើស្ទួនលើផែនដី ។ ឈើស្ទួនក៏ប្រឡាក់ដោយធូលី ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ។ ជាយចីវរដែលចងនឹងឈើស្ទួនក៏ចាស់ទ្រុឌ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលើក (ថែម) អនុវាតបរិភណ្ឌ និងកន្ទុកកទទីជាយរបស់ចីវរ ។ ឈើស្ទួនមិនល្មមគ្នានឹងចីវរ(៣) ។បេ។

---

១ គេយកឈើ ៤ កំណាត់មកផ្គុំជាប់ ៤ ជ្រុងកន្ទេល ឲ្យល្មមដាក់ចីវរជំពាក់ មានទាំងប្រវែងទទឹងល្មមនឹងឈើស្ទួនទោះជាកា ។ ២ ខ្សែសម្រាប់ចងចីវរនឹងឈើស្ទួនចំពោះភិក្ខុដែលដេរចីវរលើដី ។ ៣ ពោលគឺស្ទួនដែលគេធ្វើខ្លីជាងភិក្ខុខ្លះ ល្មមតែចីវរ ភិក្ខុខ្លះក៏មិនល្មម ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទណ្ឌកឋិនំ វិទលកំ(១) សលាកំ វិនន្ធនរជ្ជុំ វិនន្ធនសុត្តកំ វិនន្ធិត្វា(២) ចីវរំ សិព្វេតុន្តិ ។ សុត្តន្តរិកាយោ វិសមា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឡិម្ភកន្តិ ។ សុត្តា វង្កា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មោឃសុត្តកន្តិ ។

(១៧០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អធោតេហិ បាទេហិ កឋិនំ អក្កមន្តិ ។ កឋិនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អធោតេហិ បាទេហិ កឋិនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

១ ឱ. ម. បិទលកំ ។ ២ ម. វិនន្ធនរជ្ជុំ វិនន្ធនសុត្តំ វិនន្ធិត្វា ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឈើស្ទឹង(១) នឹងការចងក្របខាងឈើស្ទឹងឲ្យជាប់នឹងដាន(២) ស្នាកសម្រាប់បញ្ចូលក្នុងចន្លោះនៃចីវរពាន់ជាន់គ្នា ខ្សែសម្រាប់ចងឈើស្ទឹងក្តបជាមួយនឹងឈើស្ទឹងធំ នឹងខ្សែសម្រាប់ចងចីវរភ្ជាប់នឹងឈើស្ទឹងក្តប ដើម្បីដេរចីវរចុះ ។ ចន្លោះថេរចីវរមិនស្មើគ្នា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគំនូសសម្រាប់គូស ។ ថេរចីវរក៏វៀចមិនត្រង់ល្អ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវខ្សែបន្ទាត់ ។

[១៧០] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានជើងមិនស្អាតហើយ ដើរជាន់ឈើស្ទឹង ។ ឈើស្ទឹងក៏ប្រឡាក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានជើងមិនស្អាត មិនត្រូវដើរជាន់ឈើស្ទឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

១ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យចងឈើស្ទឹងក្តប ត្រង់កណ្តាលឈើស្ទឹងធំ ។ ២ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យចងជាយខ្សែចាប់ជាពីរជាន់ជុំវិញ ឲ្យល្មមនឹងឈើស្ទឹងក្តបនោះ ។

(១៧១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អល្លេហិ បាទេហិ កឋិនំ អក្កមន្តិ ។ កឋិនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អល្លេហិ បាទេហិ កឋិនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៧២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សឧបាហនា កឋិនំ អក្កមន្តិ ។ កឋិនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សឧបាហនេន កឋិនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(១៧៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចីវរំ សិព្វេន្តា អង្គុលិយា បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ អង្គុលិយោ ទុក្ខា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បដិគ្គហន្តិ ។

(១៧១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងឡាយមានជើងទទឹក ដើរជាន់លើឈើស្នឹង ។ ឈើស្នឹងក៏ប្រឡាក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមានជើងទទឹក មិនត្រូវជាន់ឈើស្នឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងឡាយពាក់ស្បែកជើងដើរជាន់ឈើស្នឹង ។ ឈើស្នឹងក៏សៅហ្មង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ស្បែកជើងជាន់ឈើស្នឹងទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(១៧៣) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុទាំងឡាយដេរចីវរកាច់ដោយព្រាមដៃ ។ ព្រាមដៃក៏ឈឺ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នាប់ព្រាមដៃ(១) ។

១ ស្នាប់ដៃដែលគេពាក់សម្រាប់ដេរ ដើម្បីកុំឲ្យម្ជុលមុតដៃ ។

(៣៧៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចេ បដិគ្គហេ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា បដិគ្គហា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋិមយំ ។ បេ ។ សង្ខនាភិមយន្តិ ។

(៣៧៥) តេន ខោ បន សមយេន សូចិយោ ច សត្ថកា ច បដិគ្គហា ច នស្សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាវេសនវិត្ថកន្តិ ។ អាវេសនវិត្ថកេ សមាកុលា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បដិគ្គហថវិកន្តិ ។ អំសពទ្ធកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសពទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

(៣៧៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ស្នាប់ម្រាមផ្សេងខ្ពស់ទាប គឺធ្វើដោយមាសខ្លះធ្វើដោយប្រាក់ ។ មនុស្សទាំងឡាយតិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចជាពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ស្នាប់ម្រាមផ្សេងខ្ពស់ទាបទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នាប់ម្រាមធ្វើដោយឆ្អឹង ។ បេ ។ ធ្វើដោយក្ខិបស័ង្ខ ។

(៣៧៥) សម័យនោះឯង ម្ជុល កាំបិត នឹងស្នាប់ម្រាមដែលបាត់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវថង់សម្រាប់ដាក់(១) ។ (លុះដាក់) ក្នុងថង់សម្រាប់ដាក់ក៏នៅតែរាត់រាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ស្នាប់ម្រាមផង ។ ខ្សែរយោងមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែរយោងនឹងខ្សែសម្រាប់ចង ។

---
១ ថង់ដាក់ម្ជុលមានសណ្ឋានដូចប្រអប់ជាដើម (អដ្ឋកថា) ។

[១៧៦] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោ-កាសេ(១) ចីវរំ សិព្វន្តា សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិល-មន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឋិនសាលំ កឋិនមណ្ឌបន្តិ ។ កឋិនសាលា នីចវត្ថុកា ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរីយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។

[១៧៧] តេន ខោ បន សមយេន កឋិនសាលាយ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា(២) ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ

១ ម. អព្ភោកាសេ ។ ២ ម. ឱគុណ្ឋេត្វា ។

[១៧៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដេរចីវរក្នុងទីវាល លំបាកដោយត្រជាក់និងក្ដៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរោងសម្រាប់ដាក់ឈើស៊ុំ ពាក់សម្រាប់ដាក់ឈើស៊ុំ ។ រោងសម្រាប់ដាក់ឈើស៊ុំមានទីដីទាប ។ ទឹកលិច ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីខ្ពស់ឡើង ។ ទឿនក៏របេះ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពូនទឿន ៣ យ៉ាង គឺ ទឿនឥដ្ឋ ១ ទឿនថ្ម ១ ទឿនឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយកំលំបាកនឹងឡើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ កាលភិក្ខុទាំងឡាយឡើងទៅក៏ធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្កាន់ដៃ ។

[១៧៧] សម័យនោះឯង កំទេចស្មៅជ្រុះក្នុងរោងឈើស៊ុំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាស់ចម្បូល ហើយបូកខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស

កឋិនំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧត្តរបាសកំ មាឡកំ សូចិកំ ឃដិកំ ជ-
លាកំ បញ្ចបដ្ដិកំ ចីវរំ ចីវរំ សិព្ពេតុន្តិ ។

(១៩៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចីវរំ
សិព្ពេត្វា តត្ថេវ កឋិនំ ឧជ្ឈិត្វា បក្កមន្តិ ។ ឧន្ទុរេហិបិ
ឧបចិកាហិបិ ខជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេ-
សុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កឋិនំ សង្ឃរិតុន្តិ ។ ក-
ឋិនំ បរិភិជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គោឃំសិ-
កាយ កឋិនំ សង្ឃរិតុន្តិ ។ កឋិនំ វិនិវេឋិយតិ[1]
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពន្ធនរជ្ជុន្តិ ។

(១៩៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ កុដ្ដេបិ
ថម្ភេបិ កឋិនំ ឧស្សាបេត្វា បក្កមន្តិ ។ បរិបតិត្វា
កឋិនំ ភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិត្តិខីលេ វា នាគទន្តេ វា
លគ្គេតុន្តិ ។

---

១ ម. វិវេឋិយតិ ។ ឱ. វិវេឋតិ ។

ឈើទ្រៅ ទីចងកន្ទោងយាវ ក្របក់ស្ដុក ក្រវិល ក្បាច់ចេញមក ក្បាច់
មានស្រទាប់ ហើយ ស្ទាវទៀនចីវរ ។

(១៩៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដេរចីវររួចហើយទុកឈើ
ស្ទឹងនៅត្រង់ទីនោះឯងហើយចៀសចេញទៅ ។ កណ្ដុរខ្លះ កណ្ដៀរខ្លះ
កាត់ស៊ី(ឈើស្ទឹង) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះ
ព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យរោយឈើស្ទឹងទុក ។ ឈើស្ទឹងក៏បាក់បែក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរុំឈើស្ទឹងដោយ
ឈើស្ពូក ។ ឈើស្ទឹងក៏របេះចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែសម្រាប់ចង ។

(១៩៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយផ្អែកឈើស្ទឹងទុកនឹង
ជញ្ជាំងខ្លះ នឹងសសរខ្លះ ហើយចៀសចេញទៅ ។ ឈើស្ទឹងក៏រលំបាក់ ។
ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យព្យួរ(ឈើ
ស្ទឹង) នឹងដែកជញ្ជាំង ឬភ្លុកនាគ ។

(១៨០) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សូចិកម្បិ សត្ថកម្បិ ភេសជ្ជម្បិ បត្តេន អាទាយ គច្ឆន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភេសជ្ជត្ថវិកន្តិ ។ អំសពទ្ធកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសពទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

(១៨១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ឧបាហនាយោ កាយពន្ធនេន[១] ពន្ធិត្វា គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ អញ្ញតរោ ឧបាសកោ តំ ភិក្ខុំ អភិវាទេន្តោ ឧបាហនាយោ សីសេន ឃដ្ដេសិ ។ សោ ភិក្ខុ មង្កុ អហោសិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧបាហនត្ថវិកន្តិ ។ អំសពទ្ធកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អំសពទ្ធកំ ពន្ធនសុត្តកន្តិ ។

១ ម. កាយពន្ធនេ ។

[១៨០] គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះតាមសមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយទ្រង់យាងទៅកាន់ចារិកក្រុងវេសាលី ។ សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយយកម្ជុលខ្លះ កាំបិតខ្លះ ភេសជ្ជៈខ្លះ ដាក់ក្នុងបាត្រដើរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ភេសជ្ជៈ ។ ខ្សែយោងមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែយោងនិងខ្សែសម្រាប់ចង ។

[១៨១] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបចងស្បែកជើងនឹងវត្តពន្ធ ហើយចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ។ មានឧបាសកម្នាក់ថ្វាយបង្គំភិក្ខុនោះ ក៏ទង្គិចក្បាលនឹងស្បែកជើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្ដីអៀនខ្មាស ។ ចំណែកខាងភិក្ខុនោះទៅកាន់អារាម ហើយក៏ប្រាប់សេចក្ដីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុក៏យកសេចក្ដីនុ៎ះ ទៅក្រាបបង្គំទូលចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ដាក់ស្បែកជើង ។ ខ្សែយោងមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែយោងនិងខ្សែសម្រាប់ចង ។

[១៨៦] តេន ខោ បន សមយេន នវកម្មេ ឧទកំ អកប្បិយំ ហោតិ ។ បរិស្សាវនំ ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិស្សាវនន្តិ ។ ចោឡកំ នប្បហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កដច្ឆុបរិស្សាវនន្តិ ។ ចោឡកំ នប្បហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធម្មករកន្តិ ។

[១៨៧] តេន ខោ បន សមយេន ទ្វេ ភិក្ខូ កោសលេសុ ជនបទេសុ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នា ហោន្តិ ។ ឯកោ ភិក្ខុ អនាចារំ អាចរតិ ។ ទុតិយោ ភិក្ខុ តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច មា អាវុសោ ឯវរូបំ អកាសិ នេតំ កប្បតីតិ ។ សោ តស្មិំ ឧបនន្ធិ(១) ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ បិបាសាយ បីឡិតោ ឧបនន្ធំ(២) ភិក្ខុំ ឯតទវោច ទេហិ មេ អាវុសោ បរិស្សាវនំ បានីយំ បិវិស្សាមីតិ ។ ឧបនន្ធោ ភិក្ខុ ន អទាសិ ។ សោ ភិក្ខុ បិបាសាយ បីឡិតោ កាលមកាសិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ

១ ម. ឧបនន្ធិ ។ ២ ម. ឧបនន្ធំ ។

[១៨៦] សម័យនោះឯង មានទឹកជាអកប្បិយៈក្នុងនវកម្ម ។ សំពត់តម្រងទឹកមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹក ។ កំណាត់សំពត់មិនគ្រាន់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតម្រងទឹកដែលគេភ្ជាប់នឹងឈើបីកំណាត់ ។ កំណាត់សំពត់មិនគ្រាន់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតធមក្រក ។

[១៨៧] សម័យនោះឯង ក្នុងកោសលជនបទ មានភិក្ខុពីររូបនាំគ្នាដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ ។ ភិក្ខុមួយរូបប្រព្រឹត្តអនាចារ ។ ភិក្ខុទីពីរបាននិយាយនឹងភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកកុំធ្វើអំពើយ៉ាងនេះឡើយ អំពើនេះមិនគួរទេ ។ ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះក៏ចងគំនុំនឹងភិក្ខុនោះ ។ ចំណែកខាងភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះស្រេកទឹក ក៏និយាយទៅនឹងភិក្ខុដែលចងគំនុំយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ លោកឲ្យតម្រងទឹកមកខ្ញុំ ៗ នឹងផឹកទឹក ។ ភិក្ខុដែលគេចងគំនុំមិនឲ្យទេ ។ ភិក្ខុដែលប្រព្រឹត្តអនាចារនោះស្រេកទឹកខ្លាំង ក៏ធ្វើមរណកាលទៅ ។ កាលភិក្ខុដែលគេចងគំនុំនោះ

អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ បរិស្សាវនំ យាចិយមានោ ន អទាសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ បរិស្សាវនំ យាចិយមានោ ន ទស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

[១៩៤] អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា តំ ភិក្ខុំ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ត្វំ ភិក្ខុ បរិស្សាវនំ យាចិយមានោ ន អទាសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា អននុច្ឆវិកំ តេ មោឃបុរិស អននុលោមិកំ អប្បដិរូបំ អស្សាមណកំ អកប្បិយំ អករណីយំ កថំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បរិស្សាវនំ យាចិយមានោ ន ទស្សសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសា-ទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ អទ្ធានមគ្គប្បដិបន្នេន ភិក្ខុនា

នៅអារាម ក៏ក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏និយាយថា ម្នាលអាវុសោ កាលគេសុំសំពត់តម្រងទឹក លោកមិនឲ្យគេមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា មែនហើយអាវុសោ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា កាលបើគេសុំសំពត់តម្រងទឹក ភិក្ខុមិនសមបើមិនឲ្យគេទេ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះទៅក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

(១៩៤) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃត្រង់រឿងនោះ ហើយត្រាស់សួរភិក្ខុនោះថា ម្នាលភិក្ខុ បានឮថា គេសុំសំពត់តម្រងទឹក អ្នកមិនឲ្យគេពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសថា ម្នាលមោឃបុរស អំពើរបស់អ្នកជាអំពើមិនសមគួរ មិនត្រូវទំនង មិនត្រូវបែប មិនមែនជារបស់សមណៈ មិនគប្បី មិនត្រូវធ្វើ ម្នាលមោឃ-បុរស កាលបើគេសុំសំពត់តម្រងទឹក អ្នកមិនសមបើនឹងមិនឲ្យគេទេ ម្នាលមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា រួចត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដើរទៅកាន់ផ្លូវឆ្ងាយ

បរិស្សាវនំ យាចិយមានេន ន ទាតព្វំ យោ ន ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ ន ច ភិក្ខវេ អបរិស្សាវនកេន អទ្ធានមគ្គោ បដិបជ្ជិតព្វោ យោ បដិបជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស សចេ ន ហោតិ បរិស្សាវនំ វា ធម្ម-ករណោ វា សង្ឃាដិកណ្ណោបិ អធិដ្ឋាតព្វោ ឥមិនា បរិស្សាវេត្វា បិវិស្សាមីតិ ។

(១៥៥) អថ ខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន វេសាលី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។

(១៥៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នវកម្មំ ករោន្តិ ។ បរិស្សាវនំ ន សម្មតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទណ្ឌបរិស្សាវនន្តិ ។ ទណ្ឌបរិស្សាវនំ ន សម្មតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱត្ថរកន្តិ(១) ។

១ ម. វត្ថុ ។

កាលបើគេសូមតម្រងទឹក កុំបើមិនឲ្យ ភិក្ខុណាមិនឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្យ៉ាងទៀត ភិក្ខុគ្មានសំពត់តម្រងទឹក មិនត្រូវដើរផ្លូវឆ្ងាយទេ ភិក្ខុណាដើរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ បើមិនមានសំពត់តម្រងទឹកក្តី ធមក្រកក្តី ទុកដាក់ជាយសង្ឃាដិ ក៏ត្រូវតែអធិដ្ឋានថា អាត្មាអញនឹងត្រងទឹកដោយជាយសង្ឃាដិនេះឆាន់ ។

(១៥៥) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ទ្រង់សំដៅទៅកាន់ក្រុងវេសាលី ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅ ក្នុងកូដាគារសាលា ព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។

(១៥៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយធ្វើនវកម្ម (ការសាងថ្មី) ។ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនបានសន្មតសំពត់តម្រងទឹកនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹកមានដង ។ ភិក្ខុមិនបានសន្មតសំពត់តម្រងទឹកមានដងនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់តម្រងគ្រាប(១) ។

១ សំពត់ដែលគេចងភ្ជាប់នឹងជើងទាំង ៤ ឬភ្ជាប់នឹងបង្គោលទាំង ៤ ដែលគេបោះភ្ជាប់ៗ ហើយសង្កត់ត្រង់កណ្តាលសំពត់នោះ ឲ្យវាស្រុតចុះមក ហើយយកទឹកចាក់ទៅពីលើសំពត់នោះ ។

(១៨៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មកសេហិ ឧព្ពាឡ្ហា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មកសកុដិកន្តិ ។

(១៨៨) តេន ខោ បន សមយេន វេសាលិយំ បណីតានំ ភត្តានំ ភត្តបដិបាដិ អដ្ឋិតា(១) ហោតិ ។ ភិក្ខូ បណីតានិ ភោជនានិ ភុញ្ជិត្វា អភិសន្នកាយា ហោន្តិ ពហ្វាពាធា ។ អថ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ វេសាលិំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។ អទ្ទសា ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភិក្ខូ អភិសន្នកាយេ ពហ្វាពាធេ ទិស្វាន យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧប-សង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ ជីវកោ កោមារភច្ចោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ អភិសន្នកាយា ពហ្វាពាធា សាធុ ភន្តេ ភគវា ភិក្ខូនំ ចង្កមញ្ច ជន្តាឃរញ្ច អនុជានាតុ ឯវំ ភិក្ខូ អប្បាពាធា ភវិស្សន្តីតិ ។ អថ ខោ ភគវា

១ ម. អធិដ្ឋិតា ។

(១៨៧) សម័យនោះឯង មូសលៀនលៀនភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតមុង ។

(១៨៨) សម័យនោះឯង ក្នុងវេសាលីក្រុង មានពួកជនបានតាំងវេនធ្វើភត្តដ៏ឧត្តម (ប្រគេនពួកភិក្ខុ) ។ ពួកភិក្ខុបានឆាន់ភោជនទាំងឡាយដ៏ឧត្តម មានកាយច្រើនទៅដោយទោស (ពេនទល់) មានអាពាធច្រើន ។ គ្រានោះ ជីវកកោមារភច្ចបានទៅក្រុងវេសាលី ដោយកិច្ចនីមួយ ។ ជីវកកោមារភច្ចបានឃើញភិក្ខុទាំងឡាយមានកាយច្រើនទៅដោយទោស មានអាពាធច្រើន លុះបានឃើញហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះជីវកកោមារភច្ចអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ឥឡូវនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានកាយច្រើនទៅដោយទោស មានអាពាធច្រើន បពិត្រព្រះមានព្រះភាគដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គសូមអង្វរ សូមព្រះអង្គអនុញ្ញាតទីចង្ក្រមនិងរោងភ្លើងដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ដោយប្រពៃ កាលបើយ៉ាងនេះ ភិក្ខុទាំងឡាយនឹងមិនសូវមានអាពាធ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ

ជីវកំ កោមារភច្ចំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ សមា-
ទបេសិ សមុត្តេជេសិ សម្បហំសេសិ ។ អថខោ ជីវកោ
កោមារភច្ចោ ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតោ
សមាទបិតោ សមុត្តេជិតោ សម្បហំសិតោ ឧដ្ឋាយាស-
នា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

(១៨៩) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បក-
រណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ចង្កមញ្ច ជន្តាឃរញ្ចាតិ ។

(១៩០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ វិសមេ ចង្កមេ
ចង្កមន្តិ ។ បាទា ទុក្ខា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សមំ កាតុន្តិ ។

(១៩១) តេន ខោ បន សមយេន ចង្កមោ នីច-
វត្ថុកោ ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរីយតិ ។ បេ ។ អនុ-
ជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ
ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា

ទ្រង់ធ្វើសេចក្ដីពន្យល់ជីវកកោមារភច្ច ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីក
រាយ ដោយធម្មីកថា ។ វេលានោះ ជីវកកោមារភច្ច កាលដែលព្រះ
មានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើសេចក្ដីពន្យល់ឲ្យឃើញ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីក
រាយ ដោយធម្មីកថារួចហើយក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះ
ភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។

(១៨៩) គ្រានោះ ក្នុងនិទាននេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើ
ធម្មីកថាក្នុងដំណើរនោះ ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទីចង្រ្កមនិងរោងភ្លើង ។

(១៩០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយចង្រ្កមក្នុងទីចង្រ្កមមិនរាប
ស្មើ ។ ជើងទាំងឡាយក៏ឈឺ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីចង្រ្កមឲ្យរាបស្មើ ។

(១៩១) សម័យនោះឯង ទីចង្រ្កមទាបពេក ។ ទឹកក៏លិចទី
ចង្រ្កមនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីចង្រ្កមឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ធ្លើងក៏របេះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកសូធ្លើង ៣ យ៉ាង
គឺ ធ្លើងឥដ្ឋ ១ ធ្លើងថ្ម ១ ធ្លើងឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយកាលឡើង

វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។

(១៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ចង្កមេ ចង្កមន្តា បរិបតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចង្កមវេទិកន្តិ ។

(១៨៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ ចង្កមន្តា សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិលមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចង្កមនសាលន្តិ ។ ចង្កមនសាលាយ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដ្ឋិកំ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

នៅតែលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវជណ្ដើរបីយ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយកាលឡើងទៅ ក៏ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវបង្កាន់ដៃ ។

(១៨៦) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុកំពុងចង្ក្រមលើទីចង្ក្រម ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្កាន់ដៃ(១)ព័ទ្ធទីចង្ក្រម ។

(១៨៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកំពុងចង្ក្រមក្នុងទីវាល លំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះ ក្ដៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរោងចង្ក្រម ។ កំទេចស្មៅក៏ជ្រុះមកក្នុងរោងចង្ក្រម ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យតោងផ្សល់ហើយបូកទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បរិកម្មដោយរេង ក្បាច់ផ្កា ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ ស្នួចចីវរ ខ្សែចីវរ ។

១ វត្ថុដែលសម្រាប់ព័ទ្ធទីចង្ក្រមកុំឲ្យធ្លាក់ ហៅថា បង្កាន់ដៃ ស្រាកវះ ហៅថា [illegible] ក៏បាន ។

(១៩៦) តេន ខោ បន សមយេន ជន្តាឃរំ នីច-
វត្ថុកំ ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយ្យតិ ។ បេ ។ អនុជា-
នាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ
ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា
វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោ-
បានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោ-
បានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ ជន្តាឃរស្ស កវាដំ ន
ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដំ បិដ្ឋ-
សង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គឡវដ្ដិំ កបិ-
សីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាឡច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ
អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។ ជន្តាឃរស្ស កុឌ្ឌបាទោ ជីរតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

(១៩៦) សម័យនោះឯង រោងភ្លើងមានទីដីទាប ។ ទឹក (ហៀរជន់
មក) គឺលិចរោងភ្លើងនោះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំង
ឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីដីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ភឿនគឺរបងធ្លាក់ចុះ
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យភ្ជួនភឿន ៣ យ៉ាង គឺភឿនឥដ្ឋ ១ ភឿនថ្ម ១ និងភឿនឈើ ១ ។
ពួកភិក្ខុឡើងទៅលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរ
ថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅក៏ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។
ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្កាន់ដៃ ។
រោងភ្លើងមិនទាន់មានទ្វារបង្អួចនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះទ្វារ ក្របទ្វារ ត្បាល់ថ្មដំណាប់
ក្រោម ឈើឆ្កាក់លើ (ដំណាប់លើ) សសរបស់សន្ទះទ្វារ ក្រមាំកទ្វារ
ខ្នុកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ ខោរសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាញ ខ្សែសម្រាប់ទាញ
(ចងបើក) ។ ជើងជញ្ជាំងរោងភ្លើងពុក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ
ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

មណ្ឌលិកំ កាតុន្តិ ។ ជន្តាឃរស្ស ធូមនេត្តំ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធូមនេត្តន្តិ ។

(១៥៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ខុទ្ទកេ ជន្តាឃរេ មជ្ឈេ អគ្គិដ្ឋានំ ករោន្តិ ។ ឧបចារោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុទ្ទកេ ជន្តាឃរេ ឯកមន្តំ អគ្គិដ្ឋានំ កាតុំ មហល្លកេ មជ្ឈេតិ ។ ជន្តាឃរេ អគ្គិ មុខំ ឌហតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុខមត្តិកន្តិ ។ ហត្ថេន មត្តិកំ តេមេន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មត្តិកាទោណិកន្តិ ។ មត្តិកា ទុគ្គន្ធា ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វាសេតុន្តិ ។

(១៥៦) តេន ខោ បន សមយេន ជន្តាឃរេ អគ្គិ កាយំ ឌហតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកំ អតិហរិតុន្តិ ។ បាតិយាបិ បត្តេនបិ ឧទកំ អតិហរន្តិ

តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើទីដីឱ្យតាមជុំវិញ(១) ។ ប្រយោជន៍សម្រាប់បង្ហុយផ្សែងរបស់រោងភ្លើងមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រយោជន៍សម្រាប់បង្ហុយផ្សែង ។

(១៥៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុធ្វើចង្ក្រានកណ្តាលរោងភ្លើងតូច ។ ទីកាលសម្រាប់ចេញចូលមិនមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើរោងភ្លើងតូច តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យភិក្ខុធ្វើចង្ក្រានក្នុងទីដ៏សមគួរមួយ កាលបើរោងភ្លើងធំ ឱ្យធ្វើចង្ក្រានក្នុងទីពាក់កណ្តាលចុះ ។ ភ្លើងក្នុងរោងភ្លើងឆេះចំហាយក្តៅមកត្រូវមុខ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យយកដីមកលាបមុខ ។ ពួកភិក្ខុធ្វើដីឱ្យទទឹកដោយដៃ(របស់ខ្លួន) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នូកសម្រាប់ដាក់ដីស្អិត ។ ដីស្អិតក៏ក្លិនស្អុយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យអប់ដោយគ្រឿងក្រអូប ។

(១៥៦) សម័យនោះឯង ភ្លើងក្នុងរោងភ្លើងឆេះចំហាយក្តៅមកត្រូវកាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យនាំទឹកចូល ។ ពួកភិក្ខុនាំទឹកដោយភាជនៈខ្លះ ដោយបាត្រខ្លះ

---

១ ធ្វើទីដីឱ្យតាមជុំវិញជញ្ជាំងដើម្បីនឹងទប់ជើងជញ្ជាំង ។

។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកបាតំ(១) ឧទកស-រាវកន្តិ ។ ជន្តាឃរំ តិណច្ឆទនំ ន សេទេតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ពេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ ។ ជន្តាឃរំ ចិក្ខល្លំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សន្ថរិតុំ តយោ សន្ថារេ ឥដ្ឋកាសន្ថារំ សិលាសន្ថារំ ទារុសន្ថារន្តិ ។ ចិក្ខល្លំយេវ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធោវិតុំ ។ ឧទកំ សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

(១៤៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ជន្តាឃរេ ឆមាយំ និសីទន្តិ គត្តានិ កណ្ឌុវន្តិ(២) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជន្តាឃរបីឋន្តិ ។

(១៤៨) តេន ខោ បន សមយេន ជន្តាឃរំ អបរិក្ខិត្តំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលាបាការំ ទារុបាការន្តិ ។ កោដ្ឋកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ

---

១ ម. ឧទកបាតិំ ។ ២ ម. កណ្ឌូវន្តិ ។

។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ស្បៀងនិងផ្តិល ។ រោងភ្លើងដែលប្រក់ដោយស្មៅក៏គ្មានចំហាយញើស ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ គាបដំបូលហើយបូកលាបអំពីក្នុងទាំងខាងក្រៅ ។ រោងភ្លើងក៏មាន ភក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត អនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាល ៣ យ៉ាង គឺ កម្រាលឥដ្ឋ ១ កម្រាលថ្ម ១ កម្រាលឈើ ១ ។ រោងភ្លើងក៏នៅតែមានភក់ជ្រាំដដែល ។ បេ ។ ព្រះ អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលាង ចេញ ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ។

(១៤៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអង្គុយលើផែនដីក្នុងរោង ភ្លើង យកដៃអេះខ្លួន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងសម្រាប់រោងភ្លើង ។

(១៤៨) សម័យនោះឯង រោងភ្លើងមិនមានកំផែងបាំងជុំវិញនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យបាំងជុំវិញកំផែង ៣ យ៉ាង គឺ កំផែងឥដ្ឋ ១ កំផែងថ្ម ១ កំផែង ឈើ ១ ។ ខ្លោងទ្វារមិនទាន់មាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា

ភិក្ខវេ កោដ្ឋកន្តិ ។ កោដ្ឋកោ នីចវត្ថុកោ ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយ្យតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ កោដ្ឋកេ កវាដំ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គឡវដ្ដឹ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាឡច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។

[១៨៩] តេន ខោ បន សមយេន កោដ្ឋកេ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ ។ បន្ទប់មានទីដីទាប ។ ទឹកក៏ជោរជន់លិចមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ រៀងក៏របេះធ្លាក់ចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្បួនរៀង ៣ យ៉ាង គឺ រៀងឥដ្ឋ ១ រៀងថ្ម ១ រៀងឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយកាលឡើងទៅ ក៏បានជួបលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្កាន់ដៃ ។ បន្ទប់មិនទាន់មានទ្វារបង្ខិតនៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ត្បាល់ ឬធ្នឹមណាប់ក្រោម ឈើអន្ទាក់លើ (ធ្នឹមណាប់លើ) សសរបង្អស់សន្លះទ្វារ ត្រលាក់ទ្វារ ទ្រុកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ រមាស ប្រហោងសម្រាប់ទាញ និងខ្សែសម្រាប់ទាញ (បិទបើក) ។

(១៨៩) សម័យនោះឯង កំទេចស្មៅក៏ធ្លាក់ចុះមកក្នុងបន្ទប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគ្រប ផ្សល់ ហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ

គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដ្ឋិកន្តិ ។ បរិវេណំ ចិក្ខល្លំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មរុម្ពំ ឧបកិរិតុន្តិ ។ ន បរិយាបុណន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បទរសិលំ(១) និក្ខិបិតុន្តិ ។ ឧទកំ សណ្ឋាតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

(៦០០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នគ្គា នគ្គំ អភិវាទេន្តិ ។ នគ្គា អនគ្គំ អភិវាទេន្តិ ។ នគ្គា នគ្គំ អភិវាទាបេន្តិ ។ នគ្គា អនគ្គំ អភិវាទាបេន្តិ(២) ។ នគ្គា នគ្គស្ស បរិកម្មំ ការេន្តិ ។ នគ្គា នគ្គស្ស បរិកម្មំ ការាបេន្តិ ។ នគ្គា នគ្គស្ស ទេន្តិ ។ នគ្គា បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ នគ្គា ខាទន្តិ ។ នគ្គា ភុញ្ជន្តិ ។ នគ្គា សាយន្តិ ។ នគ្គា បិវន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ នគ្គេន(៣) នគ្គោ អភិវាទេតព្វោ ន នគ្គេន អភិវាទេតព្វំ ន នគ្គេន(៤) នគ្គោ អភិវាទាបេតព្វោ

១ ឱ. ម. បទរសិលំ ។ ២ សេចក្ដីឲ្យយល់ទៅក្នុងពាក្យ នគ្គា នគ្គំ អភិវាទេន្តិ ។ នគ្គា នគ្គំ អភិវាទាបេន្តីតិ វចនត្ថមេះ អាចរិយ បណ្ឌិត ពិចារណាមើលចុះ ។ ៣-៤ ឱ. ម. នគ្គេន ភិក្ខុនា ឥតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

ទីងូតជាយរនាំ ធ្វើភ្លើង ក្រំល្វៃ ក្បាច់ធ្មេញមករ ទឹកក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ ។ ទីបរិវេណក៏មានភក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកខ្សាច់ចាក់រោយលើ ។ ខ្សាច់មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលក្ដារថ្ម ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយសម្រាប់បង្ហូរទឹក ។

(៦០០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុអាក្រាតសំពះភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតសំពះភិក្ខុមិនអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេសំពះភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេសំពះភិក្ខុមិនអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យគេធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតឲ្យ (របស់) ដល់ភិក្ខុអាក្រាត ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតទទួល (របស់) ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតទំពាស៊ី ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតបរិភោគ ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតលិទ្ធភក្ស ។ ពួកភិក្ខុអាក្រាតផឹក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវសំពះភិក្ខុអាក្រាត ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវសំពះ (គេ) ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវឲ្យគេសំពះភិក្ខុអាក្រាត

ន នគ្គេន អភិវាទាបេតព្វំ ន នគ្គេន នគ្គស្ស បរិកម្មំ កាតព្វំ ន នគ្គេន បរិកម្មំ ការាបេតព្វំ ន នគ្គេន នគ្គស្ស ទាតព្វំ ន នគ្គេន បដិគ្គហេតព្វំ ន នគ្គេន ខាទិតព្វំ ន នគ្គេន ភុញ្ជិតព្វំ ន នគ្គេន សាយិតព្វំ ន នគ្គេន បាតព្វំ យោ បិវេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦០១] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ជន្តាឃរេ ឆមាយ ចីវរំ និក្ខិបន្តិ ។ ចីវរំ បំសុកិតំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជន្តាឃរេ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។ ទេវេ វស្សន្តេ ចីវរំ ឱវស្សតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ជន្តាឃរសាលន្តិ ។ ជន្តាឃរសាលា នីចវត្ថុកា ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ ។ បេ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។

ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវឲ្យគេសំពះខ្លួន ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវធ្វើបរិកម្មដល់ភិក្ខុអាក្រាត ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវឲ្យគេធ្វើបរិកម្មដល់ខ្លួន ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវឲ្យរបស់ដល់ភិក្ខុអាក្រាត ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវទទួលរបស់ ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវទំពាស៊ី ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវបរិភោគ ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវលិឍភក្ស ភិក្ខុអាក្រាតមិនត្រូវផឹកទេ ភិក្ខុណាផឹក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦០១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាក់ចីវរលើផែនដីក្នុងរោងភ្លើង ។ ចីវរក៏ប្រឡាក់ទៅដោយធូលីដី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យស្នូរចីវរនិងខ្សែស្បៀងចីវរក្នុងរោងភ្លើង ។ កាលភ្លៀងធ្លាក់ចុះមក ចីវរក៏ទទឹក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសាលាជិតរោងភ្លើង ។ សាលាជិតរោងភ្លើងមានទីទាប ។ ទឹកក៏ជោរជន់មកលិចចុះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខឿនក៏របេះធ្លាក់ចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្តួច ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុដើរឡើងទៅ ក៏លំបាក ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅ ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) បង្កាន់ដៃ ។

(៦០៦) តេន ខោ បន សមយេន ជន្តាឃរសាលាយំ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ ។ បេ ។ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

(៦០៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ជន្តាឃរេបិ ឧទកេបិ បិដ្ឋិបរិកម្មំ(១) កាតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិស្សោ បដិច្ឆាទិយោ ជន្តាឃរបដិច្ឆាទឹ(២) ឧទកបដិច្ឆាទឹ វត្ថបដិច្ឆាទិន្តិ ។

(៦០៨) តេន ខោ បន សមយេន ជន្តាឃរេ ឧទកំ ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទបានន្តិ ។ ឧទបានស្ស កូលំ លុជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ ឧទបានោ នីចវត្ថុកោ ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរីយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

---

១ ម. ឆ. បរិកម្មំ ។ ២ ម. យន្តាឃរបដិច្ឆាទឹ ។

(៦០៦) សម័យនោះឯង កំទេចស្មៅ ក៏ធ្លាក់ចុះក្នុងរោងភ្លើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាប ផ្សារហើយបូកលាបដោយដីទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ។ បេ ។ (តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើ) សៀតស្នងចីវរនិងខ្សែសៀតចីវរ ។

(៦០៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្កៀសនឹងធ្វើបរិកម្មខ្នង (ដុសខ្នង) ក្នុងរោងភ្លើងផង ក្នុងទឹកផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវរបាំង ៣ យ៉ាង គឺ របាំងបាំងដោយរោងភ្លើង ១ របាំងបាំងដោយទឹក ១ របាំងបាំងដោយសំពត់ ១ ។

(៦០៨) សម័យនោះឯង រោងភ្លើងមិនមានទឹកនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើអណ្តូងទឹក ។ ច្រាំងអណ្តូងទឹកធ្លាក់ចុះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យក) ឡើង ៣ យ៉ាង គឺ ឡើងឥដ្ឋ ១ ឡើងថ្ម ១ ឡើងឈើ ១ ។ អណ្តូងទឹកមានទីទាប ។ ទឹកក៏ជោរជន់លិច ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។

[២០៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ វល្លិយាបិ(១) កាយពន្ធនេនបិ ឧទកំ វាហេន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកវាហនរជ្ជុន្តិ(២) ។ ហត្ថា ទុក្ខា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តុលំ ករកដកំ ចក្កវដ្ដកន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភាជនា ពហូ ភិជ្ជន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ វារកេ លោហវារកំ ទារុវារកំ ចម្មក្ខណ្ឌន្តិ ។

(២១០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ ឧទកំ វាហេន្តា(៣) សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិលមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទបានសាលន្តិ ។ ឧទបានសាលាយ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ឱ. វល្លិកាយបិ ។ ២ ឱ. ឧទកវាហនរជ្ជុន្តិ ។ ៣ ឱ. វាហេន្តា ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីដីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ គ្រឿងគរបេះធ្លាក់ចេញ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយឡើង ក៏លំបាក ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុទាំងឡាយឡើងទៅ ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) បង្កាន់ដៃ ។

(២០៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុយោងទឹកឡើងដោយវល្លិខ្លះ ដោយវត្ថពន្ធចង្កេះខ្លះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឲ្យប្រើ)ខ្សែសម្រាប់យោងទឹកអណ្ដូង ។ ដៃក៏ឈឺ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យប្រើ) ឈើថ្នឹងយន្តសម្រាប់យោង (ទឹក) ក្រែក្រពីរនិងកែ (សម្រាប់យោង) ។ ភាជនៈបែកធ្លាក់ជាច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យប្រើធុងទឹក ៣ យ៉ាង គឺ ធុងលោហធាតុ ១ ធុងឈើ ១ ធុងស្បែក ១ ។

[២១០] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុយោងទឹកក្នុងទីវាលក៏លំបាក ដោយត្រជាក់ខ្លះ ដោយក្ដៅខ្លះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរោងអណ្ដូងទឹក ។ កំទេចស្មៅក៏ធ្លាក់ចុះក្នុងរោងអណ្ដូងទឹក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដ្ឋិកំ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

(៦០៧) តេន ខោ បន សមយេន ឧទបានោ អបា-រុតោ ហោតិ ។ តិណចុណ្ណម្បិ បំសុកម្បិ ឱកិរិ-យតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។

(៦០៨) តេន ខោ បន សមយេន ឧទកភាជនំ ន សំវិជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកទោណឹ ឧទកកដាហន្តិ ។

(៦០៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អារាមេ តហឹ តហឹ នហាយន្តិ ។ អារាមោ ចិក្ខល្លោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកចន្ទនិកន្តិ[១] ។ ចន្ទនិកា បាកដា ហោតិ ។ ភិក្ខូ ហិរិយន្តិ នហាយិតុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ឱ. ម. ចន្ទនិកន្តិ ។

តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យតាមផ្សំហើយបូកលាបដីស្អិត ទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ឲ្យធាតុពណ៌ស ឲ្យធាតុពណ៌ខ្មៅ លាបដោយរង់ ធ្វើកម្រង ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ធ្វើក្បាច់មានស្រកថ្ម ស្បៀងសម្រាប់ពាក់ ខ្សែស្បៀងពាក់ ។

(៦០៧) សម័យនោះឯង អណ្ដូងទឹកមិនទាន់មានគម្របទៅឡើយ កំទេចស្មៅខ្លះ ធូលីដីខ្លះ ក៏ធ្លាក់ចុះ (ក្នុងអណ្ដូងនោះ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើគម្រប ។

(៦០៨) សម័យនោះឯង ភាជនៈសម្រាប់ដងទឹកមិនទាន់មានទៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នូកសម្រាប់ដាក់ទឹក ខ្ទះដែកសម្រាប់ដាក់ទឹក ។

(៦០៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុងូតទឹកក្នុងទីពាសពាសក្នុងអារាម អារាមក៏មានភក់ជ្រាំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអណ្ដូងសម្រាប់ដាក់ទឹកត្រាំ ។ អណ្ដូងសម្រាប់ដាក់ទឹកត្រាំ ក៏ទីនៅកណ្ដាលវាល មិនមានអ្វីបិទបាំងនៅឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ខ្មាស មិនហ៊ានងូតទឹក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

បរិក្ខិបិតុំ តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលា-
បាការំ ទារុបាការន្តិ ។ ឧទ្ធនិកា ចិក្ខល្លា ហោតិ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សន្ថរិតុំ តយោ សន្ថរេ
ឥដ្ឋកាសន្ថរំ សិលាសន្ថរំ ទារុសន្ថរន្តិ ។ ឧទកំ
សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

(៦១០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ គត្តានិ សីតិគតានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកបុញ្ឆនិំ ចោឡកេនបិ បច្ចុទ្ធរិតុន្តិ ។

(៦១១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ សង្ឃស្ស អត្ថាយ បោក្ខរណិំ ការាបេតុកាមោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បោក្ខរណិន្តិ ។ បោក្ខរណិយា កូលំ លុជ្ជតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ អណ្តូងសម្រាប់ដាក់ទឹកក្តៅក៏មានភក់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាល ក្រាល ៣ យ៉ាង គឺ ក្រាលឥដ្ឋ ១ ក្រាលថ្ម ១ ក្រាលឈើ ១ ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ។

[៦១០] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានខ្លួនត្រជាក់ (ដោយដំណក់ទឹក) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើគ្រឿងសម្រាប់ជូតទឹក (មានក្រណាត់ជាដើម) ឬនឹងជូតដោយកំណាត់សំពត់ក៏បាន ។

[៦១១] សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់មានបំណងនឹងធ្វើស្រះជាប្រយោជន៍ដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្រះបាន ។ (វេលានោះ)គែមស្រះក៏របេះរបេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើកៀន ៣ យ៉ាង គឺ កៀនឥដ្ឋ ១ កៀនថ្ម ១ កៀនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុនាំគ្នាឡើងក៏លំបាក ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត

តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ ពោក្ខរណិយា ឧទកំ បុរាណំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកាយតិកំ(១) ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

[២០២] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ ភិក្ខុសង្ឃស្ស អត្ថាយ និល្លេខំ ជន្តាឃរំ កត្តុកាមោ(២) ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ និល្លេខំ ជន្តាឃរន្តិ ។

[២០៣] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ចាតុម្មាសំ និសីទនេន វិប្បវសន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ចាតុម្មាសំ និសីទនេន វិប្បវសិតព្វំ ។ យោ វិប្បវសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ ឱ. ឧទកាយតំ ។ ២ ឱ. អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សង្ឃស្ស អត្ថាយ និល្លេខំ ជន្តាឃរំ កត្តុកាមោ ។

ជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ភិក្ខុទាំងនោះឡើងទៅ ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្កាន់ដៃ ។ (វេលានោះ) ក្នុងស្រះមានទឹកចាស់ផត់ពេក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក និងធ្លុងទឹក ។

[២០២] សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់ មានបំណងនឹងធ្វើរោងភ្លើង ជាទីកក្ដៅកាយ(ប្រកបដោយ)ជញ្ជាំងដីក្ដារ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់ភិក្ខុសង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរោងភ្លើងជាទីកក្ដៅកាយមានជញ្ជាំងដីក្ដារ ។

[២០៣] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនៅប្រាសចាកនិសីទនៈ អស់ ៤ ខែ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវនៅប្រាសចាកនិសីទនៈអស់ ៤ ខែទេ ភិក្ខុណានៅប្រាស ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦១៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ បុប្ផាភិកិណ្ណេសុ សយនេសុ សយន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បុប្ផាភិកិណ្ណេសុ សយនេសុ សយិតព្វំ យោ សយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦១៥) តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា គន្ធម្បិ មាលម្បិ អាទាយ អារាមំ អាគច្ឆន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន បដិគ្គណ្ហន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គន្ធំ គហេត្វា កវាដេ បញ្ចង្គុលិកំ ទាតុំ បុប្ផំ គហេត្វា វិហារេ ឯកមន្តំ និក្ខិបិតុន្តិ ។

(៦១៦) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស នមតកំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នមតកន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ

(៦១៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដេកលើដំណេកដែលគេរោយលាយដោយផ្កា ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់វិហារ ហើយក៏ឃើញ ហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដេកលើដំណេកដែលគេរោយលាយដោយផ្កាទេ ភិក្ខុណាដេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦១៥) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយនាំយកគ្រឿងក្រអូបផង ផ្កាកម្រងផង មកកាន់អារាម ។ ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីរង្កៀស មិនហ៊ានទទួល ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យទទួលគ្រឿងក្រអូបហើយឲ្យប្រឡាក់ដោយម្រាមដៃ ៥ ទ្រង់ទ្វារនឹងបង្អួច ព្រមទាំងទទួលយកផ្កាទៅទុកក្នុងទីដ៏សមគួរក្នុងវិហារបាន ។

(៦១៦) សម័យនោះឯង កម្រាលស្បែកដែលគេធ្វើដោយរោមចៀម កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលស្បែក ដែលគេធ្វើដោយរោមចៀម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ

ឯឡកលោមិ ឧបកាំ អឌ្ឍាគត្វំ ។ ពោ ឧគាហុ វិការេ ប្បាត្យុត្តិ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ឧបកាំ អឌ្ឍាគត្វំ ន វិការេ ប្បាត្យុត្តិ ។

(៥១៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អាសិត្តកូបធានេ[១] ភុញ្ជន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អាសិត្តកូបធានេ ភុញ្ជិតព្វំ យោ ភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៥១៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ សោ ភុញ្ជមានោ ន សក្កោតិ ហត្ថេន បត្តំ សន្ធារេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មឡោរិកន្តិ ។

១. អាសិត្តកូបធានេ ។

មានសេចក្តីត្រិះរិះថា គ្រោះសាច់ដែលគេធ្វើដោយរោមចៀមនេះ យើងគួរនិយាយ ឬនូវគាថា ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលបិត្តន មិនគួរនិយាយនូវគ្រោះសាច់ដែលគេធ្វើដោយរោមចៀមទេ ។

(៥១៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឆាន់ក្នុងភាជន៍ពិសេស[១] សម្រាប់ផឹកថ្នាំ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់ក្នុងភាជន៍ពិសេស សម្រាប់ផឹកថ្នាំទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៥១៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ១រូបមានជម្ងឺ ។ កាលដែលភិក្ខុនោះឆាន់មិនអាចនឹងទប់បាត្រដោយដៃបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវកាផន៍សម្រាប់ទ្រាប់ដែលធ្វើដោយឈើ ។

• អដ្ឋកថាថា ថាស ធ្វើដោយស្ពាន់ឬទង់ដែងនឹងប្រាក់ ។

[២១៩] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ បដាភាជលេមិ ធារេន្តិ ។ បដាជាលកោថ(១) ធារេន្តិ ។ បដាមនាង្គំ ធារេន្តិ ។ បដាគ្គុណេបំ ធារេន្តិ ។ បដាពាហុណេបំ ធារេន្តិ ។ បដាគ្គុណពាហុណេបំ ធារេន្តិ(២) ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បដាភាជលេ ធារេតព្វំ ន បដាជាលកោ ធារេតព្វំ ន បដាមនាង្គ ធារេតព្វំ ន បដាគ្គុណេ ធារេតព្វំ ន បដាពាហុណេ ធារេតព្វំ ន បដាគ្គុណពាហុណេ ធារេតព្វំ(៣) យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២២០] តេន ខោ បន សមយេន វិឡារា លិច្ឆវី មេត្តិយភុម្មជកានំ ភិក្ខូនំ សហាយោ ហោតិ ។ អថ ខោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី យេន មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ តេនុប-សង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច

---

១ ម. ឯកជាលកេនេវ ។ ២ ឱ. ម. ឯកគ្គុណេបំ ធារេន្តិ ។ ឯកពាហុណេបំ ធារេន្តិ ។ ឯកគ្គុណពាហុណេបំ ធារេន្តិ ។ ៣ ឱ. ម. ឯកគ្គុណេ ធារេតព្វំ ។ ឯ ឯកពាហុណេ ធារេតព្វំ ។ ឯ ឯកគ្គុណពាហុណេ ធារេតព្វំ ។

[២១៩] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពាក់ (ស្បែកជើង) ដែលកាត់ជាមួយគ្នានុះ ។ ពឹកទឹកក្នុងធ្នឹលជាមួយគ្នានុះ ។ ដេរលើក្រែងជាមួយគ្នានុះ ។ ដេរលើកក្រោលជាមួយគ្នានុះ ។ ដេរផ្លាស់ជាមួយគ្នានុះ ។ ដេរលើកក្រោលនឹងផ្លាស់ជាមួយគ្នានុះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវពាក់ (ស្បែកជើង) ដែលកាត់ជាមួយគ្នា មិនត្រូវពឹកទឹកក្នុងធ្នឹលជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេរលើក្រែងជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេរលើកក្រោលជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេរផ្លាស់ជាមួយគ្នា មិនត្រូវដេរលើកក្រោលនឹងផ្លាស់ជាមួយគ្នាទេ ភិក្ខុណាពាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២២០] សម័យនោះឯង វឌ្ឍលិច្ឆវីជាសំឡាញ់នៃមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ ។ លំដាប់នោះ វឌ្ឍលិច្ឆវីចូលទៅរកមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយនឹងមេត្តិយភិក្ខុនឹងភុម្មជកភិក្ខុថា

វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ទុតិយម្បិ ខោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ តតិយម្បិ ខោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី មេត្តិយភុម្មជកេ ភិក្ខូ ឯតទវោច វន្ទាមិ អយ្យាតិ ។ តតិយម្បិ ខោ មេត្តិយភុម្មជកា ភិក្ខូ នាលបឹសុ ។ ក្យាហំ អយ្យានំ អបរជ្ឈាមិ កិស្ស មំ អយ្យា នាលបន្តីតិ ។ តថា ហិ បន ត្វំ អាវុសោ វឌ្ឍ អម្ហេ ទព្វេន មល្លបុត្តេន វិហេឋិយមានេ អជ្ឈុបេក្ខសីតិ ។ ក្យាហំ អយ្យា ករោមីតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ អាវុសោ វឌ្ឍ ឥច្ឆេយ្យាសិ អជ្ជេវ ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ នាសាបេយ្យាតិ ។ ក្យាហំ អយ្យា ករោមិ កឹ មយា សក្កា

លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាថ្វាយបង្គំ ។ កាលវឌ្ឍលិច្ឆវីនិយាយយ៉ាងនេះហើយ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុមិនបាននិយាយរកទាក់មកវិញឡើយ ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីក៏និយាយទៅកាន់មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ជាគំរប់ពីរដងទៀតថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ក៏មិនបាននិយាយរកទាក់ ជាគំរប់ពីរដងទៀត ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនិយាយទៅកាន់មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុ ជាគំរប់បីដងទៀតថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំព្រះករុណាថ្វាយបង្គំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុក៏មិនបាននិយាយរកទាក់ ជាគំរប់បីដងទៀត ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនិយាយថា ខ្ញុំធ្វើខុសនឹងលោកម្ចាស់ដូចម្តេច ហេតុអ្វីក៏បានជាលោកម្ចាស់មិននិយាយរកទាក់នឹងខ្ញុំ ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុនិយាយថា នែអាវុសោវឌ្ឍៈ បានជាយើងមិននិយាយរកទាក់ទៅកាន់អ្នក ព្រោះព្រះទព្វមល្លបុត្របៀតបៀនយើង អ្នកមិនអើពើសោះ ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនិយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ។ មេត្តិយភិក្ខុនិងភុម្មជកភិក្ខុនិយាយថា នែអាវុសោវឌ្ឍៈ ប្រសិនបើអ្នកចង់តែ (ប្រុល ថៃផង) ព្រះមានព្រះភាគនឹងឲ្យព្រះទព្វមល្លបុត្ត ចាកសាសនានៅថ្ងៃនេះឯង ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនិយាយថា លោកម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងធ្វើដូចម្តេច ខ្ញុំនឹងអាច

ការុញ្ញំ ។ បរិហារំ កាតុំ អាវុសោ វិស្សុ យេន ភគវា តេ-
នុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ ឯវំ វទេហិ ឥទំ ភន្តេ
ធុវំ ឧប្បជ្ជតិ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា
អនុបទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា
យតោ ចិកំ តតោ បកំ ឧទកំ ថលោ ជាតំ អាយ្យេន
ធ ឧទេន អប្បុស្សុក្កេន បសាទំ ទស្សិតំ ។ ឯវំ
អយ្យាតិ ខោ វិស្សុ សំភុង្គី ទេរីយា ភុម្មជទាសិ ភិក្ខុនី
បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា
ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ
ខោ វិស្សុ សំភុង្គី ភគវន្តំ ឯតទវោច ឥទំ ភន្តេ ធុវំ
ឧប្បជ្ជតិ យាយំ ភន្តេ ទិសា អភយា អនីតិកា អនុ-
បទ្ទវា សាយំ ទិសា សភយា សឦតិកា សឧបទ្ទវា
យតោ ចីកំ តតោ បកំ ឧទកំ ថលោ ជាតំ អាយ្យេ-
នាយ្យេន ធ ឧទេន អប្បុស្សុក្កេន បសាទំ ទស្សិតំ ។

ដើម្បីរើទ្រព្យម្ដង ៗ មេភិក្ខុនីកុម្ភទាសភិក្ខុនីយាយបន្ទាប់ចាំ ខែគារ៉ុណោ
វិស្សៈ អ្នកចង់ប្ដូរមក អ្នកចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយ ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យយ៉ាងនេះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរនេះមិនកំបាំង មិនសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះក៏
ត្រឡប់ទៅជាមានភ័យ មានចង្រៃ មានឧបទ្រពវិញ ម្យ៉ាងទៀតទិស
ណា ទិសនោះត្រឡប់ទៅជាមានឡើងមូលវិញ ទឹក (ត្រជាក់) ត្រឡប់ទៅ
ជាគោកវិញ ម្យ៉ាងនេះ លោកម្ចាស់ឧទេនអប្បុស្សុក្ក បានប្រព្រឹត្តនូវគុណខ្ញុំ ។
វិស្សលិច្ឆវីទទួលស្ដាប់ពាក្យរបស់មេភិក្ខុនី នឹងភុម្មជទាសិកាថា ករុណា
ករុណា លោកម្ចាស់ ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅ
ដល់ហើយក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះវិស្សលិច្ឆវី
អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរនេះមិនកំបាំង មិនសមគួរ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ទិសណាដែលមិនមានភ័យ មិនមានចង្រៃ មិនមានឧបទ្រព ទិសនោះ
ក៏ត្រឡប់ទៅជាមានភ័យ មានចង្រៃ មានឧបទ្រព ម្យ៉ាងទៀតទិស
ណា ទិសនោះត្រឡប់ទៅជាមានឡើងមូលវិញ ទឹក (ត្រជាក់) ត្រឡប់ទៅ
ជាគោកវិញ ម្យ៉ាងនេះលោកម្ចាស់ឧទេនអប្បុស្សុក្ក ប្រព្រឹត្តនូវកិរិយាបស់ខ្ញុំ ។

(៦៦១) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ បដិបុច្ឆិ សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ភគវា ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ ភគវា អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ ឯតទវោច សរសិ ត្វំ ទព្វ ឯវរូបំ កត្តា យថាយំ ភិក្ខុនី អាហាតិ ។ យថា មំ ភន្តេ ភគវា ជានាតីតិ ។ ន ខោ ទព្វ ទព្វា ឯវំ និព្វេឋេន្តិ សចេ តយា កតំ កតន្តិ វទេហិ សចេ អកតំ អកតន្តិ វទេហីតិ ។ យតោហំ ភន្តេ ជាតោ នាភិជានាមិ សុបិនន្តេនបិ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវិតា បគេវ ជាគរោតិ ។

(៦៦០) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់ត្រាស់សួរព្រះទព្វមល្លបុត្តមានអាយុថា ម្នាលទព្វៈ អ្នករលឹកឃើញ អ្នកបានធ្វើអំពើយ៉ាងនេះ ដូចជាភិក្ខុនីនេះពោលមែនឬ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ទៅនឹងព្រះទព្វមល្លបុត្ត ដ៏មានអាយុ ជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា ម្នាលទព្វៈ អ្នករលឹកឃើញ អ្នកបានធ្វើអំពើយ៉ាងនេះ ដូចជាភិក្ខុនីនេះពោលមែនឬ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបនូវខ្ញុំព្រះអង្គស្រាប់ហើយ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលទព្វៈ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយមិនពោលបញ្ចៀសហៀងយ៉ាងនេះទេ បើការដែលអ្នកបានធ្វើហើយ អ្នកចូរនិយាយថាធ្វើហើយ បើការដែលអ្នកមិនបានធ្វើទេ អ្នកចូរនិយាយថាមិនបានធ្វើទេ ។ ព្រះទព្វមល្លបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គតាំងអំពីកើតមកវេលាណា មិនដែលស្គាល់សេពមេថុនធម្មទេ សូម្បីតែយល់សប្តិក៏មិនដែលឃើញឡើយ ចាំបាច់និយាយទៅថ្វីដល់កាលភ្ញាក់រលឹក ។

(៦៦៦) អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជតុ អសម្ភោគំ សង្ឃេន ករោតុ ។

(៦៦៧) អដ្ឋហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ឧបាសកស្ស បត្តោ និក្កុជ្ជិតព្វោ ភិក្ខូនំ អលាភាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូនំ អនត្ថាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូនំ អនាវាសាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ ភេទេតិ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ សង្ឃស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេហិ អដ្ឋហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ឧបាសកស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជិតុំ ។

(៦៦៨) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ និក្កុជ្ជិតព្វោ ។ ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេតិ យទិ សង្ឃស្ស

(៦៦៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃត្រូវផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើមិនឲ្យសង្ឃសេពគប់ ។

(៦៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវផ្កាប់បាត្រដល់ឧបាសក ប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ គឺឧបាសកព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានលាភ ១ ព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានប្រយោជន៍ ១ ព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយបានទីលំនៅ ១ ជេរប្រទេចពួកភិក្ខុ ១ បំបែកពួកភិក្ខុឲ្យបែកចាកពួកភិក្ខុ ១ ពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ ពោលតិះដៀលព្រះធម៌ ១ ពោលតិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្កាប់បាត្រ ដល់ឧបាសកដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការនេះឯង ។

(៦៦៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវផ្កាប់បាត្រយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលគប្បីផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ (ម្ចាស់) វឌ្ឍលិច្ឆវី (ឧបាសក) ចោទព្រះទព្វមល្លបុត្រ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ

បត្តកល្លំ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជេយ្យ អសម្ភោគំ សង្ឃេន ករេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី អាយស្មន្តំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេតិ ។ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជតិ អសម្ភោគំ សង្ឃេន ករោតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តស្ស និក្កុជ្ជនា អសម្ភោគំ សង្ឃេន ករណំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ និក្កុជ្ជិតោ សង្ឃេន វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តោ អសម្ភោគោ សង្ឃេន ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ(១) ។

[៦៦៩] អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា វឌ្ឍំ លិច្ឆវឹ ឯតទវោច សង្ឃេន តេ អាវុសោ វឌ្ឍ បត្តោ និក្កុជ្ជិតោ អសម្ភោគោសិ សង្ឃេនាតិ ។ អថខោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវី

១ ម. ឯវំ អថខោ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជិ អសម្ភោគំ សង្ឃេន អកាសីតិ បាឋេន ឧត្តរំ ភវិតុំ វុត្តំ ។

សង្ឃត្រូវផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើវឌ្ឍលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឃរាប់អាន ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ វឌ្ឍលិច្ឆវីចោទព្រះទព្វមល្លបុត្រដ៏មានអាយុ ដោយសីលវិបត្តិមិនមានមូល ។ សង្ឃផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើវឌ្ឍលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឃរាប់អាន ។ ការផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើវឌ្ឍលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឃរាប់អាន គួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណា លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកដ៏មានអាយុអង្គណាទេ លោកដ៏មានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានផ្កាប់បាត្រ ដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើវឌ្ឍលិច្ឆវីមិនឲ្យសង្ឃរាប់អានហើយ ការផ្កាប់បាត្រនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវរឿងនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

[៦៦៩] គ្រានោះ ព្រះអានន្ទដ៏មានអាយុស្លៀកស្បង់កាន់យកបាត្រនិងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ចូលទៅកាន់ផ្ទះវឌ្ឍលិច្ឆវី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ពោលនឹងវឌ្ឍលិច្ឆវីយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោវឌ្ឍៈ សង្ឃបានផ្កាប់បាត្រដល់អ្នកហើយ គឺអ្នកសង្ឃលែងរាប់អានហើយ ។ វឌ្ឍលិច្ឆវី

សង្ឃេន កិរ មេ បត្តោ និក្កុជ្ជិតោ អសម្ភោគោម្ហិ សង្ឃេនាតិ តត្ថេវ មុច្ឆិតោ បបតោ ។ អថ ខោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស មិត្តាមច្ចា ញាតិសាលោហិតា វឌ្ឍំ លិច្ឆវិំ ឯតទវោចុំ អលំ អាវុសោ វឌ្ឍ មា សោចិ មា បរិទេវិ មយំ ភគវន្តំ បសាទេស្សាម ភិក្ខុសង្ឃញ្ចាតិ ។ អថ ខោ វឌ្ឍោ លិច្ឆវិ សបុត្តទារោ សមិត្តាមច្ចោ សញាតិសាលោហិតោ អល្លវត្ថោ អល្លកេសោ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច អច្ចយោ មំ ភន្តេ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យោហំ អយ្យំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា អនុទ្ធំសេសិំ តស្ស មេ ភន្តេ ភគវា អច្ចយំ អច្ចយតោ បដិគ្គណ្ហាតុ អាយតិំ សំវរាយាតិ ។ តគ្ឃ[1] តំ អាវុសោ វឌ្ឍ អច្ចយោ អច្ចគមា យថាពាលំ យថាមូឡ្ហំ យថាអកុសលំ យំ ត្វំ ទព្វំ មល្លបុត្តំ អមូលិកាយ សីលវិបត្តិយា

១ ម. ឆ. តគ្ឃ ។

ឮដំណឹងថា សង្ឃផ្កាប់បាត្ររបស់គ្នាអញហើយ គ្នាអញលែងសង្ឃលែងកប់គ្នាហើយ ក៏ប្រប់ដួលនៅក្នុងទីនោះឯង ។ គ្រានោះ ពួកមិត្តអមាត្យញាតិសាលោហិតរបស់វឌ្ឍលិច្ឆវី ក៏បាននិយាយទៅនឹងវឌ្ឍលិច្ឆវី យ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ វឌ្ឍៈ អ្នកកុំសោយសោក កុំខ្សឹកខ្សួលឡើយ យើងនឹងធ្វើព្រះមានព្រះភាគ និងព្រះសង្ឃឲ្យជ្រះថ្លាឡើងវិញ ។ លំដាប់នោះ វឌ្ឍលិច្ឆវីព្រមទាំងបុត្រភរិយា មិត្តអមាត្យ និងញាតិសាលោហិត មានសំពត់ទទឹក មានសក់ទទឹក នាំគ្នាចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបសំពះទៀបព្រះបាទាទាំងទ្វេ របស់ព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សេចក្ដីឆ្គាំឆ្គងនីមានដល់ខ្ញុំព្រះអង្គហើយ តាមដោយខ្ញុំព្រះអង្គជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សវង្វេង ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះថាខ្ញុំព្រះអង្គបានចោទលោកម្ចាស់ទព្វមល្លបុត្រដោយសីលវិបត្តិ មិនមានមូលហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគអត់សេចក្ដីឆ្គាំឆ្គង តាមដោយសេចក្ដីឆ្គាំឆ្គងរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីនឹងសង្រួមតទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលអាវុសោ វឌ្ឍៈ អើ សេចក្ដីឆ្គាំឆ្គងនីមានដល់អ្នកហើយ តាមដោយអ្នកជាមនុស្សល្ងង់ ជាមនុស្សវង្វេង ជាមនុស្សមិនឈ្លាស ព្រោះថាអ្នកបានចោទទព្វមល្លបុត្រដោយសីលវិបត្តិ មិនមានមូលហើយ

អនុទ្ធំសេសិ យតោ ច ខោ ត្វំ អាវុសោ វឌ្ឍ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិករោសិ តន្តេ មយំ បដិគ្គណ្ហាម វុឌ្ឍិ ហេសា អាវុសោ វឌ្ឍ អរិយស្ស វិន-យេ យោ អច្ចយំ អច្ចយតោ ទិស្វា យថាធម្មំ បដិក-រោតិ អាយតិំ សំវរំ អាបជ្ជតីតិ ។

(៤៤៦) អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ តេនហិ ភិក្ខវេ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជតុ អសម្ភោគំ សង្ឃេន ករោតុ ។ អដ្ឋហិ ភិក្ខវេ អង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ឧបាសកស្ស បត្តោ និក្កុជ្ជិតព្វោ ភិក្ខូនំ អលាភាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូនំ អនត្ថាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូនំ អនាវាសាយ បរិសក្កតិ ភិក្ខូ អក្កោសតិ បរិភាសតិ ភិក្ខូ ភិក្ខូហិ ភេទេតិ ពុទ្ធស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ ធម្មស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ សង្ឃស្ស អវណ្ណំ ភាសតិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥមេហិ អដ្ឋហង្គេហិ សមន្នាគតស្ស ឧបាសកស្ស បត្តំ និក្កុជ្ជិតុំ ។

ម្នាលអាវុសោ វឌ្ឍៈ (តែព្រោះ)អ្នកឃើញទោសក្ដីថាទោស តាមហេតុ ទោសក្ដីថាទោស ហើយសំដែងទោសសមគួរតាមធម៌ហើយ យើងទទួលយកទោសរបស់អ្នក ម្នាលអាវុសោ វឌ្ឍៈ អ្នកណាបានឃើញទោសក្ដីថាទោស តាមហើយទោសក្ដីថាទោស ហើយសំដែងទោសសមគួរតាមធម៌ហើយ ដល់នូវសេចក្ដីសង្រួមតទៅ នេះជាសេចក្ដីចំរើនរបស់អ្នកនោះក្នុងអរិយវិន័យ ។

(៤៤៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើដូច្នោះ សង្ឃចូរផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍ-លិច្ឆវី គឺធ្វើវឌ្ឍលិច្ឆវីឲ្យសង្ឃរាប់អានវិញ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគួរផ្កាប់បាត្រដល់ឧបាសកដែលប្រកបដោយអង្គ ៨ ប្រការ គឺ ឧបាសកមិនព្យាយាមដើម្បីមិនឲ្យបានលាភរបស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ១ មិនព្យា-យាមដើម្បីមិនឲ្យមានប្រយោជន៍របស់ភិក្ខុទាំងឡាយ ១ មិនព្យាយាមដើម្បីឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយមានទីលំនៅ ១ មិនជេរប្រទេចភិក្ខុទាំងឡាយ ១ មិនញុះញង់ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យបែកពីភិក្ខុទាំងឡាយ ១ មិនពោលតិះដៀលព្រះពុទ្ធ ១ មិនពោលតិះដៀលព្រះធម៌ ១ មិនពោលតិះដៀលព្រះសង្ឃ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុផ្កាប់បាត្រ ដល់ឧបាសកដែលប្រកបដោយអង្គទាំង ៨ នេះ ។

វិនយបិដកេ ចូឡវគ្គស្ស ខុទ្ទកំ

(៤៤៧) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ឧក្កុជ្ជិតព្វោ ។ តេន វឌ្ឍេន លិច្ឆវិនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ សង្ឃេន មេ ភន្តេ បត្តោ និក្កុជ្ជិតោ អសម្ភោគោម្ហិ សង្ឃេន សោហំ ភន្តេ សម្មា វត្តាមិ លោមំ បាតេមិ នេត្ថារំ វត្តាមិ សង្ឃំ បត្តុក្កុជ្ជនំ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វោ តតិយម្បិ យាចិតព្វោ ។

(៤៤៨) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃេន វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តោ និក្កុជ្ជិតោ អសម្ភោគោ សង្ឃេន ។ សោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ នេត្ថារំ វត្តតិ សង្ឃំ បត្តុក្កុជ្ជនំ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ ឧក្កុជ្ជេយ្យ សម្ភោគំ សង្ឃេន ករេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃេន វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តោ និក្កុជ្ជិតោ អសម្ភោគោ សង្ឃេន ។ សោ សម្មា វត្តតិ លោមំ បាតេតិ

វិន័យបិដក ការផ្ងារបាត្រឡើងវិញ

(៤៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវផ្ងារបាត្រយ៉ាងនេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រូវវឌ្ឍលិច្ឆវីនោះចូលទៅរកសង្ឃ ធ្វើសំពត់បង់ក ឆៀងស្មាម្ខាង សំពះបាទាភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលី ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សង្ឃបានផ្កាប់បាត្រដល់ខ្ញុំហើយ សង្ឃលែងគប់រកខ្ញុំហើយ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន (ឥឡូវ) ខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ តាំងសម្របរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយារលាស់ខ្លួនចេញចាកទោស ខ្ញុំមកសូមឲ្យព្រះសង្ឃ ផ្ងារបាត្រឡើងវិញ ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនោះត្រូវសូមជាគំរប់ពីរដងផង ជាគំរប់បីដងផង ។

(៤៤៨) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃបានផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើមិនឲ្យសង្ឃគប់រក ។ វឌ្ឍលិច្ឆវីនោះបានប្រព្រឹត្តវត្ត ដោយប្រពៃ តាំងសម្របរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយារលាស់ខ្លួនចេញចាកទោស មកសូមឲ្យសង្ឃផ្ងារបាត្រឡើងវិញ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីផ្ងារបាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើឲ្យសង្ឃគប់រកឡើងវិញ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃបានផ្កាប់បាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺធ្វើមិនឲ្យសង្ឃគប់រក ។ (ឥឡូវនេះ) វឌ្ឍលិច្ឆវីនោះបានប្រព្រឹត្តវត្តដោយប្រពៃ តាំងសម្របរោម ប្រព្រឹត្តវត្តដល់កិរិយា

នេត្ថារំ វត្តតិ សង្ឃំ បត្តុក្កុជ្ជនំ យាចតិ ។ សង្ឃោ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តំ ឧក្កុជ្ជតិ សម្ភោគំ សង្ឃេន ករោតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តស្ស ឧក្កុជ្ជនា សម្ភោគំ សង្ឃេន ករណំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ឧក្កុជ្ជិតោ សង្ឃេន វឌ្ឍស្ស លិច្ឆវិស្ស បត្តោ សម្ភោគោ សង្ឃេន ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៦៦៩) អថខោ ភគវា វេសាលិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន ភគ្គា តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន ភគ្គា តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា ភគ្គេសុ វិហរតិ សុំសុមារគិរេ ភេសកឡាវនេ មិគទាយេ ។

(៦៧០) តេន ខោ បន សមយេន ពោធិស្ស រាជកុមារស្ស កោកនទោ នាម បាសាទោ អចិរការិតោ ហោតិ អនជ្ឈាវុដ្ឋោ សមណេន វា ព្រាហ្មណេន វា

ដោះខ្លួនចេញចាកទោស ឥឡូវសូមឲ្យសង្ឃផ្ងារបាត្រឡើងវិញ ។ សង្ឃក៏ផ្ងារបាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺឲ្យសង្ឃគប់រកគ្នាឡើងវិញ ។ ការផ្ងារបាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺឲ្យសង្ឃគប់រកគ្នាឡើងវិញ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃផ្ងារបាត្រដល់វឌ្ឍលិច្ឆវី គឺឲ្យសង្ឃគប់រកគ្នាហើយ ការផ្ងារបាត្រនោះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៦៩) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងវេសាលីគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់ចារិកក្នុងភគ្គជនបទ យាងទៅតាមលំដាប់ ក៏បានទៅដល់ភគ្គជនបទនោះ ។ ឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងភេសកឡាវ័ន(១) ជាទីឲ្យអភ័យដល់សត្វម្រឹគ ទៀបក្រុងសុំសុមារគិរៈក្នុងភគ្គជនបទនោះ ។

(៦៧០) សម័យនោះឯង ពោធិរាជកុមារមានប្រាសាទឈ្មោះកោកនុទ(២) ទើបតែធ្វើហើយថ្មី ៗ ដែលសមណៈនិងព្រាហ្មណ៍

១ ព្រៃឈើហ៊ុំ ឬព្រៃដែលយក្ខិនី ឈ្មោះ ភេសកឡា នៅរក្សាគ្រប់គ្រង ។ ២ បានជាឈ្មោះថា កោកនុទ ព្រោះប្រាសាទនោះមានទ្វារដែលមានសណ្ឋានដូចផ្កាឈូកក្រហម ។

ពោធិ រាជកុមារោ សញ្ជិកាបុត្តំ មាណវំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ សម្ម សញ្ជិ-
កាបុត្ត យេន ភគវា តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា មម
វចនេន ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទ អប្បាពាធំ អប្បា-
តង្កំ លហុដ្ឋានំ ពលំ ផាសុវិហារំ បុច្ឆ ពោធិ រាជ-
កុមារោ ភគវតោ បាទេ សិរសា វន្ទតិ អប្បាពាធំ
អប្បាតង្កំ លហុដ្ឋានំ ពលំ ផាសុវិហារំ បុច្ឆតីតិ(១) ឯវញ្ច
វទេហិ(២) អធិវាសេតុ កិរ ភគវា ពោធិស្ស រាជ-
កុមារស្ស ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ ឯវំ
ភោតិ ខោ សញ្ជិកាបុត្តោ មាណវោ ពោធិស្ស រាជកុ-
មារស្ស បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្ក-
មិត្វា ភគវតា សទ្ធឹ សម្មោទិ សម្មោទនីយំ កថំ សារ-
ណីយំ វីតិសារេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ
ខោ សញ្ជិកាបុត្តោ មាណវោ ភគវន្តំ ឯតទវោច ពោធិ(៣)
រាជកុមារោ ភោតោ គោតមស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតិ

១ និរាបិយាបោត្ថកោ អនីសក្ខោ ៖ បញ្ញាយតិ ។ ២ ម. វទេតិ ។ ៣ ម. ពោធិ ។

ម្ចាស់ក្នុងលោកនេះមួយ ជាតិជាមនុស្សមិនដែលចាប់ចុះទៅកាន់ព្រៃ ។
លំដាប់នោះ ពោធិរាជកុមារទ្រង់ហៅសញ្ជិកាបុត្តមាណពមកត្រាស់ថា នែ
សញ្ជិកាបុត្ត សំឡាញ់ អ្នកចូរមក អ្នកចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះ
ចូលទៅដល់ហើយ ចូរថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះមានព្រះភាគដោយត្បូង ចូរសួរ
អាពាធតិចតួច សេចក្ដីលំបាកតិចតួច សេចក្ដីក្រោករហ័សស្រួល កម្លាំងកាយ
នឹងធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ តាមពាក្យខ្ញុំថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
ពោធិរាជកុមារសូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះអង្គដោយត្បូង សូមសួរអាពាធ
តិចតួច សេចក្ដីលំបាកតិចតួច សេចក្ដីក្រោករហ័សស្រួល កម្លាំងកាយ នឹងធម៌
ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ ហើយចូរយាំងនេះទៀតថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន
សូមព្រះអង្គទ្រង់ទទួលនិមន្តភត្តរបស់ពោធិរាជកុមារ ដើម្បីឆាន់
ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ សញ្ជិកាបុត្តមាណពទទួលព្រះបន្ទូលពោធិរាជកុមារថា
ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូល
ទៅដល់ហើយ ក៏ពោលពាក្យរាក់ទាក់សំណេះសំណាល ទៅនឹងព្រះមានព្រះ
ភាគ លុះបញ្ចប់ពាក្យដែលគួររីករាយ និងពាក្យដែលគួររលឹកហើយ
ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះសញ្ជិកាបុត្តមាណពអង្គុយនៅក្នុងទីដ៏សម
គួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដោយពាក្យយ៉ាងនេះ
ថា ពោធិរាជកុមារសូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទព្រះគោតមដ៏ចំរើនដោយត្បូង

អប្បាពាធំ អប្បាតង្កំ លហុដ្ឋានំ ពលំ ផាសុវិហារំ បុច្ឆតិ ឯវញ្ច វទេតិ អធិវាសេតុ កិរ ភន្តេ ភគវា ពោធិស្ស រាជកុមារស្ស ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ សញ្ជិកាបុត្តោ មាណវកោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា យេន ពោធិ រាជកុមារោ តេនុបសង្កមិ ឧប- សង្កមិត្វា ពោធឹ រាជកុមារំ ឯតទវោច អវោចុម្ហា ខោ មយំ ភោតោ វចនេន តំ ភវន្តំ គោតមំ ពោធិ រាជកុមារោ ភវតោ គោតមស្ស បាទេ សិរសា វន្ទតិ អប្បាពាធំ អប្បាតង្កំ លហុដ្ឋានំ ពលំ ផាសុវិហារំ បុច្ឆតិ ឯវញ្ច វទេតិ អធិវាសេតុ កិរ ភវំ គោតមោ ពោធិស្ស រាជកុមារស្ស ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុ- សង្ឃេនាតិ អធិវុដ្ឋញ្ច បន សមណេន គោតមេនាតិ ។

[៦៣០] អថខោ ពោធិ រាជកុមារោ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិ- យាទាបេត្វា កោកនទញ្ច បាសាទំ ឱទាតេហិ ទុស្សេ- ហិ សន្ថរាបេត្វា យាវ បច្ឆិមា សោបាណកឡេវរា

ទូលសួរការអាពាធតិចតួច សេចក្តីលំបាកតិចតួច សេចក្តីក្រោកងាយស្រួល កម្លាំងកាយ នឹងធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ មួយទៀត ពោធិរាជកុមារឲ្យ ក្រាបទូលព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ទទួលភត្តរបស់ពោធិរាជកុមារ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ សញ្ជិកាបុត្តមាណពដឹងថា ព្រះ មានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈចូលទៅរកពោធិរាជ- កុមារ លុះចូលទៅដល់ហើយក៏ក្រាបទូលពោធិរាជកុមារយ៉ាងនេះថា ខ្ញុំ ព្រះអង្គបានក្រាបបង្គំទូលព្រះគោតមមានព្រះភាគ តាមបណ្តាំរបស់ទ្រង់ ហើយថា ពោធិរាជកុមារសូមថ្វាយបង្គំព្រះបាទាព្រះគោតមដ៏ចំរើនដោយ ត្បូង ទូលសួរការអាពាធតិចតួច សេចក្តីលំបាកតិចតួច សេចក្តីក្រោកងាយស្រួល កម្លាំងកាយ នឹងធម៌ជាគ្រឿងនៅសប្បាយ មួយទៀត ពោធិរាជកុមារឲ្យ ក្រាបទូលព្រះអង្គយ៉ាងនេះថា សូមព្រះគោតមដ៏ចំរើនព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ទទួលភត្ត របស់ពោធិរាជកុមារ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ព្រះសមណ- គោតមជាម្ចាស់ បានទទួលនិមន្តហើយ ។

[៦៣០] លុះព្រឹកឡើង ពោធិរាជកុមារក៏តាក់តែងខាទនីយភោជ- នីយាហារដ៏ឧត្តម ហើយឲ្យក្រាលកោកនទប្រាសាទ ដោយសំពត់ស ទាំងឡាយ ដរាបដល់កំផ្លៃជណ្តើរជាន់ក្រោមបំផុត ហើយត្រាស់ហៅ

សញ្ជិកាបុត្តំ មាណវំ អាមន្តេសិ ឯហិ ត្វំ សម្ម សញ្ជិកាបុត្ត យេន ភគវា តេនុបសង្កម ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចេហិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ ឯវំ ភោតិ ខោ សញ្ជិកាបុត្តោ មាណវោ ពោធិស្ស រាជកុមារស្ស បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។

(២៣៦) អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន ពោធិស្ស រាជកុមារស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ពោធិ រាជកុមារោ ពហិទ្វារកោដ្ឋកេ ឋិតោ ហោតិ ភគវន្តំ អាគមយមានោ ។ អទ្ទសា ខោ ពោធិ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ ទិស្វាន តតោ បច្ចុគ្គន្ត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បុរក្ខត្វា យេន កោកនុទោ តេនុបសង្កមិ ។ អថខោ ភគវា បច្ឆិមំ សោបាណកឡេវរំ និស្សាយ អដ្ឋាសិ ។ អថខោ ពោធិ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិរុហតុ ភន្តេ ភគវា ទុស្សានិ

សញ្ជិកាបុត្តមាណពមកថា ម្នាលសញ្ជិកាបុត្ត សំឡាញ់ អ្នកចូរមក អ្នកចូរទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលភត្តកាលដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។ សញ្ជិកាបុត្តមាណពទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ពោធិរាជកុមារថា ព្រះករុណាវិសេស ហើយក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំទូលភត្តកាល ដល់ព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ ភត្តក៏សម្រេចហើយ ។

[២៣៦] គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្លៀកស្បង់ទ្រង់បាត្រចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ទ្រង់ចូលដំណើរទៅកាន់និវេសនស្ថានរបស់ពោធិរាជកុមារ ។ សម័យនោះឯង ពោធិរាជកុមារឈរនៅខាងក្រៅក្លោងទ្វារ រង់ចាំព្រះមានព្រះភាគ ។ ពោធិរាជកុមារបានឃើញព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្តេចយាងមកអំពីចំងាយល្មម ។ លុះឃើញហើយក៏ក្រោកទៅទទួលក្នុងទីនោះ ហើយក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ និមន្តព្រះអង្គឲ្យស្តេចយាងទៅខាងមុខ ហើយចូលទៅកាន់កោកនុទប្រាសាទ ។ វេលានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ឈប់អាស្រ័យនៅត្រង់ជណ្តើរជាន់ខាងក្រោមបំផុត ។ លំដាប់នោះ ពោធិរាជកុមារក្រាបថ្វាយបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជាន់សំពត់

អក្កមតុ ភន្តេ ភគវា ទុស្សានិ យំ មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ ឯវំ វុត្តេ ភគវា តុណ្ហី អហោសិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។ បេ ។ តតិយម្បិ ខោ ពោធិ រាជកុមារោ ភគវន្តំ ឯតទវោច អក្កមតុ ភន្តេ ភគវា ទុស្សានិ អក្កមតុ ភន្តេ(១) សុគតោ ទុស្សានិ យំ មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ អថខោ ភគវា អាយស្មន្តំ អានន្ទំ អបលោកេសិ(២) ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ ពោធិំ រាជកុមារំ ឯតទវោច សំហរន្តុ រាជកុមារ ទុស្សានិ ន ភគវា ចេលបដិកំ អក្កមិស្សតិ បច្ឆិមំ ជនតំ តថាគតោ អនុកម្បតីតិ ។ អថខោ ពោធិ រាជកុមារោ ទុស្សានិ សំហរាបេត្វា ឧបរិ កោកនទេ បាសាទេ អាសនំ បញ្ញបេសិ ។ អថខោ ភគវា កោកនទំ បាសាទំ អភិរុហិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ ពោធិ រាជកុមារោ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន

១ គាំ អាលប៉ំ ឧ. ហោន្តេ ។ ទិស្សតិ ។ ២ ឧ. ម. អបលោកេសិ ។

ជាន់ឡើយ ។ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះសុគតទ្រង់ជាន់សំពត់ទាំងឡាយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្ដីសុខដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ អស់កាល ជាយូរអង្វែង ។ កាលពោធិរាជកុមារក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះហើយ ព្រះអង្គទ្រង់នៅស្ងៀម ។ ពោធិរាជកុមារក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ជាគំរប់ពីរដងផង ។ បេ ។ ជាគំរប់បីដងផងថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជាន់សំពត់ទាំងឡាយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះសុគតទ្រង់ស្ដេចយាងទៅជាន់សំពត់ទាំងឡាយ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្ដីសុខដល់ខ្ញុំព្រះអង្គ អស់កាលជាយូរអង្វែង ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បែរព្រះភក្ត្រ ទៅរកព្រះអានន្ទមានអាយុ ។ ព្រះអានន្ទមានអាយុក៏ពោលទៅពោធិរាជកុមារយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះរាជកុមារ សូមទ្រង់ការសំពត់ចេញ ព្រះមានព្រះភាគ ព្រះអង្គមិនទ្រង់ជាន់កម្រាលសំពត់ទេ ព្រោះតថាគតទ្រង់អនុគ្រោះដល់ប្រជុំជនជាខាងក្រោយ ។ គ្រានោះ ពោធិរាជកុមារទ្រង់ឲ្យការសំពត់ទាំងឡាយចេញ ហើយទ្រង់ឲ្យក្រាលអាសនៈខាងលើកោកនទប្រាសាទវិញ ។ ព្រះមានព្រះភាគស្ដេចយាងឡើងកាន់កោកនទប្រាសាទ ហើយគង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលស្រេចហើយព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ពោធិរាជកុមារបានអង្គាសនូវខាទនីយភោជនីយាហារ(ដ៏ឧត្ដម)

សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ ពោធឹ រាជកុមារំ ភគវា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(២៣៣) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ចេលបដិកា អក្កមិតព្វា យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៣៤) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ឥត្ថី អបគតគព្ភា ភិក្ខូ និមន្តេត្វា ទុស្សំ បញ្ញាបេត្វា ឯតទវោច អក្កមថ ភន្តេ ទុស្សន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន អក្កមន្តិ ។ អក្កមថ ភន្តេ ទុស្សំ មង្គលត្ថាយាតិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន អក្កមឹសុ ។ អថខោ សា ឥត្ថី ឧជ្ឈាយតិ ខិយ្យតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម អយ្យា

ដ៏ឆ្ងាញ់ពិសា ដោយព្រះហស្ថព្រះអង្គឯង ចំពោះព្រះភិក្ខុសង្ឃមាន ព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ព្រោះតែដល់ទ្រង់ហាមឃាត់ លុះ កំណត់ត្រឹមណា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះ ហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ ក៏គង់ក្នុងទីសមគួរ ។ លុះពោធិរាជកុមារគង់ក្នុង ទីសមគួរហើយ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងធម៌ ពន្យល់ឲ្យយល់ ឲ្យកាន់យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ហើយទ្រង់ក្រោក ចាកអាសនៈស្តេចចេញទៅ ។

(២៣៣) ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើ ធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងពេលនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំង ឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវជាន់កម្រាលសំពត់ទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៣៤) សម័យនោះឯង មានស្រីម្នាក់សម្រាលកូនរួចហើយ និមន្ត ភិក្ខុទាំងឡាយ ហើយក្រាលសំពត់និយាយយ៉ាងនេះថា បពិត្រលោក ទាំងឡាយដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយជាន់សំពត់ចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីរង្កៀសមិនហ៊ានជាន់ ។ ស្រីនោះនិយាយថា បពិត្រលោក ទាំងឡាយដ៏ចំរើន សូមលោកទាំងឡាយជាន់សំពត់ដើម្បីប្រយោជន៍ជា មង្គល ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏នៅតែរង្កៀសមិនហ៊ានជាន់សំពត់ (ទៀត) ។ លំដាប់នោះ ស្រីនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកម្ចាស់

មង្គលត្ថាយ យាចិយមានា ចេលបដិកំ ន អក្កមិស្សន្តិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្សា ឥត្ថិយា ឧជ្ឈាយន្តិយា ខិយ្យន្តិយា វិបាចេន្តិយា ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ គិហី ភិក្ខវេ មង្គលិកា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិហីនំ មង្គលត្ថាយ យាចិយមានេន ចេលបដិកំ អក្កមិតុន្តិ ។

[៦៣៥] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ធោតបាទកំ អក្កមិតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ធោតបាទកំ អក្កមិតុន្តិ ។

ទុតិយភាណវារំ ។

[៦៣៦] អថខោ ភគវា ភគ្គេសុ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។

ទាំងឡាយ កាលបើគេអង្វរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាមង្គល មិនសមបើនឹងមិនហ៊ានជាន់កម្រាលសំពត់សោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮស្រីនោះកំពុងពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (ពួក) គ្រហស្ថត្រូវការមង្គល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលគ្រហស្ថអង្វរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាមង្គល ជាន់កម្រាលសំពត់បាន ។

(៦៣៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយរង្កៀសនឹងជាន់កម្រាល សម្រាប់ភិក្ខុដែលមានជើងស្អាតហើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជាន់លើកម្រាល សម្រាប់ភិក្ខុដែលមានជើងស្អាតហើយ ។

ចប់ភាណវារៈ ជាគំរប់ពីរ ។

(៦៣៦) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងដែនភគ្គៈ គួរដល់គួរតាមស្រួល ហើយយាងទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងសាវត្ថី ទ្រង់ត្រាច់ចារិកទៅកាន់ចារិកដោយលំដាប់ ក៏បានដល់ក្រុងសាវត្ថីនោះ ។

ពុទ្ធោ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថ-
បិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា
ឃដកញ្ច កតកញ្ច សម្មជ្ជនិញ្ច អាទាយ យេន ភគវា
តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯក-
មន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគា-
រមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ ភគវា
ឃដកញ្ច កតកញ្ច សម្មជ្ជនិញ្ច យំ មម អស្ស
ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ បដិគ្គហេសិ ភគវា
ឃដកញ្ច សម្មជ្ជនិញ្ច ។ ន ភគវា កតកំ បដិគ្គហេ-
សិ ។ អថខោ ភគវា វិសាខំ មិគារមាតរំ ធម្មិយា
កថាយ សន្ទស្សេសិ សមាទបេសិ សមុត្តេជេសិ
សម្បហំសេសិ ។ អថខោ វិសាខា មិគារមាតា
ភគវតា ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សិតា សមាទបិតា
សមុត្តេជិតា សម្បហំសិតា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ
អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

ពុទ្ធ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិក-
សេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថី ។ គ្រានោះ នាងវិសាខាមិគារមាតា កាន់យក
ក្អមទឹក ទ្រនាប់សម្រាប់ដុសជើង មានទេសាស្លូតកកផ្លែល្អក(*) និងអំបោស
ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំ
ព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារ-
មាតា អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ
ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ ទទួលក្អម
ទ្រនាប់ដុសជើងនិងអំបោស ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខ
ដល់ខ្ញុំម្ចាស់អស់កាលជាអង្វែងទៅ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលក្អម
និងអំបោស ។ ព្រះអង្គមិនទ្រង់ទទួលទ្រនាប់ដុសជើងឡើយ ។ គ្រានោះ
ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងវិសាខាមិគារមាតា ឲ្យយល់ ឲ្យកាន់
យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថា ។ លំដាប់នោះ នាងវិសា-
ខាមិគារមាតា កាលដែលព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់ឲ្យយល់ ឲ្យកាន់
យក ឲ្យអាចហាន ឲ្យរីករាយ ដោយធម្មីកថាហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ
ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។

---

* ទ្រនាប់សម្រាប់ដុសជើងដែលគេធ្វើឲ្យមានពកកន្លួលខ្ពស់ៗ ឡើង មានអាការដូចគ្រាប់ល្ហុងដែលកន្លួលតូចៗ ឡើងចេញពីផ្ទៃ ។

[២៣៧] អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មកសពីជនិំ ។ ន ច ភិក្ខវេ ចាមរីពីជនី បរិភុញ្ជិតព្វា យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិស្សោ ពីជនិយោ វាកមយំ ឧសីរមយំ មោរបិញ្ឆមយន្តិ ។

[២៣៨] អថខោ វិសាខា មិគារមាតា វិធូបនញ្ច តាលវណ្ដញ្ច អាទាយ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ វិសាខា មិគារមាតា ភគវន្តំ ឯតទវោច បដិគ្គណ្ហាតុ មេ ភន្តេ ភគវា វិធូបនញ្ច តាលវណ្ដញ្ច យំ មម អស្ស ទីឃរត្តំ ហិតាយ សុខាយាតិ ។ បដិគ្គហេសិ ភគវា វិធូបនញ្ច តាលវណ្ដញ្ច ។

[២៣៧] ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវផ្លិតផាត់មូស ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ប្រដាប់សម្រាប់ផ្លុំដើម្បីបានខ្យល់ធ្វើអំពីរោមកន្ទុយឈ្លូក(១)ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រដាប់សម្រាប់ផ្លុំដើម ៣ យ៉ាង គឺ ធ្វើអំពីសំបកឈើ ១ ធ្វើអំពីឫសស្មៅ ១ ធ្វើអំពីរោមកន្ទុយក្ងោក ១ ។

[២៣៨] គ្រាខាងក្រោយ នាងវិសាខាមិគារមាតា នាំយកផ្លិត ៤ ជ្រុង និងផ្លិតមូល(២) ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ លុះនាងវិសាខាមិគារមាតាអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទទួលយកផ្លិត ៤ ជ្រុង និងផ្លិតមូល (ស្លឹកត្នោត) ដើម្បីជាប្រយោជន៍ ដើម្បីសេចក្តីសុខដល់ខ្ញុំម្ចាស់ អស់កាលជាអង្វែង ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលយកផ្លិត ៤ ជ្រុង និងផ្លិតមូល (ស្លឹកត្នោត) រួចហើយ ។

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ជាវត្ថុប្រណីត ព្រោះប្រដាប់សម្រាប់ផ្លុំដើមនោះប្រកបដោយតម្លៃច្រើន អស់បច្ច័យច្រើន ។ ២ អដ្ឋកថាពន្យល់ថា ផ្លិតមូលគេធ្វើអំពីស្លឹកត្នោតជាដើម ។

អថខោ ភគវា វិសាខំ មិគារមាតរំ ធម្មិយា កថាយ សន្ទស្សេសិ ។ បេ ។ ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

[២៣៩] អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វីជនិញ្ច តាលវណ្ដកញ្ចាតិ ។

[២៤០] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស មកសវីជនី ឧប្បន្នា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មកសវីជនិន្តិ ។ ចាមរីវីជនី ឧប្បន្នា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ចាមរីវីជនី ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិស្សោ វីជនិយោ វាកមយំ ឧសីរមយំ មោរបិញ្ឆមយន្តិ ។

ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់នាងវិសាខាមិគារមាតា ឲ្យយល់ (ប្រយោជន៍) ដោយធម្មីកថា ។ បេ ។ ទើបទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ចៀសចេញទៅ ។

(២៣៩) គ្រានោះ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្លិតផង ព្រមទាំងផ្លិតមូល (ស្លឹកត្នោត) ។

(២៤០) សម័យនោះឯង ផ្លិតសម្រាប់បក់មូស កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្លិតសម្រាប់បក់មូស ។ (សម័យតពីក្រោយមក) ផ្លិតដែលគេធ្វើដោយរោមចាមរីកើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ផ្លិតដែលគេធ្វើដោយរោមចាមរីទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផ្លិត ៣ យ៉ាង គឺ ផ្លិតដែលគេធ្វើដោយសំបកឈើ ១ ផ្លិតដែលគេធ្វើដោយស្បូវភ្លាំង ១ ផ្លិតដែលគេធ្វើដោយរោមកន្ទុយក្ងោក ១ ។

(៦៤១) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ឆត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឆត្តន្តិ ។

(៦៤២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឆត្តប្បគ្គហិតា[១] អាហិណ្ឌន្តិ ។ តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ឧបាសកោ សម្ពហុលេហិ អាជីវកសាវកេហិ សទ្ធឹ ឧយ្យានំ អគមាសិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ តេ អាជីវកសាវកា ឆព្វគ្គិយេ ភិក្ខូ ទូរតោវ ឆត្តប្បគ្គហិតេ អាគច្ឆន្តេ ទិស្វាន តំ ឧបាសកំ ឯតទវោចុំ ឯតេ ខោ អយ្យ តុម្ហាកំ ភទន្តា ឆត្តប្បគ្គហិតា អាគច្ឆន្តិ សេយ្យថាបិ គណកមហាមត្តាតិ ។ ន អយ្យោ ឯតេ ភិក្ខូ បរិព្វាជកាតិ ។ ភិក្ខូ ន ភិក្ខូតិ អព្ភុតំ អកំសុ ។ អថ ខោ សោ ឧបាសកោ ឧបគតោ[២] សញ្ជានិត្វា ឧជ្ឈាយតិ ខិយ្យតិ វិបាចេតិ កថញ្ហិ នាម ភទន្តា ឆត្តប្បគ្គហិតា អាហិណ្ឌិស្សន្តីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តស្ស ឧបាសកស្ស

១ ឧ. ម. ឆត្តំ បគ្គហេត្វា ។ ២ ឧ. ម. ឧបគតេ ។

(៦៤១) សម័យនោះឯង ឆត្រកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រ ។

(៦៤២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុកាន់ឆត្រដើរទៅ ។ សម័យនោះឯង មានឧបាសកម្នាក់ដើរទៅកាន់ឧទ្យាន ជាមួយនឹងពួកសាវ័ករបស់អាជីវកជាច្រើននាក់ ។ សាវ័ករបស់អាជីវកទាំងឡាយនោះ បានឃើញពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុកាន់ឆត្រដើរមកអំពីចម្ងាយឯណោះ ។ លុះឃើញហើយក៏និយាយនឹងឧបាសកនោះយ៉ាងនេះថា លោកទាំងឡាយនេះជាភិក្ខុរបស់អ្នក លោកកាន់ឆត្រដើរមក ដូចជាពួកមហាមាត្យគ្រូគណក ។ ឧបាសកនោះក៏តបថា លោកទាំងឡាយនេះមិនមែនជាភិក្ខុទេ គឺជាបរិព្វាជក ។ ពួកសាវ័កអាជីវកនឹងឧបាសក ក៏ទាស់គ្នាដោយពាក្យថា ភិក្ខុ (ឬ) មិនមែនជាភិក្ខុ ។ ទើបឧបាសកនោះដើរចូលទៅជិតមើលស្គាល់ច្បាស់ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ហេតុអ្វីក៏លោកម្ចាស់ទាំងនេះ កាន់ឆត្រដើរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮឧបាសកនោះ

ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ។ បេ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ឆត្តំ ធារេតព្ពំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៦៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ តស្ស វិនា ឆត្តំ[១] ផាសុ ន[២] ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ឆត្តន្តិ ។

(៦៦៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ គិលានស្សេវ ភគវតា ឆត្តំ អនុញ្ញាតំ នោ អគិលានស្សាតិ អារាមេ អារាមូបចារេ ឆត្តំ ធារេតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អគិលានេនបិ[៣] ភិក្ខុនា[៤] អារាមេ អារាមូបចារេ ឆត្តំ ធារេតុន្តិ ។

---

១ ម. ឆត្តេន ។ ២ ម. ន ផាសុ ។ ៣ ម. គិលានេនបិ អគិលានេនបិ ។
៤ ម. ឆត្តកេសុ ភិក្ខុនាតិ ន ទិស្សតិ ។

ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ដូច្នោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (សេចក្ដីនោះ) ពិតមែនឬ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់បន្ទោស រួចហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ឆត្រទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៦៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបទៀតមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនោះ បើគ្មានឆត្រ មិនបានសេចក្ដីសប្បាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆត្រដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

(៦៦៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយដឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតឆត្រដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺតែម្យ៉ាង មិនបានទ្រង់អនុញ្ញាតដល់ភិក្ខុគ្មានជម្ងឺទេ ហើយក៏ខ្លៀសនឹងកាន់ឆត្រក្នុងអារាម ទីឧបចារនៃអារាម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុមិនមានជម្ងឺកាន់ឆត្រក្នុងអារាម ទីឧបចារនៃអារាមបាន ។

[៤៤៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ សិក្កាយ បត្តំ ឧឌ្ឌិត្វា(១) ទណ្ឌេ អាលគ្គេត្វា វិកាលេ អញ្ញតរេន គាមទ្វារេន អតិក្កមតិ ។ មនុស្សា ឯសយ្យា(២) ចោរោ គច្ឆតិ អសិ ស្ស វិជ្ជោតលតីតិ អនុពន្ធិត្វា គហេត្វា សញ្ជានិត្វា មុញ្ចិំសុ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ ទណ្ឌសិក្កំ ធារេសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ ទណ្ឌសិក្កំ ធារេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ទណ្ឌសិក្កា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៤៤៦] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ន សក្កោតិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសម្មុតឹ ទាតុំ ។

---
១ ម. ឧឌ្ឌិត្វា ។ ២ ម. ឯសាយ្យោ ។

[៤៤៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប ព្យួរបាត្រក្នុងសាកម្រែក ហើយពាក់លើឈើច្រត់ ដើរទៅតាមទ្វារស្រុកមួយ ក្នុងវេលាវិកាល ។ មនុស្សទាំងឡាយតាំងនិយាយថា បពិត្រអ្នកម្ចាស់ទាំងឡាយ បុរសនេះជាចោរដើរទៅ ដាវរបស់វា (មានមុខ) ភ្លឺស្វាង ហើយក៏ដេញតាមចាប់ លុះចាប់បានហើយ ស្គាល់ថា (ជាភិក្ខុ) ក៏លែងទៅវិញ ។ ទើបភិក្ខុនោះទៅកាន់អារាម ក្រាបសេចក្តីនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោ អ្នកប្រើប្រាស់ឈើច្រត់ពាក់សាកម្រែកមែនឬ ។ ភិក្ខុនោះក្រាបថា មែនអាវុសោ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុមិនសមបើនឹងប្រើប្រាស់ឈើច្រត់ពាក់សាកម្រែកសោះ ។ ទើបភិក្ខុទាំងអម្បាលនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់បន្ទោស ហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ឈើច្រត់ពាក់សាកម្រែកទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៤៤៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ហើយមិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យទណ្ឌសម្មតិដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

(៤៤៧) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តេន គិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ គិលានោ ន សក្កោមិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ ទណ្ឌសម្មុតឹ យាចាមិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។

(៤៤៨) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ សោ សង្ឃំ ទណ្ឌសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ សោ សង្ឃំ ទណ្ឌសម្មុតឹ យាចតិ ។

(៤៤៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុឈឺនោះ ត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទារបស់ភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ បើវៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំសូមទណ្ឌសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។

(៤៤៨) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលត្រូវផ្ទៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ វៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន ភិក្ខុនោះមកសូមទណ្ឌសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យទណ្ឌសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ វៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមកបាន ភិក្ខុនោះមកសូមទណ្ឌសម្មតិនឹងសង្ឃ ។

សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសម្មុតិយា ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសម្មុតិ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៦៤៩] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ន សក្កោតិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ សិក្កាសម្មុតឹ ទាតុំ ។

[៦៥០] ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តេន គិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ គិលានោ ន សក្កោមិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ សិក្កាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។

សង្ឃឲ្យទណ្ឌសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យទណ្ឌសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យទណ្ឌសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ការឲ្យនោះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៤៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ តែវៀរលែងសាទ្រែកចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកបាត្រទៅបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យសង្ឃឲ្យសិក្កាសម្មតិដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។

(៦៥០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាងថ្វាយបង្គំបាទារបស់ភិក្ខុចាស់ៗទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ បើវៀរលែងសាទ្រែកចេញ ក៏មិនអាចនាំយកបាត្រទៅបាន បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន (ឥឡូវនេះ) ខ្ញុំមកសូមសិក្កាសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរផង គប្បីសូមជាគំរប់បីផង ។

[៤៩១] ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោ សង្ឃំ សិក្កាសម្មុតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សិក្កាសម្មុតឹ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោ សង្ឃំ សិក្កាសម្មុតឹ យាចតិ ។ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សិក្កាសម្មុតឹ ទេតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សិក្កាសម្មុតិយា ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សិក្កាសម្មុតិ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៤៩១] ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល គប្បីផ្តៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែវៀរលែងសាទ្រែកចេញ ក៏មិនអាចនាំយកបាត្រទៅបាន (ដូច្នេះ) ភិក្ខុនោះមកសូមសិក្កាសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យសិក្កាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ តែវៀរលែងសាទ្រែកចេញ ក៏មិនអាចនាំយកបាត្រទៅបាន (ដូច្នេះ) ភិក្ខុនោះមកសូមសិក្កាសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃក៏ឲ្យសិក្កាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការឲ្យសិក្កាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យសិក្កាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ការឲ្យនោះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៤៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ន សក្កោតិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ ន សក្កោតិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស ភិក្ខុនោ ទណ្ឌសិក្កាសម្មុតឹ ទាតុំ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វា ។ តេន គិលានេន ភិក្ខុនា សង្ឃំ ឧបសង្កមិត្វា ឯកំសំ ឧត្តរាសង្គំ ករិត្វា វុឌ្ឍានំ ភិក្ខូនំ បាទេ វន្ទិត្វា ឧក្កុដិកំ និសីទិត្វា អញ្ជលឹ បគ្គហេត្វា ឯវមស្ស វចនីយោ អហំ ភន្តេ គិលានោ ន សក្កោមិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ ន សក្កោមិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោហំ ភន្តេ សង្ឃំ ទណ្ឌសិក្កាសម្មុតឹ យាចាមីតិ ។ ទុតិយម្បិ យាចិតព្វា តតិយម្បិ យាចិតព្វា ។

(៦៤៧) ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា ទណ្ឌេន អាហិណ្ឌិតុំ ន សក្កោតិ វិនា សិក្កាយ បត្តំ បរិហរិតុំ សោ សង្ឃំ

(៦៤៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក ដើរវៀរលែងសាឡ្រែងចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកបាត្រទៅបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសង្ឃឲ្យទណ្ឌសិក្កាសម្មតិ ដល់ភិក្ខុមានជម្ងឺ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ ភិក្ខុដែលមានជម្ងឺនោះត្រូវចូលទៅរកសង្ឃ ហើយធ្វើឧត្តរាសង្គៈឆៀងស្មាម្ខាង ថ្វាយបង្គំបាទានៃភិក្ខុចាស់ទាំងឡាយ ហើយអង្គុយច្រហោងផ្គងអញ្ជលីពោលពាក្យយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក តែវៀរលែងសាឡ្រែងចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកបាត្រទៅបាន បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន ខ្ញុំនោះសូមទណ្ឌសិក្កាសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ ភិក្ខុនោះគប្បីសូមជាគំរប់ពីរដងផង គប្បីសូមជាគំរប់បីដងផង ។

(៦៤៧) ភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល គប្បីប្រកាសឲ្យសង្ឃដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះៗមានជម្ងឺ តែវៀរលែងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក វៀរលែងតែសាឡ្រែងចេញ ក៏មិនអាចនឹងនាំយកបាត្រទៅបាន (ដូច្នេះ) ភិក្ខុនោះមក

ឧណ្ហសិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។ យទិ សង្ឃស្ស បត្ត-
កល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសិក្ខាសម្មតឹ
ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
អយំ ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ គិលានោ ន សក្កោតិ វិនា
ឧណ្ហេន អាហរិតុំ ន សក្កោតិ វិនា សិក្ខាយ បត្តំ
បរិហរិតុំ ។ សោ សង្ឃំ ឧណ្ហសិក្ខាសម្មតឹ យាចតិ ។
សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសិក្ខាសម្មតឹ ទេតិ ។
យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ឧណ្ហ-
សិក្ខាសម្មតិយា ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខ-
មតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នា សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស
ភិក្ខុនោ ឧណ្ហសិក្ខាសម្មតិ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា
តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៦៥៤] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ
ភិក្ខុ ភេទដ្ឋកោ អហោសិ(១) ។ សោ ភេទដ្ឋិកា
ភេទដ្ឋិកា(២) អជ្ឈោហរតិ ។ ភិក្ខូ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ
វិបាចេន្តិ វិកាលភោជនំ(៣) ភិក្ខុ ភោជេតិ កុក្កុច្ចាយតិ ។

១ ម. ម. ភេទដ្ឋកោ ហោតិ ។ ២ ម. ម. ភេទដ្ឋិកា ភេទដ្ឋិកា ។ ៣ ម. វិកាលេ យំ ។

សូមឲ្យឧណ្ហសិក្ខាសម្មតិនឹងសង្ឃ ។ បើកម្មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ
សង្ឃគប្បីឲ្យឧណ្ហសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រ
ព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ភិក្ខុឈ្មោះនេះនេះមានជម្ងឺ រំពៀរ
វែងនឹងឈើច្រត់ចេញ ក៏មិនអាចនឹងដើរទៅមក បើវៀរលែងសាច់ព្រែកចេញក៏
មិនអាចនឹងនាំយកភាជនៈទៅបាន (ចុះឡើង) ភិក្ខុនោះមកសូមឲ្យឧណ្ហសិក្ខា-
សម្មតិនឹងសង្ឃ ។ សង្ឃឲ្យឧណ្ហសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ។ ការ
ឲ្យឧណ្ហសិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា
លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គ
ណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវពោលឡើង ។ សង្ឃបានឲ្យឧណ្ហ-
សិក្ខាសម្មតិដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះហើយ ការឲ្យនោះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះ
ហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយ
អាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

[៦៥៤] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបទំពារគៀងជាប្រក្រតី ។
ភិក្ខុនោះទំពារគៀង ។ ហើយលេបចូលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយតិះដៀល
ទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុនេះឆាន់ភោជនក្នុងវេលាវិកាល ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឯសោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ អចិរំ តោយោធិយា ចុតោ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កេមដ្ឋកស្ស កេមដ្ឋំ ន ច ភិក្ខវេ ពហិមុខទ្វារំ នីហរិត្វា អជ្ឈោហរិតព្វំ យោ អជ្ឈោហរេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។

(៨៤៨) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស បូគស្ស សង្ឃភត្តំ ហោតិ ។ ភត្តគ្គេ ពហូ សិត្ថានិ បរិកិរិំសុ(១) ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ឱទនេ ទិយ្យមានេ ន សក្កច្ចំ បដិគ្គហេស្សន្តិ ឯកមេកំ សិត្ថំ កម្មសតេន និដ្ឋាយតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខិយ្យន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យំ ទិយ្យមានំ បតតិ តំ សាមំ គហេត្វា បរិភុញ្ជិតុំ តំ កិស្ស ហេតុ(២) បរិច្ចត្តំ តំ ភិក្ខវេ ទាយកេហីតិ ។

១ ឱ. ម. បរិកិរិយិំសុ ។ ២ អយំ បទបាឋោ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនេះមិនបែកច្យុតចាកពីកំណើតនៃនេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចំពោះរៀនដល់ភិក្ខុអ្នកចំពោះរៀនជាប្រក្រតី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ប៉ុន្តែភិក្ខុកុំនាំអាហារចេញមកខាងក្រៅទ្វារមាត់ហើយលេបចូលទៅវិញ បើភិក្ខុណាលេបចូលទៅវិញ ឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ (ស៊ីតែតិចបន្តិចទេ) ។

(៨៤៨) សម័យនោះឯង មានសង្ឃភត្តរបស់ប្រជុំជន ១ ពួក ។ គ្រាប់បាយដ៏ច្រើនក៏ជ្រុះរាយរាយក្នុងរោងភត្ត ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ កាលបើគេកំពុងប្រគេនបាយ មិនសុខចិត្តទទួលដោយសេចក្តីគោរពសោះ ធម្មតាគ្រាប់បាយមួយគ្រាប់ៗ រមែងបានការងារច្រើនរយសម្រេចចុះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ (ដូច្នេះ) ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រាប់បាយណា ដែលគេកំពុងឲ្យហើយធ្លាក់ចុះ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរើសគ្រាប់បាយនោះខ្លួនឯង ហើយឆាន់ចុះ ព្រោះហេតុអ្វី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះថាគ្រាប់បាយនោះ ទាយកទាំងឡាយ បានលះបង់ស្រេចហើយ ។

(៤៩៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ទីឃេហិ នខេហិ បិណ្ឌាយ ចរតិ ។ អញ្ញតរា ឥត្ថី បស្សិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោច ឯហិ ភន្តេ មេថុនំ ធម្មំ បដិសេវាតិ ។ អលំ ភគិនិ នេតំ កប្បតីតិ ។ សចេ ខោ ត្វំ ភន្តេ ន បដិសេវិស្សសិ ឥទានាហំ អត្តនោ នខេហិ គត្តានិ វិលិខិត្វា កុប្បំ ករិស្សាមិ អយំ មំ ភិក្ខុ វិប្បករោតីតិ ។ បជានាហិ(១) ត្វំ ភគិនីតិ ។ អថខោ សា ឥត្ថី អត្តនោ នខេហិ គត្តានិ វិលិខិត្វា កុប្បំ អកាសិ អយំ មំ ភិក្ខុ វិប្បករោតីតិ ។ មនុស្សា ឧបធាវិត្វា តំ ភិក្ខុំ អគ្គហេសុំ ។ អទ្ទសំសុ ខោ តេ មនុស្សា តស្សា ឥត្ថិយា នខេ ឆវឹ លោហិតំ ទិស្វា ឥមិស្សាយេវ ឥត្ថិយា ឥទំ កម្មំ អការកោ ភិក្ខូតិ តំ ភិក្ខុំ មុញ្ចឹសុ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ ទីឃេ នខេ ធារេសីតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ភិក្ខុ

១ ម. បជានាមិ ។

(៤៩៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូប មានក្រចកវែងដើរទៅបិណ្ឌបាត ។ ស្រីម្នាក់ឃើញហើយនិយាយនឹងភិក្ខុនោះដូច្នេះថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន សូមលោកម្ចាស់និមន្តមកសេពមេថុនធម្ម (នឹងខ្ញុំចុះ) ។ ភិក្ខុនោះឆ្លើយថា នែប្អូនស្រី កុំឡើយ ការនុ៎ះមិនគួរទេ ។ ស្រីនោះនិយាយទៀតថា បពិត្រលោកដ៏ចំរើន បើលោកម្ចាស់មិនសេពទេ ខ្ញុំនឹងយកក្រចកខ្វារកាយក្រចករបស់ខ្លួន ហើយនឹងស្រែកឲ្យគេថា ភិក្ខុនេះធ្វើវិប្បការនឹងខ្ញុំ ។ ភិក្ខុនោះក៏ពោលថា ប្អូនស្រី ចូរនាងដឹងចុះ ។ ទើបស្រីនោះខ្វារក្រញាំកាយដោយក្រចករបស់ខ្លួន ហើយស្រែកថា ភិក្ខុនេះធ្វើវិប្បការនឹងខ្ញុំ ។ មនុស្សទាំងឡាយក៏ស្ទុះទៅចាប់ភិក្ខុនោះ ។ មនុស្សទាំងអម្បាលនោះ បានឃើញស្បែកនិងឈាមក្នុងក្រចកស្រីនោះ លុះឃើញហើយក៏ដឹងថា ភិក្ខុនេះមិនបានធ្វើកម្មនេះដល់ស្រីនេះទេ ហើយក៏លែងភិក្ខុនោះទៅ ។ ទើបភិក្ខុនោះទៅកាន់អារាម ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរថា ម្នាលលោកមានអាយុ ចុះលោកទុកក្រចកវែងឬ ។ ភិក្ខុនោះប្រាប់ថា ពិតមែន ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ពួកភិក្ខុនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ភិក្ខុមិនសមបើ

ទីឃេ នខេ ធារេន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទីឃា នខា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៨៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នខេនបិ នខំ ឆិន្ទន្តិ ។ មុខេនបិ នខំ ឆិន្ទន្តិ ។ កុឌ្ឌេបិ ឃំសន្តិ ។ អង្គុលិយោ ទុក្ខា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នខច្ឆេទនន្តិ ។ សលោហិតំ នខំ ឆិន្ទន្តិ ។ អង្គុលិយោ ទុក្ខា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មំសប្បមាណេន នខំ ឆិន្ទិតុន្តិ ។

(៦៨៤) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វីសតិមដ្ឋំ(១) ការាបេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ វីសតិមដ្ឋំ ការាបេតព្វំ យោ ការាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មលមត្តំ អបកឌ្ឍិតុន្តិ ។

១ ម. វីសតិមដ្ឋំ ។

ទំនុកក្រចកវែងៗសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុកក្រចកវែងទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៨៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយកាត់ក្រចកដោយក្រចកខ្លះ ។ កាត់ក្រចកដោយមាត់ខ្លះ ។ ត្រដុសក្រចកនឹងជញ្ជាំងខ្លះ ។ ម្រាមដៃទាំងឡាយក៏ឈឺចាប់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យកន្ត្រៃក្រចក ។ ភិក្ខុទាំងនោះកាត់ក្រចកត្រាតែដល់ឈាម ។ ម្រាមដៃទាំងឡាយក៏ឈឺចាប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាត់ក្រចកត្រឹមខ្នែងសាច់ ។

(៦៨៤) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេខាត់ក្រចកទាំង ២០ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេខាត់ក្រចកទាំង ២០ ទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេខាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុគ្រាន់តែជម្រះក្អែលប៉ុណ្ណោះ ។

(៦៨៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ កេសា ទីឃា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ឧស្សហន្តិ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខូ អញ្ញមញ្ញំ កេសេ ឱរោបេតុន្តិ ។ ឧស្សហន្តិ ភគវាតិ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ។បេ។ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុរំ ខុរសិលំ ខុរសិបាដិកំ នមតកំ សព្វំ ខុរភណ្ឌន្តិ ។

(៦៩០) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ មស្សុំ កប្បាបេន្តិ ។ មស្សុំ វឌ្ឍាបេន្តិ ។ គោលោមិកំ ការាបេន្តិ ។ ចតុរស្សកំ ការាបេន្តិ ។ បរិមុខំ ការាបេន្តិ ។ អឌ្ឍុរកំ ការាបេន្តិ ។ ទាឋិកំ ឋបេន្តិ ។ សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។

(៦៨៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមានសក់វែង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នែភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុទាំងឡាយអាចនឹងកោរសក់គ្នានៅវិញទៅមកបានឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ អាចនឹងកោរបាន ។ គ្រានោះឯង ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកអនុញ្ញាតថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាំបិតកោរ ថ្មសំលៀងកាំបិតកោរ ស្រោមកាំបិតកោរ គ្រឿងស្អាប់ដែលធ្វើដោយរោមចៀម និងគ្រឿងប្រដាប់កាំបិតកោរទាំងពួង ។

(៦៩០) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេកាត់ពុកមាត់ (ដោយកន្ត្រៃ)ខ្លះ ។ ទុកពុកមាត់ (ឲ្យវែង)ខ្លះ ។ ឲ្យគេធ្វើពុកចង្កាឲ្យវែងដូចជាពុកចង្កាពពែខ្លះ ។ ឲ្យគេធ្វើពុកមាត់ជា ៤ ជ្រុងខ្លះ ។ ប្រមូលផ្តុំរោមត្រង់ទ្រូងខ្លះ ។ ទុកផ្នួររោមត្រង់ពោះខ្លះ ។ ទុកពុកមាត់ឲ្យដូចជាចង្កូមខ្លះ ។ ឲ្យគេដករោមក្នុងទីចង្អៀតខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀលបន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។

ន ភិក្ខវេ មស្សុ កប្បាបេតព្វំ ន មស្សុ វឌ្ឍាបេតព្វំ ន គោលោមិកំ ការាបេតព្វំ ន ចតុរស្សកំ ការាបេតព្វំ ន បរិមុខំ ការាបេតព្វំ ន អឌ្ឍុរកំ ការាបេតព្វំ ន ទាឋិកា ឋបេតព្វា ន សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេតព្វំ យោ សំហរាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៦១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ សម្ពាធេ វណោ ហោតិ ។ ភេសជ្ជំ ន សណ្ឋាតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្បច្ចយា សម្ពាធេ លោមំ សំហរាបេតុន្តិ ។

(២៦២) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កត្តរិកាយ កេសេ ឆេទាបេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ កត្តរិកាយ កេសា ឆេទាបេតព្វា យោ ឆេទាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេកាត់ពុកមាត់ (ដោយកាំបិត) មិនត្រូវទុកពុកមាត់ឲ្យវែង មិនត្រូវឲ្យគេធ្វើពុកចង្កាឲ្យវែង (ដូចជាពុកចង្កាពពែ) មិនត្រូវឲ្យគេធ្វើពុកមាត់ ៤ ជ្រុង មិនត្រូវប្រមូលផ្តុំរោមត្រង់ទ្រូង មិនត្រូវទុកផ្នែករោមត្រង់ពោះ មិនត្រូវទុកពុកមាត់ឲ្យដូចជាចង្កូម មិនត្រូវឲ្យគេដកលោមក្នុងទីចង្អៀត ភិក្ខុណាឲ្យគេដក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៦១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបកើតដំបៅក្នុងទីចង្អៀត ។ លាបថ្នាំមិនជាប់ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ) មានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យគេដកលោមក្នុងទីចង្អៀតបាន ។

(២៦២) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើគេឲ្យកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃទេ ។ ភិក្ខុណាឲ្យគេកាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៦៣) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ សីសេ វណោ ហោតិ ។ ន សក្កោតិ ខុរេន កេសេ ឱហារាបេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្បច្ចយា កត្តរិកាយ កេសេ ឆេទាបេតុន្តិ ។

(៦៦៤) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ទីឃានិ នាសិកាលោមានិ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ បិសាចិល្លិកាតិ. ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ទីឃំ នាសិកាលោមំ ធារេតព្វំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៦៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សក្ខរិកាយបិ មធុសិត្ថកេនបិ នាសិកាលោមំ គាហាបេន្តិ ។ នាសិកា ទុក្ខា ហោន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សណ្ឌាសន្តិ ។

(៦៦៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបកើតដំបៅត្រង់ក្បាល ។ ភិក្ខុនោះមិនអាចនឹងកោរសក់ដោយកាំបិតកោរបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ (បើ)មានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យគេកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃបាន ។

(៦៦៤) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទុករោមច្រមុះវែងៗ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចបិសាច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទុករោមច្រមុះឲ្យវែងទេ ភិក្ខុណាទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៦៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យគេដករោមច្រមុះ ដោយចុងក្រួសខ្លះ ដោយក្រមួនឃ្មុំខ្លះ ។ ច្រមុះក៏ឈឺចាប់ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសណ្ដាស ។

(៦៦៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ បលិតំ គាហាបេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ បលិតំ គាហាបេតព្វំ យោ គាហាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៦៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កណ្ណគូថកេហិ កណ្ណា ថកិតា ហោន្តិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កណ្ណមលហរណិន្តិ ។

(៦៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចា កណ្ណមលហរណិយោ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា កណ្ណមលហរណិយោ ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

(៦៦៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេដកសក់ស្កូវ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេដកសក់ស្កូវទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេដក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៦៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមានត្រចៀកថ្លង់ ដោយអាចម៍ត្រចៀក ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតចង្អៀលអាចម៍ត្រចៀក ។

(៦៦៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់ចង្អៀលអាចម៍ត្រចៀកខ្ពស់ទាប (មិនសមរម្យ) គឺធ្វើដោយមាសខ្លះ ដោយប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ចង្អៀលអាចម៍ត្រចៀកខ្ពស់ទាប (មិនសមរម្យ) ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

(១)
កណ្ណកបលិហារណីយេកំ អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុមយំ កដ្ឋមយំ ជតុមយំ ផលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយន្តិ ។

(៦២៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ លោហភណ្ឌំ កំសភណ្ឌំ សន្និចយំ ករោន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា លោហភណ្ឌំ កំសភណ្ឌំ សន្និចយំ ករិស្សន្តិ សេយ្យថាបិ កំសបត្ថរិកាតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ លោហភណ្ឌំ កំសភណ្ឌំ សន្និចយោ កាតព្វោ យោ ករេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៣០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អញ្ជនិម្បិ អញ្ជនិសលាកម្បិ កណ្ណកបលិហារណិម្បិ ពន្ធនមត្តំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អញ្ជនិំ អញ្ជនិសលាកំ កណ្ណកបលិហារណិំ ពន្ធនមត្តន្តិ ។

១ ម. ម. ... កណ្ណមលហរណិយោតិ បាឋោ ទិស្សតិ ។

តថាគតអនុញ្ញាតបន្ទោលកាចម៍ត្រចៀក ដែលធ្វើអំពីឆ្អឹង ភ្លុក ស្នែង បបុស ឫស្សី ឈើ ជ័រឈើ ផ្លែឈើ លោហជាតិ ស្នូលខ្យង ។

(៦២៩) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុសន្សំទុកដាក់គ្រឿងលោហជាតិ និងសំរិទ្ធជាច្រើន ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់វិហារៈចារិក ឃើញហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើពួកសមណសក្យបុត្តិយ៍ សន្សំទុកដាក់គ្រឿងលោហជាតិនិងគ្រឿងសំរិទ្ធដូចពួកអ្នកជំនួញសំរិទ្ធនោះ ។ល។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ល។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវសន្សំទុកដាក់គ្រឿងលោហជាតិនិងសំរិទ្ធទេ ភិក្ខុណាសន្សំទុកដាក់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៣០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុរង្កៀសមិនកិច្ចសង្ស័យបើគ្រាន់តែចង ប្រដាប់ផាត់ថ្នាំភ្នែក (ដបថ្នាំ) ចង្កឹះផាត់ថ្នាំភ្នែក បន្ទោលកាចម៍ត្រចៀកខ្វះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ល។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតត្រឹមតែការចងប្រដាប់ផាត់ថ្នាំភ្នែក ចង្កឹះផាត់ថ្នាំភ្នែក បន្ទោលកាចម៍ត្រចៀកបាន ។

[៦៧១] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សង្ឃាដិបល្លត្ថិកាយ និសីទន្តិ ។ សង្ឃាដិយា បត្តា លុជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សង្ឃាដិបល្លត្ថិកាយ និសីទិតព្វំ យោ និសីទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦៧២] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ គិលានោ ហោតិ ។ តស្ស វិនា អាយោគា(១) ន ផាសុ ហោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាយោគន្តិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ អាយោគោ វេធិតព្វោតិ(២) ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តន្តកំ វេមកំ វដំ សលាកំ សព្វំ តន្តភណ្ឌកន្តិ ។

[៦៧៣] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ អកាយពន្ធនោ គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ តស្ស រថិយាយ អន្តរវាសកោ បរិបតិ ។

១ ឱ. ម. អាយោគេន ។ ២ ឱ. ប. កាតព្វោតិ ។

[៦៧១] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ដោយសង្ឃាដិ ។ ផ្ទាំងសង្ឃាដិក៏ចាស់ទ្រុឌទ្រោម ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវអង្គុយត្របោមក្បាលជង្គង់ដោយសង្ឃាដិទេ ភិក្ខុណាអង្គុយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦៧២] សម័យនោះឯង ភិក្ខុ ១ រូបមានជម្ងឺ ។ ភិក្ខុនោះវៀរលែងសំពត់អាយោគចេញ ក៏មិនបានសេចក្ដីសប្បាយកាយ ។ បេ ។ ទើបពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសំពត់អាយោគ ។ ទើបភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា សំពត់អាយោគយើងគប្បីធ្វើដូចម្ដេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកញ្ចាម្ង ក្រញាំឈើ ខ្សែស្រឡាយ៉ែន ចន្លាស់ និងគ្រឿងតម្បាញទាំងអស់ ។

[៦៧៣] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបមិនមានវត្ថពន្ធ ចូលទៅបិណ្ឌបាតក្នុងស្រុក ។ ស្បង់របស់ភិក្ខុនោះរបូតចុះក្នុងច្រកផ្លូវ ។

មនុស្សា បស្សិត្វា(១) ឧក្កុដ្ឋិមកំសុ ។ សោ ភិក្ខុ មង្កុ អហោសិ ។ អថខោ សោ ភិក្ខុ អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អកាយពន្ធនេន គាមោ បវិសិតព្វោ យោ បវិសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កាយពន្ធនន្តិ ។

(២៧៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចានិ កាយពន្ធនានិ ធារេន្តិ កលាពុកំ ទេឌ្ឍុភកំ មុរជំ មទ្ទវីណំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចានិ កាយពន្ធនានិ ធារេតព្វានិ កលាពុកំ ទេឌ្ឍុភកំ

១ ម. ម. ឧក្កុដ្ឋិមកំសុ បស្សិត្វាតិ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

មនុស្សទាំងឡាយឃើញហើយក៏ស្រែកហោឡើង ។ ភិក្ខុនោះមានសេចក្តីអៀនខ្មាស ។ លំដាប់នោះភិក្ខុនោះទៅកាន់អារាម ប្រាប់ដំណើរនុ៎ះ ដល់ពួកភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនមានកាយពន្ធ(១) មិនត្រូវចូលទៅកាន់ស្រុកទេ ភិក្ខុណាចូលទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាយពន្ធ ។

(២៧៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ប្រើប្រាស់កាយពន្ធខ្ពស់ទាប (មិនគួរ) គឺកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចក្បាលពស់ទឹក កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចខ្សែស្គរ មិនកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចសន្ទរ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់កាយពន្ធខ្ពស់ទាប (មិនគួរ) គឺកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន កាយពន្ធមានសណ្ឋាន

១ ក្នុងអដ្ឋកថា អធិប្បាយថា បើភ្លេចមិនបានក្រវាត់កាយពន្ធដើរចេញ (ពីវត្ត) ទៅ លុះនឹកឃើញត្រង់ណា ត្រូវក្រវាត់ត្រង់នោះ (ទើបរួចទោស) ។

មុរជំ មទ្ទវីណំ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុ-ជានាមិ ភិក្ខវេ ទ្វេ កាយពន្ធនានិ បដ្ដិកំ សូករន្ត-កន្តិ ។បេ។ កាយពន្ធនស្ស ទសា ជីរន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មុរជំ មទ្ទវីណន្តិ ។ កាយពន្ធនស្ស អន្តោ ជីរតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សោភកំ[១] គុណកន្តិ[២] ។ កាយពន្ធនស្ស បវនន្តោ ជីរតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិធន្តិ[៣] ។

(៦៧៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចេ វិធេ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា វិធា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ

១ ឱ. ម. សោភណំ ។ ២ ឱ. ម. គុណកន្តិ ។ ៣ ឱ. វិធន្តិ ។

ដូចក្បាលពស់ទឹក កាយពន្ធដែលគេធ្វើជាបំពង់ ដែលកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចស្លឹកត្នោត ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកាយពន្ធពីរយ៉ាង គឺកាយពន្ធធ្វើជាផ្ទាំង ១ កាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចកន្ទុយជ្រូក ១ ។បេ។ ស្នូរផល់កាយពន្ធមានជាយរេច ។បេ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជាយកាយពន្ធ មានសណ្ឋានដូចស្បែកស្គរ និងជាយកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចសង្ហើរ ។ (ក្រោយមកទៀត) ខ្សែកាយពន្ធរេច ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ដេរសង់ និងវេទ្យមានសណ្ឋានដូចក្បាលខ្លួយ ។ (លុះមកទៀត) ចុងកន្ទាត់កាយពន្ធរេច ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រវិលកាយពន្ធ ។

(៦៧៩) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ក្រវិលកាយ-ពន្ធផ្សេងៗ (មិនសមគួរ) គឺធ្វើពីមាសខ្លះ ប្រាក់ខ្លះ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ក្រវិលកាយពន្ធផ្សេងៗជាដរាប (?) ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់

អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភេ(១) អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុមយំ ។ បេ ។ សង្ខនាភិមយំ សុត្តមយន្តិ ។

(៤៧៦) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា អានន្ទោ លហុកា សង្ឃាដិយោ បារុបិត្វា គាមំ បិណ្ឌាយ បាវិសិ ។ តស្ស វាតមណ្ឌលិកាយ សង្ឃាដិយោ ឧក្ខិបិយឹសុ ។ អថខោ អាយស្មា អានន្ទោ អារាមំ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គណ្ឋិកំ បាសកន្តិ ។

(៤៧៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧច្ចាវចា គណ្ឋិកាយោ ធារេន្តិ សោវណ្ណមយំ រូបិយមយំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចាវចា គណ្ឋិកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស

១ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ វិលីវ សទ្ទោ ន បញ្ញាយតិ ។

ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឆ្នាំងសម្រាប់ ស្ងោរស្បង់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយដាក់ទឹកជ្រលក់ឆ្នាំងស្ងោរស្បង់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គ ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រដាប់ដាក់សម្រាប់ ដាក់ឆ្នាំងស្ងោរស្បង់ ។ ប្រដាប់ដាក់សម្រាប់ដាក់ឆ្នាំងស្ងោរស្បង់ នៅតែលិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចងប្រដាប់នោះដោយកំពង់ ៣ យ៉ាង គឺកំពង់ធ្វើអំពីឆ្អឹង ១ កំពង់ធ្វើអំពីភ្លុក ១ កំពង់ធ្វើអំពីឈើ ១ ។ ឆ្នាំងសម្រាប់ ស្ងោរស្បង់មិនមានគម្រប ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគម្រប ។

(៣០៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយបត់ក្រណាត់ស្បង់ពីសំពត់ស្បង់ ...
...តែ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយចងក្រណាត់ស្បង់ ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា- គតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចងក្រណាត់ស្បង់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដែកគោល ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រដាប់ ៣ យ៉ាង គឺ ទៀនធ្វើអំពីឆ្អឹង ១ ទៀនធ្វើអំពីភ្លុក ១ ទៀនធ្វើអំពីឈើ ១ ។ ក្រណាត់នោះមានមន្ទិលគួរ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយចងក្រណាត់នោះ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កណ្ណិកំ (១) អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុមយំ កដ្ឋមយំ ជតុមយំ ផលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយំ សុត្តមយន្តិ ។

[៦៧៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ កណ្ណ-តាឡុំ ធារេន្តិ ច័ក អហេសុំ ។ ប៉ក ជ់តេតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កណ្ណកជលកំ ធារេតុន្តិ ។ កណ្ណ-កជលកាឡុំ ធារេន្តិ អន្តេ អហេសុំ ។ គោលោ វិវិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កណ្ណកជលកំ អន្តេ អហេសុំ ធារេតុន្តិ សត្តត្ថុលំ វា អដ្ឋត្ថុលំ វា និក្ខមោត្វា អហេសុន្តិ ។

[៦៧៩] តេន ខោ បន សមយេន ឧច្ចាវចា ភិក្ខូ ភិណ្ឌិវត្ថំ ចិកេសេន្តិ ហត្ថសោណ្ឌិកំ មច្ឆវាឡកំ

១ ម.ឱ. ពោធ្ហលេសុ កណ្ណិកន្តិ សព្វេន ទីឃ្ហេតិ ។

សមណសក្យបុត្តិយទាំងនេះ ពាក់ក្រវិលដូចពួកគ្រហស្ថ ទាំងឡាយដែលបរិភោគកាម ហើយលោកទាំងនោះបរិភោគ ដោយឧបាយ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទាំង ឡាយដែលធ្វើពីកាបាសមណ្ឌល ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យភិក្ខុដែលត្រូវការទាំងឡាយនិយាយថា បព្វជិតលោកដូចគ្នា ឲ្យលោកប្រើ ជូនទៅ ផ្សេងៗនិយាយតបទៅវិញថា អ្នកប្រើនៅក្នុងកាល យូរយារណាស់ ។

(៦៧៩) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគមានបរិស័ទច្រើន ពោរពេញទៅដោយផ្សេងៗ ។ ភិក្ខុមួយរូបមាននិទ្ទេស ។ ភិក្ខុនោះនឹងយកវិធី ប៉ុន្តែពួកភិក្ខុនឹងសំរេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទត ឃើញភិក្ខុនោះអង្គុយគន្ធទៅមុខ លុះឃើញហើយក៏ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុ មកសួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដែលអង្គុយគន្ធទៅមុខនោះដោយ ហេតុអ្វី ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគដ៏ចំរើន (ព្រោះ) ភិក្ខុនោះមាននិទ្ទេស ទើបជាភិក្ខុនោះអង្គុយគន្ធទៅមុខ ពួកភិក្ខុទាំងនោះឡើយ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុ ដែលទៅឆ្ងាយក៏មកថា មានសេចក្តីយ៉ាងនេះ ព្រោះតែការនិទ្ទេសណា

អស្សាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេតិ ។ ន ភិក្ខវេ លសុណំ ខាទិតព្វំ ។ យោ ខាទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៥៨) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មតោ សារិបុត្តស្ស ឧទរវាតាពាធោ ហោតិ ។ អថខោ អាយស្មា មហាមោគ្គល្លានោ យេនាយស្មា សារិបុត្តោ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អាយស្មន្តំ សារិបុត្តំ ឯតទវោច បុព្វេ តេ អាវុសោ សារិបុត្ត ឧទរវាតាពាធោ កេន ផាសុ ហោតីតិ ។ លសុណេន មេ អាវុសោតិ(១) ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាពាធប្បច្ចយា លសុណំ ខាទិតុន្តិ ។

(៦៥៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អារាមេ តហំ តហំ បស្សាវំ ករោន្តិ ។ អារាមោ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកមន្តំ បស្សាវំ កាតុន្តិ ។ អារាមោ ទុគ្គន្ធោ ហោតិ ។ បេ ។

១ ឧទរវាតាពាធោ បុព្វេ តេ អាវុសោ មោគ្គល្លាន ឧទរវាតាពាធោ លសុណេន ផាសុ ហោតីតិ ឈមៈ អានតោ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះ អង្គ មិនគួរទេ ព្រះអង្គ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឆាន់ខ្ទឹមទេ ភិក្ខុណាឆាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៥៨) សម័យនោះឯង ព្រះសារីបុត្តមានអាយុ មានអាពាធកើតអំពីខ្យល់ក្នុងពោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមហាមោគ្គល្លានមានអាយុ ចូលទៅរកព្រះសារីបុត្តមានអាយុ លុះចូលទៅដល់ហើយ បានពោល-ពាក្យនឹងព្រះសារីបុត្តមានអាយុដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ សារីបុត្ត កាលពីមុន អាពាធដែលកើតអំពីខ្យល់ក្នុងពោះរបស់លោកពីមុន តែងជាសះស្បើយដោយថ្នាំអ្វី ។ ព្រះសារីបុត្តតបថា ម្នាលអាវុសោ ខ្ញុំតែងជាសះស្បើយដោយខ្ទឹម ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានអាពាធជាហេតុ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យឆាន់ខ្ទឹមបាន ។

(៦៥៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់បស្សាវៈក្នុងទីពីសពាស ។ អារាមក៏ស្អុយ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបន្ទោបង់បស្សាវៈតែក្នុងទីកន្លែងមួយ ។ អារាមមានក្លិនអាក្រក់ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បស្សាវកុម្ភិន្តិ ។ ទុក្ខំ និសិន្នា បស្សាវំ ករោន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បស្សាវបាទុកន្តិ ។ បស្សាវបាទុកា បាកដា ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ ហិរីយន្តិ បស្សាវំ កាតុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលាបាការំ ទារុបាការន្តិ ។ បស្សាវកុម្ភី អបារុតា ទុគ្គន្ធា ហោតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។

(៣០០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អារាមេ តហំ តហំ វច្ចំ ករោន្តិ ។ អារាមោ ទុស្សតិ ។បេ។ ឯកមន្តំ អារាមស្ស ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកមន្តំ វច្ចំ កាតុន្តិ ។ អារាមោ ទុគ្គន្ធោ ហោតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វច្ចកូបន្តិ ។ វច្ចកូបស្ស កូលំ លុជ្ជតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ វច្ចកូបោ នីចវត្ថុកោ ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរីយតិ ។បេ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្លៀកបន្ទប់នៅ ភិក្ខុណាស្លៀក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៩៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ នាំយកកម្រែកទាំងសងខាង ផង ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកមនុស្សតាំងគ្រឿងបរិក្ខាររបស់ព្រះរាជាដែលយាងទៅកាន់ទីណាមួយ ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវនាំកម្រែកទេ ភិក្ខុណានាំទៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាន់ រែង ខ្លួន ឈើ ករណ្តៀត និងយួរពុន ។

(២៩៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមិនទំពារឈើស្ទន់ ។ មាត់ក៏មានក្លិនស្អុយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលដំណើរនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទោសក្នុងការមិនទំពារឈើស្ទន់នេះមាន ៥ ប្រការ គឺ ធ្វើឲ្យភ្នែកខ្សោយ ១ មាត់មានក្លិនស្អុយ ១ សរសៃសម្រាប់នាំរសមិនបរិសុទ្ធ ១ ប្រមាត់និងស្លេស្ម រុំបរិភោគ ១ ភិក្ខុនោះឆាន់ភត្តមិនឆ្ងាញ់ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

បញ្ច អាទីនវា ទន្តកដ្ឋស្ស អខាទនេ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ អានិសំសា ទន្តកដ្ឋស្ស ខាទនេ ចក្ខុស្សំ មុខំ ន ទុគ្គន្ធំ ហោតិ រសហរណិយោ វិសុជ្ឈន្តិ បិត្តំ សេម្ហំ ភត្តំ ន បរិយោនន្ធតិ ភត្តមស្ស ឆាទេតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច អានិសំសា ទន្តកដ្ឋស្ស ខាទនេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទន្តកដ្ឋន្តិ ។

(២៨៥) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ទីឃានិ ទន្តកដ្ឋានិ ខាទន្តិ តេហេវ សាមណេរេ អាកោដេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទីឃំ ទន្តកដ្ឋំ ខាទិតព្វំ យោ ខាទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋង្គុលបរមំ ទន្តកដ្ឋំ ន ច តេន សាមណេរោ អាកោដេតព្វោ យោ អាកោដេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ទោសប្រាំនៃការមិនទំពាឈើស្ទន់មាន ៥ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃការទំពាឈើស្ទន់នេះមាន ៥ ប្រការ គឺ ភ្នែកមានពន្លឺភ្លឺ ១ មាត់មិនមានក្លិនស្អុយ ១ សរសៃសម្រាប់នាំរសឲ្យស្អាត ១ ប្រមាត់និងស្លេស្មមិនរុំព័ទ្ធបាយ ១ ភិក្ខុនោះឆ្ងាញ់បាយ ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អានិសង្សនៃការទំពាឈើស្ទន់មាន ៥ ប្រការនេះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្ទន់ ។

(២៨៥) សម័យនោះ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទំពាឈើស្ទន់វែងៗ ហើយគោះពួកសាមណេរដោយឈើស្ទន់នោះឯង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទំពាឈើស្ទន់វែងៗ ទេ ភិក្ខុណាទំពា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្ទន់យ៉ាងវែងត្រឹម ៨ (១) ធ្នាប់ តែភិក្ខុកុំគោះពួកសាមណេរដោយឈើស្ទន់នោះឡើយ ភិក្ខុណាគោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ អដ្ឋកថា អធិប្បាយថា ឈើស្ទន់ប្រវែង ៨ ធ្នាប់មនុស្សប្រក្រតី ដែលជាធ្នាប់ជាងឈើ ។ ឈើស្ទន់ប្រវែង ៤ ធ្នាប់ មានន័យដូចគ្នា ។

[៦៨៥] តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ អតិមដ្ឋាហកំ(១) ទន្តកដ្ឋំ ខាទន្តស្ស កណ្ឋេ វិលគ្គំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ អតិមដ្ឋាហកំ ទន្តកដ្ឋំ ខាទិតព្វំ ។ យោ ខាទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចតុរង្គុលំ បច្ឆិមំ(២) ទន្តកដ្ឋន្តិ ។

[៦៨៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ទាយំ អាឡិម្បេន្តិ(៣) ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ ទវឌាហកាតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ទាយោ អាឡិម្បេតព្វោ ។ យោ អាឡិម្បេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦៨៧] តេន ខោ បន សមយេន វិហារា តិណគហណា ហោន្តិ ។ ទវឌាហេ ឌយ្ហមានេ វិហារា ឌយ្ហន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តិ បដគ្គិំ ទាតុំ បរិត្តំ កាតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទវឌាហេ ឌយ្ហមានេ បដគ្គិំ ទាតុំ បរិត្តំ កាតុន្តិ

១ ឱ. ម. អតិមដ្ឋកំ ។ ២ ឱ. ម. ចតុរង្គុលបច្ឆិមំ ។ ៣ ឱ. ម. អាលិម្បេន្តិ ។

[៦៨៥] សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបទំពារឈើស្ទន់ធ្មេញរលោងពេក ឈើស្ទន់ ក៏ឈ្លុះចូលទៅក្នុងបំពង់ក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទំពារឈើស្ទន់ធ្មេញរលោងពេកទេ ភិក្ខុណាទំពា ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្ទន់ធ្មេញយ៉ាងតិចបំផុតត្រឹម ៤ ធ្នាប់ ។

[៦៨៦] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុដុតព្រៃ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចអ្នកដុតព្រៃ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដុតព្រៃទេ ភិក្ខុណាដុតព្រៃ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦៨៧] សម័យនោះឯង វិហារទាំងឡាយ ក៏ស្មុគស្មាញដោយស្មៅ ។ កាលដែលភ្លើងឆេះព្រៃ(កាលមក)ក៏ឆេះវិហារផង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយរង្កៀសចិត្តក្នុងការដុតភ្លើងតទល់គ្នា ដើម្បីធ្វើសេចក្តីការពារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលបើភ្លើងឆេះព្រៃឆេះមក តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យដុតភ្លើងតទល់ ដើម្បីធ្វើសេចក្តីការពារបាន ។

(២៨៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ រុក្ខំ អភិរូហន្តិ រុក្ខា រុក្ខំ សង្កមន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ មក្កដាតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ រុក្ខោ អភិរូហិតព្វោ យោ អភិរូហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(២៨៩) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ កោសលេសុ ជនបទេ សាវត្ថឹ គច្ឆន្តស្ស អន្តរាមគ្គេ ហត្ថី បរិយុដ្ឋាសិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ រុក្ខមូលំ ឧបធាវិត្វា កុក្កុច្ចាយន្តោ រុក្ខំ នាភិរូហិ ។ សោ ហត្ថី អញ្ញេន អគមាសិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ សាវត្ថឹ គន្ត្វា ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សតិ ករណីយេ បោរិសំ រុក្ខំ អភិរូហិតុំ អាបទាសុ យាវទត្ថន្តិ ។

(២៨៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឡើងដើមឈើ ឆ្លងពីដើមឈើមួយទៅដើមឈើមួយ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ បេ ។ ដូចពួកស្វា ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឡើងដើមឈើទេ ភិក្ខុណាឡើង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(២៨៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបដើរសំដៅទៅក្រុងសាវត្ថី ក្នុងកោសលជនបទ ក៏មានដំរីដេញព្រួចពាក់កណ្តាលផ្លូវ ។ ទើបភិក្ខុនោះ ស្ទុះចូលទៅកាន់ដើមឈើ ក៏មានសេចក្តីរង្កៀស មិនហ៊ានឡើងដើមឈើ ។ ដំរីនោះក៏ចៀសទៅទីដទៃ ។ គ្រានោះឯង ភិក្ខុនោះបានទៅដល់ក្រុងសាវត្ថី ហើយប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះ ដល់ពួកភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ពួកភិក្ខុក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត កាលបើមានកិច្ចនាទី ឲ្យឡើងដើមឈើបានត្រឹមមួយបុរស បើមានអន្តរាយ(១) ឲ្យឡើងទាំងកំណត់ត្រឹមណាក៏បាន ។

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ភិក្ខុឃើញម្រឹគសាហាវដោយដើមក្តី វង្វេងផ្លូវហើយប្រាថ្នាដើម្បីមើលទិស ទិសក្តី ឃើញភ្លើងឆេះព្រៃក្តី ឃើញទឹកជន់ក្នុងព្រៃមកក្តី ហើយឡើងដើមឈើខ្ពស់ហួសប្រមាណ ព្រោះអន្តរាយនុ៎ះបាន ។

[៦៤០] តេន ខោ បន សមយេន យមេឡុតេកុលា(១) នាម ភិក្ខូ ទ្វេ ភាតិកា ហោន្តិ ព្រាហ្មណជាតិកា កល្យាណវាចា កល្យាណវាក្ករណា ។ តេ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិំសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិំសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ ឯតរហិ ភន្តេ ភិក្ខូ នានានាមា នានាគោត្តា នានាជច្ចា នានាកុលា បព្វជិតា តេ សកាយ និរុត្តិយា ពុទ្ធវចនំ ទូសេន្តិ ហន្ទ មយំ ភន្តេ ពុទ្ធវចនំ ឆន្ទសោ អារោបេមាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តុម្ហេ មោឃបុរិសា ឯវំ វក្ខថ ហន្ទ មយំ ភន្តេ ពុទ្ធវចនំ ឆន្ទសោ អារោបេមាតិ នេតំ មោឃបុរិសា អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ពុទ្ធវចនំ

១ ឱ. យមេឡុតេកុលា ។ ម. យមេឡុតេក្កុឡា ។

[៦៤០] សម័យនោះឯង មានភិក្ខុពីររូបជាបងប្អូនបង្កើតគ្នា ឈ្មោះ យមេឡុះ ១ តេកុលៈ ១ ជាជាតិព្រាហ្មណ៍ មានសំដីពីរោះ មានសំនៀងពីរោះ ។ ភិក្ខុទាំងពីររូបនោះ ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះភិក្ខុទាំងនោះ អង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ទើបក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគ ដូច្នេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សព្វថ្ងៃនេះពួកភិក្ខុមានឈ្មោះផ្សេងគ្នា មានគោត្រផ្សេងគ្នា មានជាតិផ្សេងគ្នា ចេញអំពីត្រកូលផ្សេង ៗ មកបួស ភិក្ខុទាំងនោះធ្វើពុទ្ធវចនៈឲ្យខូចដោយភាសារបស់ខ្លួន បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ បើដូច្នោះ ខ្ញុំព្រះអង្គទាំងពីររូបនេះ សូមលើកពុទ្ធវចនៈតាមឆន្ទ(១) ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះភាគជាម្ចាស់ ព្រះអង្គទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរសទាំងឡាយ មិនសមបើអ្នកទាំងពីរពោលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន បើដូច្នោះខ្ញុំព្រះអង្គពីររូបសូមលើកពុទ្ធវចនៈតាមឆន្ទដូច្នេះទេ នែមោឃបុរស អំពើនៃអ្នកពោលគ្នាបើនេះ មិនមែននាំឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លាដល់ជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយក៏ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅពួកភិក្ខុមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវលើកពុទ្ធវចនៈ

១ ពាក្យថា ឆន្ទ នេះ ក្នុងទីនេះសំដៅពាក្យឃ្លោង ឬក្នុងទីនេះសំដៅយកលក្ខណភាសា សំស្ក្រឹត ។

ឆន្ទសោ អារោបេតព្វំ យោ អារោបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សកាយ និរុត្តិយា ពុទ្ធវចនំ បរិយាបុណិតុន្តិ ។

(២៨៣) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ លោកាយតំ បរិយាបុណន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ អស្សោសុំ ខោ ភិក្ខូ តេសំ មនុស្សានំ ឧជ្ឈាយន្តានំ ខីយន្តានំ វិបាចេន្តានំ ។បេ។ អថ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ អបិ នុ ខោ ភិក្ខវេ លោកាយតេ សារទស្សាវី ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ វុឌ្ឍឹ វិរូឡ្ហឹ វេបុល្លំ អាបជ្ជេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេ(១) ។ ឥមស្មឹ វា បន ធម្មវិនយេ សារទស្សាវី លោកាយតំ បរិយាបុណេយ្យាតិ ។ នោ ហេតំ ភន្តេតិ ។ ន ភិក្ខវេ លោកាយតំ បរិយាបុណិតព្វំ យោ បរិយាបុណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

១ ម. ឆ. បោត្ថកេសុ ឥតិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។

កាព្យឆន្ទៈ ភិក្ខុណាលើក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរៀនពុទ្ធវចនៈតាមសកភាសា(១) គឺមគធភាសា ។

(២៨៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុរៀនគម្ពីរលោកាយតៈ(២) ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ពួកភិក្ខុបានឮមនុស្សទាំងនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។បេ។ ទើបភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុអ្នកឃើញថាមានខ្លឹមក្នុងគម្ពីរលោកាយតៈហើយ គួរដល់នូវសេចក្ដីចំរើនលូតលាស់ដុះដាលក្នុងធម្មវិន័យនេះដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេចក្ដីនេះមិនមែនទេ ។ ទ្រង់ត្រាស់សួរទៀតថា ចុះភិក្ខុដែលឃើញថាមានខ្លឹមក្នុងធម្មវិន័យនេះហើយ គួររៀនគម្ពីរលោកាយតៈដែរឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ សេចក្ដីនេះមិនមែនទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវរៀនគម្ពីរលោកាយតៈទេ ភិក្ខុណារៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

១ ក្នុងអដ្ឋកថា ពន្យល់ថា វោហារ (ពាក្យពោល) របស់អ្នកស្រុកមគធដែលព្រះសម្ពុទ្ធពោល ឈ្មោះថា សកភាសា ។ ២ គម្ពីរតិត្ថិយដែលប្រកបដោយហេតុឥតប្រយោជន៍មាន ពាក្យថា វត្ថុទាំងពួងជារបស់ដែលសល់ (គេលះបង់) វត្ថុទាំងពួងមិនមែនជារបស់ដែលសល់ ក្អែកស ក្រសាខ្មៅ ព្រោះហេតុនេះ ព្រោះហេតុនោះជាដើម ឈ្មោះថា លោកាយតៈ ។

[២៩៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ លោកាយតំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ លោកាយតំ វាចេតព្វំ យោ វាចេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៩៧] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តិរច្ឆានវិជ្ជំ បរិយាបុណន្តិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ តិរច្ឆានវិជ្ជា បរិយាបុណិតព្វា យោ បរិយាបុណេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៩៨] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ តិរច្ឆានវិជ្ជំ វាចេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ តិរច្ឆានវិជ្ជា វាចេតព្វា យោ វាចេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[២៩៦] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនគម្ពីរលោកាយតៈ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបង្រៀនគម្ពីរលោកាយតៈទេ ភិក្ខុណាបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៩៧] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវរៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ភិក្ខុណារៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៩៨] សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជា ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបង្រៀនតិរច្ឆានវិជ្ជាទេ ភិក្ខុណាបង្រៀន ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[២៤៨] តេន ខោ បន សមយេន ភគវា មហតិយា បរិសាយ បរិវុតោ ធម្មំ ទេសេន្តោ និសិន្នោ ហោតិ ។ អថ ខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ។ បស្សថ នោ តុម្ហេ ភិក្ខវេ ឯតំ ភិក្ខុំ[1] ទុព្ពណ្ណំ ទុទ្ទសិកំ ឱកោដិមកំ[2] ។ ឯតំ ភិក្ខវេ ទិស្វា ឯកំ ទុល្លភំ ។

[២៤៩] តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា ភិក្ខុំ ទិស្វា ឯតទវោចុំ ។ ភិក្ខុ ភិក្ខុ ទ្វារ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ...

1. ម. ឥ. ភិក្ខុំ ។ 2. ម. ឱកោដិមកន្តិ ។

[២៤៨] សម័យនោះឯង ព្រះពុទ្ធទ្រង់ព្រះភាគ មានបរិស័ទ្យជាច្រើនចោមរោម ទ្រង់សំដែងធម៌ហើយទ្រង់គង់កណ្ដាល ។ គ្រានោះ ភិក្ខុជាច្រើនដែលអង្គុយជិតដោយទីជិតនោះ ឃើញព្រះមានព្រះភាគ ... ព្រះមានព្រះភាគ ... ព្រះជិនស្រី ... មកអង្គុយ ... ក្នុងកណ្ដាល ដោយសំឡេងនោះ ។ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលដែលអង្គុយជា អ្នកល្អសំរាប់ទទួល គង់ស្រឡះដែលកណ្ដាល បុគ្គលនោះល្អសំរាប់ ម្ចាស់ ព្រោះហេតុដូចម្ដេចដែរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ហេតុនោះមិនមែនទេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកនោះ ភិក្ខុមិនឃើញពេលជា អ្នកល្អសំរាប់គង់ស្រឡះកណ្ដាល (ដូចឈ្មោះ) ទេ ភិក្ខុណា មាន ត្រូវតាមធម៌ ។

[២៤៩] សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយនិយាយនឹងភិក្ខុ គង់ស្រឡះដែលកណ្ដាលថា បពិត្រលោកទាំងឡាយដ៏ចំរើន លោកសំរាប់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ សេចក្ដីខ្មាស មិនហ៊ានពោលតបវិញ ។ មនុស្សទាំងឡាយពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា មិនសមបើ

● ទ្រង់ពាក្យថា ព្រះមានព្រះភាគគួរសំរាប់ នឹងពាក្យថា ព្រះសុគតគួរសំរាប់ ពាក្យទាំងពីរនេះ ជាពាក្យហៅព្រះនាម នៃព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទ្រង់ហៅ ។

នាម សមណា សក្យបុត្តិយា ជីវថ ភន្តេតិ វុច្ចមានា នាលបិស្សន្តីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ គិហី ភិក្ខវេ មង្គលិកា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិហីនំ ជីវថ ភន្តេតិ វុច្ចមានេន ចិរំ ជីវាតិ វត្តុន្តិ ។

[៦៤៧] តេន ខោ បន សមយេន ភគវា មហតិយា បរិសាយ បរិវុតោ ធម្មំ ទេសេន្តោ និសិន្នោ ហោតិ ។ អញ្ញតរេន ភិក្ខុនា លសុណំ ខាយិតំ ហោតិ ។ សោ ច(១) មា ភិក្ខូ ព្យាពាហិំសូតិ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តំ ភិក្ខុំ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ទិស្វាន ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កិន្នុ ខោ សោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឯក-មន្តំ និសិន្នោតិ ។ ឯតេន ភន្តេ ភិក្ខុនា លសុណំ ខាយិតំ សោ ច មា ភិក្ខូ ព្យាពាហិំសូតិ ឯកមន្តំ និសិន្នោតិ ។ អបិ នុ ខោ ភិក្ខវេ ភិក្ខុនា(២) តំ ខាទិ-តព្វំ យំ ខាទិត្វា ឯវរូបាយ ធម្មកថាយ បរិពាហិរោ

១ ម. ឆ. ឃោត្តកេសុ ចសេត្វា ។ ញញ្ញាយតិ ។ ២ ម. ឆ. [illegible] ញញ្ញាយតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែដែលធ្វើដោយឆ្អឹង ដោយភ្លុក ដោយស្នែង ដោយបបុះ ដោយឫស្សី ដោយឈើ ដោយជ័រឈើ ដោយផ្លែឈើ ដោយលោហធាតុ ដោយខ្យងសង្ខ ដោយសូត្រប្រមាញ់ ។

(៦៣៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដេរក្ដាប់ខ្សែនឹងអង្កាំខ្សែទៅផ្ទៃចីវរ ។ ចីវរក៏ត្រាំត្រា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រដាប់ខ្សែ នឹងក្រដាប់អង្កាំខ្សែ ។ ពួកភិក្ខុទាំងនោះដេរ ក្ដាប់ក្រដាប់ខ្សែនឹងក្រដាប់អង្កាំខ្សែត្រង់ចំបង់ (ចីវរ) ។ មុំចីវរក៏របើក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដេរ ក្ដាប់ក្រដាប់ខ្សែត្រង់ចំបង់ចីវរ ដេរក្រដាប់អង្កាំខ្សែចូលមកខាងក្នុង ត្រឹម ៧ ធ្នាប់ ឬ ៨ ធ្នាប់ ។

(៦៣៩) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុស្លៀកស្បង់ដូចសំលៀករបស់គ្រហស្ថ គឺស្លៀកឲ្យស្រុយមុខ ដូចប្រមោយដំរី (ដូចសំលៀកមនុស្សស្រុកនិគម [illegible] ប្រទេស) ស្លៀកមានសណ្ឋានដូចកន្ទុយត្រី (១)

១ ស្លៀកលយពាយ ។

ចតុក្កណ្ណកំ តាលវណ្ដកំ សតវលិកំ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនិយោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា គិហិនិវត្ថំ និវាសេតព្វំ ហត្ថិសោណ្ឌកំ មច្ឆវាលកំ ចតុក្កណ្ណកំ តាលវណ្ដកំ សតវលិកំ យា និវាសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៤០) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ គិហិបារុតំ បារុបន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនិយោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ ភិក្ខុនិយា គិហិបារុតំ បារុបិតព្វំ យា បារុបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៤១) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ សំវេល្លិយំ និវាសេន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ រញ្ញោ មុណ្ឌវដ្ដីតិ ។បេ។

ស្លៀកឲ្យមានជ្រុង៤ (ស្លៀកបត់ខ្សែជ្រុងស្បង់ជាជ្រុង៤ ឲ្យប្រាកដ) ស្លៀកហោយចាការដូចធាងត្នោត (ស្លៀកសំយ៉ោយសាជាកន្ទុយមុះ) ស្លៀកគក្កាញ់ឲ្យមានផ្នត់ច្រើន ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវស្លៀកស្បង់ ដូចសំលៀកគ្រហស្ថ គឺស្លៀកឲ្យស្មុយមុខដូចប្រមោយដំរី មានសណ្ឋានដូចកន្ទុយត្រី ស្លៀកឲ្យមានជ្រុង៤ ស្លៀកមានអាការដូចធាងត្នោត ស្លៀកគក្កាញ់ឲ្យមានផ្នត់ច្រើនទេ ភិក្ខុនីណាស្លៀក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៤០) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីដណ្ដប់ដូចគ្រហស្ថ ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវដណ្ដប់ដូចពួកគ្រហស្ថទេ ភិក្ខុនីណាដណ្ដប់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៤១) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីស្លៀកចងក្បិន ។ ពួកមនុស្សពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកមនុស្សអ្នកធ្វើត្រៀនឈ្នួលរបស់ព្រះរាជា ដែលយានទៅកាន់ទីណាមួយ ។បេ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សំវេល្លិយំ និវាសេតព្វំ យោ និវាសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៨៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ឧភតោកាជំ ហរន្តិ ។ មនុស្សា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ រញ្ញោ មុណ្ឌិកាតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧភតោកាជំ ហរិតព្វំ យោ ហរេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកតោកាជំ អន្តរាកាជំ សីសភារំ ខន្ធភារំ កដិភារំ ឱលម្ពកន្តិ ។

(៦៨៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ទន្តកដ្ឋំ ន ខាទន្តិ ។ មុខំ ទុគ្គន្ធំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ បញ្ចិមេ ភិក្ខវេ អាទីនវា ទន្តកដ្ឋស្ស អខាទនេ អចក្ខុស្សំ មុខំ ទុគ្គន្ធំ ហោតិ រសហរណិយោ ន វិសុជ្ឈន្តិ បិត្តំ សេម្ហំ ភត្តំ បរិយោនទ្ធតិ[1] ភត្តមស្ស ន ឆាទេតិ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ

១) ម. បរិយោនទ្ធតិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្លៀកសម្រាប់ ស្លៀកស្បង់ ។ ភិក្ខុណាស្លៀកស្បង់ឲ្យមានជាយ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រមាប់ជើងសម្រាប់ បាំងខ្លួនស្បង់ ។ ក្រមាប់ជើងសម្រាប់បាំងខ្លួនស្បង់ នៅទីកាលមិន បិទបាំង ។ ភិក្ខុណាស្លៀកចីវរបាំងខ្លួនស្បង់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុលំពងទាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺកំពែងថ្ម ១ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងឈើ ១ ។ ព្រោះសម្រាប់ ស្លៀកស្បង់ឲ្យមានតាមក្រោម កុំឲ្យចំនួនសួយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រោម ។

(៦៨៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយមិនទំពាស៊ឈើស្ទន់ មាត់ក៏ធុំក្លិនស្អុយ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះ ព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុទំពាស៊ឈើស្ទន់ ព្រោះមិនទំពាស៊ឈើស្ទន់ ។ មាត់ក៏ធុំក្លិនស្អុយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើស្ទន់ ។ ព្រោះខ្សែភ្នែក ១ ខ្លែងទ្រុឌ ១ ខ្សែអណ្តាត ១ ។ ហេតុនោះ ការមិនទំពាស៊ឈើស្ទន់ ទោស ៥ យ៉ាង គឺ ភ្នែកមិនល្អ ១ មាត់ធុំក្លិន ១ ខ្សែខ្ទួល ១ ខ្សែភ្នែក ១ ខ្សែត្រចៀក ១ ។ បណ្ដុំបាយមិនរលាយ ។ មិនគឺហើយមិនដែលនោះ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គណ្ឋិកំ(១) អដ្ឋិមយំ ទន្តមយំ វិសាណមយំ នឡមយំ វេឡុមយំ កដ្ឋមយំ ជតុមយំ ផលមយំ លោហមយំ សង្ខនាភិមយំ សុត្តមយន្តិ ។

[៦៩៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ គណ្ឋិកំ បាសកំ ចីវរេ អប្បេន្តិ ។ ចីវរំ ជីរតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គណ្ឋិកផលកំ បាសកផលកន្តិ ។ គណ្ឋិកផលកំ បាសកផលកំ អន្តេ អប្បេន្តិ ។ កោណោ វិវរិយតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គណ្ឋិកផលកំ អន្តេ អប្បេតុំ បាសកផលកំ សត្តង្គុលំ វា អដ្ឋង្គុលំ វា ឱគាហេត្វា អប្បេតុន្តិ ។

(៦៩៩) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ គិហិនិវត្ថំ និវាសេន្តិ ហត្ថិសោណ្ឌកំ មច្ឆវាឡកំ

១ ម.ឆ. ចោឡកបេសុ គណ្ឋិកន្តិ សព្វត្ថ ទិស្សតិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើទំពក់ខ្សែរក្រវ៉ាត់ជើង ។ ខ្សែរក៏ធ្លាក់ចុះចេញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រវ៉ាត់ ៣ យ៉ាង គឺ ក្រវ៉ាត់ឆ្អឹង ក្រវ៉ាត់ធ្មេញ ក្រវ៉ាត់ឈើ ។ ពួកភិក្ខុក្រវ៉ាត់ក៏លិចធ្លាក់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតដណ្ដៀរ ៣ យ៉ាង គឺ ដណ្ដៀរឆ្អឹង ដណ្ដៀរធ្មេញ ដណ្ដៀរឈើ ។ ពួកភិក្ខុធ្វើទំពក់ស្លឹង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបន្ទះដែក ។ ពួកភិក្ខុអង្គុយភ្ជាប់ទំពក់ចំកណ្តាលបន្ទាបសំពត់ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុក្រាលឈ្នួតហើយដោះច្រវ៉ាក់កណ្ដាលហើយបន្ទាបសំពត់ ។ ពួកភិក្ខុក៏ចាប់ផ្តើមសំពត់បន្ទាបសំពត់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រវាត់ដើម្បីស្រោចបន្ទាបសំពត់ ។ ពួកភិក្ខុបន្ទាបសំពត់ស្លាប់ក្រៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្សែស្រោបដើម្បីស្លាប់ ។ ឈើទៀសមិនទាន់ទាន់នៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឈើទៀស ។ គ្រានោះ ស្រោបដាក់ឈើទៀសមិនទាន់ទាននៅឡើយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត

អាចមនកុម្ភី អបារុតា ។ តិណចុណ្ណម្បិ បំសុកម្បិ បវិសតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។

(៣០៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ(១) អជ្ឈោកាសេ វច្ចំ ករោន្តា សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិលមន្តិ ។ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វច្ចកុដិំ ។ វច្ចកុដិយា កវាដំ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គឡវដ្ដិំ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាឡច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។ វច្ចកុដិយា តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកំ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

១ តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូតិ [illegible] ។

គ្រឿងសម្រាប់ដាក់លើខ្នៀស ។ ក្អមទឹកមិនមានគម្រប ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគម្រប ។

(៣០៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងទីវាល ក៏លំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះ ក្តៅខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតវច្ចកុដិ ។ វច្ចកុដិមិនមានទ្វារ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ក្បាល (សំណាប់ក្រោម) អន្ទាក់លើ (សំណាប់លើ) សសររបស់សន្លឹកទ្វារ គ្រាប់ទ្វារ ទេរទ្វារ គន្លឹះទ្វារ រន្ធសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាញនឹងខ្សែសម្រាប់ទាញ ។ កំទេចស្មៅធ្លាក់ចុះក្នុងវច្ចកុដិ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរាបច្ចូលហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ(*) និងធ្វើជាពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បរិកម្មដោយដី ក្បាច់ផ្កា ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ សសរសម្រាប់ដាក់ចីវរ និងខ្សែសម្រាប់ដាក់ចីវរ ។

* អដ្ឋកថា ថា ប្រក់ដំបូលស្មៅហើយលាបព្រលាយធាត់ ហើយលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅដោយដីស្អិត ។

(៣០៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរោ ភិក្ខុ ជរាទុព្ពលោ វច្ចំ កត្វា វុដ្ឋហន្តោ បរិបតតិ ។ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱលម្ពកន្តិ ។

(៣០៧) តេន ខោ បន សមយេន វច្ចកុដិ អបរិក្ខិត្តា ហោតិ ។ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលាបាការំ ទារុបាការន្តិ ។

(៣០៨) កោដ្ឋកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កោដ្ឋកន្តិ ។ កោដ្ឋកោ នីចវត្ថុកោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

(៣០៦) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមួយរូបជរាទុព្វល កាលធ្វើវច្ចៈ ហើយក្រោកឡើង ក៏ដួលទៅវិញ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរបស់សម្រាប់តោង ។

(៣០៧) សម័យនោះឯង វច្ចកុដិមិនមានរបងព័ទ្ធ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។

(៣០៨) បន្ទប់មិនមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបន្ទប់ ។ បន្ទប់មានទីដីទាប ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើទីដីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ គ្រឿងក៏ធ្លាក់ប្រលាយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរៀបគ្រឿង ៣ យ៉ាង គឺ គ្រឿងឥដ្ឋ ១ គ្រឿងថ្ម ១ គ្រឿងឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុលំបាកនឹងឡើង ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្តើរឥដ្ឋ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ កាលពួកភិក្ខុទាំងឡាយឡើងក៏ធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អាលម្ពនពាហន្តិ ។ កោដ្ឋកស្ស កវាដំ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គឡវដ្ដឹ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាឡច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។ កោដ្ឋកេ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដ្ដិកន្តិ ។ បរិវេណំ ចិក្ខល្លំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មរុម្ពំ បកិរិតុន្តិ ។ ន បរិយាបុណន្តិ(១) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បទរសិលំ និក្ខិបិតុន្តិ ។ ឧទកំ សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។ អាចមនកុម្ភី ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាចមនកុម្ភិន្តិ ។ អាចមនសរាវកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ឱ. បរិបូរេន្តិ កត្ថចិ បោត្ថកេ ទិស្សតិ ។

តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទ្រាំដៃ ។ សន្លឹកទ្វាររបស់បន្ទប់មិនមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ក្រឡ (ធំណាប់ក្រោម) ធ្នាក់លើ (ធំណាប់លើ) សសររបស់សន្លឹកទ្វារ គ្រាប់កទ្វារ ខ្នុកទ្វារ ខ្នឹសទ្វារ មេសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាញ ខ្សែសម្រាប់ទាញ ។ កំទេចស្មៅក៏ធ្លាក់ចុះក្នុងបន្ទប់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដាបដំបូលហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ធ្វើជាពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ជាកម្មដោយដីក្រហម ក្បាច់ផ្កា ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ធ្នឹមក្បាច់ជាប្រាំស្រទាប់ ។ ទីលានក៏ភក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុរោយកំទេចក្រួសក្រហែង ។ ទីលានមិនរាបស្មើ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលក្ដារថ្ម ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតលូទឹក ។ ក្អមទឹកសម្រាប់ជម្រះមិនទាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្អមទឹកសម្រាប់ជម្រះ ។ ផ្តិលសម្រាប់ជម្រះមិនទាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

អាចមនសរាវកន្តិ ។ ភិក្ខូ និសិន្នា អាចមេន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាចមនបាទុកន្តិ ។ អាចមនបាទុកា បាកដា ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ ហិរិយន្តិ អាចមេតុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលាបាការំ ទារុបាការន្តិ ។ អាចមនកុម្ភី អបារុតា ហោតិ ។ តិណចុណ្ណម្បិ បំសុកម្បិ និបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបិធានន្តិ ។

(៣០៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ ឯវរូបំ អនាចារំ អាចរន្តិ មាលាវច្ឆំ រោបេន្តិបិ រោបាបេន្តិបិ សិញ្ចន្តិបិ សិញ្ចាបេន្តិបិ ឱចិនន្តិបិ ឱចិនាបេន្តិបិ គន្ថេន្តិបិ គន្ថាបេន្តិបិ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ មញ្ជរិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វិធូតិកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ វដំសកំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ អាវេឡំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ករោន្តិបិ ការាបេន្តិបិ

តថាគតអនុញ្ញាតផ្តិលសម្រាប់ជម្រះ ។ ពួកភិក្ខុលំបាកនឹងអង្គុយជម្រះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតទ្រនាប់ជើងសម្រាប់ជម្រះ ។ ទ្រនាប់ជើងសម្រាប់ជម្រះ នៅកណ្តាលវាល ។ ពួកភិក្ខុខ្មាសនឹងជម្រះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុបិទបាំងដោយកំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ ផើងទឹកសម្រាប់ជម្រះមិនមានគម្រប ។ ផើងទឹកសម្រាប់ជម្រះស្មោកគ្រោកដោយកំទេចស្មៅខ្លះ ដីធ្លីខ្លះ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគម្រប ។

(៣០៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រព្រឹត្តអនាចារមានសភាពយ៉ាងនេះ គឺដាំកូនឈើផ្កាខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យដាំខ្លះ ស្រោចខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យស្រោចខ្លះ បេះខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យបេះខ្លះ ក្រងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យក្រងខ្លះ ធ្វើកម្រងផ្កាឲ្យមានទងតែម្ខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងឲ្យមានទងទាំងពីរខាងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើចាក់ស្លឹកចងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាឈើចាក់(១) ជាចង្កោមខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើខ្លះ ធ្វើផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ទ្រូងខ្លួនឯងខ្លះ ប្រើគេឲ្យធ្វើ

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា កម្រងផ្កាដែលគេចោះ ដោយម្ជុលចាក់ដោត ។

តេ កុលិត្ថីនំ កុលធីតានំ កុលកុមារីនំ កុលសុណ្ហានំ កុលទាសីនំ ឯកតោវណ្ដិកមាលំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ ឧភតោវណ្ដិកមាលំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ មញ្ជរិកំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ វិធូតិកំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ វដំសកំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ អាវេឡំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ ឧរច្ឆទំ ហរន្តិបិ ហរាបេន្តិបិ ។ តេ កុលិត្ថីហិ កុលធីតាហិ កុលកុមារីហិ កុលសុណ្ហាហិ កុលទាសីហិ សទ្ធឹ ឯកភាជនេបិ ភុញ្ជន្តិ ឯកថាលកេបិ បិវន្តិ ឯកាសនេបិ និសីទន្តិ ឯកមញ្ចេបិ តុវដ្ដេន្តិ ឯកត្ថរណាបិ តុវដ្ដេន្តិ ឯកបាវុរណាបិ តុវដ្ដេន្តិ ឯកត្ថរណបាវុរណាបិ តុវដ្ដេន្តិ វិកាលេបិ ភុញ្ជន្តិ មជ្ជម្បិ បិវន្តិ មាលាគន្ធវិលេបនម្បិ ធារេន្តិ នច្ចន្តិបិ គាយន្តិបិ វាទេន្តិបិ លាសេន្តិបិ នច្ចន្តិយាបិ នច្ចន្តិ នច្ចន្តិយាបិ គាយន្តិ នច្ចន្តិយាបិ វាទេន្តិ នច្ចន្តិយាបិ លាសេន្តិ ។បេ។

ពួកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ នាំផ្កាកម្រងមានទងខាងម្ខាងទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅខ្លះ នាំផ្កាកម្រងមានទងទាំងពីរខាងទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាឈើជាកំរងចង្កេះទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាឈើដែលគេតែងជាបន្ទោះទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅខ្លះ នាំផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ក្បាលទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ត្រចៀកទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ នាំផ្កាកម្រងសម្រាប់ប្រដាប់ទ្រូងទៅឲ្យខ្លះ ប្រើគេឲ្យនាំទៅឲ្យខ្លះ ដើម្បីពួកស្រីក្រមុំនៃត្រកូល ធីតានៃត្រកូល កុមារីនៃត្រកូល ស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ទាសីនៃត្រកូល ពួកភិក្ខុទាំងឡាយនោះ ឆាន់ (ភោជន) ក្នុងភាជនៈមួយជាមួយនឹងស្រីនៃត្រកូល ធីតានៃត្រកូល កុមារីនៃត្រកូល ស្រីជាកូនប្រសានៃត្រកូល ទាសីនៃត្រកូលទាំងឡាយខ្លះ ផឹកទឹកក្នុងផ្តិលជាមួយគ្នាខ្លះ អង្គុយលើអាសនៈជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើគ្រែជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើកម្រាលជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកដណ្ដប់សំពត់ជាមួយគ្នាខ្លះ ដេកលើកម្រាលទាំងដណ្ដប់សំពត់ជាមួយគ្នាខ្លះ ស៊ីខុសវេលាខ្លះ ផឹកទឹកស្រវឹងខ្លះ ទ្រទ្រង់ផ្កាកម្រងគ្រឿងក្រអូបនិងគ្រឿងលាបខ្លះ រាំខ្លះ ច្រៀងខ្លះ ប្រគំខ្លះ រែក្រោយខ្លះ រាំជាមួយនឹងស្រីដែលរាំខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីដែលរាំខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីដែលរាំខ្លះ រែក្រោយជាមួយនឹងស្រីដែលរាំខ្លះ ។បេ។

លាសេន្តិយាបិ នច្ចន្តិ លាសេន្តិយាបិ គាយន្តិ លាសេន្តិយាបិ វាទេន្តិ លាសេន្តិយាបិ លាសេន្តិ អដ្ឋបទេបិ កីឡន្តិ ទសបទេបិ កីឡន្តិ អាកាសេបិ កីឡន្តិ បរិហារបថេបិ កីឡន្តិ សន្តិកាយបិ កីឡន្តិ ខលិកាយបិ កីឡន្តិ ឃដិកាយបិ កីឡន្តិ សលាកហត្ថេនបិ កីឡន្តិ អក្ខេនបិ កីឡន្តិ បង្គចីរេនបិ កីឡន្តិ វង្កកេនបិ កីឡន្តិ មោក្ខចិកាយបិ កីឡន្តិ ចិង្គុលកេនបិ កីឡន្តិ បត្តាឡ្ហកេនបិ កីឡន្តិ រថកេនបិ កីឡន្តិ ធនុកេនបិ កីឡន្តិ អក្ខរិកាយបិ កីឡន្តិ មនេសិកាយបិ កីឡន្តិ យថាវជ្ជេនបិ កីឡន្តិ ហត្ថិស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ អស្សស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ រថស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ធនុស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ថរុស្មិម្បិ សិក្ខន្តិ ហត្ថិស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ អស្សស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ រថស្សបិ បុរតោ ធាវន្តិ ធាវន្តិបិ អាធាវន្តិបិ ឧស្សេឡ្ហេន្តិបិ អប្ផោដេន្តិបិ និព្វុជ្ឈន្តិបិ មុដ្ឋីហិបិ យុជ្ឈន្តិ រង្គមជ្ឈេបិ សង្ឃាដឹ បត្ថរិត្វា នច្ចកឹ ឯវំ វទន្តិ ឥធ ភគិនិ នច្ចស្សូតិ នលាដិកម្បិ ទេន្តិ វិវិធម្បិ អនាចារំ អាចរន្តិ ។

ក៏រាំជាមួយនឹងស្រីដែលរាំក្រាយខ្លះ ច្រៀងជាមួយនឹងស្រីដែលរាំក្រាយខ្លះ ប្រគំជាមួយនឹងស្រីដែលរាំក្រាយខ្លះ រាំក្រាយជាមួយនឹងស្រីដែលរាំក្រាយខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡាប្រាំបីខ្លះ លេងបាស្កាមានក្រឡាដប់ខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងអាកាសខ្លះ លេងកន្ទុំដែលគូសវង់ (លេងតួង) ខ្លះ លេងចាក់គ្រាប់មានក្រោមគ្រួសជាដើមខ្លះ លេងបាស្កាក្នុងខ្លាលម្រាប់លេងខ្លះ លេងចាក់ខ្លះ លេងរលាស់ទឹកលើក្តៀងតាយខ្លះ លេងអង្គុញខ្លះ លេងផ្លុំស្លឹកខ្លះ លេងនង្គ័លតូចខ្លះ លេងកាំជ្រូងខ្លះ លេងកញ្ជ្រាខ្លះ លេងវាល់ទឹកស្លឹក (ដោយស្លឹកឈើ) ខ្លះ លេងរទេះតូចខ្លះ លេងធ្នូតូចខ្លះ លេងសរសេរអក្សរលើខ្នងគ្នាខ្លះ លេងទាយចិត្ត (ស្មានចិត្ត) ខ្លះ លេងតែងខ្លួនក្រៀមខ្លះ ហាត់ជិះដំរីខ្លះ ហាត់ជិះសេះខ្លះ ហាត់ជិះរទេះខ្លះ ហាត់ប្រើធ្នូខ្លះ ហាត់ប្រើដាវមានដងជាដើមខ្លះ រត់ទៅមុខដំរីខ្លះ រត់ទៅមុខសេះខ្លះ រត់ទៅមុខរថខ្លះ រត់ទៅខ្លះ រត់មកខ្លះ ស្រែកហោខ្លះ ទះដៃខ្លះ ចំបាប់គ្នាខ្លះ ដាល់គ្នាខ្លះ ក្រាលសង្ឃាដិក្នុងកណ្តាលរោងរាំ ហើយនិយាយនឹងស្រីដែលរាំយ៉ាងនេះថា ម្នាលប្អូនស្រី នាងចូររាំក្នុងទីនេះខ្លះ ដាក់ត្រាបៃលើថ្ងាសខ្លួននឹងថ្ងាសស្រីដែលរាំខ្លះ ប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេងៗ ខ្លះ (នៅមានតទៅទៀត) ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។បេ។ ន ភិក្ខវេ វិវិធំ អនាចារំ អាចរិតព្វំ យោ អាចរេយ្យ យថាធម្មោ ការេតព្វោ ។

(៣០៦) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មន្តេ ឧរុវេលកស្សបេ បព្វជិតេ សង្ឃស្ស ពហុំ លោហភណ្ឌំ ទារុភណ្ឌំ មត្តិកាភណ្ឌំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ អថ ខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ ភគវតា លោហភណ្ឌំ អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតំ កឹ ទារុភណ្ឌំ អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតំ កឹ មត្តិកាភណ្ឌំ អនុញ្ញាតំ កឹ អននុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឋបេត្វា បហរណឹ សព្វំ លោហភណ្ឌំ ឋបេត្វា អាសន្ទឹ បល្លង្កំ ទារុបត្តំ ទារុបាទុកំ សព្វំ ទារុភណ្ឌំ ឋបេត្វា កតកញ្ច កុម្ភការិកញ្ច សព្វំ មត្តិកាភណ្ឌន្តិ ។

ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ បញ្ចមំ ។

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រព្រឹត្តអនាចារផ្សេង ៗ ទេ ភិក្ខុណាប្រព្រឹត្ត ត្រូវឲ្យធ្វើឲ្យភិក្ខុនោះធ្វើតាមធម៌ ។

(៣០៦) សម័យនោះឯង កាលព្រះឧរុវេលកស្សបចេញសាងផ្នួសមកបួសហើយ ក៏មានគ្រឿងលោហៈ គ្រឿងឈើ គ្រឿងដី ជាច្រើនកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុគិតយ៉ាងនេះថា គ្រឿងលោហៈ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ គ្រឿងឈើព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយ ឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ គ្រឿងដីព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតហើយឬមិនទាន់អនុញ្ញាតទេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងលោហៈទាំងពួង វៀរលែងតែលោហៈដែលជាគ្រឿងសស្ត្រាប្រហារ អនុញ្ញាតគ្រឿងទាំងពួង វៀរលែងតែអាសនៈគន្ធទូលស្រោមណាដែលហៅថាអាសន្ទិ អនុញ្ញាតគ្រឿងឈើទាំងពួង វៀរលែងតែបាត្រឈើ និងស្បែកជើងឈើ អនុញ្ញាតគ្រឿងដីទាំងពួង វៀរលែងតែគ្រឿងដីដូតដ៏ដែលគេធ្វើជាពកឡ្យូស្រួចៗសម្រាប់ដុសការជើងចោលព្រោះមិនឲ្យភិក្ខុប្រើប្រាស់ (ផ្ទះកុដិធ្វើអំពីដី) ។

ចប់ខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកៈ ជាគំរប់ ៥ ។

តស្សុទ្ទានំ

(១០៧) រុក្ខេ ថម្ភេ ច កុឌ្ឌេ ច
អដ្ឋានេ គន្ធសុត្តិយា
វិគ្គយ្ហ មល្លកោ កច្ឆុ
ជរា ច បុថុបាណិកា
វល្លិកាបិ ច បាមង្គ
កណ្ឋសុត្តំ ច ធារយេ
កដិ ឱវដ្ដំ កាយុរំ
ហត្ថាភរណមុទ្ទិកា
ទីឃេ កោច្ឆេ ផណេ ហត្ថេ
សិត្ថា ឧទកតេលកោ
អាទាសុទបត្តវណា
អាលេបោ មទ្ទចុណ្ណនា
លញ្ឆេន្តិ អង្គរាគញ្ច
មុខរាគំ តទុភយំ
ចក្ខុរោគំ គិរគ្គញ្ច

១៣៨ បញ្ជីរឿងនៃខុទ្ទកវត្ថុក្ខន្ធកៈនោះដូច្នេះ

[១០៧] រឿងភិក្ខុងូតទឹកត្រដុសកាយនឹងដើមឈើ នឹងសសរ នឹងជញ្ជាំង ហាមភិក្ខុងូតទឹកក្នុងទីមិនសមគួរ ងូតទឹកដុសខ្លួនដោយឈើដែលគេធ្វើជាដៃមនុស្ស ងូតទឹកដុសដោយសំពត់ច្រេះឈ្មោះកុរុវិន្ទកសុត្តិ ងូតទឹកត្រដុសខ្លួនទៅវិញទៅមក ងូតទឹកដោយឈើមានសណ្ឋានដូចជាដៃមនុស្ស ១ រឿងភិក្ខុកើតកមរមាស់ នឹងភិក្ខុជរា ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យដុសខ្លួនដោយបាតដៃទទេ ១ រឿងទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុទ្រទ្រង់ប្រដាប់ត្រចៀក សង្វារប្រដាប់ក ប្រដាប់ចង្កេះ កងប្រដាប់ដើមដៃ ប្រដាប់ដៃ នឹងចិញ្ចៀន ១ រឿងភិក្ខុទុកសក់វែង សិតសក់ដោយស្និត សិតសក់ដោយក្រាស សិតសក់ដោយដៃ សិតសក់ដោយក្រមួន លាបសក់ដោយប្រេង លាបដោយទឹក ១ រឿងភិក្ខុឆ្លុះមុខក្នុងកញ្ចក់ ក្នុងភាជន៍ទឹក ១ រឿងភិក្ខុកើតដំបៅមុខ លាបមុខ ផាត់មុខ ប្រលាក់មុខ ចុចមុខ លាបអវយវៈ លាបមុខនឹងលាបទាំងអវយវៈទាំងពីរ ១ រឿងភិក្ខុកើតរោគភ្នែក ១ រឿងមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ១

ហេយតិ សរ តារេតិ
អដ្ឋបេសិសកលេហិ
អហិ ចិត្តំ ច ចន្ទំ
ឧទ្ធាវិយ មត្តមូលា
សុវណ្ណា(១) ពហលា វលី
គិន្ទ្រកុសុម្ភិ ចុន្ទ្យោ
ឧណ្ណា ពិដ្ឋីសុ ចិណយក
បរិកណ្ឌិ តិលាំ ហោឡិ
មាឡោ(២) កុណ្ឌលិកាយ ច
ជរិកា អំសវទ្ធា
កដិ បន្ទនសុត្តកា
ទីឃំ មត្តោ ច កោច្ឆ ច

១ ឱ. ម. សុវណ្ណា ។ ២ ឱ. ម. មាឡំ ។

រឿងភិក្ខុប្រើខ្សែមឹងដាយសំពត់ស្បង់ ១ រឿងភិក្ខុមានសេចក្តី
កង្វល់ និងស្បូនដាបចេលភិក្ខុ ១ រឿងភិក្ខុប្រើប្រដាប់
កល់ដែលធ្វើអំពីឈើមេសន្ទ មានក្រយ៉ៅស្បែកកាចក្រៅ ១
រឿងអន្តោក្នុងចំណាំសក្ការ ១ រឿងក្អួតដង់តាំងកង្វល់ស្វាយ
ចាំងមួលនៅក្នុងទឹកដីត្ត ១ រឿងភិក្ខុកសំពីក ១ រឿងភិក្ខុ
កាត់គន្ធជាតរបស់ខ្លួន ១ រឿងបាត្រធ្វើមចន្ទម ១ រឿងភិក្ខុ
ប្រើបាត្រគ្រប់ទឹកចាប ១ រឿងផ្ទៃបាត្រសក់រលក់ព្រោះគ្មាន
ជើង ១ រឿងបញ្ញត្តជើងបាត្រធ្វើដោយដុសនឹងប្រាក់ ១ រឿង
ជើងបាត្រក្រាសភេក ១ រឿងលួសកើតឡើងដល់ភិក្ខុ ១
រឿងភិក្ខុប្រើជើងបាត្រវិចិត្រវេជ្ជិត ១ រឿងភិក្ខុទុកបាត្រទាំង
ទទឹក បាត្រក៏ខូចទៅ ១ រឿងបាត្រធ្លាក់បែកពេក ១ រឿង
ភិក្ខុទុកបាត្រក្នុងទីក្តៅ បាត្រទៅបែកធ្លាក់បែក ១ រឿងភិក្ខុទុក
បាត្រក្នុងទីចំផុតនៃគ្រែតាំង ទុកបាត្រក្នុងទីចំផុតនៃថ្នាក់ ១
រឿងអនុញ្ញាតក្រាលស្មៅ អនុញ្ញាតកំណាត់សំពត់ អនុ-
ញ្ញាតកេងទុកបាត្រ អនុញ្ញាតថង់សម្រាប់ទុកបាត្រ អនុ-
ញ្ញាតស្នាកបាត្រ យោគបាត្រ និងខ្សែសម្រាប់ចងបាត្រ ១
រឿងភិក្ខុព្យួរបាត្រនឹងចំរឹងជញ្ជាំង ទុកបាត្រលើគ្រែនឹងតាំង

អត្ថិ ជន្តុ ធនាមណា (១)

កុម្មយ ជិនវសិសំ

ចលតាន៎ បជ្ជេហោ

វិជាលំ ធម្មាសោវណ្ណាំ

បត្តេ បេសំ ច ជាម្បុការ

កណ្ណា សត្ថុ សវិតញ្ញូ

មធុសិត្ថំ សិលាជតុំ

វិស្សណ្ណាំ ពន្ធុំ វិសមំ

ចមា ជំបម្បហោតិ ច

អញ្ជនី ឆោយស្នាត្តញ្ញ

អនោតត្តំ ឧទាហដា

---

១ ឱ. ធុណាទិតា ។

ដាក់បាត្រលើភ្លៅ ទុកបាត្រក្នុងក្រែ និងដាក់បាត្រក្នុងផ្ទៃប្រាង សន្ទូងទ្វារ ១ រឿងភិក្ខុត្រាច់ទៅបិណ្ឌបាតដោយសំបកឃ្លោក ដោយអំបែងឆ្នាំង ១ រឿងភិក្ខុប្រើបាត្រលលាដ៍ខ្មោច ១ រឿងភិក្ខុយកបាត្រទៅដាក់កាកសំណល់ ហើយយកទៅចាក់ចោល ទ្រនំអន្ទ្រាកកន្ត្រា ១ រឿងភិក្ខុហែកចីវរដោយដៃ ១ រឿងកាំបិតនាមផន កើតទៀនផល់សង្ឃ ភិក្ខុប្រើផង់កាំបិតធ្វើដោយរមាស(ដ៏ម) ១ រឿងភិក្ខុដេរចីវរដោយស្លាបធាត់ ទឹងចំរៀកធូល្បី ទ្រនំអន្ទ្រាកបំពង់ម្ជុល អន្ទាកឥន្ទ្រីយកលំអិតគួរស្អុក (ដំប) ប្រកាន់ចំពង់ម្ជុល អន្ទាកឥន្ទ្រីយកលំអិតមេស្លាយដោយខៀត ឥន្ទ្រីយកលំអិតចូលប្រកាន់ចំពង់ម្ជុលក្រមួនឃ្មុំ និងស្រោមលំអិត ១ រឿងខ្នើយចីវរមានមុំមិនស្មើគ្នា ទ្រនំអន្ទាកលើស្ដឹង ផ្ទៃស្ដឹងភិក្ខុចងចីវរ ១ រឿងភិក្ខុធ្លាលើស្ដឹងក្នុងទីមិនរាបស្មើ ភិក្ខុក្រាលស្មៅលើស្ដឹងលើផែនដី លើស្ដឹងពោរពេញដោយចំរៀង ១ រឿងអន្-ញ្ញាក់សម្រាប់សង់ចីវរ ផ្ទៃវៀបក្នុង ១ រឿងភិក្ខុមិនលាងជើងហើយជាន់លើលើស្ដឹង ភិក្ខុដាក់ស្បេងជើងជាន់លើ

អដ្ឋិល្លេ បដិគ្គហញ្ច
អាវេសនញ្ច វិត្ថតំ
បដិគ្គហាថវិកញ្ច
អំសពទ្ធំ ច ពន្ធកា (១)
អជ្ឈោកាសេ ចីវរេ
ចយោ ចាបិ វិហារេ (២)
អប្បតិ គិលានញ្ញំ
ទុល្លិក្ខញ្ញោល្លិក្ខតំ
សេតំ កាឡសុវណ្ណញ្ច
បរិកម្មញ្ច គេរុកំ
ហលាកម្មំ លាខាកម្មំ
ខកោរវជ្ជាធានិកំ (៣)
ចីវរសិ វជ្ជញ្ច
អនុញ្ញាសិ វិនាយកោ ។
ទិដ្ឋិកា បញ្ញមត្ថិ ច

១ ក. ម. អដ្ឋិល្លេ ... ឧបាហញ្ច វិត្ថកំ ថវិកពន្ធកា ។ ២ ឱ. ម. ខកោរវជ្ជាធានិកា ។

ឈើស្ទឹង ១ រឿងភិក្ខុលើព្រោងដៃ ព្រោះផែហើរ ទ្រង់អនុញ្ញាត ស្ដាប់ព្រោងដៃផេរ ប្រអប់សម្រាប់ដាក់ម្ជុលកាំបិត ស្ដាប់ព្រោងដៃផេរ ថង់សម្រាប់ដាក់ស្ដាប់ព្រោងដៃផេរ វិប្បយោគនីវិឡ ពង ១ រឿងភិក្ខុធ្វើចីវរក្នុងទីវាល ពាង់សម្រាប់ដាក់ឈើស្ទឹង មានទីជិតប ១ រឿងរឿងពុកស្មុះឈើទៅ ភិក្ខុពួក ឡើងរឿងដែលគ្មានជណ្ដើរ ភិក្ខុផ្សព្វាក់ដោយឡើងជណ្ដើរ ក៏ខ្ចប់ស្ដាប់ព្រោងក្នុងពេលឈើស្ទឹង ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យប្ដូរ ណាចបំប្លែងពីទឹកនិងពីតព្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ និងពណ៌ក្រហមដោយរង់ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើកម្រាលភ្នំ ភិក្ខុ ក្បាច់ ផ្ដុំមករ ក្បាច់ខាងស្រួចប់ព្រាំ ទ្រង់អនុញ្ញាតសព្វទាំង និង វិប្បវាសរឿង១ រឿងភិក្ខុធ្លាប់ឈើស្ទឹងហើយទៀបចេញទៅ

កប៉ដំ បរិក្ខត្តំ

វិធេរបិយតំ ការុ (១)

បត្តោ ណាយ កន្ទរ

ហិកា ពន្ធសុត្តំ (២)

ពន្ធិកា ច ឧទាហហា

ឧទាហឧគ្គិកញ្ច

អំសវទ្ធកំ សុត្តកំ (៣)

ឧឧកាកបរិយំ មត្តំ

បរិស្សាវនចោឡកំ

ឆម្មការកំ (៤) ទេ្វ ភិក្ខូ

វេសាលី អកមា មុនិ

ឆណ្ឌំ និច្ចកំ អនុ-

ញ្ញាសិ (៥) បរិស្សាវនំ ។

មកសេហិ បណីតេន

ពហ្វាពាធា ច ជីវកោ

ចង្កមនជន្តាឃរំ

---

១ ម. ឆ. វិធេរបិយ កុរុខ្មិ ។ ២ ម. ឆ. ពន្ធសុត្តញ្ច ។ ៣ សយំ ម. ឆ. ឃោធូគសុ ចិសុត្តំ ។ ៤ ម. ឆម្មករណំ ។ ម. ឆម្មការណេ ។ ៥ ម. ទណ្ឌាមន្ទកំ ឆដ្ឋ អនុញ្ញាសិ ។ ម. ទណ្ឌ ផ្ទុះណាំ ។

ឈើស្ទឹងឲ្យសម្ងាត់ ភិក្ខុយកឈើស្ទឹង ១ ទៅកែសោចេញ

ភិក្ខុផុតឈើស្ទឹងនឹងថ្នាំ ភិក្ខុយកចម្រៀកសំពត់ កាប់ត

នឹងថ្នាំតើយតើរគេ អនុញ្ញាតឲ្យសម្រាប់ដាក់ថ្នាំ នឹងខ្សែ

ចង ១ រឿងភិក្ខុចងស្បែកជើងនឹងខ្សែចង្កេះ អនុញ្ញាតឲ្យ

សម្រាប់ដាក់ស្បែកជើង ខ្សែយោគនឹងខ្សែចង ១ រឿងទឹកដោ

អកប្បិយៈមានកណ្ដាលផ្លូវ អនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹកនឹងធម្ម-

ក្រក ១ រឿងភិក្ខុពីរូបដើរផ្លូវឆ្ងាយ ១ រឿងព្រះមហាមុនីយាង

ទៅកាន់ក្រុងវេសាលី អនុញ្ញាតសំពត់តម្រងទឹកដែលមានដង

នឹងសំពត់តម្រងក្រាំ ក្នុងក្រុងវេសាលីនោះ ។ រឿងភិក្ខុមាន

មូសខាំ ភិក្ខុមានអាពាធច្រើន ព្រោះបាយបណីតភោជន ១

រឿងទីចង្ក្រមនហ្មមោក ១ រឿងអនុញ្ញាតឲ្យទីចង្ក្រមនឹងរោងភ្លើង ១

វិហារេ ឧចនិស្សោ
ភយោ ឧយោ វិហញ្ញតិ
សោបាណាលម្ពនំ
អជ្ឈោកាសេ តិណចុណ្ណំ
ឧល្លិត្តញ្ចាវលិត្តកំ (១)
សេតកំ កាឡវណ្ណញ្ច
បរិកម្មញ្ច គេរុកំ
មាលាកម្មំ លតាកម្មំ
មករទន្តកបដិកំ(២)
វំសំ ចីវររជ្ជុញ្ច
ឧច្ចំ(៣) វត្ថុកំ ការេ
ចយោ សោបាណពាហញ្ច
កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ
ឧទុក្ខលុត្តរបាសកំ
វដ្ដិញ្ច កបិសីសកំ
សូចិឃដិតាលច្ឆិទ្ទំ

១ ម. ឧ. ឧល្លិត្តាវលិត្តំ ។ ២ ម. មករទន្តកបដិកំ ។ ឧ. មករទន្តបដិកំ ។ ៣ ម.
ម. ឧច្ចំ ។

ឬទឹកក្នុងគ្រែមកន្លែងគ្រែមទំនាស់ ចំពោះគ្រែមមានទំពក់ ទ្រង់
អនុញ្ញាតរឿន ៣ យ៉ាង គឺលាក់ក្រៀមកន្លែងបង្អៀង ព្រោះតែ
ផល្លើរ ទ្រង់អនុញ្ញាតផល្លើរ និងបន្ទំទៃ ដីដែលបៃតង
បន្ទ្រែម ។ ពួកភិក្ខុក្នុងគ្រែមកន្លែងរៀល កំពេញសៅជាក់បុះកន្ទ
ពេលទន្ទ្រែម ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើឈាបតាំងកន្លែងគ្រៅ ទ្រង់
អនុញ្ញាតឲ្យធានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បរិកម្មដោយរង់ ធ្វើក្បាច់
ផ្កា ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានប្រាំចង្រ្កាំ ឬទៀរទឹន
ដៃប្រឿងរឿង ។ រឿងអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជើងកន្លែងរឿងខ្ពស់ឡើង
រឿងផល្លើរទឹនបន្ទប់ដែលផល្លើរ សន្ទះទ្វារ ពេលរឿង គ្របទ្វារ
ក្បាល (ដំណាប់ក្រោម) ឥន្ធាក់ពាក់លើ (ដំណាប់លើឬខ្លោះ)
សសរ៉ៃនសន្ទះទ្វារ ក្រោះកទ្វារ ខ្នុតទ្វារ គន្លឹះទ្វារ រមោល

អាវេញ្ចញ្ច វេទុកំ
មល្លាលិ ជុមាឆត្តញ្ច
ឧរជ្ជួ ច មុចមត្តិកា
កោណា ធុត្តា ច ទុមាតិ
ទុមាសំ(១) សាកោ
ឆ សោណេកំ ច ចិត្តាល្លំ
កោរិ ចិន្តមចំ តារ
បីបញ្ញ ភោជុកោ កត្ថំ
ឧន្នា ស័លចិន្ទុំ(២)
ឆត្តា ធមាយំ សេប្បន្តិ
បដិក្ខាឌី ករយោ គហើ
ទុធាសំ លូទ្ធំតិ ច
សេវ្យា តាយមគ្គុទេ
កុលំ តារកាដំ ចក្កំ
ពហ្វ តិជ្ជិតិ កាដោ

១ ម. ទុត្តា ច ទុមាតិ ច មមាធាវ សាកោ ។ ២ ម. ស. ស័លចិន្ទុមតា ។

ប្រយោជន៍សម្រាប់ចិនលើក វែក្រាញចិនលើក ដីនគន្ញាគ ខ្សែត្រីមណ្ឌល ពី ពីឡេនបម្រើញកេន៍ភ្លើង ចំពង់សៀង (ចំពង់ភ្លើង) ១ រឿងកិច្ចការចេញក្រៅតាក់តណ្ណាលកេន៍ភ្លើងគ្នុខ អន្ញាកដីលោបមុខ តាំងអន្ញាកសម្រាប់លាយដីស្អិត ដីខ្សែនកក្រៅ ១ រឿងភ្លើងឈាតតិក ១ រឿងអន្ញាកតាង ទឹក ទឹកស្តិលទឹក ១ រឿងផ្សែងលោមិនមានចំហាយក្ដៀស ១ រឿងកេន៍ភ្លើងមានគក់ជ្រៅ ១ រឿងអន្ញាកខ្សែលាន់កម្រាល កេន៍ភ្លើងនិងលើចុះទឹក ១ រឿងអន្ញាកតាំងសម្រាប់កេន៍ ភ្លើង ១ រឿងអន្ញាកបង្ហូរទឹកទីកន្លែងការកេន៍ភ្លើង ១ រឿង អន្ញាកខ្សែកេយក្រសរាំង អន្ញាកកម្រាលថ្ម ទីទទឹក ១ រឿងកិច្ចការក្រាលសំពត់ ១ រឿងកិច្ចជាក់ចិតរហែលផែនដី ក្បៀង ទទឹកជើរ ១ រឿងអន្ញាកគ្រឿងចិនចុះទឹកតាមបំណង ១ រឿងទឹកមិនមានទង់កេន៍ភ្លើងទោះ អន្ញាកគណ្ឌីទឹក ដាក់ គណ្ឌីទឹក ជាក់លុះលោយ កិច្ចយោនទឹកដោយកៀន ដោយក្ដារបង់ឡើង អន្ញាកតម្រីសម្រាប់យាត់ទឹក យន្ត សម្រាប់តាញទឹក ទីនាយាកទឹក ១ រឿងការផ្ទៃបែកជាច្រើន

លោហភណ្ឌុទម្មខណ្ឌំ

សាលា កិណ្ណបិធានិ ច

ទោណិ ចន្ទិ តាលកា

ចិក្ខល្លំ និទ្ធមេន ច

សីតិកតំ ពោក្ខរណី

បុរាណញ្ច និល្លេខកំ

ចតុម្មាសំ សយន្តិ ច

កន្ទុបុប្ផំ ឆដ្ឋិមេ(១)

អាសិត្តកមឡោរិកំ

[illegible]

[illegible] ពេធិ ច អគ្គិមិ

---

១ ម. យ. [illegible] ឆដ្ឋិមេ ។

ចាត់ចំណែកលោហៈ ចាត់ចំណែកឈើ ដីឥដ្ឋខ្មៅ ១ គ្រឿងតម្បាញសាលា និងតម្រងទឹក កំពែងព័ទ្ធជុំវិញសាលា តម្បាញគម្រប តម្រងទឹក សក់ទឹក តម្រងប្រាំ ដីទឹកកែតឥដ្ឋយ៉ាង ១ គ្រឿង តម្រងប្រាំមាត់តម្បាញគម្របទឹក ១ គ្រឿងកំពូលគាយ ១ គ្រឿងបុព្វសកដីស្រះបោក្ខរណី ទីតម្កល់ទៅយកទឹក ស្រះបោក្ខរណី ១ គ្រឿងបុរាណបកបន្ទំកើតក្លិនរលួយ គ្នា ១ គ្រឿងភិក្ខុនៅប្រាសចាកសំពត់និសីទនៈ ៤ ខែ ១ គ្រឿងភិក្ខុដេកទៅលើទីដំណេក ដែលគេរោយដោយផ្កា ពួកមនុស្សនាំយកគ្រឿងក្រអូប ទីតាំងប្រទីបគាន់គាកម ១ គ្រឿងប្រដាប់ធ្មេញតស់ពត់ស្លាប់ ដោយពេមរៀម ១ គ្រឿងភិក្ខុដាក់លើក្បាលស តម្បាញភាជន៍ឈើសម្រាប់ម្ហូប ប្រគេ ១ គ្រឿងភិក្ខុឆាន់ ក្នុងភាជន៍ជាមួយគ្នា ដេកលើគ្រែជាមួយគ្នា លើកម្រាលជាមួយគ្នា ១ គ្រឿងខ្សែចង្កៀ ១ គ្រឿងកោដ្ឋកទ្វារ ១ គ្រឿងមិនត្រូវដាក់លើកម្រាលសំពត់ ១

យដិ កតកសម្មជ្ជនិ

សក្ខរំ កថលផេណំ

ផេណកំ ធាតុយំសទិ

វិធូបនំ តាលវណ្ដំ

មកសព្វីជំ ចាមរី

ឆត្តំ វិនា ច អារាមេ

តយោ សិក្កាយ សម្មតិ

រោមា សិត្ថា នខា ទីឃា

ឆិន្ទន្តិ ស័ក្កា ទុក្ខា

សលោហិតំ បមាណេន

វីសតិ ទីឃកេសតា

ខុរំ សិលំ សិបាដិកំ

នមតំ(១) ខុរភណ្ឌកំ

មស្សុំ កប្បេន្តិ វឌ្ឍេន្តិ

គោលោមិ ចតុរស្សកំ

១ ម. ឆ. នមតកំ ។

រឿងភាជនីសោភាតាំយគ្គម ទីទ្រនាប់សម្រាប់ដុតភ្លើង ថែលមានគេដាំនៅទោស ទ្រង់អនុញ្ញាតទ្រនាប់សម្រាប់ផ្ទុកភ្លើង ៣ យ៉ាង គឺ ទ្រនាប់ថ្មូ ភ្លៀង ថ្មាំបែងទីទ្រនាប់ផ្សែងសម្រេច រឿងភាវីសោភាតាំយកក្តិតឲ្យប្រើទីថ្មីកមួល ពេញហុយព្រោមានគ្រោះកាន ១ រឿងទីថ្ងៃកម្មសពើតឡើង ផល់សត្វ ទ្រង់ហាមមិនឲ្យភិក្ខុប្រើប្រាស់ផ្លុំតាមរ ១ រឿងភិក្ខុឈើតែមានចុះទីផ្ទុំមិនបញ្ចុយ ទីងភិក្ខុព្រៀសមិនប្តូនទន្ទ្រានទីតាកម ១ រឿងអនុញ្ញាតសត្ថាសម្មតិផល់ភិក្ខុ ៣ រូប រឿងភិក្ខុចំណាស្បឿង ១ រឿងគ្រាប់ផ្កាយ ធ្លាក់កក់យក្ខរ៉េងកន្ត រឿងភិក្ខុមានក្រចកវែង ភិក្ខុកាត់ក្រចកដោយក្រចក ភិក្ខុក្រ-ផុសក្រចកទីផ្ទៀង ព្រោមផ្ដើមោហ ភិក្ខុកាត់ក្រចក ក្រវែងចេញឈាម ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យកាត់ក្រចកស្មើនឹងសាច់ ១ រឿងភិក្ខុដុសរកាក់ក្រចកទាំងម្ភៃ ១ រឿងភិក្ខុទុកសក់វែង អនុញ្ញាតកាំបិតកោរ ថ្មសំលៀងកាំបិតកោរ ស្រោមកាំបិតកោរក្រៀងសម្ពាត់ផ្ចិតដោយកោមាឡៀម ទីគ្រឿងប្រដាប់កាំបិតកោរទាំងអស់ ១ រឿងភិក្ខុកោរពុកមាត់ ទុកពុកចង្កា ទុកពុកចង្កាឲ្យវែងដូចជាពុកចង្កាពពែ ទុកពុកមាត់ឲ្យមានជ្រុង ៤

បរិតុំ អន្សូរភាព

ឆាបំ សត្ថកទសំហារ

អាគារា ពាត្តំ វិសោ

មំសំ សត្ថិកាយ ច

បកិតំ ជំតាំ ឧទ្ទា

លោហកណ្ឌញ្ញមិ សហា

បល្លត្ថិកញ្ច អាយោគោ

វដ្ដំ ច កាយពន្ធំ

កលាពុកំ ទេឌ្ឌុភកំ

មុរជំ មទ្ទវីណកំ

បដ្ដិកា សូករន្តញ្ច

ទសា មុរជវេណិកា

អគ្គឡំ សោភកុណកញ្ច

ប្រមូលផ្ដុំរោមក្រចកដើមទ្រូង ទុកជុំក្រោមគ្រែរោះ ទុកគុក ដាក់ដូចបង្គីម ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យដកក្រោមក្ដីចាំស្លៀត ដោយមានទាការជាហេតុ ។ រឿងភិក្ខុកាត់សក់ដោយកន្ត្រៃ រឿងភិក្ខុកាត់ជំងឺត្រូវក្បាល ។ រឿងភិក្ខុទុកក្រោមច្រមុះវែង ភិក្ខុឲ្យគេដកក្រោមច្រមុះដោយក្រែស ភិក្ខុឲ្យគេដកសក់ស្កូវ ។ រឿងភិក្ខុថ្មី ពុកព្រលយកភិក្ខុប្រើបាវគ្រឿងស្រែងគ្រឿងរបស់បំបង់បាប ភិក្ខុសង្ស ទុកគ្រឿងរលោះដាប់ច្រើន ។ រឿងភិក្ខុគ្រឿងសម្ពីបផ្ទុកផ្កាត់ ដាក់ផ្កាសម្រាប់ណាបផ្គូក ។ រឿងភិក្ខុគង្គិយក្រុមកញ្ចប់ផ្ទុកស្នានិងទឹកឲ្យ ។ រឿងភិក្ខុសង្ឃដែលមិនសំពត់ការយាន ទ្រង់អនុញ្ញាតផ្កាប្រើសម្រាប់ផ្ទុំសំពត់ការយាន ។ ទ្រង់អនុញ្ញាតកាយពន្ធ ភិក្ខុប្រើកាយពន្ធមានខ្សែច្រើន មានសណ្ឋានដូចក្បាលពស់ទឹក មានសណ្ឋានដូចខ្សែសម្ពារ និងមានសណ្ឋានដូចសន្ទះ ទ្រង់អនុញ្ញាតកាយពន្ធពីរយ៉ាង គឺសំពត់ផ្ទាំងមួយ សំពត់ដូចពោះរៀនច្រកមួយ រឿងដាយកាយពន្ធរបុ ទ្រង់អនុញ្ញាតកាយពន្ធមានសណ្ឋានដូចខ្សែសម្ពារ និងមានសណ្ឋានដូចសន្ទះ រឿងមេកាយពន្ធរបុ ទ្រង់អនុញ្ញាតខ្សែផ្ទេលែង និងដោយឡើងពាក្រកាដូចក្រោយគ្រូសយ

បវឆេក្ខាបិ ជីរតិ

កណ្ឌិកា ខុជ្ជាវកញ្ញ

ជលការេត្តបំ ខុគយោ

តិហោវក្កុំ សោហណ្ឌុំ មជ្ជ

ភញ្ញុំ ចេក្កណ្ណំ

កាលវណ្ណំ សតវេល្ញ

កិហិ តាបុតតាបុំ

សំវេញ្ញ ខុការតាកាដំ

ឆត្តកដ្ឋាភិកោជេល[1]

កាវណ្ណុ រិលក្តុំ ពាយញ្ញ

បដក្តិ វក្កាហត្ថិទា

សកាដ្ត[2] សោកាយតកំ

ចរិយាមុណ៌សុ ភចយុំ

តិវជ្ជានកដា រិជ្ជា

ចិចិ មន្ទលិ ចានិ ច

ភកាពលោ ទុស្សក៏ ច

១ ឱ. ខុទ្ទកិ អក្ខរាវិល ។ ឱ. ខុទ្ទកិ អក្ខរាវិលា ។ ២ ឱ. ម. យមេវ ។

ដើមអង្គាក់កាយគន្ធាច និងដើមកន្ទុះប្រ៉េចឡេវក្ដុងសំនឹងទាម ១
ដើមកន្ទុះជាប្រទាប់ឡើយ ប្រទាប់អង្គាក់កន្ទុះទីបំផុតនៃបារ ប្រទី
អញ្ញោកនង្សាក់ប្រទាប់អង្គាក់ល្អកដួល ទៅតាមកន្ទុះ ១ ដើម
កិត្តុះស្មៀកស្នេរចម្ងល់ប្រមាស្ន ស្មៀកស្នេរស្កុយមុខ ដូចប្រ-
មោយដី ស្មៀកមានសណ្ដាម ដូចកន្ទុយក្រើ ស្មៀកបទ្ទិច
ប្រទីសរុងធំតាំង ៤ ឡើប្រាក់ម ស្មៀកដោយកាការ ដូចកញ្ចូល
ភ្លាត ស្មៀកអក្តិញ្ញឡើមាន ផ្លែប្រើន ជណ្ដាប់ដូចប្រមាស្ន និង
ស្មៀកបទ័ត្បិន ១ ដើមកិត្តុះកេ ១ ដើមកិត្តុះមានទំការឈើស្ងួត
កិត្តុះគោះសាម៉ះណាហោយឈើស្ងួត កិត្តុះទំការឈើស្ងួតទីពេក
ឈើស្ងួតកំប្លកចូលកន្ទុះបំភើត ១ ដើមកិត្តុះផៅក្រ កិត្តុះឡើស
និងការផុតកើតនិមួយ កិត្តុះកើតឡើងដើមឈើព្រៃរើពេញ ១
ដើមកិត្តុះចូលស្នូមស្នប្រកុលចេះជាកាសា សំក្រើក កិត្តុះរៀន
តាំងបព្រៀងកក្តីរណ៍កាយគះ និងកិត្តុះរៀនកំប្រាគទ្ធិ ១
ដើមព្រៃកន្តិកណ្ណាស ដើមអញ្ញោកនរុក្ខិត្តុះរើយកបដើម្បី
មន្តិល ដើមកិត្តុះនាងមួយ ១ ដើមគ្រែសោរប្រុក្រកាកាននៅយ
ឡើល ១ ដើមកិត្តុះបន្ទាបនឹងសត្វប្រះកន្ទុះកាកម ៗ កំមិនល្មោភ

ទុគ្គន្ធោ ទុក្ខបាទុកា
ហិរិយន្តិ បាទុគ្គន្ធោ
តហំ តហំ ករោន្តិ ច
ទុគ្គន្ធោ កូបំ លុជ្ជតិ
នីចវត្ថុ ចយេន ច
សោបាណាលម្ពនពាហា
អន្តេ ទុក្ខញ្ច បាទុកា
ពហិទ្ធា ទោណិ កដ្ឋញ្ច
បិឋរោ ច អបារុតា
វច្ចកុដិ កវាដញ្ច
បិដ្ឋសង្ឃាដមេវ ច
ឧទុក្ខលុត្តរបាសោ
វដ្ដិញ្ច កបិសីសកំ
សូចិឃដិតាលច្ឆិទ្ទំ
អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទមេវ ច
រជ្ជុ ឧល្លិត្តាវលិត្តំ

អារាមមានក្លិនអាក្រក់ ភិក្ខុលំបាកនឹងអង្គុយបន្ទោបង់បស្សាវៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតក្រទាប់ជើងសម្រាប់បន្ទោបង់បស្សាវៈ ភិក្ខុអៀនខ្មាស នឹងបន្ទោបង់បស្សាវៈ ព្រោះបស្សាវៈមិនបានគ្រប មានក្លិនអាក្រក់ ភិក្ខុបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងទីតែសព្វសព្វ អារាមមានក្លិនអាក្រក់ អនុញ្ញាតនូវរណ្ដៅវច្ចៈ ១ រឿងមាត់រណ្ដៅបាក់ធ្លុះ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យក្រាលទីដីឡើងខ្ពស់ មួយគ្រឿងដោយរៀបចំ យ៉ាង ទីជណ្ដើរ បង្កាន់ដៃជណ្ដើរ ភិក្ខុអង្គុយបន្ទោបង់វច្ចៈ ត្រង់ទីចុងក៏ធ្លាក់ចុះ ភិក្ខុលំបាកនឹងអង្គុយបន្ទោបង់វច្ចៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតក្រទាប់ជើងសម្រាប់បន្ទោបង់វច្ចៈ ភិក្ខុបន្ទោបង់បស្សាវៈខាងក្រៅ ទ្រង់អនុញ្ញាតស្នូកបស្សាវៈ ទ្រង់អនុញ្ញាតឈើកៀស ទីត្រួតសម្រាប់ដាក់ឈើកៀស រណ្ដៅវច្ចៈមិនបានគ្រប ១ រឿងអនុញ្ញាតវច្ចកុដិ នឹងសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ក្បាល (ធរណីខាងក្រោម) អន្ទាក់លើ (ធរណីខាងលើ) សសរទ្វារ ត្រចៀកទ្វារ រនុកទ្វារ គន្លឹះទ្វារ រនាស ប្រហោងសម្រាប់ទាញ ខ្សែសម្រាប់ទាញ ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យបូកលាបវច្ចកុដិ ដាំទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ

សេតវណ្ណញ្ច កាឡកំ

មាលាកម្មំ លតាកម្មំ

មករំ បញ្ចបដិកំ

ចីវំសំ រជ្ជុញ្ច

ជកុព្វលតាការំ

គោជ្ជកេ ចាលិ ឧច្ចេ

មរុម្ពុទកសិលា

សន្ធិទ្វារ ចិក្ខល្លំ

កុម្ភិក្ខាបិ សរាវកំ

ធុម្មំ ហិរិ អបិធានំ

អាធារកញ្ច អាចេរំ ។

លោហកណ្ហំ អនុញ្ញាសិ

ថបយិត្វា បធោណំ ។

ថបយិត្វាសន្ធំ បលត្តិំ

ចាប្បគ្គញ្ច ចាទុកំ

សត្តំ ចាម្មយំ កណ្ឌំ

អនុញ្ញាសិ មហាមុនិ ។

និងធ្វើការលាបពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ក្បាច់ផ្កាកម្រង ក្បាច់វល្លិ៍ ក្បាច់ឆ្អឹងត្រី ក្បាច់ផ្ទាំងប្រាំចំណែក ស្ទាំង ខ្សែ ស្ប៉ៀន ១ រឿងភិក្ខុនាំគ្រែដើរដោយជើង អនុញ្ញាតកំពែង ៣ យ៉ាង អនុញ្ញាតជង្រុកទឹក និងកំពែងដីប្រាសាទ អនុញ្ញាតខ្យល់ពេញក្រសារ់ង អនុញ្ញាតខ្សែស្រោលភ្ជាប់លទ្ធ ១ រឿងទឹកដក់ជ្រាំកន្លែងបរិវេណ ប្រើអនុញ្ញាតទឹក អនុញ្ញាតផ្ទាំងសម្រាប់ដាក់ទឹកជម្រះ អនុញ្ញាតភ្លើងសម្រាប់ជម្រះ ភិក្ខុលំបាកនឹងឥន្ទ្រិយជម្រះ ភិក្ខុទៀនភ្លាមសន្ធិជម្រះ ប្រើអនុញ្ញាតគ្រែ ១ រឿងភិក្ខុប្រព្រឹត្តអាចារ ១ ១ រឿងអនុញ្ញាតពោធាកណ្ហ រើសកន្លែងដែលពោធាកណ្ហដែលជាគ្រឿងប្រហារតាំងតួង ១ ១ រឿងព្រះមហាមុនីទ្រង់អនុញ្ញាតក្រែធ្វើអំពីសង្ក ព្រះមហាមុនីទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រឿងឈើពាទឹកសង្ក ធ្វើអំពីអាស្រាលឈើ និងប្រដាប់ដើមកេវ ១ ១

ពាធកំ ពក្កការញ្ច
ថម្ភយិត្វា អថាតតោ
សត្តម្បិ អត្ថិកាកណ្ហំ
អនុញ្ញាសិ អនុកម្បកោ ។
យស្ស ភិក្ខុស្ស ចិណ្ណសោ
ពុំមេន យតិ សមំ
តម្បិ សព្វំ ទក្ខាទេ
ឧយតោ តំ វិជានិយា ។
បរំ ធសសតា ភិក្ខូ
វិនយេ ទុដ្ឋការិកោ
សទ្ធម្មដ្ឋិតិកោ ហោតិ
បេសលានញ្ចនុគ្គហោ
សុសិក្ខិតោ វិនយធរោ
ហិតចិត្តោ សុបេសលោ
បទីបការណោ ទីបោ
បូជារហោ ពហុស្សុតោតិ ។

ព្រោះព្រះតថាគតមានសេចក្តីអនុគ្រោះទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រឿងធ្វើ ចំពោះគួរ ព្រោះមើលឃើញប្រយោជន៍សម្រាប់ជូតជើង ដែលគេធ្វើ មានតែមើល ទីក្រុងធ្វើដោយស័ព្ទ ។ គឺយកសំពៅជើងចេញ ទូរ៉ែកណា ក្តោតាជួលតនិងកែមួយផ្សែល យើងបានពោល ទុកដោយសេចក្តីចង្អាន អ្នកប្រាជ្ញដឹងច្បាស់នូវគោចាគរម ន័យ (សមន្តភ្ញុះ) ។ អ្នកប្រាជ្ញជាវិន័យធរ មានចិត្តប្រកប ដោយប្រយោជន៍ មានសីលជាទីស្រឡាញ់ដោយប្រពៃ អ្នកធ្វើនូវប្រទីបគឺព្រះសទ្ធម្ម គួរដល់ការបូជា ជាពហុស្សុត ជាអ្នកញុំាងព្រះសទ្ធម្មឲ្យតាំងនៅចាំបាន ជាអ្នកអនុគ្រោះដល់ ភិក្ខុមានសីលជាទីស្រឡាញ់តាំងឲ្យឃើញ បានសិក្សាហើយ ដោយប្រពៃ ពួកភិក្ខុមានចំនួន ១០០ ក៏ទទួលនូវគណៈ ក៏ព្រះវិន័យ ដោយប្រការដូច្នេះហោង ។

សេនាសនក្ខន្ធកំ

[៣០៨] តេន សមយេន ពុទ្ធោ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។ តេន ខោ បន សមយេន ភគវតា ភិក្ខូនំ សេនាសនំ អប្បញ្ញត្តំ ហោតិ ។ តេ ច(១) ភិក្ខូ តហំ តហំ វិហរន្តិ អរញ្ញេ រុក្ខមូលេ បព្វតេ កន្ទរាយ គិរិគុហាយ សុសានេ វនបត្ថេ អជ្ឈោកាសេ បលាលបុញ្ជេ ។ តេ កាលស្សេវ តតោ តតោ ឧបនិក្ខមន្តិ អរញ្ញា រុក្ខមូលា បព្វតា កន្ទរា គិរិគុហា សុសានា វនបត្ថា អជ្ឈោកាសា បលាលបុញ្ជា បាសាទិកេន អភិក្កន្តេន បដិក្កន្តេន អាលោកិតេន វិលោកិតេន សម្មិញ្ជិតេន បសារិតេន ឱក្ខិត្តចក្ខូ ឥរិយាបថសម្បន្នា ។

(៣០៩) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហកោ សេដ្ឋី កាលស្សេវ ឧយ្យានំ អគមាសិ ។ អទ្ទសា ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី តេ ភិក្ខូ កាលស្សេវ តតោ តតោ ឧបនិក្ខមន្តេ អរញ្ញា រុក្ខមូលា បព្វតា កន្ទរា គិរិគុហា សុសានា វនបត្ថា អជ្ឈោកាសា

---

១ ម. នត្ថិ ។

សេនាសនក្ខន្ធកៈ

[៣០៨] សម័យនោះ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគ គង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។ សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ មិនទាន់បញ្ញត្តសេនាសនៈ ដល់ពួកភិក្ខុនៅឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏នៅក្នុងទីនោះៗ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក គុហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្ដាលវាល នឹងគំនរចំបើង ។ លុះព្រលឹមឡើង ភិក្ខុទាំងនោះចេញអំពីទីនោះៗ គឺ ព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក គុហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្ដាលវាល នឹងគំនរចំបើង សឹងមានចក្ខុសំឡឹងចុះ បរិបូណ៌ដោយឥរិយាបថ គឺការឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ក្រឡេកស្ដាំ ក្រឡេកឆ្វេង បត់ចូល លាចេញ គួរឲ្យកើតសេចក្ដីជ្រះថ្លា ។

(៣០៩) គ្រានោះឯង រាជគហសេដ្ឋីបានទៅកាន់ឧទ្យានអំពីព្រលឹម ។ រាជគហសេដ្ឋីក៏បានឃើញភិក្ខុទាំងនោះ កំពុងចេញអំពីទីនោះៗ គឺព្រៃ គល់ឈើ ភ្នំ ច្រក គុហាទៀបភ្នំ ព្រៃស្មសាន ព្រៃធំ ទីកណ្ដាលវាល

ចណ្ឌាលបុញ្ញា បាសាទិកេន អភិក្កន្តេន បដិក្កន្តេន អាលោកិតេន វិលោកិតេន សម្មិញ្ជិតេន បសារិតេន ឱក្ខិត្តចក្ខូ ឥរិយាបថសម្បន្នេ ។ ទិស្វានស្ស ចិត្តំ បសីទិ ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី យេន តេ ភិក្ខូ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា តេ ភិក្ខូ ឯតទវោច សចាហំ ភន្តេ វិហារេ ការាបេយ្យំ វសេយ្យាថ មេ វិហារេសូតិ ។ ន ខោ គហបតិ ភគវតា វិហារា អនុញ្ញាតាតិ ។ តេនហិ ភន្តេ ភគវន្តំ បុច្ឆិត្វា មម អារោចេយ្យាថាតិ ។ ឯវំ គហបតីតិ ខោ តេ ភិក្ខូ រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស បដិស្សុត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទឹសុ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នា ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវន្តំ ឯតទវោចុំ រាជគហកោ ភន្តេ សេដ្ឋី វិហារេ ការាបេតុកាមោ កថំ នុ ខោ ភន្តេ អម្ហេហិ(*) បដិបជ្ជិតព្វន្តិ ។

១ ម. [illegible] អម្ហេហិតិ បទំ ន ទិស្សតិ ។

ពីវិហារនោះៗ តាំងពីព្រលឹមនៅឡើយ សឹងតែចេញទៅផង ដោយឥរិយាបថ គឺឈានទៅមុខ ថយក្រោយ ក្រឡេកមើល ក្រឡេកទៅទិស បត់ចូល លាចេញ គួរឲ្យកើតសេចក្តីជ្រះថ្លា ។ លុះរាជគហសេដ្ឋីនោះឃើញហើយ ក៏មានចិត្តជ្រះថ្លា ។ លំដាប់នោះ រាជគហសេដ្ឋីក៏ដើរចូលទៅរកភិក្ខុទាំងនោះ លុះចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះនឹងភិក្ខុទាំងនោះថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏ចំរើន ប្រសិនបើខ្ញុំព្រះករុណាឲ្យគេធ្វើវិហារ(*) (ប្រាំនេ) តើលោកម្ចាស់ទាំងឡាយនឹងនៅក្នុងវិហាររបស់ខ្ញុំព្រះករុណាឬទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះឆ្លើយថា ម្នាលគហបតី ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់បានអនុញ្ញាតវិហារទេ ។ រាជគហសេដ្ឋីឆ្លើយថា បពិត្រលោកម្ចាស់ទាំងឡាយដ៏ចំរើន បើដូច្នោះ សូមលោកម្ចាស់ក្រាបបង្គំទូលសួរចំពោះព្រះមានព្រះភាគ (ពីរឿងវិហារនោះ) ហើយមេត្តាប្រាប់ដល់ខ្ញុំព្រះករុណាផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ពាក្យរាជគហសេដ្ឋី ដោយពាក្យថា យ៉ាងហ្នឹងហើយ គហបតី រួចក៏ចូលទៅកាន់ទីដែលព្រះមានព្រះភាគគង់ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ ភិក្ខុទាំងនោះអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយ ក៏បានក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន រាជគហសេដ្ឋីមានសេចក្តីប្រាថ្នានឹងឲ្យគេធ្វើវិហារ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន តើយើងខ្ញុំគប្បីប្រតិបត្តិដូចម្តេច ។

* សំដៅយកទីនៅរបស់សង្ឃ ។

(៣១០) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច សេនាសនានិ(១) វិហារំ អឌ្ឍយោគំ បាសាទំ ហម្មិយំ គុហន្តិ ។

(៣១១) អថខោ តេ ភិក្ខូ យេន រាជគហកោ សេដ្ឋី តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា រាជគហកំ សេដ្ឋឹ ឯតទវោចុំ អនុញ្ញាតា ខោ គហបតិ ភគវតា វិហារា យស្សទានិ កាលំ មញ្ញសីតិ ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ឯកាហេនេវ សដ្ឋិ វិហារេ បតិដ្ឋាបេសិ ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី តេ សដ្ឋិ វិហារេ បរិយោសាបេត្វា យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ

១ ម. សេតានិ ។ ឱ. លេណានិ ។

(៣១០) ព្រោះនិទាននោះ ដំណើរនេះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកក្នុងដំណើរនោះថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសេនាសនៈ ៥ យ៉ាង គឺ វិហារ(១)១ អឌ្ឍយោគ(២)១ ប្រាសាទ(៣)១ ហម្មិយៈ(៤)១ គុហា(៥)១ ។

(៣១១) គ្រានោះ ពួកភិក្ខុនោះចូលទៅរករាជគហសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏និយាយពាក្យនេះ នឹងរាជគហសេដ្ឋីថា ម្នាលគហបតិ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវិហារហើយ ឥឡូវនេះ អ្នកយល់ថាកាលណាគួរ (គឺធ្វើចុះ) ។ គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីឲ្យគេសាងវិហារចំនួន ៦០ តែមួយថ្ងៃឯង ក៏ហើយជាស្រេច ។ រាជគហសេដ្ឋីឲ្យគេសាងវិហារ ៦០ រួចស្រេចហើយ ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ រួចអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ រាជគហសេដ្ឋី លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគ

១ សំដៅដល់ទីសេនាសនៈ មានខ្លោងទ្វារជាដើម ។ ២ ផ្ទះមានសណ្ឋានដូចស្លាបគ្រុឌ ឬផ្ទះដែលមានជើងសសរតែម្ខាង គឺចង្ក្រា ។ ៣ ប្រាសាទវែង ។ ៤ ផ្ទះប្រាសាទមានកំពូល ។ ៥ គុហាដែលធ្វើដោយឥដ្ឋ ដោយថ្ម ដោយឈើ ដោយអាចម៍ដីឬដែលកើតឯងក្នុងភ្នំ(អដ្ឋកថា) ។

ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។

[៣១៦] អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ភគវន្តំ ឯតទវោច

មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីធ្វើភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្ត ដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈ ថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណ ហើយចៀសចេញទៅ ។ គ្រាកន្លងរាត្រីនោះទៅ រាជគហសេដ្ឋីក៏ឲ្យគេតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្ដម ហើយឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលភត្តកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន វេលាគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។

(៣១៦) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់និងប្រដាប់បាត្រចីវរក្នុងវេលាបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់យាងទៅកាន់លំនៅនៃរាជគហសេដ្ឋី លុះយាងទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាល (បម្រុងទុក) មួយអន្លើដោយភិក្ខុសង្ឃ ។ ឯរាជគហសេដ្ឋីប្រគេនខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្ដមដោយដៃខ្លួនឯង ថ្វាយចំពោះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់សោយស្រេច វៀរព្រះហស្តចេញពីបាត្រហើយ (សេដ្ឋីនោះ) ក៏អង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ រាជគហសេដ្ឋី លុះអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ បានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

ឥមេ ហិ ភន្តេ សដ្ឋិ វិហារា បុញ្ញត្ថិកេន សគ្គត្ថិកេន ការាបិតា កថាហំ ភន្តេ ឥមេសុ វិហារេសុ បដិបជ្ជា-មីតិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ តេ សដ្ឋិ វិហារេ អាគតា-នាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឃស្ស បតិដ្ឋាបេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ភគវតោ បដិស្សុត្វា តេ សដ្ឋិ វិហារេ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឃស្ស បតិដ្ឋាបេសិ ។ អថ ខោ ភគវា រាជគហកំ សេដ្ឋឹ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ

(៣៤៣) សីតំ ឧណ្ហំ បដិហន្តិ
តតោ វាឡមិគានិ ច
សរីសបេ ច មកសេ
សិសិរេ ចាបិ វុដ្ឋិយោ
តតោ វាតាតបោ ឃោរោ
សញ្ជាតោ បដិហញ្ញតិ ។
លេណត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច
ឈាយិតុញ្ច វិបស្សិតុំ
វិហារទានំ សង្ឃស្ស

ខ្ញុំព្រះអង្គជាអ្នកត្រូវការដោយបុណ្យនិងឋានសួគ៌ បានសាងវិហារទាំង ៦០ នុះស្រេចហើយ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនឹងប្រតិបត្តិក្នុងវិហារទាំងនោះដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតិ បើដូច្នោះ អ្នកចូរប្រតិស្ឋានវិហារទាំង ៦០ នោះ សម្រាប់សង្ឃដែលមកហើយ និងមិនទាន់មកក្តីក្នុងទិសទាំង ៤ ចុះ ។ រាជគហសេដ្ឋីទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកាព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា ព្រះករុណា ព្រះអង្គ រួចក៏ប្រតិស្ឋានវិហារទាំង ៦០ នោះ ដើម្បីសង្ឃ ដែលមកហើយនិងមិនទាន់មក ក្នុងទិសទាំង ៤ ។ រួចព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុមោទនា ចំពោះរាជគហសេដ្ឋី ដោយគាថាទាំងឡាយនេះថា

(៣៤៣) (វិហារ គឺ ទីសំណាក់ ឬសេនាសនៈជាទីនៅនៃសង្ឃទាំងឡាយ) រមែងការពារនូវត្រជាក់ផង ក្តៅផង ម្រឹគសាហាវទាំងឡាយផង ពស់តូចនិងពស់ធំទាំងឡាយផង មូសទាំងឡាយផង ត្រជាក់ទាំងឡាយផង គ្រាប់ភ្លៀងទាំងឡាយផង ខ្យល់និងកំដៅថ្ងៃក្លាខ្លាំងដែលកើតឡើងហើយ រមែងបាត់ទៅវិញព្រោះវិហារនោះ ៗ ។ វិហារទាន គឺ ការឲ្យលំនៅ (ដែលបុគ្គលបានឲ្យហើយ) ដល់សង្ឃ ដើម្បីជាទីជ្រកកោនផង ដើម្បីនៅជាសុខផង ដើម្បីផុតបាបធម៌ផង ដើម្បីចំរើនវិបស្សនាផង

អគ្គំ ពុទ្ធេហិ(១) វណ្ណិតំ ។
តស្មា ហិ បណ្ឌិតោ បោសោ
សម្បស្សំ អត្ថមត្តនោ
វិហារេ ការយេ រម្មេ
វាសយេត្ថ ពហុស្សុតេ ។
តេសំ អន្នញ្ច បានញ្ច
វត្ថសេនាសនានិ ច
ទទេយ្យ ឧជុភូតេសុ
វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
តេ តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តិ
សព្វទុក្ខាបនូទនំ
យំ សោ ធម្មំ ឥធញ្ញាយ
បរិនិព្វាតិ អនាសវោ ។

អថ ខោ ភគវា រាជគហកំ សេដ្ឋឹ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

១ ម. ឌ. ពុទ្ធេន ។

ព្រះពុទ្ធទាំងឡាយតែងសរសើរ ថាជាទានដ៏ប្រសើរ ។ ព្រោះហេតុនោះឯង បុរស (ស្ត្រី) ជាបណ្ឌិត កាលបើបានឃើញច្បាស់នូវប្រយោជន៍របស់ខ្លួន គប្បីកសាងវិហារ ដ៏គាប់ចិត្ត ឲ្យសេនាសនៈទាំងឡាយដ៏ជាទីត្រេកអរ ហើយនិមន្តលោកដែលជាពហុស្សូត(១) គឺលោកអ្នកចេះដឹងច្រើនទាំងឡាយឲ្យនៅក្នុងវិហារនោះ ។ អ្នកមានចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះលោកទាំងឡាយដែលមានចិត្តត្រង់ ហើយប្រគេនបាយទឹកសំពត់ និងសេនាសនៈទាំងឡាយ ដល់លោកទាំងនោះចុះ ។ លោកទាំងនោះតែងសំដែងធម៌ជាគ្រឿងបន្ទោបង់ ឲ្យឃ្លាតចាកទុក្ខគ្រប់ប្រការដល់អ្នកនោះ លុះអ្នកនោះបានដឹងធម៌ណាក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ តែងបរិនិព្វាន ។

កាលដែលព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមោទនាចំពោះរាជគហសេដ្ឋី ដោយគាថាទាំងឡាយនេះហើយ ទើបទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ យាងចៀសចេញទៅ ។

១ ពាក្យថា ពហុស្សូត សំដៅយកពហុស្សូតពីរយ៉ាង គឺ បរិយត្តិពហុស្សូត និងបដិវេធពហុស្សូត (អដ្ឋកថា) ។

[១០៦] អស្សោសុំ ខោ មនុស្សា ភគវតា កិរ វិហារា អនុញ្ញាតាតិ ។ តេ(១) សក្កច្ចំ វិហារេ ការាបេសុំ ។ តេ វិហារា អកវាដកា ហោន្តិ ។ អហិបិ វិច្ឆិកាបិ សតបទិយោបិ បវិសន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដន្តិ ។ ភិត្តឹ ឆិទ្ទំ ករិត្វា វល្លិយាបិ រជ្ជុយាបិ កវាដំ ពន្ធន្តិ ។ ឧន្ទូរេហិបិ ឧបចិកាហិបិ ខជ្ជន្តិ ។ ខាយិតពន្ធនានិ កវាដានិ បតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកន្តិ ។ កវាដា ន ផុសិយន្តិ(២) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។ កវាដា ន ថកិយន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អគ្គឡវដ្ដឹ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកន្តិ ។

១ ម. ឧ. តេ មនុស្សា សក្កច្ចំ វិហារេ ។ ២ ម. ន ផុស្សន្តិ ។

[១០៦] មនុស្សទាំងឡាយបានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់អនុញ្ញាតវិហារហើយ ។ មនុស្សទាំងនោះក៏យកចិត្តទុកដាក់ធ្វើអាគារវិហារ ។ វិហារទាំងនោះមិនទាន់មានសន្ទះទ្វារនៅឡើយ ។ ពស់ខ្លះ ខ្យាដំរីខ្លះ ក្អែបខ្លះ ក៏ចូលទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យមានសន្ទះទ្វារ ។ ពួកភិក្ខុធ្វើប្រហោងជញ្ជាំងហើយ ចងសន្ទះទ្វារដោយវល្លិខ្លះ ដោយខ្សែខ្លះ ។ កណ្តុរខ្លះ កណ្តៀរខ្លះ ក៏ចេះតែកកេរ ។ ចំណងដែលសត្វកាត់ហើយ សន្ទះទ្វារក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ក្របទ្វារ ដំណាប់ក្រោម និងដំណាប់លើ ។ សន្ទះទ្វារទាំងឡាយ មិនជិតស្និទ្ធល្អ ។ បេ ។ ព្រះទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ប្រហោងសម្រាប់ដាក់ខ្សែទាញ និងខ្សែសម្រាប់ទាញ ។ ភិក្ខុបិទសន្ទះទ្វារមិនកើត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) មេទ្វារ គ្រាប់ដោតទ្វារ ខ្នុកទ្វារនិងគន្លឹះទ្វារខាងលើ ។

(៣១៥) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ន សក្កោន្តិ កវាដំ ថកេតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តាលច្ឆិទ្ទំ តីណិ តាលានិ លោហតាលំ កដ្ឋតាលំ វិសាណតាលន្តិ ។ យេហិ តេ ឧគ្ឃាដេត្វា បវិសន្តិ ។ វិហារា អគុត្តា ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យន្តកំ សូចិកន្តិ ។

(៣១៦) តេន ខោ បន សមយេន វិហារា តិណច្ឆទនា ហោន្តិ សីតកាលេ សីតា ឧណ្ហកាលេ ឧណ្ហា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ពេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុន្តិ ។

(៣១៧) តេន ខោ បន សមយេន វិហារា អវាតបានកា ហោន្តិ អចក្ខុស្សា ទុគ្គន្ធា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ

(៣១៥) សម័យនោះ ពួកភិក្ខុបិទសន្ធះទ្វារមិនកើត ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឱ្យធ្វើ)ប្រហោងដោតកូនសោ ៣ យ៉ាងគឺ សោធ្វើដោយលោហធាតុ ១ សោធ្វើដោយឈើ ១ សោធ្វើដោយស្នែង ១ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាបើកទ្វារចូលទៅ ។ (ភិក្ខុទាំងនោះ) មិនបានបិទវិហារទៅវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត(ឱ្យធ្វើ)គ្រឿងយន្តនិងកន្លឹះ ។

(៣១៦) សម័យនោះឯង វិហារប្រក់ស្បូវ ។ វេលារងារក៏រងាណាស់ វេលាក្ដៅក៏ក្ដៅណាស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឱ្យរុំ រុំឱ្យតាមផ្សួលហើយបូកលាបទាំងខាងក្នុងទាំងខាងក្រៅ ។

(៣១៧) សម័យនោះឯង វិហារមិនមានបង្អួចសោះឡើយ ងងឹតនិងមើលភ្នែកមិនឃើញ ធំក្លិនស្អុយ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ

អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តីណិ វាតបានានិ វេទិកាវាតបានំ ជាលវាតបានំ សលាកវាតបានន្តិ ។ កលន្ទកាបិ វគ្គុលិយោបិ វាតបានេហិ បវិសន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វាតបានចក្កលិកន្តិ ។ ចក្កលិកន្តរិកាយបិ កលន្ទកាបិ វគ្គុលិយោបិ បវិសន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វាតបានកវាដកំ វាតបានភិសិកន្តិ ។

[៣១៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឆមាយំ សយន្តិ ។ គត្តានិបិ ចីវរានិបិ បំសុកិតានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិណសន្ថារកន្តិ ។ តិណសន្ថារកោ[១] ឧន្ទូរេហិបិ ឧបចិកាហិបិ

១ ម. ម. តិណសន្ថារកោ ចំណសន្ថារកោ ។

ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតបង្អួច ៣ យ៉ាង គឺ បង្អួចមានវេទិ[១] (ជួរវេទិកា) ១ បង្អួចដែលគេធ្វើជាសំណាញ់ដូចក្រឡាសំណាញ់ ១ បង្អួចមានឈើចាក់ ១ ។ សត្វកន្ធើនខ្លះ ប្រចៀវខ្លះ ចូលទៅតាមចន្លោះបង្អួចបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវចាំងបង្អួច ។ សត្វកន្ធើនខ្លះ ប្រចៀវខ្លះ គឺចូលទៅតាមចន្លោះចាំង (រនាំងទៀត) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្ទះបង្អួច ឬខ្នើយបង្អួច ។

[៣១៨] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដេកផ្ទាល់លើដី ។ ខ្លួននិងចីវររបស់ភិក្ខុប្រឡាក់ដោយធូលីដី ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកម្រាលធ្វើដោយស្មៅ ។ សត្វកណ្ដុរនិងកណ្ដៀរតែង

១ ជាពាក្យបាលីហៅថាវេទិកា សម្រាប់គល់ របស់សម្រាប់អង្គុយ ដើមម៉ាសម្រាប់គង្គុយ និងព្រះវិហារ ដូចជាចំពុះរបស់ដែលគេធ្វើជាក្បាច់ ឬក្បាច់ឈើ ដែលធ្វើជាប្រហោងៗ ជាគ្រឿងការពារ ដូចវេទិកា បង្កាន់ដៃស្ពាន ទាំងនេះហៅថា វេទិ ។

ខាទន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មិឍិំ ។ មិឍិយា គត្តានិ ទុក្ខានិ ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិទលមញ្ចកន្តិ(១) ។

[៣១៩] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សោសានិកោ មសារកោ មញ្ចោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មសារកំ មញ្ចន្តិ ។ មសារកំ បីឋំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មសារកំ បីឋន្តិ ។

[៣២០] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សោសានិកោ ពុន្ទិកាពទ្ធោ មញ្ចោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពុន្ទិកាពទ្ធំ មញ្ចន្តិ ។ ពុន្ទិកាពទ្ធំ បីឋំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។

១ ម. ពិទលមញ្ចកន្តិ ។

កាត់ស្បូវដោយ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតកន្ទេលក្រាលសម្រាប់ដេក ។ ពួកភិក្ខុឈឺខ្លួនព្រោះកន្ទេល ចង្អេរ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែឫស្សី ។

(៣១៩) សម័យនោះឯង គ្រែដែលមានជើងបញ្ចូលទៅក្នុងជំណាប់ជើង ដែលគេបោះចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែដែលមានជើងបញ្ចូលទៅក្នុងជំណាប់ជើង ។ (មួយទៀត) តាំងដែលមានជើងបញ្ចូលទៅក្នុងជំណាប់ជើងកើតឡើង(ដល់សង្ឃ) ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងដែលមានជើងបញ្ចូលទៅក្នុងជំណាប់ជើង ។

(៣២០) សម័យនោះឯង គ្រែដែលគេបង្កាប់ជើងដោយខៀប ដែលគេបោះចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែដែលគេបង្កាប់ជើងដោយខៀប ។ (មួយទៀត) តាំងដែលគេបង្កាប់ជើងដោយខៀបកើតឡើង(ដល់សង្ឃ) ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពុន្ទិកាពទ្ធំ បីឋន្តិ ។

(៣៦១) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សោសានិកោ កុឡីរបាទកោ មញ្ចោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កុឡីរបាទកំ មញ្ចន្តិ ។ កុឡីរបាទកំ បីឋំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កុឡីរបាទកំ បីឋន្តិ ។

(៣៦២) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សោសានិកោ អាហច្ចបាទកោ មញ្ចោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាហច្ចបាទកំ មញ្ចន្តិ ។ អាហច្ចបាទកំ បីឋំ

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងដែលគេបង្គុំជើង ជាប់នឹងបេតាំង ។

(៣៦១) សម័យនោះឯង គ្រែមានជើងដូចជើងក្ដាម[១] ដែលគេបោះចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមានជើងដូចជើងក្ដាម ។ (មួយទៀត) តាំងមានជើងដូចជើងក្ដាម[២] កើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងមានជើងដូចជើងក្ដាម ។

(៣៦២) សម័យនោះឯង គ្រែមានជើងចល់នឹងរេ ឬគ្រែដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងចំណាប់រេ ដែលគេបោះចោលក្នុងព្រៃស្មសានកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមានជើងចល់នឹងរេ ឬគ្រែដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងចំណាប់រេ ។ (មួយទៀត) តាំងមានជើងចល់នឹងរេ ឬតាំងដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងចំណាប់រេ

១.២ គ្រែដែលមានជើងខ្វៀចដូចជើងសេះ ដើម្បីកែ ជើងក្ដាមជាដើម ឯតាំងក៏មានជើងដូចជើងក្ដាមដែរ ។

ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាហច្ចបាទកំ បីឋំ ។

(៣៦៣) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស អាសន្ទិកោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាសន្ទិកំ ។ ឧច្ចកោ អាសន្ទិកោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចកម្បិ អាសន្ទិកំ ។ សត្តង្គោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សត្តង្គំ ។ ឧច្ចកោ សត្តង្គោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចកម្បិ សត្តង្គំ ។

២៧០

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

កើតឡើង(ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំងមានជើងចុល់នឹងមេ ឬតាំងដែលគេបញ្ចូលជើងទៅក្នុងធ្នឹមតាំងមេ ។

(៣៦៣) សម័យនោះឯង តាំង ៤ ជ្រុងកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំង ៤ ជ្រុង ។ (តមកទៀត) តាំង ៤ ជ្រុងមានជើងខ្ពស់កើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតតាំង ៤ ជ្រុងសូម្បីមានជើងខ្ពស់[1] ។ (តមកទៀត) ក្រែមានអង្គ ៧ កើតឡើង(ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រែមានអង្គ ៧[2] ។ (តមកទៀត) ក្រែមានអង្គ ៧ មានជើងខ្ពស់កើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតក្រែមានអង្គ ៧

---

១ អដ្ឋកថា ថា តាំង ៤ ជ្រុងសូម្បីមានជើងខ្ពស់ហួសប្រមាណក៏គួរ បើតាំងដែលវែង ល្មមតែធ្វើឲ្យមានជើងត្រឹមប្រមាណ ៨ ធ្នាប់ទើបគួរ ។ ២ ក្រែដែលមានបង្អែក ១ ក្រាំងដៃ ២ និងជើង ៤ ទុកជាជើងខ្ពស់ហួសប្រមាណក៏គួរ ។

កម្មបច្ចយំ ឧប្បជ្ជតិ ហោតិ ។ ល ។ អនុជាតាម៌ កិច្ចារ

កម្មបច្ចយា ។ បវត្តា ឧប្បជ្ជា ហោតិ ។ កតវេតា

បដិសន្ធិ អាហារេស៊ី ។ អនុជាតាមិ កិច្ចារ បវត្តតិ ។

បច្ចុប្បន្នកាល បំបំ ឧប្បជ្ជំ ហោតិ ។ កតវេតា បដិសន្ធិ

អាហារេស៊ី ។ អនុជាតាមិ កិច្ចារ បច្ចុប្បន្នកាល

បវត្តិ ។ អាបលកាលណ្ហិកាំ បំបំ ឧប្បជ្ជំ ហោតិ ។

កតវេតា បដិសន្ធិ អាហារេស៊ី ។ អនុជាតាមិ កិច្ចារ

អាបលកាលណ្ហិកាំ បវត្តិ ។ ផុសកាំ ឧប្បជ្ជំ ហោតិ ។

កតវេតា បដិសន្ធិ អាហារេស៊ី ។ អនុជាតាមិ

កិច្ចារ ផលកាត្តិ ។ កោដ្ឋំ ឧប្បជ្ជំ ហោតិ ។

ស្ងួតមានរើសគ្គលក់ចាន ។ (តទៅទៀត) មានតាំងពាក់ល្មម(១) កើត

ឡើង (ដល់សត្វ) ។ ល ។ ព្រោះអន្តរធានអនុញ្ញាតហើយ ញាណកិច្ចតាំងឡាយ

តជាតតអនុញ្ញាតតាំងពាក់ល្មម ។ (តទៅទៀត) មានតាំងសំភក់កើត

ឡើង (ដល់សត្វ) ។ ក្នុងកិច្ចក្រោយបន្ទំចូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមាន

ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ក្រាស់ថា ញាណកិច្ចតាំងឡាយ តជាតត

អនុញ្ញាតតាំងសំភក់ ។ (តទៅទៀត) តាំងមានរើសផ្លូវរើសកាលកើត

ឡើង (ដល់សត្វ) ។ ក្នុងកិច្ចក្រោយបន្ទំចូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមាន

ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ក្រាស់ថា ញាណកិច្ចតាំងឡាយ តជាតតអនុញ្ញាត

តាំងមានរើសផ្លូវរើសកាល ។ (តទៅទៀត) កំមានតាំង (មានរើសច្រើន

ដែលឡេច្រកបជោយ) ការការផ្លូវជាផ្លែកន្ទៀគ្រាន់កើតឡើង (ដល់

សត្វ) ។ ក្នុងកិច្ចក្រោយបន្ទំចូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ក្រាស់ថា ញាណកិច្ចតាំងឡាយ តជាតតអនុញ្ញាតតាំង (មាន

រើសច្រើនដែលឡេច្រកបជោយ) ការការផ្លូវជាផ្លែកន្ទៀ ។ (តទៅ

ទៀត) ផែនគ្គាក៏កើតឡើង (ដល់សត្វ) ។ ក្នុងកិច្ចក្រោយបន្ទំចូលសេចក្តី

នុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ក្រាស់ថា ញាណកិច្ចតាំងឡាយ

តជាតតអនុញ្ញាតផែនគ្គារ ។ (តទៅទៀត) ពៅក៏កើតឡើង (ដល់សត្វ) ។

---

១ អង្គកថា ធម្មបច្ច័យ ... ក៏ជាតម្ទាំងអើតតាំងពៀកក្នុងដែលក្នុងតាំងអស់

ពេលមានក្តីឈាយសេចក្តីយ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ [illegible] ។ បលាលបីឋំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បលាលបីឋន្តិ ។

(៣៦៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចេ មញ្ចេ សយន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។បេ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនិយោតិ ។បេ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចេ មញ្ចេ សយិតព្វំ យា សយេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៣៦៧) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរា ភិក្ខុនី នីចេ មញ្ចេ សយន្តី អហិនា ទដ្ឋា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មញ្ចប្បដិបាទកន្តិ ។

(៣៦៨) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខុនិយោ ឧច្ចេ មញ្ចប្បដិបាទកេ ធារេន្តិ ។ សហ មញ្ចប្បដិបាទកេហិ បវេធេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ

ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវកៅអី ។ (សម័យនោះទៀត) តាំងដែលធ្វើពីចំបើងក៏កើតឡើង ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវតាំងដែលធ្វើពីចំបើង ។

(៣៦៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីដេកលើគ្រែខ្ពស់ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរមកកាន់វិហារទៅកាន់កុដិឃើញ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។បេ។ ដូចពួកស្រីគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។បេ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុនីមិនត្រូវដេកលើគ្រែខ្ពស់ ភិក្ខុនីណាដេក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៦៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុនីមួយរូបដេកលើគ្រែទាប ពស់ចឹក(ភិក្ខុនីនោះ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវទ្រនាប់គ្រែ ។

(៣៦៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនីប្រើប្រាស់ទ្រនាប់គ្រែខ្ពស់ ។ ភិក្ខុនីរង្គើគ្រែរញ្ជួយទាំងទ្រនាប់គ្រែ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរមកកាន់វិហារទៅកាន់កុដិឃើញ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ ប ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ ឧច្ចា មញ្ចបីឋកា ធារេតព្វា យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អដ្ឋង្គុលបាទកំ មញ្ចបីឋកន្តិ ។

(៣៦៧) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សុត្តំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សុត្តំ(១) មញ្ចំ វេឋេតុន្តិ(២) ។ អង្គានិ ពហុំ សុត្តំ បរិយាទិយន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អង្គេ វិជ្ឈិត្វា អដ្ឋបទកំ វេឋេតុន្តិ ។ ចោឡកំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិមិលិកំ កាតុន្តិ ។ តូលិកា ឧប្បន្នា ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិជដេត្វា ពិម្ពោហនំ កាតុំ តីណិ តូលានិ រុក្ខតូលំ លតាតូលំ ពោដកិតូលន្តិ ។

១ ឥមំ សុត្តសទ្ទោ ឱ. ម. ពោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។ ២ ម. វិនន្ធិតុំ ។ ឱ. វេឋេតុំ ។

។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់គ្រែតាំងខ្ពស់ទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែតាំងមានជើងខ្ពស់ត្រឹម ៨ ធ្នាប់ ។ [illegible]

(៣៦៧) សម័យនោះឯង អំបោះកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវយកអំបោះមកចងប្រទាក់គ្រែ ។ ភិក្ខុចងប្រទាក់គ្រែ (តាំងពីខាងនោះ) កំពស់អំបោះច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចោះគ្រឿងគ្រែ ហើយចងប្រទាក់ជាក្រឡាចត្រង្គ ។ (សម័យនោះឯង) កំណាត់សំពត់កើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទ្រនាប់ ។ (សម័យនោះឯង) គ្រឿងសេនាសនៈដែលញាត់ដោយសំឡីកើតឡើង (ដល់សង្ឃ) ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដោះចេញហើយធ្វើជាខ្នើយចុះ ឯសំឡីមាន ៣ យ៉ាង គឺ សំឡីកើតអំពីឈើ ១ សំឡីវល្លិ ១ សំឡីស្មៅ ១ ។

[៣៦៨] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អឌ្ឍកាយិកានិ ពិម្ពោហនានិ ធារេន្តិ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អឌ្ឍកាយិកានិ ពិម្ពោហនានិ ធារេតព្វានិ យោ ធារេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សីសប្បមាណំ ពិម្ពោហនំ ការេតុន្តិ ។

[៣៦៩] តេន ខោ បន សមយេន រាជគហេ គិរគ្គសមជ្ជោ ហោតិ ។ មនុស្សា មហាមត្តានំ អត្ថាយ ភិសិយោ បដិយាទេន្តិ ឧណ្ណភិសឹ ចោឡភិសឹ វាកភិសឹ តិណភិសឹ បណ្ណភិសឹ ។ តេ វីតិវត្តេ សមជ្ជេ ឱប្បថេត្វា(១) ហរន្តិ ។ អទ្ទសំសុ ខោ ភិក្ខូ សមជ្ជដ្ឋានេ ពហុំ ឧណ្ណម្បិ ចោឡម្បិ វាកម្បិ តិណម្បិ បណ្ណម្បិ

១ ឱ. ម. ឱបាថេត្វា ។

(៣៦៨) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុប្រើប្រាស់ខ្នើយពាក់កណ្ដាលកាយ ។ មនុស្សទាំងឡាយដើរទៅកាន់វិហារចារិក ឃើញហើយ ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រើប្រាស់ខ្នើយពាក់កណ្ដាលកាយទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើខ្នើយ ល្មមត្រឹមក្បាល ។

(៣៦៩) សម័យនោះឯង មានមហោស្រពលើកំពូលភ្នំ ជិតក្រុងរាជគ្រឹះ ។ មនុស្សទាំងឡាយនាំគ្នាតាក់តែងពូកជាច្រើន គឺពូករោមកែះ ពូកសំពត់ ពូកសម្បកឈើ ពូកស្មៅ ពូកស្លឹកឈើ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់ពួកមហាមាត្យ ។ លុះមហោស្រពស្ងប់ស្ងាត់ឈប់លេងហើយ មនុស្សទាំងនោះក៏រុះរើស្រោមពូក យកទៅ ។ ពួកភិក្ខុក៏បានឃើញពូកទាំងឡាយ ពូករោមកែះខ្លះ ពូកសំពត់ខ្លះ ពូកសម្បកឈើខ្លះ ពូកស្មៅខ្លះ ពូកស្លឹកឈើខ្លះ ជាច្រើន-

ឆឌ្ឌិតំ(១) ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច ភិសិយោ ឧណ្ណភិសឹ ចោឡភិសឹ វាកភិសឹ តិណភិសឹ បណ្ណភិសិន្តិ ។

(៣៣០) តេន ខោ បន សមយេន សេនាសនបរិក្ខារិកំ(២) ទុស្សំ ហោតិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិសឹ ឱនទ្ធិតុន្តិ(៣) ។

(៣៣១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មញ្ចភិសឹ បីឋេ សំហរន្តិ(៤) បីឋភិសឹ មញ្ចេ សំហរន្តិ ។ ភិសិយោ បរិភិជ្ជន្តិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱនទ្ធមញ្ចំ ឱនទ្ធបីឋន្តិ ។ ឧល្លោកំ អករិត្វា សន្ថរន្តិ(៥) ។ ហេដ្ឋតោ និប្បតន្តិ(៦) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧល្លោកំ ករិត្វា សន្ថរិត្វា ភិសឹ ឱនទ្ធិតុន្តិ ។ ឆវឹ ឧប្បាដេត្វា ហរន្តិ ។ បេ ។

---

១ ម. ឆឌ្ឌិតានិ ។ ២ ម. សេនាសនបរិក្ខារទុស្សំ ។ ៣ ឱ. ម. ឱនទ្ធិតុន្តិ ។ ៤ ម. សង្ហរន្តិ ។ ៥ ម. សំហរន្តិ ។ ៦ ឱ. ម. និប្បតន្តិ ។

ដែលគេចោលទៅទីរហោស្ថាន ។ លុះឃើញហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតពូក ៥ យ៉ាង គឺ ពូកញាត់រោមសត្វ ១ ពូកញាត់សំពត់ ១ ពូកញាត់សម្បកឈើ ១ ពូកញាត់ស្មៅ ១ ពូកញាត់ស្លឹកឈើ ១ ។

(៣៣០) សម័យនោះឯង មានសំពត់ជាបរិក្ខារប្រើប្រាស់ក្នុងសេនាសនៈកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុញាត់ពូកដោយសំពត់ ។

(៣៣១) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុយកពូកសម្រាប់គ្រែទៅក្រាលលើតាំង យកពូកសម្រាប់តាំងទៅក្រាលលើគ្រែវិញ ។ ពូកទាំងឡាយក៏រហែកអស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែដែលញាត់ពូក និងតាំងដែលញាត់ពូក (ដោយគ្រឿងញាត់) ។ ពួកភិក្ខុមិនបានក្រាលទ្រនាប់ពីក្រោមហើយក៏ក្រាល ។ គ្រឿងញាត់ទាំងនោះក៏ធ្លាក់ចេញទៅខាងក្រោម ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុក្រាលទ្រនាប់ពីក្រោមហើយសឹមញាត់ពូក ។ ពួកគេលោះយកស្បែកពូកយកទៅ ។ បេ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វេឡុវាដន្តិ[១] ។ ហរន្តិយេវ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កណ្ដកវាដន្តិ ។ ហរន្តិយេវ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិខន្តិ[២] ។

(៣៣៦) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូនំ សេយ្យាយោ សេតវណ្ណាយោ ហោន្តិ ។ កាឡវណ្ណកតា ភូមិ ។ គេរុកបរិកម្មកតា ភិត្តិ ។ ពហូ មនុស្សា សេយ្យាបេក្ខកា គច្ឆន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិហារេ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មន្តិ ។

(៣៣៧) តេន ខោ បន សមយេន ផរុសាយ ភិត្តិយា សេតវណ្ណោ ន និបតតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ថុសបិណ្ឌំ ទត្វា បាណិកាយ បដិមទ្ទិត្វា[៣] សេតវណ្ណំ និបាតេតុន្តិ ។

១ ម. វេឡុវាដន្តិ ។ ឱ. វេឡុវាដកន្តិ ។ ២ ម. ឱ. បរិក្ខន្តិ ។ ៣ ម. បដិមាសិត្វា ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យប្រើ ជ្រំ[១] ។ ពួកចោរក៏នៅតែលួចយកទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ភិក្ខុធ្វើរបងបន្លា ។ ពួកចោរក៏នៅតែលួចយកទៀត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុជីកគូទឹកព័ទ្ធជុំវិញ ។

(៣៣៦) សម័យនោះឯង ទីដេករបស់ពួកភិក្ខុ មានពណ៌ស ។ ផ្ទៃដីមានពណ៌ខ្មៅ ។ ជញ្ជាំងលាបដោយរង់ ។ មនុស្សទាំងឡាយជាច្រើន (ដែលទៅដល់ទីនោះ) មៀនមើលទីដេកហើយដើរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបូកលាបវិហារឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ និងលាបដោយរង់ ។

(៣៣៧) សម័យនោះឯង ពណ៌សមិនជាប់ទេ ព្រោះថ្ម ជញ្ជាំងមិនស្អិត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយកន្ទក់ហើយកៀរដោយខ្សៀស ឲ្យពណ៌សជាប់ផង ។

១ គម្ពីរថា គន្លង់ថា ក្រុមក្រឹស្សយកទៅជ្រលក់ផ្ទះមៀនឆាប្រើ ។

សេតវណ្ណោ អនល្លីយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សណ្ហមត្តិកំ ទត្វា បាណិកាយ បដិមារេត្វា សេតវណ្ណំ និបាតេតុន្តិ ។ សេតវណ្ណោ អនល្លីយោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥក្កាសំ បិដ្ឋមទ្ទន្តិ ។

(៣៣៤) តេន ខោ បន សមយេន ផរុសាយ ភិត្តិយា គេរុកា ន និបតតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ថុសបិណ្ឌំ ទត្វា បាណិកាយ បដិមារេត្វា គេរុកំ និបាតេតុន្តិ ។ គេរុកា អនល្លីយា ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កុណ្ឌកមត្តិកំ ទត្វា បាណិកាយ បដិមារេត្វា គេរុកំ និបាតេតុន្តិ ។ គេរុកា អនល្លីយា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សាសបកុដ្ឋំ(១) សិត្ថតេលកន្តិ ។ អច្ចុស្សន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចោឡកេន បច្ចុទ្ធរិតុន្តិ ។

១ ម. សាសបកុដ្ឋំ ។ ឱ. សាសបកុដ្ដំ ។

ពណ៌សក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់ទេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាបដីល្អិតដំបូងហើយកៀរ ដោយកន្ទៀសឲ្យពណ៌សជាប់ស្មើ ។ ពណ៌សក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់ទេ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជ័រឈើ ម្សៅយាំងកិន ។

(៣៣៤) សម័យនោះឯង ផ្ទៃជញ្ជាំងគគ្រាត ពណ៌ក្រហមមិនស្មើ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយកន្ទក់ ហើយកៀរដោយកន្ទៀសឲ្យពណ៌ក្រហមជាប់ស្មើ ។ ពណ៌ក្រហមក៏នៅតែមិនជាប់ស្មើ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកដីដែលលាយដោយកន្ទក់ហើយកៀរ ដោយកន្ទៀសឲ្យពណ៌ក្រហមជាប់ស្មើ ។ ពណ៌ក៏នៅតែមិនជាប់ស្មើ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យយកម្សៅគ្រាប់ស្ពៃ ឬប្រេងលាយក្រមួន ។ ជំណក់ទាំងនោះក៏រាលរឡើង (ហូរហៀរចេញ) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យជូតដោយកំណាត់សំពត់ចេញ ។

[១៣៥] តេន ខោ បន សមយេន ផរុសាយ ភូមិយា កាឡវណ្ណោ ន និបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ថុសបិណ្ឌំ ទត្វា បាណិកាយ បដិពាហេត្វា កាឡវណ្ណំ និបាតេតុំ ។ កាឡវណ្ណោ អនិគ្គុណ្ឌិយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សណ្ហមត្តិកំ(១) ទត្វា បាណិកាយ បដិពាហេត្វា កាឡវណ្ណំ និបាតេតុំ ។ កាឡវណ្ណោ អនិគ្គុណ្ឌិយោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឥក្កាសំ កសាវន្តិ ។

[១៣៦] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ វិហារេ បដិភាណចិត្តំ ការាបេន្តិ ឥត្ថិរូបកំ បុរិសរូបកំ ។ មនុស្សា វិហារចារិកំ អាហិណ្ឌន្តា បស្សិត្វា ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ ។ បេ ។ សេយ្យថាបិ គិហី កាមភោគិនោតិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ បដិភាណចិត្តំ ការាបេតព្វំ ឥត្ថិរូបកំ បុរិសរូបកំ យោ ការាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស

១ ម. គណ្ឌុមត្តិកំ ។ ឱ. គណ្ឌមត្តិកំ ។

(១៣៥) សម័យនោះឯង ផ្ទៃផ្ទាំដីគ្រើម ពណ៌ខ្មៅជិតមិនស្អិត ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយអង្កាមហើយរៀស ដោយរនុស ឲ្យពណ៌ខ្មៅជិតស្មើ ។ ពណ៌ខ្មៅក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់គ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាយដីកាប់ជាមួយ ហើយរៀសដោយរនុសឲ្យពណ៌ខ្មៅជិតស្មើ ។ ពណ៌ខ្មៅក៏នៅតែមិនស្អិតជាប់គ្នា ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យលាបលើដោយទឹកចត់(១) ។

(១៣៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឲ្យគេគូរគំនូរជារូបស្រី និងរូបបុរសក្នុងវិហារ ។ មនុស្សទាំងឡាយ ដើរមកកាន់វិហារទាំងឡាយ ឃើញហើយក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ។ បេ ។ ដូចពួកគ្រហស្ថអ្នកបរិភោគកាម ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យគេគូរគំនូរជារូបស្រីនិងរូបបុរសទេ ភិក្ខុណាឲ្យគេគូរ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ

១ ទឹកចត់ ហៅទឹកបត់ល្បាយលើសម្រាប់រោះមុំខ្មៅក្នុងក្រឡៅ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកន្តិ ។

(៣៣៧) តេន ខោ បន សមយេន វិហារា នីចវត្ថុកា ហោន្តិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយ្យន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។

(៣៣៨) តេន ខោ បន សមយេន វិហារា អា-ឡកមន្ទា ចាតកា(១) ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ ហិរិយន្តិ និបជ្ជិតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិរោករណិន្តិ ។ តិរោករណិំ ឧក្ខិបិត្វា ឱលោកេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

---

១ ឥយំ សិក្ខា ម. ម. ពោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវគំនូរផ្កាភ្ញី គំនូរវល្លិ គំនូរក្បាច់ធ្មេញមករ គំនូរក្បាច់តាមស្រទាប់ ៥ ។

(៣៣៧) សម័យនោះឯង វិហារមានជើងទាប ។ ទឹកលិចបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើខ្ពស់ជើង ។ ទៀនបាក់រលំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគរទៀន ៣ យ៉ាងគឺ ទៀនឥដ្ឋ ១ ទៀនថ្ម ១ ទៀនឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅលំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតជណ្តើរ ៣ យ៉ាងគឺ ជណ្តើរឥដ្ឋ ១ ជណ្តើរថ្ម ១ ជណ្តើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុកំពុងឡើង ទៅក៏ធ្លាក់ចុះមកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្កាន់ដៃ ។

(៣៣៨) សម័យនោះឯង វិហារមានមនុស្សកុះករច្រើនពេក ។ ពួកភិក្ខុក៏អៀនខ្មាស (មិនហ៊ាន) នឹងសិងដេក ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) រនាំង ។ ពួកមនុស្សក៏ទៅកំបើក រនាំងមើល ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អឌ្ឍកុឌ្ឌកំ ។ អឌ្ឍកុឌ្ឌកា ឧបរិតោ ទិស្សន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ គព្ភេ សិវិកាគព្ភំ នាឡិកាគព្ភំ ហម្មិយគព្ភន្តិ ។

(៣៤៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ខុទ្ទកេ វិហារេ មជ្ឈេ គព្ភំ ករោន្តិ ។ ឧបចារោ ន ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខុទ្ទកេ វិហារេ ឯកមន្តំ គព្ភំ កាតុំ មហល្លកេ មជ្ឈេតិ ។

(៣៥០) តេន ខោ បន សមយេន វិហារស្ស កុឌ្ឌបាទោ ជីរតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កុលង្កបាទកន្តិ ។ វិហារស្ស កុឌ្ឌោ ឱវស្សតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិត្តាណកិដិកំ ឧទ្ទាសុធន្តិ(១) ។

១ ឱ. ម. ឧទ្ទសុធន្តិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជញ្ជាំងទាប ។ ពួកមនុស្សក៏នៅតែមើលឃើញតាមលើជញ្ជាំងទៀត ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ ៣ យ៉ាង គឺ បន្ទប់មានជ្រុងស្មើ ១ បន្ទប់មានបណ្ដោយវែង ១ បន្ទប់មានជម្រាលខ្ពស់ ១ ។

(៣៤៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុធ្វើបន្ទប់ត្រង់កណ្ដាលវិហារតូច ។ ទីឧបចារៈមិនមាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបន្ទប់ក្នុងទីសមគួរក្នុងវិហារតូច ឲ្យធ្វើបន្ទប់ត្រង់កណ្ដាលវិហារធំបាន ។

(៣៥០) សម័យនោះឯង ជើងជញ្ជាំងវិហារក៏ពុកផុយទៅ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើក្រឡាប់ជើងជញ្ជាំង ។ ភ្លៀងក៏សាចមកត្រូវជញ្ជាំងវិហារ ។ ល ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើច្រវ៉ាស សម្រាប់ការពារភ្លៀង ហើយលាបដីស្អិត(១) ។

១ អដ្ឋកថាថា ឲ្យយកដីស្អិតលាយជាមួយនឹងអាចម៍គោនិងផេះ ហើយលាបជញ្ជាំងនោះ ។

(៣៦១) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស ភិក្ខុនោ តិណច្ឆទនា អហិ ខន្ធេ បបតិ ។ សោ ភីតោ វិស្សរមកាសិ ។ ភិក្ខូ ឧបធាវិត្វា តំ ភិក្ខុំ ឯតទវោចុំ កិស្ស ត្វំ អាវុសោ វិស្សរមកាសីតិ ។ អថ ខោ សោ ភិក្ខុ ភិក្ខូនំ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិតានន្តិ ។

(៣៦២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មញ្ចបាទេបិ បីឋបាទេបិ ថវិកាយោ លគ្គេន្តិ ។ ឧន្ទូរេហិបិ ឧបចិកាហិបិ ខជ្ជន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ភិត្តិខិលំ នាគទន្តកន្តិ ។

(៣៦៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ មញ្ចេបិ បីឋេបិ ចីវរំ និក្ខិបន្តិ ។ ចីវរំ បរិភិជ្ជតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិហារេ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

(៣៦១) សម័យនោះឯង មានពស់ធ្លាក់ពីដំបូលស្បូវមកលើកភិក្ខុ ១ រូប ។ ភិក្ខុនោះភ័យខ្លាចក៏ស្រែកខ្លាំងឡើង ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ស្ទុះទៅសួរភិក្ខុនោះដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាលោកស្រែកខ្លាំងឡើងដល់ម៉្លេះ ។ ទើបភិក្ខុនោះប្រាប់សេចក្តីនុ៎ះដល់ពួកភិក្ខុ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ពិតានឡើង ។

(៣៦២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុព្យួរថង់ទាំងនៅជើងគ្រែខ្លះ ជើងតាំងខ្លះ ។ ថង់ទាំងសត្វកណ្តុរ និងកណ្តៀរ កាត់ស៊ីបំផ្លាញអស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យធ្វើ) ចំរឹងជញ្ជាំង និងភ្លុកដំរី ។

(៣៦៣) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដាក់ចីវរលើគ្រែខ្លះ លើតាំងខ្លះ ។ ចីវរក៏ពុះធ្លាយអស់ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតស្នូរចីវរ និងខ្សែសៀនីក្នុងវិហារ ។

[៣៦៦] តេន ខោ បន សមយេន វិហារា អនាលិន្ទកា ហោន្តិ អប្បដិសរណា ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលិន្ទំ បឃនំ បកុដ្ឋំ(១) ឱសារកន្តិ(២) ។ អាលិន្ទា បាកដា ហោន្តិ ។ ភិក្ខូ ហិរិយន្តិ និបជ្ជិតុំ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សំសរណកិដិកំ ឧគ្ឃាដនកិដិកន្តិ ។

[៣៦៧] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ ភត្តវិស្សគ្គំ ករោន្តា សីតេនបិ ឧណ្ហេនបិ កិលមន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧបដ្ឋានសាលន្តិ ។ ឧបដ្ឋានសាលា នីចវត្ថុកា ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

១ ឱ. ម. បកុដ្ឋំ ។ ២. ឱសារកន្តិ ។ ម. ឱសារណន្តិ ។

(៣៦៦) សម័យនោះឯង វិហារនៅមិនទាន់មានរានហៀង ឥតមានទីពួនជ្រកកោនបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតរានហៀង ជើងផ្ញើ ទំហរណ៍ ចុងសាចបន្តៀរធំហេរណ៍ ។ រានហៀងនៅទាប (ឥតមានរនាំងបាំង) ។ ពួកភិក្ខុខ្មាសគេអៀនខ្មាស (មិនហ៊ាន) ដេកសម្រាន្ត ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវរនាំងព្រួល សម្រាប់រុញចុះឡើង និងបើកបិទ ។

[៣៦៧] សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុធ្វើនូវការឆាន់ភោជនាហារក្នុងទីវាល លំបាកដោយត្រជាក់ខ្លះ ក្តៅខ្លះ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលរឿងនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវឧបដ្ឋានសាលា(១) ។ ឧបដ្ឋានសាលាក៏មានទីទាប ។ ទឹកលិច ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីខ្ពស់ឡើង ។ ជើងសាលានោះក៏រលំ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរៀបជើង ៣ យ៉ាង គឺ ជើងឥដ្ឋ ១ ជើងថ្ម ១ ជើងឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅតាមជើងនោះក៏លំបាក ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

១ សាលាសម្រាប់សម្រេចសាធារណកិច្ចផ្សេងៗ ។

តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ ឧបដ្ឋានសាលាយ តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកំ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។

[៣៦២] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អជ្ឈោកាសេ ឆមាយំ ចីវរំ បត្ថរន្តិ ។ ចីវរំ បំសុកិតំ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អជ្ឈោកាសេ ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។ បេ ។ បានីយំ ឱតប្បតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បានីយសាលំ បានីយមណ្ឌបន្តិ ។ បានីយសាលា នីចវត្ថុកា ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរិយតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ

តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងតាមជណ្ដើរនោះក៏ធ្លាក់ចុះវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្កាន់ដៃឡើង ។ កំទេចស្មៅក៏ធ្លាក់លើកាយក្នុងរោងឧបដ្ឋានសាលា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគាបដម្បូលហើយលាប ទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ហើយធ្វើកម្មឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ ពណ៌ទឹកដី គូរគំនូរកម្រង គំនូរវល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ ស្នួចីវរ និងខ្សែស្បៀង ។

(៣៦២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុហាលចីវរលើដីក្នុងទីវាល ។ ចីវរក៏ប្រឡាក់ធូលីដី ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើស្នួចីវរ និងខ្សែស្បៀងក្នុងទីវាល ។ បេ ។ ទឹកសម្រាប់ផឹកក្តៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរោងសម្រាប់ដាក់ទឹកផឹក និងរោងសម្រាប់ដាក់ទឹកផឹក ។ រោងសម្រាប់ដាក់ទឹកផឹកនោះក៏មានទីទាប ។ ទឹកក៏លិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ខឿនរោងនោះក៏រលំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលខឿន ៣ យ៉ាង គឺ ខឿន

ចយោ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុចយន្តិ ។ អារោ-
ហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តយោ
សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលាសោបានំ ទារុ-
សោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ ។ បេ ។ អនុ-
ជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ ពានីយសាលាយ
តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា
ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិ-
កម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកំ
ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុន្តិ ។ ពានីយភាជនំ ន សំវិជ្ជតិ ។ បេ ។
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ពានីយសង្ខំ ពានីយសរាវកន្តិ ។

[៣៤៧] តេន ខោ បន សមយេន វិហារា អប-
រិក្ខិត្តា ហោន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ
តយោ បាការេ ឥដ្ឋកាបាការំ សិលាបាការំ ទារុបា-
ការន្តិ ។ កោដ្ឋកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ កោដ្ឋកន្តិ ។ កោដ្ឋកោ នីចវត្ថុកោ ហោតិ ។
ឧទកេន ឱត្ថរិយ្យតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ

ឥដ្ឋ ១ ទៀលថ្ម ១ ទៀលឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅតាមទៀលនោះក៏លំបាក
។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យធ្វើជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។
ពួកភិក្ខុឡើងទៅតាមជណ្ដើរក៏ធ្លាក់មកវិញ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្កាន់ដៃឡើង ។ កំទេច
ស្មៅក៏ធ្លាក់ពោយពាយចុះមក ក្នុងរោងសំរាប់ដាក់ទឹកឆាន់ ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគ្របដំបូល
ហើយឲ្យលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ
ធ្វើកម្មដោយដីក្រហម គូរគំនូរផ្កា គំនូរវល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់ចាន
ស្រទាប់ ៥ សរទាំងឡាយស្ពៀវ ។ (ព្រនង) ភាជនសំរាប់ដាក់
ទឹកឆាន់មិនមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតស័ង្ខសំរាប់ដាក់ទឹកឆាន់និងផ្ដិលទឹក ។

(៣៤៧) សម័យនោះឯង វិហារមិនមានគ្រឿងបិទបាំង ។ បេ ។ ព្រះ
អង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទបាំងដោយ
កំពែង ៣ យ៉ាង គឺ កំពែងឥដ្ឋ ១ កំពែងថ្ម ១ កំពែងឈើ ១ ។ បន្ទប់ទឹកមិន
ទាន់មាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត-
អនុញ្ញាតបន្ទប់ទឹក ។ បន្ទប់ទឹកមានជើងទាប ។ ទឹកលិច ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់

ទ្វារកោដ្ឋកំ កាតុន្តិ ។ កោដ្ឋកស្ស កវាដំ ន ហោតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គឡវដ្ដិំ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាលច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុន្តិ ។ កោដ្ឋកេ(១) តិណចុណ្ណំ បរិបតតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកន្តិ ។

(៣៤៨) តេន ខោ បន សមយេន បរិវេណំ ចិក្ខល្លំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មរុម្ពំ ឧបកិរិតុន្តិ ។ ន បរិយាបុណន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បទរសិលំ និក្ខិបិតុន្តិ ។ ឧទកំ សណ្ឋាតិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

១ ម. កោដ្ឋកា ។ ឱ. កោដ្ឋកាយ ។

ក្រាស់ៗ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើខ្លោងទ្វារ ។ សន្លឹកទ្វារខ្លោងក៏មិនមានទេ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ចំណាប់ក្រោម ចំណាប់លើ មេទ្វារ ក្រវ៉ាត់ទ្វារ ធ្នឹមទ្វារ សន្ទះទ្វារខាងលើ ប្រហោងកូនសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាញ និងខ្សែសម្រាប់ទាញ ។ កម្ទេចស្មៅក៏ធ្លាក់ក្នុងខ្លោងទ្វារ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យគ្រោបផ្ដុំហើយទើបម្រឹស ហើយលាបទាំងខាងក្នុងខាងក្រៅ លាបទឹកពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ បរិកម្មដោយដីក្រហម ធ្វើជាក្បាច់ផ្កា ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ ។

(៣៤៨) សម័យនោះឯង ទីធ្លាបរិវេណមានភក់ជ្រាំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចាក់ក្រាលក្រួសរាង (ទៅទីនោះ) ។ ក្រួសរាងក៏មិនចូលខាប់ល្អ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលថ្ម ។ ទឹកក៏ដក់នៅ (លើថ្មនោះ) ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតប្រឡាយទឹក ។

(៣៤៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិវេណេ
តហំ តហំ អគ្គិដ្ឋំ ករោន្តិ ។ បរិវេណំ ឧក្លាបំ ហោតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឯកមន្តំ អគ្គិសាលំ កាតុន្តិ ។ អគ្គិសាលា នីចវត្ថុកា
ហោតិ ។ ឧទកេន ឱត្ថរីយតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
ឧច្ចវត្ថុកំ កាតុន្តិ ។ ចយោ បរិបតតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ ចិនិតុំ តយោ ចយេ ឥដ្ឋកាចយំ សិលាចយំ ទារុ-
ចយន្តិ ។ អារោហន្តា វិហញ្ញន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ
ភិក្ខវេ តយោ សោបានេ ឥដ្ឋកាសោបានំ សិលា-
សោបានំ ទារុសោបានន្តិ ។ អារោហន្តា បរិបតន្តិ
។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាលម្ពនពាហន្តិ ។ អគ្គិសា-
លាយ កវាដំ ន ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
កវាដំ បិដ្ឋសង្ឃាដំ ឧទុក្ខលិកំ ឧត្តរបាសកំ អគ្គ-
ឡវដ្ដឹ កបិសីសកំ សូចិកំ ឃដិកំ តាឡច្ឆិទ្ទំ

(៣៤៨) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ ធ្វើរោងភ្លើងត្រង់នោះ ៗ ក្នុង
បរិវេណ ។ ទីបរិវេណក៏ប្រឡាក់ប្រឡូស ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូល
សេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរោងភ្លើង ក្នុងទីសមគួរ ។ រោង
ភ្លើងមានទីទាប ។ ទឹកលិចលង់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើទីឲ្យខ្ពស់ឡើង ។ ជើង (រោងភ្លើង
នោះ) រលំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យរៀបជើង ៣ យ៉ាង គឺ ជើងឥដ្ឋ ១ ជើងថ្ម ១ ជើងឈើ ១ ។
ពួកភិក្ខុឡើង (តាមជើងនោះទៅ) ក៏លំបាក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់
ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជណ្ដើរ ៣ យ៉ាង
គឺ ជណ្ដើរឥដ្ឋ ១ ជណ្ដើរថ្ម ១ ជណ្ដើរឈើ ១ ។ ពួកភិក្ខុឡើងទៅ
(តាមជណ្ដើរ) ក៏ធ្លាក់ចុះមក ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើបង្កាន់ដៃឡើង ។ សន្លឹកទ្វាររោងភ្លើង
ពុំមាន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតសន្លឹកទ្វារ ក្របទ្វារ ជំណាប់ក្រោម ជំណាប់លើ មេទ្វារ
ត្រដោកទ្វារ សន្លឹកទ្វារកណ្ដាលើ ប្រហោងសោ ប្រហោងសម្រាប់ទាក់

អាវិញ្ឆនច្ឆិទ្ទំ អាវិញ្ឆនរជ្ជុំ ។ អគ្គិសាលាយ តិណ-
ចុណ្ណំ បរិបតន្តិ ។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា
ឧល្លិត្តាវលិត្តំ កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកប-
រិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកំ
ចីវរវំសំ ចីវររជ្ជុំ ។ អារាមោ អបរិក្ខិត្តោ ហោតិ ។
អជកាបិ បសុកាបិ ឧបរោបេ វិហេឋេន្តិ ។ ភគវតោ
ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិក្ខិបិតុំ
តយោ វាដេ វេឡុវាដំ កណ្ដកវាដំ(១) បរិខំ ។ កោដ្ឋកោ
ន ហោតិ ។ តថេវ អជកាបិ បសុកាបិ ឧបរោបេ វិហេ-
ឋេន្តិ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ កោដ្ឋកំ អបេសិំ យមកកវា-
ដំ តោរណំ បលិឃន្តិ ។ កោដ្ឋកេ តិណចុណ្ណំ បរិបតន្តិ
។បេ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឱគុម្ផេត្វា ឧល្លិត្តាវលិត្តំ

---

១ ឱ. ម. សី. វេឡុវាដំ កណ្ដកវាដំ ។ ឆ. កណ្ដកវាដំ ។

ខ្សែទាញ និងខ្សែទាញ ។ កំទេចស្មៅធ្លាក់ពីលើមក ក្នុងរោងភ្លើង
។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យបិទបាំង ហើយធ្វើប្រឡាក់លាប ខាងក្នុងខាងក្រៅ ធ្វើឲ្យ
មានពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ លាបដោយអង្គរ ធ្វើជាក្បាច់ផ្កា ក្បាច់វល្លិ៍
ក្បាច់ធ្មេញមករ ក្បាច់មានស្រទាប់ ៥ សំពត់ និងខ្សែស្បៀង ។ អារាម
ឥតមានកំពែងរបង ។ ពួកសត្វពពែនិងសត្វចិញ្ចឹម (ឯទៀត ។)
តែងចូលទៅបៀតបៀនដំណាំ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះ
ព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគត
អនុញ្ញាតឲ្យព័ទ្ធជុំវិញនូវរបង ៣ យ៉ាង គឺ របងឫស្សី ១ របងបន្លា ១ និងស្នាម
ភ្លោះ ១ ។ ខ្លោងទ្វារនៅមិនទាន់មាន ។ ពួកសត្វពពែនិងសត្វចិញ្ចឹម
(ឯទៀត ។) នៅតែចូលទៅបៀតបៀនដំណាំដូចដើម ។ ព្រះអង្គ
ទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតខ្លោងទ្វារ ទ្វារគោប
បន្ទា(១) សន្លឹកទ្វារពីរផ្ទួ របងសសរ និងទ្វារដើមគុល ។ កំទេចស្មៅ
ធ្លាក់ពីលើមកក្នុងខ្លោងទ្វារ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាល
ភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យបិទបាំងធ្វើប្រឡាក់ ហើយលាប

---

១ អដ្ឋកថា ពន្យល់ថា ទ្វារញាត់បន្ទាដែលគេបញ្ចូលឈើស្រួចក្នុងរន្ធឈើវែងៗ ហើយចងភ្ជាប់
បន្ទាឡៃអាពហើយអាចរើបាន ។

កាតុំ សេតវណ្ណំ កាឡវណ្ណំ គេរុកបរិកម្មំ មាលាកម្មំ លតាកម្មំ មករទន្តកំ បញ្ចបដិកន្តិ ។ អារាមោ ចិក្ខល្លោ ហោតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ មរុម្ពំ ឧបកិរិតុន្តិ ។ ន បរិយាបុណន្តិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បទរសិលំ និក្ខិបិតុន្តិ ។ ឧទកំ សន្តិដ្ឋតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឧទកនិទ្ធមនន្តិ ។

(៣៥០) តេន ខោ បន សមយេន រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ សង្ឃស្ស អត្ថាយ សុធាមត្តិកាលេបនំ ឆាទនំ ការាបេតុកាមោ ហោតិ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិំ នុ ខោ ភគវតា ឆទនំ អនុញ្ញាតន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ច ឆទនានិ ឥដ្ឋកាឆទនំ សិលាឆទនំ សុធាឆទនំ តិណច្ឆទនំ បណ្ណច្ឆទនន្តិ ។

ភាណវារំ ទុតិយំ និដ្ឋិតំ ។

ចាំផែនទ្រនាប់ក្រាល លាបពណ៌ស ពណ៌ខ្មៅ លាបដោយរង្គ ធ្វើក្បាច់ភ្ញី ក្បាច់វល្លិ ក្បាច់ធ្មេញមករ និងក្បាច់មានប្រភេទ៥ ។ អារាមមានភក់ជ្រាំ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលក្រួសរាប ។ ក្រួសនោះក៏មិនគ្រប់គ្រាន់ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលថ្ម ។ ទឹកក៏ដក់នៅ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើប្រឡាយទឹក ។

(៣៥០) សម័យនោះឯង ព្រះបាទពិម្ពិសារមគធរាជសេនិយៈទ្រង់មានបំណងនឹងសាងប្រក់សាលាលាបដោយបាយអ ដើម្បីប្រយោជន៍ដល់សង្ឃ ។ វេលានោះ ពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីប្រិះរិះថា គ្រឿងសម្រាប់ប្រក់ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតហើយឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រឿងប្រក់ ៥ យ៉ាង គឺ ប្រក់ដោយឥដ្ឋ ១ ប្រក់ដោយថ្ម ១ ប្រក់ដោយបាយអ ១ ប្រក់ដោយស្បូវ ១ ប្រក់ដោយស្លឹកឈើ ១ ។

ចប់ភាណវារៈ ទីពីរ ។

(៣៨១) តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស ភគិនិបតិកោ ហោតិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ រាជគហំ អគមាសិ កេនចិទេវ ករណីយេន ។

(៣៨២) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហកេន សេដ្ឋិនា ស្វាតនាយ សង្ឃោ សពុទ្ធប្បមុខោ និមន្តិតោ ហោតិ ។ អថ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋិ ទាសេ ច កម្មករេ ច អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ កាលស្សេវ ឧដ្ឋាយ យាគុយោ បចថ ភត្តានិ បចថ សូបានិ សម្បាទេថ ឧត្តរិភង្គានិ សម្បាទេថាតិ ។

(៣៨៣) អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស ឯតទហោសិ បុព្វេ ខ្វាយំ គហបតិ មយិ អាគតេ សព្វកិច្ចានិ និក្ខិបិត្វា មមញ្ញេវ សទ្ធិំ បដិសម្មោទតិ សោ ទានាយំ វិក្ខិត្តរូបោ ទាសេ ច កម្មករេ ច អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ កាលស្សេវ ឧដ្ឋាយ

(៣៨១) សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតិជាប្តីប្អូនស្រីរបស់ រាជគហកសេដ្ឋី គឺជាប្អូនថ្លៃរាជគហកសេដ្ឋី ។ គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហ- បតីបាននៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះដោយកិច្ចការនីមួយ ។

(៣៨២) សម័យនោះឯង រាជគហកសេដ្ឋីនិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធ ជាប្រធាន ដើម្បីភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ឯរាជគហកសេដ្ឋី ក៏បានបង្គាប់ ទាសប្រុសស្រីទាំង នឹងពួកអ្នកធ្វើការឈ្នួលទាំងឡាយថា នែអ្នកទាំងឡាយ បើដូច្នោះ ចូរអ្នកទាំងឡាយក្រោកពីព្រលឹមហើយ ចំអិនបបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ល នឹងចាត់ចែងឧត្តរិភង្គៈ (ម្ហូប) ។

(៣៨៣) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីមានសេចក្តីត្រិះរិះ ថា កាលពីដើមបើអញបានមកដល់ហើយ គហបតីនេះតែងលះបង់ កិច្ចការទាំងពួង ហើយនិយាយរាក់ទាក់មកនឹងអញ តែឥឡូវនេះ គហ- បតីនេះដូចជាអ្នករវល់ ([illegible]) បង្គាប់ទាសប្រុសស្រីទាំង ពួកអ្នកធ្វើ ការឈ្នួលទាំងឡាយថា នែអ្នកទាំងឡាយ បើដូច្នោះ ពួកអ្នកចូរក្រោកពីព្រលឹម

យាគុយោ បចថ ភត្តានិ បចថ សូបានិ សម្បាទេថ ឧត្តរិភង្គានិ សម្បាទេថាតិ កិន្នុ ខោ ឥមស្ស គហបតិស្ស អាវាហោ វា ភវិស្សតិ វិវាហោ វា ភវិស្សតិ មហាយញ្ញោ វា បច្ចុបដ្ឋិតោ រាជា វា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ និមន្តិតោ ស្វាតនាយ សទ្ធឹ ពលកាយេនាតិ(១) ។

(៣៥៤) អថខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី ទាសេ ច កម្មករេ ច អាណាបេត្វា យេន អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា អនាថបិណ្ឌិកេន គហបតិនា សទ្ធឹ បដិសម្មោទិត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នំ ខោ រាជគហកំ សេដ្ឋឹ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ឯតទវោច បុព្វេ ខោ ត្វំ គហបតិ មយិ អាគតេ សព្វកិច្ចានិ និក្ខិបិត្វា មមញ្ញេវ សទ្ធឹ បដិសម្មោទសិ សោ ទានិ ត្វំ វិក្ខិត្តរូបោ ទាសេ ច កម្មករេ ច អាណាបេសិ តេនហិ ភណេ កាលស្សេវ ឧដ្ឋាយ យាគុយោ បចថ ភត្តានិ បចថ សូបានិ សម្បាទេថ

១ ឱ. ម. ពលកាយេនាតិ ។

ហើយចំអិនបបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ល និងតាក់តែងសម្លមុខក្រៅកន្ទុះ (ឱ្យល្អ) ប្រហែលជាគហបតីនេះ មានការអាវាហមង្គល ឬវិវាហមង្គល ឬក៏មហាយញ្ញពិធី ឬ ក៏បានអញ្ជើញព្រះបាទពិម្ពិសារមគធសេនិយរាជ ព្រមទាំងពួកពលសេនាឲ្យមកទទួលព្រះរាជាហារក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះដែរ ។

(៣៥៤) គ្រានោះ រាជគហសេដ្ឋីបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីនិង កម្មករធ្វើការងារស្រេច រួចហើយទើបចូលទៅរកអនាថបិណ្ឌិកគហបតី លុះចូលទៅដល់ហើយក៏និយាយរាក់ទាក់ ជាមួយនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ហើយក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី និយាយនឹងរាជគហសេដ្ឋី ដែលអង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរហើយយ៉ាងនេះថា នែគហបតី កាលពីដើមបើខ្ញុំបានមកដល់ហើយ អ្នកតែងដាក់ចោលកិច្ចការទាំងពួង ហើយនិយាយរាក់ទាក់ជាមួយនឹងខ្ញុំ ក៏ឥឡូវនេះអ្នកមានចិត្តរវល់ បែរជាបង្គាប់ខ្ញុំប្រុសស្រីនិង ពួកកម្មករធ្វើការងារថា នែ នាយទាំងឡាយ ចូរក្រោកឡើងអំពីពេលព្រឹកព្រលឹម ហើយចំអិនបបរ ចំអិនបាយ ចាត់ចែងសម្ល

ឧត្តរិភង្គានិ សម្បាទេថាតិ កិន្នុ ខោ តេ គហបតិ អាវាហោ វា ភវិស្សតិ វិវាហោ វា ភវិស្សតិ មហាយញ្ញោ វា បច្ចុបដ្ឋិតោ រាជា វា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ និមន្តិតោ ស្វាតនាយ សទ្ធឹ ពលកាយេនាតិ ។ ន មេ ខោ[១] គហបតិ អាវាហោ វា[២] ភវិស្សតិ នបិ វិវាហោ វា ភវិស្សតិ នបិ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ និមន្តិតោ ស្វាតនាយ សទ្ធឹ ពលកាយេន អបិច មេ មហាយញ្ញោ បច្ចុបដ្ឋិតោ ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោតិ ។ ពុទ្ធោតិ ត្វំ គហបតិ វទេសីតិ ។ ពុទ្ធោតាហំ គហបតិ វទាមីតិ ។ ពុទ្ធោតិ ត្វំ គហបតិ វទេសីតិ ។ ពុទ្ធោតាហំ គហបតិ វទាមីតិ ។ ពុទ្ធោតិ ត្វំ គហបតិ វទេសីតិ ។ ពុទ្ធោតាហំ គហបតិ វទាមីតិ ។ ឃោសោបិ ខោ ឯសោ គហបតិ ទុល្លភោ លោកស្មឹ យទិទំ ពុទ្ធោតិ[៣] សក្កា នុ ខោ គហបតិ

---

១ អយំ ខោសទ្ទោ ម. ពោត្ថកេសុ ន ទិស្សតិ ។ ២ សីហឡក្ខរ ឧ. ម. ពោត្ថកេសុ វាសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ម. យទិទំ ពុទ្ធោ ពុទ្ធោតិ ។

ចូរតាក់តែងសម្ល ចូរតាក់តែងឧត្តរិភង្គៈ (ម្ហូប) នែគហបតី អាវាហមង្គលនឹងកើតមានដល់អ្នក ឬ មហាយញ្ញពិធីកើតមានឡើងប្រាកដដល់អ្នកឬទេ ឬមួយអ្នកបានអញ្ជើញព្រះបាទពិម្ពិសារ មគធសេនិយរាជ ព្រមទាំងពលសេនា ដើម្បីមកទទួលក្រយាហារក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ រាជគហសេដ្ឋីឆ្លើយថា នែគហបតី អាវាហមង្គលនឹងកើតមានដល់ខ្ញុំមិនមានទេ ឬមួយខ្ញុំអញ្ជើញព្រះបាទពិម្ពិសារ មគធសេនិយរាជ ព្រមទាំងពលសេនា ដើម្បីមកទទួលក្រយាហារក្នុងថ្ងៃស្អែក ក៏ទេដែរ ខ្ញុំមានតែមហាយញ្ញពិធីមែន គឺខ្ញុំនិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន មកទទួលភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែកនេះ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីសួរថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា នែគហបតី ខ្ញុំពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី សួរទៀតថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា នែគហបតី ខ្ញុំពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី សួរទៀតថា នែគហបតី អ្នកពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះឬ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា នែគហបតី ខ្ញុំពោលថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះមែន ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ពោលទៀតថា នែគហបតី សម្លេងដែលឮថា ព្រះពុទ្ធ ដូច្នេះ នេះជាសម្លេងដែលរកបានដោយក្រក្នុងលោក ម្នាលគហបតី តើខ្ញុំនឹងអាច

ឥមំ កាលំ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ ។ អកាលោ ខោ គហបតិ ឥមំ កាលំ តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិតុំ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធំ ស្វេទានិ ត្វំ កាលេន តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិស្សសិ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ។

[៣៨៨] អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ស្វេទានាហំ កាលេន តំ ភគវន្តំ ទស្សនាយ ឧបសង្កមិស្សាមិ អរហន្តំ សម្មាសម្ពុទ្ធន្តិ ពុទ្ធគតាយ សតិយា និបជ្ជិ(១) រត្តិយា សុទំ តិក្ខត្តុំ វុដ្ឋាសិ បភាតំ មញ្ញមានោ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន សីវថិកទ្វារំ តេនុបសង្កមិ ។ អមនុស្សា ទ្វារំ វិវរិំសុ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស នគរម្ហា និក្ខន្តស្ស អាលោកោ អន្តរធាយិ ។ អន្ធការោ បាតុរហោសិ ។ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ ឧទបាទិ ។ តតោ វ បុន និវត្តិតុកាមោ អហោសិ ។

១ ឱ. ម. និបជ្ជិ ។

ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ក្នុងវេលានេះហុនថ្ងៃ ។ រាជគហសេដ្ឋីតបថា ម្នាលគហបតី កាលនេះជាកាលមិនគួរដើម្បីនឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ ក្នុងវេលានេះទេ ចាំដល់វេលាថ្ងៃស្អែកសឹមអ្នកចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះចុះ ។

(៣៨៨) គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីគិតថា ឥឡូវនេះវេលាថ្ងៃស្អែកនេះ អញនឹងចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ ជាអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធនោះដោយពិត ហើយក៏តាំងស្មារតី ចំពោះទៅរកព្រះពុទ្ធជាអារម្មណ៍ ហើយក៏ដេកទៅ ក៏ក្នុងវេលាយប់ (នោះ) អនាថបិណ្ឌិកគហបតីស្មានថាភ្លឺហើយ ក៏ក្រោកឡើង ៣ ដង ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីចូលទៅកាន់ទ្វារសីតវ័ន (ព្រៃត្រជាក់) ។ ពួកអមនុស្ស(១) ក៏នាំគ្នាបើកទ្វារឲ្យ ។ កាលអនាថបិណ្ឌិកគហបតីចេញផុតអំពីនគរហើយ ពន្លឺ ក៏បាត់ទៅវិញ ។ ស្រាប់តែមានងងឹតកើតឡើង ។ ភ័យ សេចក្តីតក់ស្លុតនិងព្រឺរោមក៏កើតឡើង ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីចង់ត្រឡប់អំពីទីនោះមកវិញ ។

១ អមនុស្ស គឺរុក្ខទេវតា ។

(៣៩២) អថខោ សិវកោ យក្ខោ អន្តរហិតោ សទ្ទមនុស្សាវេសិ

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា
សតំ កញ្ញាសហស្សានិ អាមុក្កមណិកុណ្ឌលា
ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ ។
អភិក្កម គហបតិ អភិក្កម គហបតិ អភិក្កន្តន្តេ
សេយ្យោ នោ បដិក្កន្តំ ។

(៣៩៣) អថខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អន្ធការោ អន្តរធាយិ ។ អាលោកោ បាតុរហោសិ ។ យំ អហោសិ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ សោ បដិប្បស្សម្ភិ ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អាលោកោ អន្តរធាយិ ។ អន្ធការោ បាតុរហោសិ ។ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ ឧទបាទិ ។ តតោ ច បុន និវត្តិតុកាមោ អហោសិ ។ តតិយម្បិ ខោ សិវកោ យក្ខោ អន្តរហិតោ សទ្ទមនុស្សាវេសិ

(៣៩២) គ្រានោះ សិវកយក្សដែលបាត់ទៅ ក៏បញ្ចេញសម្លេងឡើងថា

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថទឹមដោយមេសេះអស្សតរ ១ សែន ស្រីកំលោះដែលប្រដាប់ដោយកុណ្ឌល គឺកែវមណី ១ សែន ក៏មិនស្មើនឹងមួយចំណិត នៃការឈានទៅ ១ ជំហាន ដែលបញ្ចូលចែកឲ្យជាចំណែក ១៦ អស់វារៈ ១៦ ដង ។ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានដើរទៅ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានដើរទៅ ការឈានដើរទៅរបស់អ្នកប្រសើរណាស់ ការត្រឡប់ទៅវិញ មិនប្រសើរទេ ។

(៣៩៣) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ងងឹតទៅវិញ ។ ពន្លឺក៏កើតប្រាកដឡើង ។ ក៏សេចក្ដីតក់ស្លុតព្រឺរោមនោះឯណា ស្ងប់បាត់ទៅ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ពន្លឺអស់វារៈពីរដង ។បេ។ អស់វារៈបីដង ។ ងងឹតក៏កើតប្រាកដឡើង ។ ក៏សេចក្ដីតក់ស្លុតព្រឺរោមក៏កើតឡើង ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ចង់ត្រឡប់អំពីទីនោះមកវិញ សិវកយក្សដែលបាត់ទៅហើយនោះ ស្រាប់តែបញ្ចេញសម្លេងអស់វារៈជាគំរប់បីដងថា

សតំ ហត្ថី សតំ អស្សា សតំ អស្សតរីរថា
សតំ កញ្ញាសហស្សានិ អាមុត្តមណិកុណ្ឌលា
ឯកស្ស បទវីតិហារស្ស កលំ នាគ្ឃន្តិ សោឡសឹ ។
អភិក្កម គហបតិ អភិក្កម គហបតិ អភិក្កន្តំ តេ សេយ្យោ នោ បដិក្កន្តំ ។ ទុតិយម្បិ ខោ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អន្ធការោ អន្តរធាយិ ។ អាលោកោ បាតុរហោសិ ។ យំ អហោសិ ភយំ ឆម្ភិតត្តំ លោមហំសោ សោ បដិប្បស្សម្ភិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន សីតវនំ តេនុបសង្កមិ ។

(៣០៨) តេន ខោ បន សមយេន ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ អជ្ឈោកាសេ ចង្កមតិ ។ អទ្ទសា ខោ ភគវា តំ[១] អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ទូរតោវ អាគច្ឆន្តំ និស្វាន ចង្កមា ឱរោហិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ ។ និសជ្ជ ខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច ឯហិ សុទត្តាតិ ។ អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ នាមេន មំ ភគវា អាលបតីតិ ហដ្ឋោ ឧទគ្គោ

១ អយំ សទ្ទោ ម. ឆ. បោត្ថកេសុ ទិស្សតិ ។

ដំរី ១ សែន សេះ ១ សែន រថដែលទឹមដោយលាកាត់សេះ ១ សែន ស្រីកញ្ញា ដែលពាក់កុណ្ឌលជាវិការៈនៃកែវមណី ១ សែន មិនដល់ចំណែកនៃការឈានទៅ ១ ជំហាន ដែលបណ្ឌិតចែកឲ្យជាចំណែក ១៦ សល់តែ ១ ចំណែក ផងឡើយ ។ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានទៅ ម្នាលគហបតិ អ្នកចូរឈានទៅ ការឈានទៅមុខរបស់អ្នកប្រសើរណាស់ ដំណើរត្រឡប់ថយក្រោយវិញ មិនប្រសើរទេ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ក៏បាត់ងងឹតទៅវិញ អស់វារៈបីដងៗ ពន្លឺក៏កើតប្រាកដឡើង ។ ភ័យ សេចក្តីតក់ស្លុតព្រឺរោមនោះ ឯងក៏ស្ងប់ទៅ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិចូលទៅកាន់សីតវន ។

(៣០៨) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើនឡើងក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយទ្រង់ចង្ក្រមក្នុងទីវាល ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទតឃើញអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ដើរមកពីចម្ងាយ លុះទ្រង់ទតឃើញហើយក៏ចុះអំពីទីចង្ក្រម ទ្រង់គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលតែងទុកស្រេច ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់ហើយ ទើបមានព្រះបន្ទូលនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតិថា ម្នាលសុទត្ត អ្នកចូរមកនេះ ។ ឯអនាថបិណ្ឌិកគហបតិ មានចិត្តត្រេកអររីករាយ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់មានព្រះបន្ទូលត្រាស់ហៅ អាត្មាអញចំឈ្មោះ ហើយ

យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវតោ បាទេសុ សិរសា និបតិត្វា ភគវន្តំ ឯតទវោច កច្ចិ ភន្តេ ភគវា សុខំ សយិត្ថាតិ ។

(៣៨៩) សព្វទា វេ សុខំ សេតិ
ព្រាហ្មណោ បរិនិព្វុតោ
យោ ន លិម្បតិ កាមេសុ
សីតិភូតោ និរូបធិ ។
សព្វា អាសត្តិយោ ឆេត្វា
វិនេយ្យ ហទយេ ទរំ
ឧបសន្តោ សុខំ សេតិ
សន្តិំ បប្បុយ្យ[១] ចេតសោ ។

(៣៩០) អថខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស អនុបុព្វិកថំ កថេសិ ។ សេយ្យថីទំ ។ ទានកថំ សីលកថំ សគ្គកថំ កាមានំ អាទីនវំ ឱការំ សង្កិលេសំ នេក្ខម្មេ អានិសំសំ បកាសេសិ ។

១ ម. គប្បុយ្យ ។ ឱ. សន្តិមជ្ឈគា ។

ក៏ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបទៀបព្រះបាទទាំងគូ នៃព្រះមានព្រះភាគ ហើយក្រាបបង្គំទូលព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ព្រះអង្គទ្រង់ផ្ទំស្កប់ស្រួលទេឬ ។

(៣៨៩) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា បុគ្គលណាមានសេចក្តីក្រហាយមិនមានកិលេសគ្រឿងសៅហ្មងមិនជាប់នៅក្នុងកាមទាំងឡាយ បុគ្គលនោះឈ្មោះថាព្រាហ្មណ៍អ្នកមានទុក្ខរម្ងាប់ហើយ រមែងដេកនៅជាសុខគ្រប់កាលទាំងពួង ។ (មនុស្សណា) កាត់បង់នូវសេចក្តីជាប់ ក្នុងភពទាំងពួង ហើយនាំចេញនូវសេចក្តីក្រវល់ក្រវាយក្នុងហឫទ័យចេញ (មនុស្សនោះ) ឈ្មោះថាជាអ្នកស្ងប់រម្ងាប់ ដល់ហើយនូវសេចក្តីរម្ងាប់នៃចិត្ត រមែងដេកនៅជាសុខ ។

(៣៩០) លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងអនុបុព្វីកថាដល់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ។ អនុបុព្វីកថានោះគឺអ្វីខ្លះ ។ អនុបុព្វីកថានោះគឺ ទ្រង់ប្រកាសនូវទានកថា ១ សីលកថា ១ សគ្គកថា ១ កាមាទីនវៈដ៏លាមកសៅហ្មង ១ និងអានិសង្សក្នុងការចេញចាកកាម ១ ។

យទា ភគវា អញ្ញាសិ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ កល្លចិត្តំ មុទុចិត្តំ វិនីវរណចិត្តំ ឧទគ្គចិត្តំ បសន្នចិត្តំ អថ យា ពុទ្ធានំ សាមុក្កំសិកា ធម្មទេសនា តំ បកាសេសិ ទុក្ខំ សមុទយំ និរោធំ មគ្គំ ។ សេយ្យថាបិ នាម សុទ្ធំ វត្ថំ អបគតកាឡកំ សម្មទេវ រជនំ បដិគ្គណ្ហេយ្យ ឯវមេវ អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស តស្មិំយេវ អាសនេ វិរជំ វីតមលំ ធម្មចក្ខុំ ឧទបាទិ យំ កិញ្ចិ សមុទយធម្មំ សព្វន្តំ និរោធធម្មន្តិ ។

(៣៦១) អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ទិដ្ឋធម្មោ បត្តធម្មោ វិទិតធម្មោ បរិយោគាឡ្ហធម្មោ តិណ្ណវិចិកិច្ឆោ វិគតកថំកថោ វេសារជ្ជប្បត្តោ អបរប្បច្ចយោ សត្ថុ សាសនេ ភគវន្តំ ឯតទវោច អភិក្កន្តំ ភន្តេ

កាលណាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាបច្បាស់ថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ មានចិត្តស្រួល មានចិត្តទន់ មានចិត្តប្រាសចាកនីវរណធម៌ មានចិត្តរីករាយឡើង មានចិត្តជ្រះថ្លាក្នុងវេលាណា ក៏សម្តែងនូវធម្មទេសនាដែលព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ ទ្រង់លើកឡើងសម្តែងដោយព្រះអង្គឯង ព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសនូវធម្មទេសនានោះ គឺ ទុក្ខសច្ច សមុទយសច្ច និរោធសច្ច មគ្គសច្ច ក្នុងវេលានោះ ។ សំពត់ដ៏ស្អាតដែលមិនមានពណ៌ខ្មៅ រមែងទទួលយកនូវទឹកជ្រលក់ដោយប្រពៃយ៉ាងណាមិញ ធម្មចក្ខុ គឺ សោតាបត្តិផលមានធូលីទៅប្រាសហើយ មានមន្ទិលទៅប្រាសហើយ ក៏បានកើតឡើងដល់អនាថ-បិណ្ឌិកគហបតិ លើអាសនៈនោះឯងថា ធម្មជាតឯណាមួយ មានសភាវៈកើតឡើងហើយជាធម្មតា ធម្មជាតទាំងអស់នោះមានសភាព រលត់ទៅវិញជាធម្មតា ។

(៣៦១) គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិបានឃើញធម៌ហើយ បានសម្រេចធម៌ហើយ បានដឹងច្បាស់ធម៌ហើយ មានចិត្តចុះកាន់ធម៌ស៊ប់ហើយ ឆ្លងផុតសេចក្តីសង្ស័យហើយ ប្រាសចាកសេចក្តីងឿងឆ្ងល់ហើយ ដល់នូវសេចក្តីក្លៀវក្លា លែងជឿនូវពាក្យបុគ្គលដទៃក្នុងសាសនា របស់ព្រះសាស្តា ហើយបានក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ នឹងព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ពីរោះណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន

អភិក្កន្តំ គោតម សេយ្យថាបិ គោតម និក្កុជ្ជិតំ វា ឧក្កុជ្ជេយ្យ បដិច្ឆន្នំ វា វិវរេយ្យ មូឡ្ហស្ស វា មគ្គំ អាចិក្ខេយ្យ អន្ធការេ វា តេលបជ្ជោតំ ធារេយ្យ ចក្ខុមន្តោ រូបានិ ទក្ខន្តីតិ ឯវមេវំ(*) គោតមេន អនេកបរិយាយេន ធម្មោ បកាសិតោ ឯសាហំ គោតមំ សរណំ គច្ឆាមិ ធម្មញ្ច ភិក្ខុសង្ឃញ្ច ឧបាសកំ មំ គោតមោ ធារេតុ អជ្ជតគ្គេ បាណុបេតំ សរណំ គតំ អធិវាសេតុ ច មេ គោតមោ ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធិំ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ កេណិយោ ជដិលោ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

* [illegible] ។

ពិរោះពេកណាស់ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ធម៌ដែលព្រះអង្គទ្រង់សម្ដែងហើយ ដោយអនេកបរិយាយយ៉ាងនេះ (ភ្លឺច្បាស់ណាស់) ប្រៀបដូចជាមនុស្ស បើកនូវវត្ថុដែលគេផ្កាប់ឲ្យផ្ងារឡើង ឬដូចជាមនុស្សបើកបង្ហាញរបស់ដែលគេលាក់បិទបាំងទុក ពុំនោះសោតដូចជាមនុស្សប្រាប់ផ្លូវ ដល់អ្នកវង្វេង ឬដូចមនុស្សកាន់ប្រទីបទៅក្នុងទីងងឹតដោយគិតថាមនុស្សដែលមានភ្នែកនឹងមើលឃើញរូបទាំងឡាយបាន បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គនេះសូមដល់ នូវព្រះមានព្រះភាគផង នូវព្រះធម៌ផង នូវព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ជាទីពឹងទីរលឹក សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ជ្រាប នូវខ្ញុំព្រះអង្គថា ជាឧបាសកដល់ហើយនូវព្រះត្រៃសរណគមន៍ ស្មើដោយជីវិត ចាប់ដើមតាំងអំពីថ្ងៃនេះជាដើមរៀងទៅ បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន មួយវិញទៀត សូមព្រះមានព្រះភាគមួយអន្លើដោយព្រះភិក្ខុសង្ឃ ទទួលភត្តរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ គ្រានោះ កេណិយជដិលដឹងច្បាស់ថាព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។

(៣៦២) អស្សោសិ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី អនាថ-
បិណ្ឌិកេន កិរ គហបតិនា ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ
សង្ឃោ និមន្តិតោតិ ។ អថ ខោ រាជគហកោ សេដ្ឋី អ-
នាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច តយា កិរ គហបតិ
ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោ ត្វញ្ចាសិ
អាគន្តុកោ ទេមិ តេ គហបតិ វេយ្យាយិកំ យេន ត្វំ
ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស ភត្តំ ករេយ្យាសីតិ ។ អលំ
គហបតិ អត្ថិ មេ វេយ្យាយិកំ យេនាហំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស
សង្ឃស្ស ភត្តំ ករិស្សាមីតិ ។

(៣៦៣) អស្សោសិ ខោ រាជគហកោ នេគមោ
អនាថបិណ្ឌិកេន កិរ គហបតិនា ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្ប-
មុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោតិ ។ អថ ខោ រាជគហកោ
នេគមោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច តយា
កិរ គហបតិ ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោ
ត្វញ្ចាសិ អាគន្តុកោ ទេមិ តេ គហបតិ វេយ្យាយិកំ
យេន ត្វំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស ភត្តំ ករេយ្យាសីតិ ។

(៣៦២) រាជគហសេដ្ឋីបានឮថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតី និមន្ត
ព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែកហើយ ។
លំដាប់នោះ រាជគហសេដ្ឋី បាននិយាយពាក្យនេះនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី
ថា ម្នាលគហបតី បានឮថា អ្នកនិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានដើម្បី
ភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈ នឹងធ្វើភត្តដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះ
ពុទ្ធជាប្រធានដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយ (ស្បៀង) ឯណា ម្នាលគហបតី
ខ្ញុំនឹងឲ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីឆ្លើយ
ថា ម្នាលគហបតី កុំអី ខ្ញុំមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយធ្វើភត្តដើម្បីសង្ឃមាន
ព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

(៣៦៣) អ្នកនិគមក្រុងរាជគ្រឹះ បានឮដំណើរនេះថា អនាថ-
បិណ្ឌិកគហបតីបាននិមន្តព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ច
ក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ លំដាប់នោះ អ្នកនិគមក្រុងរាជគ្រឹះនិយាយពាក្យនេះទៅនឹង
អនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា បពិត្រគហបតី ឮថា អ្នកបាននិមន្តព្រះសង្ឃមាន
ព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តកិច្ចក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈ នឹងធ្វើ
ភត្តកិច្ចដើម្បីព្រះសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយ
វាយឯណា ម្នាលគហបតី ខ្ញុំឲ្យវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។

អលំ អយ្យ អត្ថិ មេ វេយ្យាយិកំ យេនាហំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស ភត្តំ ករិស្សាមីតិ ។

(៣២៤) អស្សោសិ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អនាថបិណ្ឌិកេន កិរ គហបតិនា ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោតិ ។ អថ ខោ រាជា មាគធោ សេនិយោ ពិម្ពិសារោ អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ឯតទវោច ត្វយា កិរ គហបតិ ស្វាតនាយ ពុទ្ធប្បមុខោ សង្ឃោ និមន្តិតោ ត្វញ្ចាសិ អាគន្តុកោ ទេមិ តេ គហបតិ វេយ្យាយិកំ យេន ត្វំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស ភត្តំ ករេយ្យាសីតិ ។ អលំ ទេវ អត្ថិ មេ វេយ្យាយិកំ យេនាហំ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស ភត្តំ ករិស្សាមីតិ ។

(៣២៥) អថ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស និវេសនេ បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា នែអ្នក កុំចុះ ខ្ញុំមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយ ធ្វើភត្ត ដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

(៣២៤) ព្រះបាទពិម្ពិសារមាគធសេនិយរាជ ជ្រាបឮសព្វថា ឮថា អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បាននិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែក ។ ឯព្រះបាទពិម្ពិសារមាគធសេនិយរាជ ទ្រង់មានបន្ទូលនេះទៅនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ម្នាលគហបតី ឮថា អ្នកបាននិមន្តព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដើម្បីភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែក តែអ្នកជាអាគន្តុកៈ នឹងធ្វើភត្តដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ដោយវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយឯណា យើងនឹងឲ្យនូវវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយនោះដល់អ្នក ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីក្រាបទូលតបថា បពិត្រព្រះសម្មតិទេព កុំឡើយ ខ្ញុំព្រះអង្គមានវត្ថុសម្រាប់ចាយវាយធ្វើភត្ត ដើម្បីព្រះសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធានហើយ ។

(៣២៥) គ្រានោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី លុះកន្លងរាត្រីនោះទៅ ក៏ឲ្យគេតាក់តែងខាទនីយភោជនីយាហារដ៏ឧត្តម ក្នុងលំនៅរបស់រាជគហសេដ្ឋី ហើយឲ្យគេក្រាបបង្គំទូលភត្តកាលចំពោះព្រះមានបុណ្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។

អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមា-
ទាយ យេន រាជគហកស្ស សេដ្ឋិស្ស និវេសនំ តេនុ-
បសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធិំ
ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ
ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនី-
យេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ
ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ
ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិ-
វាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា សាវត្ថិយំ វស្សាវាសំ សទ្ធិំ
ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ សុញ្ញាគារេ ខោ គហបតិ តថាគតា
អភិរមន្តីតិ ។ អញ្ញាតំ ភគវា អញ្ញាតំ សុគតាតិ ។
អថខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ធម្មិយា កថាយ
សន្ទស្សេត្វា សមាទបេត្វា សមុត្តេជេត្វា សម្បហំសេត្វា
ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ចងប្រដាប់ ក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ
ហើយទ្រង់ពុទ្ធដំណើរទៅកាន់លំនៅរបស់រាជគហសេដ្ឋី លុះចូលទៅដល់
ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលថ្វាយ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។
លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ចូនអង្គាសថ្វាយអាហារខាទនីយភោជនីយ-
ហារដ៏ឧត្ដមដោយដៃខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុសង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជា
ប្រធាន ឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ព្រោះតែលោកប្រកែកលែងទទួលទៀត លុះ
ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្តទៅក្នុងបាត្រ
ហើយ ក៏អង្គុយក្នុងទីដ៏សមគួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ លុះអង្គុយក្នុងទី
ដ៏សមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា
បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ ទទួល
និមន្តគង់ចាំវស្សាក្នុងក្រុងសាវត្ថីរបស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា
ម្នាលគហបតិ ព្រះតថាគតទាំងឡាយរមែងត្រេកអរ ចំពោះក្នុងលំនៅ
ដ៏ស្ងាត់តែម្យ៉ាង ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមាន
ព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់ហើយ បពិត្រព្រះសុគត ខ្ញុំព្រះអង្គដឹងច្បាស់
ហើយ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ពន្យល់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិឲ្យ
ឃើញព្រម ឲ្យកាន់យកព្រម ឲ្យឧស្សាហ៍ព្រម ឲ្យរីករាយព្រម ដោយធម្មី-
កថា ហើយព្រះអង្គក្រោកចាកអាសនៈ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចៀសចេញទៅ ។

(៣៦៦) តេន ខោ បន សមយេន អនាថបិណ្ឌិ-កោ គហបតិ ពហុមិត្តោ ហោតិ ពហុសហាយោ អា-ទេយ្យវចោ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ រាជគហេ តំ ករណីយំ តីរេត្វា យេន សាវត្ថី តេន បក្កាមិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អន្តរា-មគ្គេ មនុស្សេ អាណាបេសិ អារាមេ អយ្យា ករោថ វិហារេ បតិដ្ឋាបេថ ទានានិ បដ្ឋបេថ ពុទ្ធោ លោកេ ឧប្បន្នោ សោ ច មយា ភគវា និមន្តិតោ ឥ-មិនា មគ្គេន អាគច្ឆិស្សតីតិ ។ អថខោ តេ មនុស្សា អនាថបិណ្ឌិកេន គហបតិនា ឧយ្យោជិតា អារាមេ អ-កំសុ វិហារេ បតិដ្ឋាបេសុំ ទានានិ បដ្ឋបេសុំ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ សាវត្ថឹ គន្ត្វា សមន្តា សាវត្ថឹ អនុវិលោកេសិ កត្ថ នុ ខោ ភគវា វិហរេយ្យ យំ អស្ស គាមតោ នេវ អតិទូរេ ន អច្ចាសន្នេ គមនាគមន-សម្បន្នំ អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ អភិក្កមនីយំ ទិវា អប្បាកិណ្ណំ រត្តឹ អប្បសទ្ទំ អប្បនិគ្ឃោសំ វិជន-វាតំ មនុស្សរាហសេយ្យកំ បដិសល្លានសារុប្បន្តិ ។

(៣៦៦) សម័យនោះឯង អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ ជាបុគ្គលមានមិត្តច្រើន មានសំឡាញ់ច្រើន មានពាក្យគួរឲ្យអ្នកផងជឿស្ដាប់យក ។ ហើយអនាថបិណ្ឌិកគហបតីធ្វើការណា នូវកិច្ចដែលគួរធ្វើនោះ ក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះរួចហើយក៏ចេញដំណើរមកក្រុងសាវត្ថីវិញ ។ លុះដល់ពាក់កណ្ដាលផ្លូវ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបង្គាប់មនុស្សទាំងឡាយថា ម្នាលអ្នកទាំងឡាយ ចូរអ្នកកសាងអារាម សាងវិហារ ផ្ដើមតាំងទាន ដ្បិតព្រះពុទ្ធត្រាស់ហើយក្នុងលោក ឯព្រះអង្គនោះសោត ខ្ញុំបាននិមន្តហើយ ព្រះអង្គនឹងស្ដេចមកតាមផ្លូវនេះ ។ គ្រានោះ ពួកមនុស្សដែលអនាថបិណ្ឌិកគហបតីបញ្ជូនទៅនោះ ក៏បានធ្វើអារាម សាងវិហារ ផ្ដើមធ្វើទានតាំង ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីទៅដល់ក្រុងសាវត្ថីហើយ ក៏រកមើល (ទីកន្លែង) ក្នុងក្រុងសាវត្ថីជុំវិញ ដោយគិតថា ព្រះមានព្រះភាគគប្បីគង់នៅក្នុងទីណាហ្ន៎ ទីណាមិនជិតពេក មិនឆ្ងាយពេក ងាយស្រួល ល្មមទៅល្មមមកបាន ល្មមពួកមនុស្សដែលត្រូវការដោយប្រយោជន៍ហើយនឹងទៅបាន ជាទីមិនច្រឡូកច្រឡំក្នុងវេលាថ្ងៃ មានសំឡេងតិច ឥតមានសំឡេងគឹកកង ជាទីប្រាសចាកខ្យល់បក់មកអំពីសរីរៈនៃជនអ្នកជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស គឺជាទីគួរដល់ការពួនក្នុងវេលាយប់ ។

អទ្ទសា ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ជេតស្ស រាជកុ-
មារស្ស[១] ឧយ្យានំ គាមតោ នេវ អតិទូរេ ន អច្ចាសន្នេ
គមនាគមនសម្បន្នំ អត្ថិកានំ អត្ថិកានំ មនុស្សានំ
អភិក្កមនីយំ ទិវា អប្បាកិណ្ណំ រត្តឹ អប្បសទ្ទំ អប្ប-
និគ្ឃោសំ វិជនវាតំ មនុស្សរាហស្សេយ្យកំ បដិសល្លា-
នសារុប្បំ ទិស្វាន យេន ជេតោ រាជកុមារោ[២] តេ-
នុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ជេតំ រាជកុមារំ ឯតទវោច
ទេហិ មេ អយ្យបុត្ត ឧយ្យានំ អារាមំ កាតុន្តិ ។ អ-
ទេយ្យោ គហបតិ អារាមោ អបិ កោដិសន្ថារេនាតិ ។
គហិតោ អយ្យបុត្ត អារាមោតិ ។ ន គហបតិ គហិតោ
អារាមោតិ ។ គហិតោ ន គហិតោតិ វោហារិកេ
មហាមត្តេ បុច្ឆឹសុ ។ មហាមត្តា ឯវមាហំសុ យតោ
តយា អយ្យបុត្ត អគ្ឃោ កតោ គហិតោ អារាមោតិ ។

---

១ ម. ឧ. កុមារស្ស ។ ២ ម. ឧ. កុមារោ ។

អនាថបិណ្ឌិកគហបតី បានឃើញឧទ្យានរបស់រាជកុមារឈ្មោះជេត ជា
ទីមិនឆ្ងាយពេក មិនជិតពេកអំពីស្រុក ល្មមទៅមកបាន ល្មមពួកមនុស្ស
ដែលត្រូវការនោះៗ ប្រយោជន៍ដើរទៅមកបាន មិនច្រឡូកច្រឡំ ក្នុង
វេលាថ្ងៃ មានសំឡេងតិច ឥតមានសំឡេងគឹកកង ជាទីប្រាសចាកខ្យល់ចក់
មកអំពីសរីរៈនៃមនុស្ស គួរជាទីធ្វើការសម្ងាត់នៃមនុស្ស ជាទីគួរដល់ការ
គន់វេលាយប់ លុះឃើញហើយក៏ចូលទៅរករាជកុមារឈ្មោះជេត លុះ
ចូលទៅដល់ហើយ បាននិយាយពាក្យនេះ នឹងរាជកុមារឈ្មោះជេតថា
បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ សូមព្រះអង្គប្រទានឧទ្យានមកខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីនឹង
ធ្វើអារាម ។ ជេតរាជកុមារតបថា ម្នាលគហបតី អារាមនុ៎ះ (អញ)
មិនឲ្យទេ លុះតែ (អ្នកឲ្យ) កំរាលដោយកោដិនៃកហាបណៈ (ទើបឲ្យ
បាន) ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីទូលថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ អារាមខ្ញុំព្រះ
អង្គទិញបានហើយ ។ ជេតរាជកុមារ ថ្លែងថា ម្នាលគហបតី អ្នកកុំគាល់
យកអារាម (ជាយើងសួរពួកមហាមាត្យអ្នកវិនិច្ឆ័យសេចក្តីសិន) ។ ជេត-
រាជកុមារនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ក៏សួរពួកមហាមាត្យអ្នកវិនិច្ឆ័យសេច-
ក្តីថា អារាមនុ៎ះបានអនាថបិណ្ឌិកគហបតីយក ឬមិនទាន់បានយកទេ ។ ពួកមហា
មាត្យពោលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះអយ្យបុត្រ ព្រះអង្គបានកាត់ថ្លៃអារាម
ចំនួនប៉ុណ្ណេះ ក៏ឈ្មោះថាអនាថបិណ្ឌិកគហបតីទទួលយក ដោយថ្លៃប៉ុណ្ណោះហើយ ។

អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ សកដេហិ ហិរញ្ញំ និព្វាហាបេត្វា ជេតវនេ កោដិសន្ថរំ សន្ថរាបេសិ ។ សកិំ និហដំ ហិរញ្ញំ ថោកស្ស ឱកាសស្ស កោដ្ឋកសាមន្តា នប្បហោតិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ មនុស្សេ អាណាបេសិ គច្ឆថ ភណេ ហិរញ្ញំ អាហរថ ឥមំ ឱកាសំ សន្ថរិស្សាមាតិ ។ អថខោ ជេតស្ស រាជកុមារស្ស ឯតទហោសិ ន ខោ ឥទំ ឱរកំ ភវិស្សតិ យថាយំ គហបតិ តាវ ពហុំ ហិរញ្ញំ បរិច្ចជតីតិ ។ អថខោ ជេតោ រាជកុមារោ[១] អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឯតទវោច អលំ គហបតិ មា តំ ឱកាសំ សន្ថរាបេសិ ទេហិ មេ តំ ឱកាសំ មមេតំ ទានំ ភវិស្សតីតិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ អយំ ខោ ជេតោ រាជកុមារោ អភិញ្ញាតោ ញាតមនុស្សោ មហត្ថិកោ ខោ បន ឥមស្មឹ ធម្មវិនយេ ឯវរូបានំ ញាតមនុស្សានំ បសាទោតិ តំ ឱកាសំ ជេតស្ស រាជកុមារស្ស អទាសិ ។ អថខោ ជេតោ រាជកុមារោ

១ ឱ. ម. ហោន្តិ អថខោ ជេតោ រាជកុមារោ ជានេយ្យ ៥ ចិត្តេតិ ។

បំពាំងនោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានឲ្យគេដឹកប្រាក់ដោយរទេះទាំងឡាយ ហើយឲ្យក្រាលតំរៀប ដោយកោដិនៃកហាបណៈ ក្នុងព្រៃរបស់ជេតកុមារ ។ ប្រាក់ដែលនាំយកមកតែម្តងនោះ មិនគ្រាន់ក្រាលទីឱកាសបន្តិចជុំវិញខ្លោងទ្វារ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីក៏បង្គាប់ពួកមនុស្សថា ម្នាលនាយទាំងឡាយ ចូរអ្នកទៅនាំយកប្រាក់មកទៀត យើងនឹងក្រាលត្រង់ទីឱកាសនេះ ។ គ្រានោះ ជេតរាជកុមារមានសេចក្តីត្រិះរិះថា គហបតីនេះលះបង់ប្រាក់ច្រើនដល់ម៉្លេះ មិនមែនជាការតូចតាច គឺជារឿងនោះមិនមែនជារបស់ថោកទាបទេ ។ វេលានោះ ជេតរាជកុមារពោលនឹងអនាថបិណ្ឌិកគហបតីថា ម្នាលគហបតី អ្នកកុំឲ្យក្រាលទីឱកាសនោះឡើយ អ្នកចូរឲ្យទីឱកាសនោះដល់ខ្ញុំ ទាននេះនឹងមានដល់ខ្ញុំ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតីបានឲ្យទីឱកាសនោះ ដល់ជេតរាជកុមារ ដោយគិតថា ជេតរាជកុមារនេះ ជាមនុស្សល្បីល្បាញ ជាមនុស្សស្គាល់ (ច្រើន) មានបុណ្យច្រើន សេចក្តីជ្រះថ្លាក្នុងធម្មវិន័យនេះ (នៃពួក) ពួកមនុស្សដែលគេស្គាល់ មានសារប្រយោជន៍ណាស់ ។ គ្រានោះ ជេតរាជកុមារ

តស្មិំ ឱកាសេ កោដ្ឋកំ មាបេសិ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ជេតវនេ វិហារេ ការាបេសិ បរិវេណានិ ការាបេសិ កោដ្ឋកេ ការាបេសិ ឧបដ្ឋានសាលាយោ ការាបេសិ អគ្គិសាលាយោ ការាបេសិ កប្បិយកុដិយោ ការាបេសិ វច្ចកុដិយោ ការាបេសិ ចង្កមេ ការាបេសិ ចង្កមនសាលាយោ ការាបេសិ ឧទបានេ ការាបេសិ ឧទបានសាលាយោ ការាបេសិ ជន្តាឃរេ ការាបេសិ ជន្តាឃរសាលាយោ ការាបេសិ បោក្ខរណិយោ(១) ការាបេសិ មណ្ឌបេ ការាបេសិ ។

(៣២៧) អថខោ ភគវា រាជគហេ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន វេសាលី តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន វេសាលី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា វេសាលិយំ វិហរតិ មហាវនេ កូដាគារសាលាយំ ។

១ ម. បោក្ខរណី ។

៣០៦

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ខ្លោងទ្វារក្នុងទីឱកាសនោះ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ឲ្យគេធ្វើវិហារ ឲ្យគេធ្វើបរិវេណ ឲ្យធ្វើបន្ទប់ ឲ្យធ្វើឧបដ្ឋានសាលា ឲ្យធ្វើរោងភ្លើង ឲ្យធ្វើកប្បិយកុដិ ឲ្យធ្វើវច្ចកុដិ ឲ្យធ្វើទីចង្រ្កម ឲ្យធ្វើសាលាសម្រាប់ចង្រ្កម ឲ្យធ្វើអណ្តូងទឹក ឲ្យធ្វើសាលាទៀបអណ្តូងទឹក ឲ្យធ្វើរោងភ្លើង ឲ្យធ្វើសាលាទៀបរោងភ្លើង ឲ្យធ្វើស្រះបោក្ខរណី ឲ្យធ្វើមណ្ឌបក្នុងជេតវន ។

(៣២៧) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ គួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយទ្រង់ស្តេចចេញទៅកាន់ចារិកក្រុងវេសាលី ព្រះអង្គទ្រង់ស្តេចចេញទៅកាន់ចារិក ដោយលំដាប់ឆ្ពោះត្រង់ទៅក្រុងវេសាលី ។ បានសេចក្តីថា ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងកូដាគារសាលា ក្នុងព្រៃមហាវ័ន ទៀបក្រុងវេសាលីនោះ ។

(៣៦៨) តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា សក្កច្ចំ នវកម្មំ ការេន្តិ យេបិ ភិក្ខូ នវកម្មំ អធិដ្ឋេន្តិ តេបិ សក្កច្ចំ ឧបដ្ឋេន្តិ ចីវរបិណ្ឌបាតសេនាសនគិលានប្បច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារេន ។

(៣៦៩) អថខោ អញ្ញតរស្ស ទលិទ្ទស្ស តុន្នវាយស្ស ឯតទហោសិ ន ខោ ឥទំ ឱរកំ ភវិស្សតិ យថយិមេ មនុស្សា សក្កច្ចំ នវកម្មំ ការេន្តិ យន្នូនាហំបិ នវកម្មំ ការេយ្យន្តិ ។ អថខោ សោ ទលិទ្ទោ តុន្នវាយោ សាមំ ចិក្ខល្លំ មទ្ទិត្វា ឥដ្ឋកាយោ ចិនិត្វា កុដ្ដំ(១) ឧដ្ឋាបេសិ ។ តេន អកុសលេន ចិតា វង្កា ភិត្តិ បរិបតិ(២) ។ ទុតិយម្បិ ខោ ។បេ។ តតិយម្បិ ខោ សោ ទលិទ្ទោ តុន្នវាយោ សាមំ ចិក្ខល្លំ មទ្ទិត្វា ឥដ្ឋកាយោ ចិនិត្វា កុដ្ដំ ឧដ្ឋាបេសិ ។ តេន អកុសលេន ចិតា វង្កា ភិត្តិ បរិបតិ ។ អថខោ សោ ទលិទ្ទោ តុន្នវាយោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ យេ

១ ម. ភិត្តិ ។ ២ ម. ម. បរិបតតិ ។

(៣៦៨) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយតែងយកចិត្តទុកដាក់ធ្វើនវកម្ម ទាំងភិក្ខុទាំងឡាយ ក៏បានផ្គត់ផ្គង់ភិក្ខុទាំងឡាយដែលជាអ្នកចាត់ចែងនវកម្ម ដោយចីវរ បិណ្ឌបាត សេនាសនៈ និងភេសជ្ជបរិក្ខារជាបច្ច័យសម្រាប់អ្នកជម្ងឺដោយគោរព ។

(៣៦៩) សម័យនោះ មានជាងដេរម្នាក់ ជាអ្នកកំសត់ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ពួកមនុស្សទាំងនេះតែងយកចិត្តទុកដាក់ធ្វើនវកម្ម ព្រោះអំពើណា អំពើនេះមិនមែនជារបស់ថោកទាបទេ បើដូច្នោះគួរតែអាត្មាអញធ្វើនវកម្មដែរ ។ ឯជាងដេរជាអ្នកកំសត់នោះជាន់ដីឥដ្ឋ ហើយធ្វើជញ្ជាំងដោយខ្លួនឯង ជាងដេរនោះមិនឈ្លាសរៀប ជញ្ជាំងវៀច ជញ្ជាំងក៏រលំទៅ ។ ជាងដេរកំសត់នោះជាន់ដីឥដ្ឋធ្វើជញ្ជាំងដោយខ្លួនឯង អស់វារៈជាគំរប់ពីរដងផង ។បេ។ អស់វារៈជាគំរប់បីដងផង ។ ជាងដេរមិនឈ្លាសនោះធ្វើជញ្ជាំងវៀច ជញ្ជាំងក៏រលំទៅ ។ លំដាប់នោះជាងដេរកំសត់នោះពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ជនទាំងឡាយណា

ឥមេសិ សមណានំ សក្យបុត្តិយានំ ទេន្តិ ចីវរបិណ្ឌ-
បាតសេនាសនគិលានបច្ចយភេសជ្ជបរិក្ខារំ តេ ឥមេ
ឱវទន្តិ អនុសាសន្តិ តេសញ្ច នវកម្មំ អធិដ្ឋេន្តិ
អហំ បនម្ហិ ទុគ្គតោ ន មំ កោចិ ឱវទតិ វា អ-
នុសាសតិ វា នវកម្មំ វា អធិដ្ឋាតីតិ ។ អស្សោសុំ ខោ
ភិក្ខូ តស្ស ទុគ្គតស្ស ឧជ្ឈាយន្តស្ស ខិយ្យន្តស្ស
វិបាចេន្តស្ស ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ
ឯតស្មឹ បករណេ ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ
អនុជានាមិ ភិក្ខវេ នវកម្មំ ទាតុំ នវកម្មិកោ ភិក្ខវេ
ភិក្ខុ ឧស្សុក្កំ ករិស្សតិ កិន្តិ នុ ខោ វិហារោ
ខិប្បំ បរិយោសានំ គច្ឆេយ្យាតិ ខណ្ឌផុល្លំ បដិសង្ខ-
រិស្សតិ ។ ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ ទាតព្វំ ។ បឋមំ ភិក្ខុ
យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន
សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ

ឲ្យចីវរ បិណ្ឌបាតសេនាសនៈ គិលានភេសជ្ជបរិក្ខារ ដ៏ជាបច្ច័យសម្រាប់អ្នកជម្ងឺ ដល់ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍ណា ពួកសមណៈសក្យបុត្តិយ៍នេះក៏ទូន្មានប្រៀនប្រដៅនូវជនទាំងឡាយផង ក៏ចាត់ចែងនូវនវកម្មរបស់ជនទាំងនោះផង ចំណែកអាត្មាអញជាមនុស្សកំសត់ គ្មានអ្នកណាមួយជួយទូន្មានប្រៀនប្រដៅឬក៏ចាត់ចែង នូវនវកម្មរបស់អាត្មាអញឡើយ ។ ពួកភិក្ខុក៏បានឮជនកំសត់នោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ហើយត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុ) ឲ្យនវកម្ម(១) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុប្រកបដោយនវកម្មនឹងដល់នូវសេចក្ដីខ្វល់ខ្វាយថា ធ្វើដូចម្ដេចនឹងឲ្យវិហារ ហើយឆាប់ នឹងជួសជុលនូវទីដែលបាក់បែកឡើងវិញបាន ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃត្រូវឲ្យយ៉ាងនេះ ។ មុនគប្បីត្រូវសង្ឃសូមភិក្ខុ ។ លុះសូមហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលផ្ទៀងសង្ឃថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ

(១) បើតាមអដ្ឋកថាលោកមានសេចក្ដីថា ការងារថ្មី គឺសាលាវិហារក្ដីជាដើមត្រូវគេសង់ សង្ឃត្រូវតាំងភិក្ខុដែលចេះប្រាស្រ័យឲ្យជាអ្នកជួយរកចំណុះគ្រឿងប្រដាប់ការងារនោះ ដ្បិតការសង់តាំងវិហារសាងឧបោសថ ព្រះសង្ឃលោកត្រូវទំនាក់ទំនងនឹងអ្នកស្រុកច្រើនគ្រឿងប្រាកដ ។

យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស គ-ហបតិនោ វិហារំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ នវកម្មំ ទទេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមស្ស គហបតិនោ វិហារំ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ នវកម្មំ ទេតិ ។ យស្សា-យស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស គហបតិនោ វិហារស្ស ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ នវកម្មស្ស ទានំ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ ទិន្នោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមស្ស គហបតិនោ វិហារោ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុ-នោ នវកម្មំ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវ-មេតំ ធារយាមីតិ ។

(៣៧០) អថខោ ភគវា វេសាលិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន សាវត្ថី តេន ចារិកំ បក្កាមិ ។ តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយានំ ភិក្ខូនំ អន្តេវាសិកា ភិក្ខូ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បុរតោ បុរតោ គន្ត្វា វិហារេ បរិគ្គណ្ហន្តិ សេយ្យាយោ បរិគ្គណ្ហន្តិ ឥទំ អម្ហាកំ ឧបជ្ឈាយានំ ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ អាចរិយានំ

បើកម្មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុមានឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហាររបស់គហបតីឈ្មោះនេះ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ ការឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះគប្បីពោលឡើង ។ សង្ឃឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុឈ្មោះនេះ ចំពោះវិហារ របស់គហបតីឈ្មោះនេះ គួរដល់សង្ឃព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៣៧០) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងក្រុងវេសាលី គួរដល់ព្រះទ័យគាប់ព្រះទ័យ ហើយទ្រង់ស្តេចចារិកទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុជាអន្តេវាសិក របស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដើរទៅខាងមុខ ៗ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ក៏ហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដេកថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យ

ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ ភវិស្សតីតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ គន្ត្វា វិហារេសុ បរិគ្គហិតេសុ សេយ្យាសុ បរិគ្គហិតាសុ សេយ្យំ អលភមានោ អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសីទិ ។ អថខោ ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ឧក្កាសិ ។ អាយស្មាបិ សារីបុត្តោ ឧក្កាសិ ។ កោ ឯត្ថាតិ ។ អហំ ភគវា សារីបុត្តោតិ ។ កិស្ស ត្វំ សារីបុត្ត ឥធ និសិន្នោតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។

[៣៧០] អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយានំ ភិក្ខូនំ អន្តេវាសិកា ភិក្ខូ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បុរតោ បុរតោ គន្ត្វា វិហារេ បរិគ្គណ្ហន្តិ សេយ្យាយោ បរិគ្គណ្ហន្តិ ឥទំ អម្ហាកំ ឧបជ្ឈាយានំ ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ អាចរិយានំ ភវិស្សតិ

របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់ពួកយើង ។ កាលនោះ ព្រះសារីបុត្តមានអាយុដើរតាមខាងក្រោយ ។ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន កាលបើពួកអន្តេវាសិក របស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដេកហើយ លោកក៏រកទីសំណាក់មិនបាន ទើបទៅអង្គុយទៀបគល់ឈើ ១ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើនឡើង ក្នុងពេលបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយទ្រង់ក្អកស្ដោះ ។ ព្រះសារីបុត្តមានអាយុក៏ក្អកស្ដោះដែរ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នរណានៅក្នុងទីនុ៎ះ ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះសារីបុត្ត ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលសារីបុត្ត ហេតុអ្វីក៏អ្នកមកអង្គុយក្នុងទីនេះ ។ ឯព្រះសារីបុត្តមានអាយុក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

[៣៧០] ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយសួរបញ្ជាក់នូវពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុជាអន្តេវាសិករបស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ដើរផែងទៅខាងមុខៗ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដេក ដោយគិតថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់ពួកយើង

ឥទំ អម្ហាកំ ភវិស្សតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បុរតោ បុរតោ គន្ត្វា វិហារេ បរិគ្គហេស្សន្តិ សេយ្យាយោ បរិគ្គហេស្សន្តិ ឥទំ អម្ហាកំ ឧបជ្ឈាយានំ ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ អាចរិយានំ ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ ភវិស្សតីតិ ។ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ កោ ភិក្ខវេ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា ខត្តិយកុលា បព្វជិតោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា ព្រាហ្មណកុលា បព្វជិតោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ

ទីនេះសម្រាប់ពួកយើង ពិតមែនឬ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់មេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ ព្រះពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់តិះដៀលថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកមោឃបុរសនោះមិនសមបើនឹងដើរដែលទៅខាងមុខៗ សង្ឃ មានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយហួងហែងវិហារ ហួងហែងទីដំណេកថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់ពួកយើងដូច្នេះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែនដើម្បីនាំពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លា ឲ្យជ្រះថ្លាឡើងទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ក៏ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុដូចម្ដេចគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ(១) ទឹកប្រសើរ(២) នំបិណ្ឌបាតប្រសើរ(៣)បាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីខត្តិយត្រកូលមកបួស ភិក្ខុនោះគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នំបិណ្ឌបាតប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីព្រាហ្មណត្រកូលមកបួស ភិក្ខុនោះគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នំបិណ្ឌបាតប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះ

១ អដ្ឋកថា ថា សំដៅយកអាសនៈសម្រាប់ព្រះថេរៈ ។ ២ សំដៅយកទឹកទក្ខិណោទក ។
៣ សំដៅយកនំបិណ្ឌបាតសម្រាប់សង្ឃត្ថេរ ។

ឯវមាហំសុ យោ ភគវា គហបតិកុលា បព្វជិតោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា សុត្តន្តិកោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា វិនយធរោ ។បេ។ យោ ភគវា ធម្មកថិកោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា បឋមស្ស ឈានស្ស លាភី សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា ទុតិយស្ស ឈានស្ស លាភី សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភគវា តតិយស្ស ឈានស្ស លាភី ។បេ។ យោ ភគវា ចតុត្ថស្ស ឈានស្ស លាភី សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ

ក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាចេញអំពីគហបតិត្រកូលមកបួស ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា រៀនចាំព្រះសូត្រ ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា ទ្រទ្រង់វិន័យ ។បេ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា ជាធម្មកថិក ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា បានបឋមជ្ឈាន ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា បានទុតិយជ្ឈាន ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះក្រាបបង្គំទូលយ៉ាងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា បានតតិយជ្ឈាន ។បេ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណា បានចតុត្ថជ្ឈាន ភិក្ខុនោះរមែងគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុខ្លះ

ឯវមាហំសុ យោ ភន្តេ សោតាបន្នោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភន្តេ សកទាគាមី(១) ។ បេ ។ យោ ភន្តេ អនាគាមី ។ បេ ។ យោ ភន្តេ អរហា សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភន្តេ តេវិជ្ជោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។ ឯកច្ចេ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ យោ ភន្តេ ឆឡភិញ្ញោ សោ អរហតិ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌន្តិ ។

[៣៧៦] អថខោ ភគវា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ភូតបុព្វំ ភិក្ខវេ ហិមវន្តបស្សេ(២) មហានិគ្រោធោ អហោសិ ។ តំ តយោ សហាយា ឧបនិស្សាយ វិហរឹសុ តិត្តិរោ ច មក្កដោ ច ហត្ថិនាគោ ច ។ តេ អញ្ញមញ្ញំ អគារវា អប្បតិស្សា អសភាគវុត្តិកា វិហរឹសុ(៣) ។ អថខោ ភិក្ខវេ តេសំ សហាយានំ ឯតទហោសិ អហោ នូន

១ ម. សកទាគាមិ ។ ២ ម. ហិមវន្តបទេសេ ។ ៣ ម. វិហរន្តិ ។

ក្រោយបន្តិចល្មមនឹងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាសោតាបន្ន ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រោយបន្តិចល្មមនឹងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាសកទាគាមី ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាអនាគាមី ។ បេ ។ បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាជាអរហន្ត ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រោយបន្តិចល្មមនឹងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានវិជ្ជា ៣ ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។ ពួកភិក្ខុក្រោយបន្តិចល្មមនឹងនេះថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ភិក្ខុណាបានអភិញ្ញា ៦ ភិក្ខុនោះទើបគួរទទួលអាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ នឹងដុំបាយប្រសើរបាន ។

[៣៧៦] គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុ (នេះ) ធ្លាប់មានមកហើយ នៅទីជិតហិមវន្តប្បទេស មានដើមជ្រៃធំ ១ ដើម ។ សត្វ ៣ គឺ ទទា ១ ស្វា ១ ដំរី ១ ជាសំឡាញ់គ្នា ក៏នៅអាស្រ័យនឹងដើមជ្រៃនោះ ។ សត្វទាំងនោះមិនគោរព មិនកោតក្រែង មិនប្រព្រឹត្តស្មោះស្មើទៅវិញទៅមកនឹងគ្នាឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សត្វជាសំឡាញ់នឹងគ្នាទាំងនោះមានសេចក្តីត្រិះរិះថា ន

មយំ ជានេយ្យាម យំ អម្ហាកំ ជាតិយា មហន្តតរំ តំ មយំ សក្ករេយ្យាម គរុករេយ្យាម មានេយ្យាម បូជេយ្យាម តស្ស ច មយំ ឱវាទេ តិដ្ឋេយ្យាមាតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ តិត្តិរោ ច មក្កដោ ច ហត្ថិនាគំ បុច្ឆិំសុ តុំ សម្ម កិំ បោរាណំ សរសីតិ ។ យទាហំ សម្ម បោតកោ(១) ហោមិ ឥមំ និគ្រោធំ អន្តរា សត្ថីនំ ករិត្វា អតិក្កមាមិ អគ្គង្កុរកំ មេ ឧទរំ ឆុបតិ ឥមាហំ សម្ម បោរាណំ សរាមីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ តិត្តិរោ ច ហត្ថិនាគោ ច មក្កដំ បុច្ឆិំសុ តុំ សម្ម កិំ បោរាណំ សរសីតិ ។ យទាហំ សម្ម ឆាបោ ហោមិ ឆមាយំ និសីទិត្វា ឥមស្ស និគ្រោធស្ស អគ្គង្កុរកំ ខាទាមិ ឥមាហំ សម្ម បោរាណំ សរាមីតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ មក្កដោ ច ហត្ថិនាគោ ច តិត្តិរំ បុច្ឆិំសុ តុំ សម្ម កិំ បោរាណំ សរសីតិ ។ អមុកស្មឹ សម្ម ឱកាសេ មហានិគ្រោធោ អហោសិ តតោ អហំ ផលំ(២) ភក្ខិត្វា ឥមស្មឹ ឱកាសេ វច្ចំ អកាសឹ តស្សាយំ និគ្រោធោ ជាតោ តទាហំ(៣) សម្ម ជាតិយា មហន្តតរោតិ ។ អថខោ ភិក្ខវេ

១ ម. ឆាបោ ។ ២ ម. [illegible] ។ ៣ ម. តស្មាហំ ។

ក្នុងយើង ដើម្បីឲ្យដឹងច្បាស់ថា នរណាចាស់ដោយកំណើតជាងយើង ។ ត្រូវធ្វើសក្ការៈ ធ្វើសេចក្តីគោរព រាប់អាន បូជាអ្នកនោះ ម្យ៉ាងទៀតយើងត្រូវនៅក្នុងឱវាទរបស់អ្នកនោះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ចាបទីនិងស្វា សួរដំរីថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នកចាំរលឹកឃើញហេតុពីមុនដូចម្តេច ។ ដំរីឆ្លើយថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ កាលដែលខ្ញុំនៅតូច ខ្ញុំធ្វើដើមជ្រៃនេះ ក្នុងចន្លោះភ្លៅទាំងពីរហើយដើរទៅ ចុងត្រួយ (ជ្រៃនេះ) ពាល់នឹងពោះខ្ញុំ ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញនូវហេតុពីមុនដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ កាលនោះ ចាបទីនិងដំរីសួរស្វាថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នករលឹកឃើញហេតុពីមុនដូចម្តេច ។ ស្វាឆ្លើយថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ កាលដែលខ្ញុំនៅតូច ខ្ញុំអង្គុយលើផែនដី ហើយខាំស៊ីត្រួយជ្រៃនេះ ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ ខ្ញុំរលឹកឃើញហេតុពីមុនដូច្នេះ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ គ្រានោះ ស្វានិងដំរីសួរទៅចាបទីថា ម្នាលសម្លាញ់ អ្នករលឹកឃើញហេតុពីមុនដូចម្តេច ។ ចាបឆ្លើយថា ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ ក្នុងទីឯណោះ មានដើមជ្រៃធំ ១ ដើម ខ្ញុំស៊ីផ្លែជ្រៃហើយ ហើយមកអំពីទីនោះ មកបន្ទោបង់វច្ចៈក្នុងឱកាសនេះ ជ្រៃនេះកើតអំពីវច្ចៈរបស់ខ្ញុំ ម្នាលសម្លាញ់ទាំងឡាយ ខ្ញុំជាសត្វចាស់ដោយកំណើត តាំងពីកាលនោះមក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

មក្កដោ ច ហត្ថិនាគោ ច តិត្តិរំ ឯកតោ ភេត្វា ទ្វេ សម្-
អប្បតា ជាតិយា មហល្លកោ តំ មយំ សក្ការិស្សាម គរុ-
ការិស្សាម មានេស្សាម បូជេស្សាម តុម្ហាកំ ច មយំ ឱ-
វាទេ តិដ្ឋេយ្យាមាតិ(១) ។ អថ ខោ ភិក្ខវេ តិត្តិរោ មក្កដញ្ច
ហត្ថិនាគញ្ច បញ្ចសុ សីលេសុ សមាទបេសិ អត្តនា ច
បញ្ចសុ សីលេសុ សមាទាយ វត្តតិ ។ តេ អញ្ញមញ្ញំ
សគារវា សប្បតិស្សា សភាគវុត្តិនោ វិហរិត្វា កាយស្ស
ភេទា បរម្មរណា សុគតិំ សគ្គំ លោកំ ឧបបជ្ជិំសុ ។
ឯតំ ខោ ភិក្ខវេ តិត្តិរិយំ នាម ព្រហ្មចរិយំ អហោសីតិ ។

(៣៧៣) យេ វុឌ្ឍមបចាយន្តិ
នរា ធម្មស្ស កោវិទា
ទិដ្ឋេ ធម្មេ ច បាសំសា
សម្បរាយោ ច សុគ្គតិំ ។

តេ ហិ នាម ភិក្ខវេ តិរច្ឆានគតា អញ្ញ-មញ្ញំ សគារវា សប្បតិស្សា សភាគវុត្តិកា វិហរិស្សន្តិ ឥធ ខោ តំ(២) ភិក្ខវេ សោភេថ យំ តុម្ហេ ឯវំ ស្វាក្ខាតេ

១. ឱ. ម. តិដ្ឋេយ្យាមាតិ ។ ២. ឱ. ម. ខោ តំ ។

ស្ថិតនៅក្នុងឱវាទពាក្យប្រដៅនៃតាត់ ម្នាលសម្លាញ់ អ្នកទាំងពីរ
កំណើតជាងយើង យើងនឹងធ្វើសក្ការៈ គោរព រាប់អាន បូជាអ្នក មួយ
ទៀត យើងនឹងតាំងនៅក្នុងឱវាទរបស់អ្នក ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
គ្រានោះ ចាបព្រៃញុំាងស្វានិងដំរីឲ្យកាន់សីលទាំង ៥ ហើយសមាទានប្រព្រឹត្តសីល
ទាំង ៥ ដោយខ្លួនឯង ។ សត្វទាំងឡាយនោះគោរពកោតក្រែង ប្រព្រឹត្ត
ស្មោះស្មើទៅវិញទៅមកគ្នា លុះទំលាយខន្ធ ទៅកាន់លោកខាងមុខ
ក៏បានទៅកើតក្នុងសុគតិ គឺឋានសួគ៌ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រហ្ម-
ចរិយធម៌នុ៎ះឯង ឈ្មោះតិត្តិរិយព្រហ្មចរិយៈ ។

(៣៧៣) ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ពួកជនដែលឈ្លាស ក្នុង
ធម៌ គោរពកោតក្រែងចាស់ព្រឹទ្ធាចារ្យ រមែងបានសេចក្តីសរសើរ
ក្នុងបច្ចុប្បន្នផង បានសុគតិក្នុងបរលោកផង ។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អម្បាលពួកសត្វតិរច្ឆានទាំងនោះ រមែងកំពុង
គោរព កោតក្រែងប្រព្រឹត្តស្មោះស្មើ ដល់គ្នានឹងគ្នានៅបាន ចំណែកថា
អ្នកទាំងឡាយបួសក្នុងធម្មវិន័យ ដែលតថាគតសំដែងហើយដោយប្រពៃ

ធម្មវិនយេ បព្វជិតា សមានា អញ្ញមញ្ញំ សគារវា សប្បតិស្សា សភាគវុត្តិកា វិហរេយ្យាថ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យថាវុឌ្ឍំ អភិវាទនំ បច្ចុដ្ឋានំ អញ្ជលិកម្មំ សាមីចិកម្មំ អគ្គាសនំ អគ្គោទកំ អគ្គបិណ្ឌំ ។ ន ច ភិក្ខវេ សង្ឃិកំ យថាវុឌ្ឍំ បដិពាហិតព្វំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស(១) ។

(៣៨៤) ទសយិមេ ភិក្ខវេ អវន្ទិយា បុរេ ឧបសម្បន្នេន បច្ឆា ឧបសម្បន្នោ អវន្ទិយោ អនុបសម្បន្នោ អវន្ទិយោ នានាសំវាសកោ វុឌ្ឍតរោ អធម្មវាទី អវន្ទិយោ មាតុគាមោ អវន្ទិយោ បណ្ឌកោ អវន្ទិយោ បារិវាសិកោ អវន្ទិយោ មូលាយ បដិកស្សនារហោ អវន្ទិយោ មានត្តារហោ អវន្ទិយោ មានត្តចារិកោ អវន្ទិយោ អព្ភានារហោ អវន្ទិយោ ឥមេ ខោ

១ ម. ឆ. ទុក្កដស្សាតិ ។

យាទីទេវ ក្នុងកាលសំនៃភោគនៃភោគាគារក្រុងពី ប្រព្រឹត្តស្មោះស្មើសល់គ្នានឹងគ្នា ដោយហេតុណា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងឡាយ គួរប្រព្រឹត្ត ឲ្យល្អ ក្នុងសាសនានេះចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជន ដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតការថ្វាយបង្គំ ការក្រោកទទួល អញ្ជលីកម្ម សាមីចិកម្ម អាសនៈប្រសើរ ទឹកប្រសើរ និងដុំបាយប្រសើរ (ដល់ភិក្ខុ) តាមលំដាប់ចាស់ទុំ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ វត្ថុរបស់សង្ឃ ភិក្ខុមិនត្រូវឃាត់ទាំងតាមលំដាប់ចាស់ទុំទេ ភិក្ខុណាឃាត់ទាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អវន្ទិយបុគ្គល (បុគ្គលដែលភិក្ខុមិនត្រូវសំពះ) នេះមាន ១០ ពួក គឺ ភិក្ខុដែលបួសឧបសម្បទាមុន មិនត្រូវសំពះភិក្ខុ ដែលបួសឧបសម្បទាក្រោយ ១ មិនត្រូវសំពះអនុបសម្បន្ន ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុចាស់ ដែលមានសំវាសផ្សេងគ្នា ជាអធម្មវាទី ១ មិនត្រូវសំពះមាតុគ្រាម ១ មិនត្រូវសំពះមនុស្សខ្ទើយ ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលកំពុងនៅបរិវាស ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរទាញមក កាន់មូលាបត្តិ ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរដល់មានត្ត ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលកំពុងប្រព្រឹត្តមានត្ត ១ មិនត្រូវសំពះភិក្ខុដែលគួរដល់អព្ភានកម្ម ១ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ

ភិក្ខវេ ទស អសេក្ខា ។ កតមេ ភិក្ខវេ វត្ថុយោ
បញ្ញា ឧបសម្បន្នេន ឋិតេ ឧបសម្បន្នោ វត្ថុយោ តតោ-
សិក្ខសោតោ វិភត្តកោ ធម្មកិច្ចំ វត្ថុយោ សមេតោតោ ហោ-
តោ ភិក្ខវេ[1] សមានោ សព្រហ្មកោ សស្សមណ-
ព្រាហ្មណិយា បជាយ សទេវមនុស្សាយ តថាគតោ
អរហំ សម្មាសម្ពុទ្ធោ វត្ថុយោ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ
តយោ វត្ថុយាតិ ។

(៣៧៨) តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា
សង្ឃំ ឧទ្ទិស្ស មណ្ឌបេ បដិយាទេន្តិ សន្ថរេ បដិយា-
ទេន្តិ ឱកាសេ បដិយាទេន្តិ ។ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ
អន្តោសីមា ភិក្ខូ សង្ឃិកាយោ កតោ យថាវុឌ្ឍំ
អនុញ្ញាតំ ហោ ឧទ្ទិស្សកតន្តិ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស
មុខោ មុខោ តត្ថា មណ្ឌបេ បរិក្ខណ្ហន្តិ សន្ថរេ
បរិក្ខណ្ហន្តិ ឱកាសេ បរិក្ខណ្ហន្តិ អនុជានាមិ ឧបជ្ឈា-
យានំ តាវស្សុត្តំ អន្តេវាសិកានំ តាវស្សុត្តំ
អន្តេវាសិកានំ តាវស្សុត្តន្តិ ។ អថ ខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ

1. ឱ. សមេរិក ភិក្ខវេ ។

បុគ្គលដែលកិច្ចមិនត្រូវសិក្សាមាន ១០ ពួកនុ៎ះឯង ។ ម្នាលភិក្ខុទាំង-
ឡាយ ចំណែកបុគ្គល (បុគ្គលដែលកិច្ចត្រូវសិក្សា) នេះមាន ៣ ពួក គឺភិក្ខុ
ដែលបានឧបសម្បទាក្រោយត្រូវសិក្សាភិក្ខុ ដែលបានឧបសម្បទាមុន ១
ត្រូវសិក្សាភិក្ខុចាស់ជាង ដែលមានសិក្ខាស្មើគ្នាជាធម្មតា ១ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ ត្រូវថ្វាយបង្គំព្រះតថាគតអរហន្តសម្មាសម្ពុទ្ធ ក្នុងលោកព្រម
ទាំងទេវលោក មារលោក ព្រហ្មលោក ក្នុងពួកសត្វព្រមទាំងសមណ-
ព្រាហ្មណ៍ ទាំងមនុស្សជាសម្មតិទេព និងមនុស្សដ៏សេស ១ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ បុគ្គលដែលកិច្ចត្រូវសិក្សាមាន ៣ ពួកនុ៎ះឯង ។

(៣៧៨) សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយ តាក់តែងមណ្ឌប
តាក់តែងកម្រាល តាក់តែងទីវាលសំរាប់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយជា
សិស្សរបស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា វត្ថុជារបស់សង្ឃ ព្រះមានព្រះភាគ
ទ្រង់អនុញ្ញាតទៅតាមលំដាប់ចាស់ទុំ តែមិនទាន់ហើយ ដែលដែលគេធ្វើ
ឧទ្ទិស (ដល់សង្ឃ) ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់ទ្រង់អនុញ្ញាតទៅទៀយ
(ល្មមតែថាប្តូរហើយ) ក៏ចាត់តាំងឡើងដោយខ្លួនឯង ១ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធ
ជាប្រធាន ហើយយកទៅទាំងមណ្ឌប យកទៅទាំងកម្រាល យកទៅទាំងទីវាល
ថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍របស់ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់
ពួកយើង ទីនេះសម្រាប់ពួកយើង ១ លំដាប់នោះ ព្រះសារីបុត្រមានអាយុ

ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បិដ្ឋិតោ បិដ្ឋិតោ គន្ត្វា មណ្ឌបេសុ បរិគ្គហិតេសុ សន្ថតេសុ បរិគ្គហិតេសុ ឱកាសេសុ បរិគ្គហិតេសុ ឱកាសំ អលភមានោ អញ្ញតរស្មឹ រុក្ខមូលេ និសីទិ ។ អថខោ ភគវា រត្តិយា បច្ចូសសមយំ បច្ចុដ្ឋាយ ឧក្កាសិ ។ អាយស្មាបិ សារីបុត្តោ ឧក្កាសិ ។ កោ ឯត្ថាតិ ។ អហំ ភគវា សារីបុត្តោតិ ។ កិស្ស ត្វំ សារីបុត្ត ឥធ និសិន្នោតិ ។ អថខោ អាយស្មា សារីបុត្តោ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសិ ។

(៣៧៦) អថខោ ភគវា ឯតស្មឹ និទានេ ឯតស្មឹ បករណេ ភិក្ខុសង្ឃំ សន្និបាតាបេត្វា ភិក្ខូ បដិបុច្ឆិ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយានំ ភិក្ខូនំ អន្តេវាសិកា ភិក្ខូ សង្ឃិកំ ភគវតា យថាវុឌ្ឍំ អនុញ្ញាតំ នោ ឧទ្ទិស្សកតន្តិ ពុទ្ធប្បមុខស្ស សង្ឃស្ស បុរតោ បុរតោ គន្ត្វា មណ្ឌបេ បរិគ្គណ្ហន្តិ សន្ថរេ បរិគ្គណ្ហន្តិ ឱកាសេ បរិគ្គណ្ហន្តិ ឥទំ អម្ហាកំ ឧបជ្ឈាយានំ ភវិស្សតិ

និមន្តទៅពីខាងក្រោយ ៗ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន កាលបើពួកអន្តេវាសិករបស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ហួងហែងទីមណ្ឌប ហួងហែងកម្រាល ហួងហែងទីឱកាស ([illegible]), លោកមិនបានទីឱកាស ក៏គង់នៅទៀបគល់ឈើ ១ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់តើនឡើង ក្នុងបច្ចូសសម័យនៃរាត្រី ហើយទ្រង់ក្អកស្រួលៗ ។ ព្រះសារីបុត្តមានអាយុ ក៏ក្អកស្រួលដែរ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា នរណានៅក្នុងទីនុ៎ះ ។ ព្រះសារីបុត្តក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ខ្ញុំព្រះអង្គឈ្មោះសារីបុត្ត ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលសារីបុត្ត ហេតុដូចម្តេចក៏អ្នកមកអង្គុយក្នុងទីនេះ ។ ព្រះសារីបុត្តមានអាយុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

[៣៧៦] ព្រោះនិទាននេះ ដំណើរនេះ ទើបព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ឲ្យប្រជុំភិក្ខុសង្ឃ ហើយទ្រង់សួរបញ្ជាក់ពួកភិក្ខុថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ភិក្ខុទាំងឡាយជាសិស្ស របស់ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុគិតថា វត្ថុរបស់សង្ឃ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតតាមលំដាប់ចាស់ទុំ ពិតមែនហើយ តែវត្ថុដែលគេឧទ្ទិស (ដល់សង្ឃ) ព្រះមានព្រះភាគមិនទាន់ទ្រង់អនុញ្ញាតនៅឡើយ (លុះតែនឹងប្រាប់ហើយ) ក៏នាំគ្នាដើរទៅពីខាងមុខ ៗ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន ហើយក៏នាំគ្នា ហួងហែងទីមណ្ឌប ហួងហែងកម្រាល ហួងហែងទីឱកាសថា ទីនេះសម្រាប់ឧបជ្ឈាយ៍ របស់យើង

ឥទំ អម្ហាកំ អាចរិយានំ ភវិស្សតិ ឥទំ អម្ហាកំ ភវិស្ស-
តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ
កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ ឧទ្ទិស្សកតម្បិ
យថាវុឌ្ឍំ បដិពាហិតព្វំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្សាតិ ។

[៣៧៧] តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា ភត្តគ្គេ អ-
ន្តរឃរេ ឧច្ចាសយនមហាសយនានិ បញ្ញាបេន្តិ សេយ្យ-
ថីទំ អាសន្ទិំ បល្លង្កំ គោណកំ ចិត្តកំ បដិកំ បដលិកំ
តូលិកំ វិកតិកំ ឧទ្ធលោមិំ ឯកន្តលោមិំ កដ្ឋិស្សំ(១)

១. កដ្ឋិស្សំ ។

ទីនេះសម្រាប់អាចារ្យរបស់យើង ទីនេះសម្រាប់យើងពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុ
ក្រាបបង្គំទូលថា សូមទ្រង់ព្រះមេត្តាប្រោស ពិតមែន ។ បេ ។ លុះ
ទ្រង់បន្ទោសហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ គ្រែបីតាំងដែលគេធ្វើឧទ្ទិស (ដល់សង្ឃ) ភិក្ខុមិនត្រូវ
ឃាត់ទាំងនៅតាមលំដាប់វស្សាទេ ភិក្ខុណាឃាត់ទាំង ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៣៧៧] សម័យនោះឯង មនុស្សទាំងឡាយតាំងក្រាលអាសនៈខ្ពស់
អាសនៈប្រសើរ ក្នុងរោងភត្តខាងក្នុងផ្ទះ (ប្រគេនភិក្ខុ) អាសនៈ
ខ្ពស់ អាសនៈប្រសើរដូចម្ដេចខ្លះ អាសនៈខ្ពស់ អាសនៈប្រសើរគឺ អាស-
ន្ទិ (អាសនៈខ្ពស់ហួសប្រមាណ) បល្ល័ង្ក (គ្រែដែលមានជើងខ្ពស់វិចិត្រ
ដោយរូបសត្វសាហាវ) គោណកៈ (កម្រាលដែលមានរោមវែងជាង ៤ ធ្នាប់)
ចិត្តកៈ (កម្រាលដែលធ្វើពីរោមសត្វវិចិត្រ ដោយរូបសត្វសាហាវ) បដិកៈ
(កម្រាលមានពណ៌សដែលធ្វើដោយរោមសត្វ) បដលិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើ
ដោយរោមសត្វជាផ្កាធំក្រាស់) តូលិកៈ (កម្រាលដែលញាត់ដោយសំឡី)
វិកតិកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វវិចិត្រ ដោយរូបសត្វមានសីហៈ
និងខ្លាជាដើម) ឧទ្ធលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វមានរោម
ប្រាន់ម្ខាង) ឯកន្តលោមិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វមានរោម
ប្រាន់ទាំងពីរខាង) កដ្ឋិស្សៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរតនៈនិងសូត្រ

កោសេយ្យំ កត្តិស្សំ(១) កុត្តកំ ហត្ថត្ថរំ អស្សត្ថរំ រថត្ថរំ អជិនប្បវេណឹ កទលិមិគបវរប្បច្ចត្ថរណំ សឧត្តរច្ឆទំ ឧភ-តោលោហិតកូបធានំ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា នាភិនិ-សីទន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឋបេត្វា តីណិ អាសន្ទឹ បល្លង្កំ តូលិកំ អវសេសំ(២) គិហិវិកតំ អភិនិសីទិតុំ ន ត្វេវ អភិនិបជ្ជិតុន្តិ ។

[៣៧៨] តេន ខោ បន សមយេន មនុស្សា តូលោនទ្ធំ មញ្ចំ បីឋំ បញ្ញ-បេន្តិ ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា ន អភិនិសីទន្តិ ។

---

១ សយាំ ម.ឧ. កោដ្ឋិស្សំ ។ ២ សយាំ អវសេសំ ម.ឧ. ... ។

ហើយចាក់ស្រេះដោយកេសកែវ) កោសេយ្យៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយសរសៃសូត្រ ហើយចាក់ស្រេះដោយកេសកែវ) កុត្តកៈ (កម្រាលដែលធ្វើដោយរោមសត្វល្មមស្រីៗរាំ ១៦ នាក់ឈររាំបាន) ហត្ថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី) អស្សត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ) រថត្ថរៈ (កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ) អជិនប្បវេណិ (កម្រាលដែលធ្វើដោយស្បែកខ្លា) កទលិមិគបវរ-បច្ចត្ថរណៈ (កម្រាលដ៏ឧត្តមដែលធ្វើដោយស្បែកសត្វឈ្មោស) សឧត្តរ-ច្ឆទៈ (ពិដានដែលមានពណ៌ក្រហមពីខាងលើ) ឧភតោលោហិតកូបធានៈ (កម្រាលដែលមានខ្នើយមានពណ៌ក្រហមទាំងពីរខាង គឺខ្នើយក្បាលនឹងខ្នើយជើង) ។ ពួកភិក្ខុរង្កៀសមិនហ៊ានអង្គុយ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបទូលសេចក្តីនុ៎ះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយលើអាសនៈ ដ៏សេសជាគិហិវិ-ក័ត គឺអាសនៈដែលប្រើប្រាស់សម្រាប់គ្រហស្ថបាន តែដេកមិនបាន វៀរលែងតែអាសនៈ ៣ យ៉ាងគឺ អាសន្ទិ ១ បល្លង្កៈ ១ តូលិកៈ ១ ។

[៣៧៨] សម័យនោះឯង ពួកមនុស្សក្រាលគ្រែនិងតាំងដែលញាត់សំឡី ក្នុងរោងភត្តនិងរោងផ្ទះ ។ ពួកភិក្ខុរង្កៀសមិនហ៊ានអង្គុយ ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិហិវិកតំ អភិនិសីទិតុំ ន ត្វេវ អភិនិបជ្ជិតុន្តិ ។

(៣៩៨) អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកញ្ចរមានោ យេន សាវត្ថី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា សាវត្ថិយំ វិហរតិ ជេតវនេ អនាថបិណ្ឌិកស្ស អារាមេ ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ យេន ភគវា តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច អធិវាសេតុ មេ ភន្តេ ភគវា ស្វាតនាយ ភត្តំ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេនាតិ ។ អធិវាសេសិ ភគវា តុណ្ហីភាវេន ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវតោ អធិវាសនំ វិទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា ភគវន្តំ អភិវាទេត្វា បទក្ខិណំ កត្វា បក្កាមិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយលើអាសនៈជាគិហិវិកត ដែលធ្វើសម្រាប់គ្រហស្ថបាន តែដេកមិនបាន ។

(៣៩៨) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ក្រុងសាវត្ថី ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងវត្តជេតពន របស់អនាថបិណ្ឌិកសេដ្ឋី ជិតក្រុងសាវត្ថីនោះ ។ លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតី ចូលទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ លុះចូលទៅដល់ហើយ ក៏ក្រាបថ្វាយបង្គំព្រះមានព្រះភាគ ហើយអង្គុយក្នុងទីសមគួរ ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតីអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន សូមព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលភត្ត របស់ខ្ញុំព្រះអង្គ ដើម្បីភត្តក្នុងថ្ងៃស្អែកជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់ទទួលនិមន្តដោយតុណ្ហីភាព ។ លុះអនាថបិណ្ឌិកគហបតីដឹងច្បាស់ថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ទទួលនិមន្តហើយ ក៏ក្រោកចាកអាសនៈថ្វាយបង្គំលាព្រះមានព្រះភាគ ធ្វើប្រទក្សិណហើយចៀសចេញទៅ ។

(៣៤០) អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ តស្សា រត្តិយា អច្ចយេន បណីតំ ខាទនីយំ ភោជនីយំ បដិយាទាបេត្វា ភគវតោ កាលំ អារោចាបេសិ កាលោ ភន្តេ និដ្ឋិតំ ភត្តន្តិ ។ អថខោ ភគវា បុព្វណ្ហសមយំ និវាសេត្វា បត្តចីវរមាទាយ យេន អនាថបិណ្ឌិកស្ស គហបតិស្ស និវេសនំ តេនុបសង្កមិ ឧបសង្កមិត្វា បញ្ញត្តេ អាសនេ និសីទិ សទ្ធឹ ភិក្ខុសង្ឃេន ។ អថខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ពុទ្ធប្បមុខំ ភិក្ខុសង្ឃំ បណីតេន ខាទនីយេន ភោជនីយេន សហត្ថា សន្តប្បេត្វា សម្បវារេត្វា ភគវន្តំ ភុត្តាវឹ ឱនីតបត្តបាណឹ ឯកមន្តំ និសីទិ ។ ឯកមន្តំ និសិន្នោ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវន្តំ ឯតទវោច កថាហំ ភន្តេ ជេតវនេ បដិបជ្ជាមីតិ ។ តេនហិ ត្វំ គហបតិ ជេតវនំ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឃស្ស បតិដ្ឋាបេហីតិ ។ ឯវំ ភន្តេតិ ខោ អនាថបិណ្ឌិកោ គហបតិ ភគវតោ

(៣៤០) លំដាប់នោះ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិឲ្យគេតាក់តែងខាទនីយ-ភោជនីយាហារ ដ៏ឧត្តម ក្នុងវេលាដែលកន្លងរាត្រីនោះទៅហើយ ឲ្យទៅក្រាបបង្គំទូលកាល ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន កាលគួរហើយ ភត្តសម្រេចហើយ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ស្បង់ទ្រង់ប្រដាប់បាត្រ និងចីវរក្នុងបុព្វណ្ហសម័យ ហើយទ្រង់ចូលទៅកាន់លំនៅរបស់អនាថបិណ្ឌិកគហបតិ លុះយាងទៅដល់ហើយក៏គង់លើអាសនៈដែលគេក្រាលតែងទុក ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិក៏អង្គាសខាទនីយភោជនីយាហារ ដ៏ឧត្តមដោយដៃខ្លួនឯង ចំពោះភិក្ខុសង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រមុខឲ្យឆ្អែតស្កប់ស្កល់ ព្រោះតែទ្រង់ប្រកែកលែងទទួលទៀត (លុះឆាន់ហើយ) ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សោយស្រេច លែងលូកព្រះហស្ថទៅក្នុងបាត្រហើយ ទើបអង្គុយនៅក្នុងទីសមគួរ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិអង្គុយក្នុងទីសមគួរហើយ ក៏ក្រាបបង្គំទូលពាក្យនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន ខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវប្រតិបត្តិក្នុងវត្តជេតពនដូចម្តេច ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលគហបតិ បើដូច្នោះ អ្នកចូរប្រតិស្ឋាននូវវត្តជេតពន សម្រាប់សង្ឃដែលមកហើយ និងមិនទាន់មកអំពីទិសទាំង ៤ ។ អនាថបិណ្ឌិកគហបតិទទួលស្តាប់ព្រះពុទ្ធដីកា នៃព្រះមានព្រះភាគដោយពាក្យថា បពិត្រព្រះអង្គដ៏ចំរើន យ៉ាងហ្នឹងហើយ

បដិស្សុត្វា ជេតវនំ អាគតានាគតស្ស ចាតុទ្ទិសស្ស សង្ឃស្ស បតិដ្ឋាបេសិ ។ អថខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតិំ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិ ។

(៣៤១) សីតំ ឧណ្ហំ បដិហន្តិ
តតោ វាឡមិគានិ ច
សរីសបេ ច មកសេ
សិសិរេ ចាបិ វុដ្ឋិយោ
តតោ វាតាតបោ ឃោរោ
សញ្ជាតោ បដិហញ្ញតិ ។
លេណត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច
ឈាយិតុញ្ច វិបស្សិតុំ
វិហារទានំ សង្ឃស្ស
អគ្គំ ពុទ្ធេហិ វណ្ណិតំ ។
តស្មា ហិ បណ្ឌិតោ បោសោ
សម្បស្សំ អត្ថមត្តនោ
វិហារេ ការយេ រម្មេ
វាសយេត្ថ ពហុស្សុតេ ។

ហើយក៏ប្រតិស្ឋានវត្តជេតពន សម្រាប់សង្ឃដែលមកហើយ និងមិនទាន់មក មកអំពីទិសទាំង ៤ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមោទនាចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដោយគាថាទាំងនេះថា

(៣៤១) (វិហារគឺទីពួនសម្ងំ ឬ សេនាសនៈជាទីនៅនៃសង្ឃទាំងឡាយ) រមែងការពារនូវត្រជាក់ផង ក្តៅផង ម្រឹគសាហាវទាំងឡាយផង ពស់ក្អួចរស់ទាំងឡាយផង មូសទាំងឡាយផង ត្រជាក់ទាំងឡាយផង គ្រាប់ភ្លៀងទាំងឡាយផង ឬសំដ៏កំដៅថ្ងៃ ដ៏ក្លាខ្លាំងដែលកើតឡើងហើយ រមែងបាត់ទៅវិញព្រោះវិហារនោះ ។ វិហារទាន គឺ ការឲ្យលំនៅ (ដែលខ្ញុំបានធ្វើហើយ) ដល់សង្ឃ សម្រាប់ជ្រកកោនផង សម្រាប់នៅជាសុខផង ដើម្បីពិនិត្យឈានផង ដើម្បីចំរើនវិបស្សនាផង ព្រះពុទ្ធជាម្ចាស់ទាំងឡាយ ទ្រង់សរសើរថាអគ្គទាន (ទានដ៏ប្រសើរ) ។ ព្រោះហេតុនោះឯង បុគ្គល (ដ៏ជាបណ្ឌិត កាលបើបានឃើញច្បាស់នូវប្រយោជន៍របស់ខ្លួនហើយ គប្បីកសាងវិហារ ដ៏ គួរសប្បាយ (សេនាសនៈទាំងឡាយដ៏ជាទីត្រេកអរ) ហើយគប្បីនិមន្តលោកដែលជាពហុស្សូត គឺ លោកអ្នកចេះដឹងច្រើនទាំងឡាយ ឲ្យនៅក្នុងទីនោះ ។

តេសំ អន្នញ្ច បានញ្ច
វត្ថសេនាសនានិ ច
ទទេយ្យ ឧជុភូតេសុ
វិប្បសន្នេន ចេតសា ។
តេ តស្ស ធម្មំ ទេសេន្តិ
សព្វទុក្ខាបនូទនំ
យំ សោ ធម្មំ ឥធញ្ញាយ
បរិនិព្វាតិ អនាសវោតិ ។

អថខោ ភគវា អនាថបិណ្ឌិកំ គហបតឹ ឥមាហិ គាថាហិ អនុមោទិត្វា ឧដ្ឋាយាសនា បក្កាមិ ។

(៣៤៦) តេន ខោ បន សមយេន អញ្ញតរស្ស អាជីវកសាវកស្ស មហាមត្តស្ស សង្ឃភត្តំ ហោតិ ។ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បច្ឆា អាគន្ត្វា វិប្បកតភោជនេ[១] អនន្តរិកំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេសិ ។ ភត្តគ្គំ កោលាហលំ អហោសិ ។ អថខោ សោ មហាមត្តោ ឧជ្ឈាយតិ ខីយតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម សមណា សក្យបុត្តិយា បច្ឆា អាគន្ត្វា វិប្បកតភោជនេ អនន្តរិកំ ភិក្ខុំ[២]

១. ម. វិប្បកតភោជនំ ។ ២. ម. វុដ្ឋាបេស្សន្តីតិ ។

គប្បីមានចិត្តជ្រះថ្លាចំពោះលោកទាំងឡាយ ដែលមានកាយនិងចិត្តត្រង់ ហើយឲ្យបាយផង ទឹកផង សំពត់និងសេនាសនៈទាំងឡាយផង ដល់លោកទាំងនោះចុះ ។ លោកទាំងនោះ រមែងសំដែងធម៌ជាគ្រឿងបន្ទោបង់សេចក្តីទុក្ខគ្រប់ប្រការដល់អ្នកនោះ លុះអ្នកនោះបានដឹងច្បាស់ធម៌ណា ក្នុងព្រះពុទ្ធសាសនានេះហើយ ក៏ជាអ្នកមិនមានអាសវៈ រមែងបរិនិព្វាន ។

លុះព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុមោទនា ចំពោះអនាថបិណ្ឌិកគហបតី ដោយគាថាទាំងនេះហើយ ទ្រង់ក្រោកចាកអាសនៈ ទ្រង់ពុទ្ធដំណើរចៀសចេញទៅ ។

(៣៤៦) សម័យនោះ មានមហាមាត្រម្នាក់ជាសាវករបស់អាជីវកធ្វើសង្ឃភត្ត ។ ព្រះឧបនន្ទសក្យបុត្រមកដល់ក្រោយគេ ក៏បណ្តេញភិក្ខុដែលគង់នៅជាប់ខ្លួន កំពុងឆាន់មិនទាន់រួចឲ្យក្រោកចេញ ។ រោងភត្តក៏កើតមានសេចក្តីជ្រួលជ្រើម ។ មហាមាត្រនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកសមណៈជាសក្យបុត្តិយ៍មកដល់ក្រោយគេ មិនគួរនឹងបណ្តេញភិក្ខុ ដែលគង់នៅជាប់ខ្លួនកំពុងឆាន់មិនទាន់រួច

វុដ្ឋាបេស្សន្តិ ភត្តកិច្ចំ កោលាហលំ អហោសិ ។ យា តាម
លជ្ជា អញ្ញត្រាបិ ចំសំឡេង យាវជន្តំ ក្ញាំសុត្តិ ។
អសេឡាសុំ ភោ ភិក្ខុ តស្ស មហាមត្តស្ស វុដ្ឋាយ ន្តស្ស
ទិយត្តស្ស វិចារេត្តស្ស ។ យេ តេ ភិក្ខុ អប្បិច្ឆា ។បេ ។
តេ វុដ្ឋាយន្តិ ទិយន្តិ វិចារេន្តិ គេបំ ហិ នាម អយ្យា
ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ បច្ចា អាគច្ឆា វិប្បការកោជនេ
អនន្ទាតំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេស្សតិ ភត្តគ្គំ កោលាហលំ អហោ-
សីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខុ តថាគេ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ
។បេ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ បច្ចា អាគច្ឆា វិប្បការ-
កោជនេ អនន្ទាតំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេសិ ភត្តគ្គំ កោលា-
ហលំ អហោសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ
ភគវា គេបំ ហិ នាម ត្វំ មោឃបុរិស បច្ចា អាគច្ឆា
វិប្បការកោជនេ អនន្ទាតំ ភិក្ខុំ វុដ្ឋាបេស្សសិ ភត្តគ្គំ
កោលាហលំ អហោសិ នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ
វា បសាទាយ ។បេ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ គេបំ កត្វា

ឱ្យក្រោកចេញសោះ (នាំឱ្យ) កើតក្ដីកើតមានសេចក្ដីជ្រួលជ្រើម ហើយនាំ
យកភិក្ខុដទៃទៀតមកចាត់ចែងជ្រួលច្របល់ដែរ ។ ត្រូវលះនែភិក្ខុដែលអង្គុយ
ស៊ប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុជាអ្នកមានប្រាថ្នាតិច ... ពោលទោស តិះដៀល
បន្ទុះបង្អាប់ហើយ ។ ពួកភិក្ខុណាមានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះ
ក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្ទុះបង្អាប់ថា ឧបនន្ទសក្យបុត្រមិនគប្បីមក
ក្រោយគេ មិនគួរដេញបណ្ដេញភិក្ខុដែលមាននៅស្ងប់ស៊ប់ខ្លួន កំពុងធាក់
មិនទាន់លែងឱ្យក្រោកចេញសោះ (នាំឱ្យ) កើតក្ដីកើតមានសេចក្ដីជ្រួល
ជ្រើម ។ គ្រានោះភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះ
ភាគ ។បេ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកមកដល់ក្រោយ
គេ ហើយបណ្ដេញភិក្ខុ ដែលមាននៅស្ងប់ស៊ប់ខ្លួន កំពុងធាក់មិនទាន់
លែងឱ្យក្រោកចេញ (នាំឱ្យ) កើតក្ដីកើតមានសេចក្ដីជ្រួលជ្រើម ពិតមែន
ឬ ។ ឧបនន្ទក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះ
ពុទ្ធមានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា នែមោឃបុរស មិនគួរបើអ្នកមក
ក្រោយគេហើយបណ្ដេញភិក្ខុដែលមាននៅស្ងប់ស៊ប់ កំពុងធាក់មិនទាន់
លែងឱ្យក្រោកចេញសោះ (នាំឱ្យ) កើតក្ដីកើតមានសេចក្ដីជ្រួលជ្រើម
នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឱ្យជ្រះថ្លា ដល់ពួកជនដែលមិនទាន់
ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសរួចហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅ

ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ វិប្បកតភោជនេ(១) អនន្ត-
រិកោ(២) ភិក្ខុ វុដ្ឋាបេតព្វោ យោ វុដ្ឋាបេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្ស សចេ វុដ្ឋាបេតិ បវារិតោ ច ហោតិ គច្ឆ ឧទកំ
អាហរាហីតិ វត្តព្វោ ឯវញ្ចេតំ លភេថ ឥច្ចេតំ កុសលំ នោ
ចេ លភេថ សាធុកំ សិត្ថំ អជ្ឈោហរិត្វា វុឌ្ឍតរស្ស
ភិក្ខុនោ(៣) អាសនំ ទាតព្វំ ន ត្វេវាហំ ភិក្ខវេ កេនចិ
បរិយាយេន វុឌ្ឍតរស្ស ភិក្ខុនោ អាសនំ បដិពាហិតព្វន្តិ
វទាមិ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៣៨៣] តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ
គិលានេ ភិក្ខូ វុដ្ឋាបេន្តិ ។ គិលានា ឯវំ វទន្តិ ន មយំ
អាវុសោ សក្កោម វុដ្ឋាតុំ គិលានម្ហាតិ ។ មយំ អា-
យស្មន្តេ វុដ្ឋាបេស្សាមាតិ បរិគ្គហេត្វា វុដ្ឋាបេត្វា បតិ-
ទេត្វា មុញ្ចន្តិ ។ គិលានា មុច្ឆិតា បបតន្តិ ។ បេ ។

១ ម. វិប្បកតភោជនោ ។ ២ ឧ. ម. អនន្តរិកោតិ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។ ៣ ឧ. ម. ភិក្ខុនោតិ បាឋោ ន ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យលើកភិក្ខុដែល
កំពុងឆាន់ក្រយាភោជន៍ ដែលកំពុងនៅទាន់មិនទាន់លែង ឲ្យក្រោក
ចេញទេ ភិក្ខុណាលើកឲ្យក្រោក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ តែបើ (ភិក្ខុចាស់) បណ្តេញ
(ភិក្ខុខ្ចីដែលកំពុងឆាន់) ឲ្យក្រោកចេញ ត្រូវភិក្ខុខ្ចីឃាត់ហើយនិយាយថា
ចូរលោកទៅយកទឹកមក បើបានទឹកនោះមកដោយអាការយ៉ាងនេះ ការនេះ
ជាការដ៏ប្រសើរ បើមិនបានទឹកមកទេ ត្រូវភិក្ខុនោះលេបគ្រាប់បាយឲ្យស្រួល
ហើយឲ្យអាសនៈដល់ភិក្ខុចាស់ជាង (នោះ) ចុះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថា-
គតមិនដែលពោលថា ឲ្យភិក្ខុទាំងឡាយឃាត់អាសនៈចំពោះភិក្ខុចាស់ជាង
ដោយបរិយាយណាមួយទេ ភិក្ខុណាឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៨៣) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ តែងបណ្តេញពួកភិក្ខុ
ឈឺឲ្យក្រោកចេញ ។ ភិក្ខុឈឺទាំងឡាយពោលយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុ-
សោ ពួកខ្ញុំករុណាសូម្បីតែជាអ្នកឈឺ មិនអាចនឹងក្រោកចេញបានទេ ។
ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ និយាយថា យើងនឹងបណ្តេញលោកមានអាយុទាំងឡាយ
ឲ្យក្រោកចេញ ហើយក៏នាំគ្នាចាប់ភិក្ខុទាំងនោះឲ្យក្រោកឈរទៀតហើយ
លែងចេញ ។ ពួកភិក្ខុឈឺក៏ដួលទៅ ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំ

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ គិលានោ វុដ្ឋាបេតព្វោ យោ វុដ្ឋាបេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៣៧៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ គិលានា មយន្តិ អវុដ្ឋាបនីយាតិ វរសេយ្យាយោ បលិ-ពុទ្ធេន្តិ ។ បេ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គិលានស្ស បតិរូបំ សេយ្យំ ទាតុន្តិ ។

(៣៧៧) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ លេសកប្បេន សេនាសនំ បដិពាហន្តិ ។ បេ ។ ភគវ-តោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ លេស-កប្បេន សេនាសនំ បដិពាហិតព្វំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

ទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវបណ្តេញភិក្ខុឈឺទេ ភិក្ខុណាបណ្តេញ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៧៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ គិតថា យើងទាំងឡាយជាអ្នកឈឺ ទុកជាអ្នកណាក៏មិនគប្បីបណ្តេញ ទើបក្រាលបញ្ចាំងចាំ ហើយក៏ដេកចាំទៅទីដំណេកដ៏ប្រសើរ ។ បេ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ឲ្យទីដំណេកដ៏សមគួរដល់ភិក្ខុឈឺចុះ ។

(៣៧៧) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុឃាត់សេនាសនៈដោយកលមាយាសាក្រក់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឃាត់សេនាសនៈ ដោយកលមាយាសាក្រក់ទេ[១] ភិក្ខុណាឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

១ ដោយកលមាយាសាហេតុ-ឬដោយពុតមាយា ដូចអាងថាខ្លួនឈឺក្តៅជាដើម ។

[៣៨៦] តេន ខោ បន សមយេន សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ អញ្ញតរំ បច្ចន្តិមំ មហាវិហារំ បដិសង្ខរោន្តិ ឥធ មយំ វស្សំ វសិស្សាមាតិ ។ អទ្ទសំសុ(១) ខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សត្តរសវគ្គិយេ ភិក្ខូ វិហារំ បដិសង្ខរោន្តេ ទិស្វាន ឯវមាហំសុ ឥមេ អាវុសោ សត្តរសវគ្គិយា ភិក្ខូ វិហារំ បដិសង្ខរោន្តិ ហន្ទ នេ វុដ្ឋាបេស្សាមាតិ(២) ឯកច្ចេ ឯវមាហំសុ អាគមេថាវុសោ យាវ បដិសង្ខរោន្តិ បដិសង្ខតេ វុដ្ឋាបេស្សាមាតិ ។ អថខោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ សត្តរសវគ្គិយេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ ឧដ្ឋេថាវុសោ អម្ហាកំ វិហារោ បាបុណាតីតិ ។ ននុ អាវុសោ បដិកច្ចេវ(៣) អាចិក្ខិតព្វំ មយញ្ច អញ្ញំ បដិសង្ខរេយ្យាមាតិ ។ ននុ អាវុសោ សង្ឃិកោ វិហារោតិ ។ អាមាវុសោ សង្ឃិកោ វិហារោតិ ។ ឧដ្ឋេថាវុសោ អម្ហាកំ វិហារោ បាបុណាតីតិ ។ មហល្លកោ អាវុសោ វិហារោ

១ ឧ. ម. អទ្ទសាសុំ ។ ២ ឧ. វុដ្ឋាបេមាតិ ។ ៣ ម. បដិកច្ចេវ ។

[៣៨៦] សម័យនោះឯង ពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ ជួសជុលវិហារធំ ជាប់ខាងចុងដែនមួយ ដោយគិតថា ពួកយើងនឹងនៅចាំវស្សា ក្នុងវិហារនេះ ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុបានឃើញពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុ កំពុងតែជួសជុលវិហារ លុះឃើញហើយក៏បាននិយាយពាក្យយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុទាំងនេះ កំពុងតែជួសជុលវិហារ បើដូច្នោះ ពួកយើងនឹងដេញភិក្ខុទាំងនោះ ឲ្យចេញ ភិក្ខុពួកខ្លះពោលយ៉ាងនេះថា លោកចាំសិន ទម្រាំសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុកំពុងតែជួសជុល ដរាបណាលោកទាំងនោះជួសជុលរួចស្រេច ទើបយើងនឹងដេញឲ្យចេញ ។ គ្រានោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុពោលពាក្យនេះនឹងពួកសត្តរសវគ្គិយភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោ លោកចូរក្រោកចេញ វិហារ (នេះ) ត្រូវដល់ពួកយើងវិញ ។ សត្តរសវគ្គិយភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឡាយ គួរប្រាប់មកឲ្យប្រាកដជាមុន ពួកយើងនឹងជួសជុលវិហារដទៃទៀត ។ ឆព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ វិហារ (នេះ) ជារបស់សង្ឃមិនមែនឬ ។ សត្តរសវគ្គិយភិក្ខុនិយាយតបថា ម្នាលលោកដ៏មានអាយុ មែន វិហារ (នេះ) ជារបស់សង្ឃមែន ។ ឆព្វគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ លោកត្រូវក្រោកចេញទៅ វិហារ (នេះ) ត្រូវដល់ពួកយើងវិញ ។ សត្តរសវគ្គិយភិក្ខុនិយាយថា ម្នាលអាវុសោ វិហារនេះធំ

តុម្ហេបិ វសថ មយំបិ វសិស្សាមាតិ ។ ឧដ្ឋេថាវុសោ អម្ហាកំ វិហារោ បាបុណាតីតិ ។ កុបិតា អនត្តមនា គីវាយំ គហេត្វា និក្កឌ្ឍន្តិ ។ តេ តេហិ(១) និក្កឌ្ឍិយមានា រោទន្តិ ។ ភិក្ខូ ឯវមាហំសុ កិស្ស តុម្ហេ អាវុសោ រោទថាតិ ។ ឥមេ អាវុសោ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា អម្ហេ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍន្តីតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា ភិក្ខូ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍិស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ភិក្ខវេ ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ កុបិតា អនត្តមនា ភិក្ខូ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍន្តីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន ភិក្ខវេ កុបិតេន អនត្តមនេន ភិក្ខុ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍិតព្វោ(២)

---

១ ម. ឥ. ពោទ្ធកេសុ តេហិសទ្ទោ ន ទិស្សតិ ។ ២ ឱសេជ្ជិយមជ្ឈិមបោត្ថកេសុ ន ភិក្ខវេ កុបិតេន អនត្តមនេន ភិក្ខុ សង្ឃិកា វិហារា និក្កឌ្ឍិតព្វោ យោ និក្កឌ្ឍេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

លោកទាំងឡាយនៅក៏បាន យើងនៅក៏បាន ។ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយឲ្យចាប់ក ទាញចេញដោយពាក្យថា ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឡាយចូរក្រោកចេញ វិហារត្រូវបានមកដល់យើងទេ ។ សត្តរសវគ្គិយភិក្ខុនោះ កាលបើពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាញចេញ ក៏នាំគ្នាស្រែកយំ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយសួរយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រោះហេតុអ្វីបានជាលោកយំ ។ សត្តរសវគ្គិយភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុទាំងនេះខឹងអាក់អន់ចិត្តហើយ ចាប់ទាញពួកយើងឲ្យចេញចាកវិហាររបស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណាមានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុមិនសមបើនឹងខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ទាញភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យចេញចាកវិហារ ជារបស់សង្ឃសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់សួរថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ទាញភិក្ខុទាំងឡាយ ឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឃពិតមែនឬ ។ ភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ បេ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវខឹងអាក់អន់ចិត្ត ហើយចាប់ទាញភិក្ខុទាំងឡាយ ឲ្យចេញចាកវិហារជារបស់សង្ឃទេ

យោ ចិត្តំ ឡាយេយ្យ យថាជេដ្ឋំ គាហាបេត្វា អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សេនាសនំ គាហេតុន្តិ ។

(៣៨៧) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កេន នុ ខោ សេនាសនំ គាហេតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ សេនាសនគ្គាហាបកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិំ គច្ឆេយ្យ គាហិតាគាហិតញ្ច[១] ជានេយ្យ ។

(៣៨៨) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សេនាសនគ្គាហាបកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។

១ ឱ. ម. គហិតាគហិតញ្ច ។

ភិក្ខុណាចាប់ក្រឡាកញ្ចប់ចេញ វិន័យធរគប្បីកាត់សេចក្ដីបង្គាប់ឲ្យសមគួរតាមកម្មវិធី ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចាត់ភិក្ខុប្រគល់សេនាសនៈ (ដល់ភិក្ខុណាមួយ) ។

(៣៨៧) ព្រោះថា ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្ដីត្រិះរិះយ៉ាងនេះថា ភិក្ខុដូចម្ដេចហ្ន៎ ដែលគួរប្រគល់សេនាសនៈឲ្យបាន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកប ដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ (អ្នកប្រគល់សេនាសនៈ) គឺភិក្ខុមិនលុះក្នុងឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះក្នុងទោសាគតិ ១ មិនលុះក្នុងមោហាគតិ ១ មិនលុះក្នុងភយាគតិ ១ ដឹងច្បាស់នូវសេនាសនៈដែលខ្លួនបានប្រគល់ និងមិនទាន់បានប្រគល់ ១ ។

(៣៨៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុត្រូវសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល ប្រកាសសង្ឃ ឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចម្រើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ (អ្នកប្រគល់សេនាសនៈ) ។ នេះជាញត្តិ ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សេនាសនគ្គាហាបកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សេនាសនគ្គាហាបកស្ស សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សេនាសនគ្គាហាបកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

[៣៨៩] អថខោ សេនាសនគ្គាហាបកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ សេនាសនំ គាហេតព្វន្តិ(១) ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បឋមំ ភិក្ខូ គណេតុំ ភិក្ខូ គណេត្វា សេយ្យា គណេតុំ សេយ្យា គណេត្វា សេយ្យគ្គេន គាហេតុំ ។ សេយ្យគ្គេន គាហេន្តា សេយ្យា ឧស្សាទិយិំសុ(២) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វិហារគ្គេន គាហេតុំ ។ វិហារគ្គេន គាហេន្តា វិហារា ឧស្សាទិយិំសុ(៣) ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បរិវេណគ្គេន

១ ឱ. ម. គាហេតព្វន្តិ ។ ២-៣ ម. ឧស្សារិយិំសុ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ ឥឡូវសង្ឃទើបសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈសមគួរ ដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះត្រូវនិយាយឡើង ។ ភិក្ខុឈ្មោះនេះសង្ឃបានសន្មតឲ្យជាសេនាសនគ្គាហាបកៈគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុដូច្នោះ បានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនុ៎ះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

[៣៨៩] គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុជាសេនាសនគ្គាហាបក មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងគប្បីចែកសេនាសនៈដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរាប់ភិក្ខុមុន លុះរាប់ភិក្ខុរួចហើយ ឲ្យរាប់ដំណេក លុះរាប់ដំណេករួចហើយ សឹមចែកឲ្យតាមកំណត់នៃដំណេក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចែកឲ្យតាមកំណត់នៃដំណេក ដំណេកក៏សល់នៅច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចែកតាមកំណត់នៃវិហារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក៏ចែកតាមកំណត់នៃវិហារ វិហារក៏សល់នៅច្រើន ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យចែកតាមកំណត់

គាហេតុំ ។ បរិវេណគ្គេន គាហេន្តា បរិវេណា ឧស្សា-
ទិយិំសុ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អនុភាគម្បិ ទាតុំ ។
គហិតេ អនុភាគេ អញ្ញោ ភិក្ខុ អាគច្ឆតិ ន អកាមា
ទាតព្វោតិ ។

(៣៩០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ និស្សី-
មេ ឋិតស្ស សេនាសនំ គាហេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ
អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ និស្សីមេ ឋិតស្ស
សេនាសនំ គាហេតព្វំ ។ យោ គាហេយ្យ អាបត្តិ
ទុក្កដស្សាតិ ។

(៣៩១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សេ-
នាសនំ គហេត្វា សព្វកាលំ បដិពាហន្តិ ។ ភគវ-
តោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ ន ភិក្ខវេ សេនាសនំ
គហេត្វា សព្វកាលំ បដិពាហិតព្វំ ។ យោ បដិពាហេយ្យ
អាបត្តិ ទុក្កដស្ស ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សានំ តេមា-
សំ បដិពាហិតុំ ឧតុកាលំ ន បដិពាហិតុន្តិ ។

វិហារណា ។ កាលភិក្ខុប្រគល់ឲ្យតាមចំណែកនៃបរិវេណ បរិវេណ ក៏សល់នៅច្រើន ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យ ។ ឲ្យបរិវេណតាមចំណែកជាលំដាប់ទៅចុះ កាលបើចំណែកនៃបរិវេណតាមលំដាប់ ភិក្ខុបានទទួលយកហើយ បើមានភិក្ខុដទៃទៀតមកដល់ (តែបើភិក្ខុនោះ) មិនត្រូវការ មិនត្រូវឲ្យទេ ។

(៣៩០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយប្រគល់សេនាសនៈដល់ភិក្ខុដែលឋិតនៅក្នុងទីក្រៅសីមា ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវប្រគល់សេនាសនៈ ដល់ភិក្ខុដែលឋិតនៅក្នុងទីក្រៅសីមាទេ ភិក្ខុណាប្រគល់ឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៣៩១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកសេនាសនៈ[១] ហើយហាត់ហាំងទុកគ្រប់កាល[២] ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកសេនាសនៈ ហើយហាត់ហាំងទុកគ្រប់កាលទេ ភិក្ខុណា ហាត់ហាំងទុក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យហាត់ហាំងទុកនៅត្រឹម ៣ ខែក្នុងវស្សានរដូវ (ចំណោះ)មិនឲ្យហាត់ហាំងគ្រប់រដូវទេ ។

---

១ (អដ្ឋកថា) ទទួលយកសេនាសនៈក្នុងវេលាដែលគួរចូលវស្សា ។ ២ គល់វស្សាទៀត ៤ ខែ ។

(៣៩២) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កតិ នុ ខោ វស្សូបនាយិកាតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ តយោមេ ភិក្ខវេ វស្សូបនាយិកា បុរិមកោ បច្ឆិមកោ អន្តិមត្ថកោ អបរជ្ជុគតាយ អាសាឡ្ហិយា បុរិមកោ ការេតព្វោ មាសគតាយ អាសាឡ្ហិយា បច្ឆិមកោ ការេតព្វោ អបរជ្ជុគតាយ បវារណាយ អាយតឹ វស្សាវាសត្ថាយ អន្តិមត្ថកោ ការេតព្វោ ឥមេ ខោ ភិក្ខវេ តយោ វស្សូបនាយិកាតិ ។

ទុតិយភាណវារំ ។

(៣៩៣) តេន ខោ បន សមយេន អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ សាវត្ថិយំ សេនាសនំ គហេត្វា គាមកាវាសំ អគមាសិ តត្រាបិ[១] សេនាសនំ អគ្គហេសិ ។ អថខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ អយំ ខោ អាវុសោ អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ

១ ម. ឱ. តត្ថបិ ។

(៣៩២) គ្រានោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះថ្លឹងថា ការប្រកាសវស្សានៈមានប៉ុន្មានហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកាសវស្សានៈនេះមាន ៣ យ៉ាង គឺ បុរិមកៈ ១ បច្ឆិមកៈ ១ អន្តិមត្ថកៈ ១ ដែលឈ្មោះថា បុរិមកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រកាសឲ្យដឹងតាំងពីថ្ងៃ ១ កើតខែអាសាឍទៅ ដែលឈ្មោះថា បច្ឆិមកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រកាសឲ្យដឹងតាំងពីថ្ងៃ ១ រោចខែស្រាពណ៍ទៅ ដែលឈ្មោះថា អន្តិមត្ថកៈ ត្រូវភិក្ខុប្រកាសឲ្យដឹងតាំងពីថ្ងៃបូណ៌មីនៃអស្សុជទៅ ដើម្បីនៅចាំវស្សាទៅ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការប្រកាសវស្សានៈមាន ៣ យ៉ាងដូច្នេះឯង ។

ចប់ ភាណវារៈទីពីរ ។

(៣៩៣) សម័យនោះឯង ព្រះឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្រទទួលយកសេនាសនៈ ទៀបក្រុងសាវត្ថី ហើយដើរទៅកាន់អាវាស ក្នុងស្រុកតូចមួយ ក៏ទទួលយកសេនាសនៈក្នុងទីនោះទៀត ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ (ដែលនៅក្នុងអាវាសនោះ) គិតគ្នាដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ព្រះឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុ ជាសក្យបុត្រនេះ ជាអ្នកទទួល

ភណ្ឌនការកោ កលហការកោ វិវាទការកោ ភស្សការកោ សង្ឃេ អធិករណការកោ សចាយំ ឥធ វស្សំ វសិស្សតិ សព្វេវ មយំ ន ផាសុ វិហរិស្សាម ហន្ទ នំ បុច្ឆាមាតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ អាយស្មន្តំ ឧបនន្ទំ សក្យបុត្តំ ឯតទវោចុំ ឥធ ខោ អាវុសោ ឧបនន្ទ សាវត្ថិយំ សេនាសនំ គាហិតន្តិ ។ បរោភ្ន. ហោតិ ។ កឹ បន ត្វំ អាវុសោ ឧបនន្ទ ឯកោ ទ្វេ បដិគ្គហេសីតិ ។ ឥធាហំ អាវុសោ មុញ្ចាមិ តត្ថ គណ្ហាមីតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា សន្តុដ្ឋា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អាយស្មា ឧបនន្ទោ សក្យបុត្តោ ឯកោ ទ្វេ បដិគ្គ-ហេស្សតីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ កិរ ត្វំ ឧបនន្ទ ឯកោ ទ្វេ បដិគ្គហេសីតិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ វិគរហិ ពុទ្ធោ ភគវា កថំ ហិ នាម

សេចក្តីប្រកួតប្រកាន់ ធ្វើនូវជំលោះ ធ្វើនូវការទាស់ទែង ធ្វើនូវតែពោល-កថា ធ្វើនៅអធិករណ៍ក្នុងសង្ឃ ប្រសិនបើឧបនន្ទភិក្ខុនេះនៅចាំវស្សាក្នុងទីនេះ យើងទាំងអស់គ្នានឹងនៅមិនសុខស្រួលឡើយ បើដូច្នោះគួរតែយើងសួរលោកមើល ៗ ភិក្ខុទាំងនោះក៏សួរឧបនន្ទភិក្ខុជាសក្យ-បុត្តដូច្នេះថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ លោកបានទទួលយកសេនាសនៈទៀតក្រៅសាវត្ថី ដែរឬ ៗ ឧបនន្ទភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ខ្ញុំបានទទួលយកដែរ ៗ ភិក្ខុទាំងនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោឧបនន្ទ ចុះលោកតែម្នាក់ឯងទេ ម្តេចក៏ហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែង ៗ ឧបនន្ទភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឥឡូវនេះ ខ្ញុំលែងយកក្នុងទីនេះហើយ ខ្ញុំនឹងទៅទទួលយកក្នុងទីនោះវិញ ៗ ពួកភិក្ខុណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច មានសេចក្តីសន្តោស ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ឧបនន្ទភិក្ខុមានអាយុជាសក្យបុត្តតែមួយរូប ម៉េចក៏បើនឹងហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែងដូច្នោះ ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលឧបនន្ទ ឮថាអ្នកតែម្នាក់ឯង ហួងហែងសេនាសនៈដល់ទៅពីរកន្លែង ដែរឬ ៗ ឧបនន្ទភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ៗ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធដ៏មានព្រះភាគ ទ្រង់បន្ទោសថា

ត្វំ មោឃបុរិស បរេសំ ទេយ្យ បដិច្ឆាហិស្សសិ កថំ ហិ នាម
មោឃបុរិស ករហិតិ វេជ្ជ មុត្តិ វេជ្ជ ករហិតិ ករ្រ
មុត្តិ(១) នេតំ មោឃបុរិស អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។បេ។
វិគរហិត្វា ធម្មិំ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ ន
ភិក្ខវេ បរេសំ ទេយ្យ បដិច្ឆាហិតព្វា យោ បដិច-
ឆាទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៧៩៤) តេន ខោ បន សមយេន ភគវា ភិក្ខូនំ
អនេកបរិយាយេន វិនយកថំ កថេតិ វិនយស្ស វណ្ណំ
ភាសតិ វិនយបរិយត្តិយា វណ្ណំ ភាសតិ អាទិស្ស អា-
ទិស្ស អាយស្មតោ ឧបាលិស្ស វណ្ណំ ភាសតិ(២) ។
ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ភគវា ខោ ភិក្ខូនំ អនេកបរិយា-
យេន វិនយកថំ កថេតិ វិនយស្ស វណ្ណំ ភាសតិ វិន-
យបរិយត្តិយា វណ្ណំ ភាសតិ អាទិស្ស អាទិស្ស អាយ-
ស្មតោ ឧបាលិស្ស វណ្ណំ ភាសតិ ហន្ទ មយំ អាវុសោ

១ ឱ. មុត្តំ និង ករហ ធរេតិ ករ្រ មុត្តំ ។ ២ ម. ឱ. ញៀនៃទ្រ សំ ភិក្ខូនំ
ឯតទហោសិ ។ល។ ខ្ពុំ ។ ឥទ្ធ ភិក្ខូ ភគវា ខោ ភិក្ខូនំ អនេកបរិយាយេន វិនយកថំ
កថេតិ អាទិស្សអាទិស្ស ភាសតិ ។

នែមោឃបុរស អ្នកនៃម្នាក់ឯងមិនសមគួរនឹងហួនទៅទទួលសេចក្តីសង្ខេបផល
ទៅពីកន្លែងនេះ ម្នាលមោឃបុរស (តើ) អ្នកទទួលយកសេចក្តីសង្កេតទី
នោះហើយ គាននៅកន្លែងទទួលយកក្ខនីចំនេះ(តើ)អ្នកទទួលយកក្ខនីចំនេះ
ហើយ គាននៅកន្លែងទទួលយកក្ខនីចំនោះ នែមោឃបុរស តើយ៉ាង
ហ្នឹងអ្នកបានធ្វើជាមនុស្សខាងក្រៅ ពីជាមិនត្រូវបានសេចក្តីសង្កេតទីតាំង
ពីកន្លែង នែមោឃបុរស អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែល
មិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។បេ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថាត្រាស់
ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុម្នាក់ឯងមិនត្រូវហួន
ទៅទទួលសេចក្តីសង្កេតពីកន្លែងនេះ ភិក្ខុណាហួនទៅទទួល ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៧៩៤) សម័យនោះឯង ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់សំដែងវិន័យកថា
សំដែងគុណរបស់វិន័យ សំដែងគុណរបស់ការសិក្សាវិន័យ សំដែងគុណ
របស់ព្រះឧបាលិដ៏មានអាយុរឿយៗ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយ
បរិយាយជាច្រើន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះ
មានព្រះភាគទ្រង់សំដែងវិន័យកថា សំដែងគុណរបស់វិន័យ សំដែងគុណ
របស់ការសិក្សាវិន័យ សំដែងគុណរបស់ព្រះឧបាលិដ៏មាន
អាយុរឿយៗ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយដោយបរិយាយជាច្រើន ម្នាលអាវុសោ

អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស សន្តិកេ វិហរតិ បរិយាបុណា-
នាតិ ។ អថ ខោ(១) ... ភិក្ខុ ... មជ្ឈិ-
មា ច អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស សន្តិកេ វិហរតិ បរិ-
យាបុណាតិ ។ អាយស្មា ឧទាយី បរិភោគ(២) ឧទ្ទិសតិ
... ភិក្ខុនី ... ។ ... ភិក្ខុ បរិភោគ
ឧទ្ទិសាបេន្តិ ធម្មការ ។ តត្រ(៣) ... ភិក្ខុ
... អាយស្មា ច ឧទាយី ។ អថ ខោ ... ។
អាបេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ... ភិក្ខវេ
ឧទ្ទិសន្តេន សមណេន ... ឧទ្ទិសិតុំ ឧទ្ទិសេយ្យ(៤)
កា ... ភិក្ខវេ ឧទ្ទិសាបេន្តេន សមណេន
កា ... ឧទ្ទិសិតុំ ... (៥) ... ។

(៣៩៥) តេន ខោ បន សមយេន ... ភិក្ខូ
អាយស្មតោ ឧទាយិស្ស សន្តិកេ បរិភោគ ... ឧទ្ទិសំ
... ។ អថ ខោ ... អាបេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សមណេន ... សមា
ទិសិតុន្តិ ។

---

១ ... ។ ២ ... ។ ៣ ... ។ ៤ ...
... ។

ហើយនាំ ... ទៅក្នុងសំណាក់ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ។
ភិក្ខុច្រើនរូបក្នុងពួកនោះ ពោលថា ... ជាតិ កណ្តាលក្តី ដែលនាំគ្នាមករៀន
ក្នុងសំណាក់ព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ។ ព្រះថេរឈ្មោះឧទាយីដ៏មាន
អាយុ ... (វិន័យ) ដោយសេចក្តីគោរព ...
... ។ ពួកភិក្ខុជាថេរៈ ... (វិន័យ) ដោយសេចក្តី
គោរព ... ។ បណ្តាភិក្ខុទាំងនោះ ពួកភិក្ខុជាថេរៈក្តី ព្រះឧទាយី
ដ៏មានអាយុក្តី ក៏លំបាក (ពេកណាស់) ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តី
នុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ
តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលបង្រៀន (វិន័យ) ... គង់លើអាសនៈ
ស្មើគ្នាក៏បាន ខ្ពស់ជាងក៏បាន ដោយសេចក្តីគោរពធម៌ ... តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យភិក្ខុជាថេរៈដែល ... ភិក្ខុ ... វិន័យ គង់លើអាសនៈស្មើគ្នាក៏
បាន ទាបជាងក៏បាន ដោយសេចក្តីគោរពធម៌ ។

(៣៩៥) សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូបនាំគ្នាឈរ ... ក្នុង
សំណាក់នៃព្រះឧទាយីដ៏មានអាយុ ក៏លំបាក ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូល
សេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុ
ទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យពួកភិក្ខុ ដែលមានអាសនៈស្មើគ្នាអង្គុយ
ជាមួយគ្នាបាន ។

(៣៩៦) អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិត្តាវតា នុ ខោ សមានាសនិកោ ហោតីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិវស្សន្តរេន សហ និសីទិតុន្តិ ។

(៣៩៧) តេន ខោ បន សមយេន សម្ពហុលា ភិក្ខូ(១) សមានាសនិកា ឯកមញ្ចេ(២) និសីទិត្វា មញ្ចំ ភិន្ទិំសុ ។ ឯកបីឋេ(៣) និសីទិត្វា បីឋំ ភិន្ទិំសុ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តិវគ្គស្ស មញ្ចំ តិវគ្គស្ស បីឋន្តិ ។ តិវគ្គោបិ មញ្ចេ និសីទិត្វា មញ្ចំ ភិន្ទិ ។ បីឋេ និសីទិត្វា បីឋំ ភិន្ទិ ។ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ទុវគ្គស្ស មញ្ចំ ទុវគ្គស្ស បីឋន្តិ ។

១ ម. ឱ. ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ ន តិវស្សិកា ។ ២ ម. ឱ. មញ្ចេ ។ ៣ ម. ឱ. បីឋេ ។

(៣៩៦) គ្រានោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ភិក្ខុដែលហៅថាមានអាសនៈស្មើគ្នា ដោយវស្សាប៉ុន្មានហ្ន៎ ។ ពួកភិក្ខុក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុដែលមានវស្សារវាង ៣ អង្គុយជាមួយគ្នាបាន(១) ។

(៣៩៧) សម័យនោះឯង ភិក្ខុច្រើនរូបមានអាសនៈស្មើគ្នា នាំគ្នាទៅអង្គុយលើគ្រែមួយ ទាល់តែធ្លាក់គ្រែ ។ ទៅអង្គុយលើតាំងមួយ ក៏ធ្លាក់តាំងទៅទៀត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមួយដល់ភិក្ខុ ៣ រូប តាំងមួយដល់ភិក្ខុ ៣ រូប ។ ភិក្ខុ ៣ រូប អង្គុយលើគ្រែមួយក៏ធ្លាក់គ្រែទៅ ។ អង្គុយលើតាំងមួយក៏ធ្លាក់តាំងទៀត ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតគ្រែមួយដល់ភិក្ខុពីររូប តាំងមួយដល់ភិក្ខុពីររូប(២) ។

១ អដ្ឋកថា ថា សំដៅយកភិក្ខុដែលចាស់ជាងគ្នាពីរវស្សា ឬក្មេងជាងគ្នាពីរវស្សា ។
២ អដ្ឋកថា ថា បើគ្រែមួយតាំងមួយសម្រាប់ភិក្ខុពីររូប ទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យអង្គុយតែពីររូប ។

[៥៩៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អសមានាសនិកេហិ សហ ទីឃាសនេ និសីទិតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឋបេត្វា បណ្ឌកំ មាតុគាមំ ឧភតោព្យញ្ជនំ អសមានាសនិកេហិ សហ ទីឃាសនេ និសីទិតុន្តិ ។

[៥៩៩] អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិត្តកំ បច្ឆិមំ[១] នុ ខោ ទីឃាសនំ ហោតីតិ ។ បេ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ យំ តិណ្ណំ បហោតិ បច្ឆិមំ[២] ទីឃាសនន្តិ ។

[៦០០] តេន ខោ បន សមយេន វិសាខា មិគារមាតា សង្ឃស្ស អត្ថាយ សាលិន្ទំ បាសាទំ ការាបេតុកាមា ហោតិ ហត្ថិនខកំ ។ អថខោ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កិន្នុ ខោ ភគវតា បាសាទបរិភោគោ អនុញ្ញាតោ កឹ អននុញ្ញាតោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សព្វំ បាសាទបរិភោគន្តិ ។

១ ម. កិត្តកបច្ឆិមំ ។ ២ ម. ឯត្តកបច្ឆិមំ ។

(៥៩៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យនឹងការអង្គុយ លើអាសនៈវែងជាមួយនឹងភិក្ខុដែលមានអាសនៈមិនស្មើគ្នា ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យអង្គុយលើអាសនៈវែងជាមួយនឹងភិក្ខុដែលមានអាសនៈមិនស្មើគ្នាបាន វៀរលែងតែមនុស្សខ្ទើយ មាតុគ្រាម នឹងមនុស្សមានភេទពីរ ។

(៥៩៩) គ្រានោះ ភិក្ខុទាំងឡាយ មានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា អាសនៈវែង តើមានទីបំផុតត្រឹមណា ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតអាសនៈវែង ដែលមានទីបំផុតល្មមភិក្ខុ ៣ រូប (អង្គុយបាន) ។

(៦០០) សម័យនោះឯង នាងវិសាខា មិគារមាតា ចង់ឲ្យធ្វើប្រាសាទប្រកបដោយវេរ៉ាន់ឈ្មោះហត្ថិនខកៈ[១] ដល់ព្រះសង្ឃ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងឡាយមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់អនុញ្ញាតការប្រើប្រាស់ប្រាសាទហើយឬ ។ មិនទាន់ទ្រង់អនុញ្ញាតទេឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ការប្រើប្រាស់ប្រាសាទគ្រប់យ៉ាងបាន ។

១ ប្រែថា ប្រាសាទតាំងនៅលើខ្នងដំរី ។

[៦០១] តេន ខោ បន សមយេន រញ្ញោ បសេន-
ទិស្ស កោសលស្ស អយ្យិកា កាលកតា ហោតិ ។
តស្សា កាលកតាយ សង្ឃស្ស ពហុំ អកប្បិយភណ្ឌំ
ឧប្បន្នំ ហោតិ សេយ្យថីទំ អាសន្ទិ បល្លង្កោ គោនកោ
ចិត្តកា បដិកា បដលិកា តូលិកា វិកតិកា ឧទ្ទ-
លោមី ឯកន្តលោមី កដ្ដិស្សំ កោសេយ្យំ កុត្តកំ
ហត្ថត្ថរំ អស្សត្ថរំ រថត្ថរំ អជិនប្បវេណិ កាទលិមិគ-
បវរប្បច្ចត្ថរណំ សឧត្តរច្ឆទំ ឧភតោលោហិតកូបធានំ ។

[៦០១] សម័យនោះ ព្រះអយ្យិការបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល
សុគត ។ កាលដែលព្រះអយ្យិកានោះសុគតទៅ សង្ឃក៏បានអកប្បិយភណ្ឌ
ជាច្រើន ឯអកប្បិយភណ្ឌនោះ គឺ អាសនៈដែលគេធ្វើហួសប្រមាណ គ្រែ
មានជើងវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ ព្រំមានរោមវែងជាង ៤ ធ្នាប់ កម្រាល
ដែលធ្វើពីរោមសត្វ វិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ កម្រាលមានពណ៌ស
ដែលធ្វើពីរោមសត្វ កម្រាលដែលធ្វើពីរោមសត្វជាផ្កាចង្កោម កម្រាល
ដែលញាត់គ កម្រាលដែលធ្វើពីរោមសត្វវិចិត្រ ដោយរូបសីហៈនិងខ្លាធំ
ជាដើម កម្រាលដែលធ្វើពីរោមសត្វមានរោមប្រាងតែម្ខាង កម្រាលដែល
ធ្វើពីរោមសត្វមានរោមប្រាងទាំងពីរខាង កម្រាលដែលធ្វើពីឧនាស ប្រែរូ
សយបាក់ស្រែរដោយកែវកែ្ត កម្រាលដែលធ្វើពីសរសៃសូត្របាក់ស្រែះ
ដោយកែវកែ្ត កម្រាលដែលធ្វើពីរោមសត្វល្មមស្រីរាំ ១៦ នាក់ឈរកំបាន
កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងដំរី កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើខ្នងសេះ
កម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើរថ កម្រាលដែលធ្វើដោយស្បែកខ្លា កម្រាល
ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ដែលធ្វើពីស្បែកឈ្លូស ទ្រនាប់ក្រោមពណ៌ក្រហមទាំងពីរខាង (គឺ
ខ្នើយក្បាលនិងខ្នើយជើង) ព្រមទាំងពិតានដែលមានពណ៌ក្រហម ។

ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អាសន្ទិំ ឆិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជិតុំ បល្លង្កស្ស វាឡេ ភិន្ទិត្វា បរិភុញ្ជិតុំ តូលិកំ វិជដេត្វា ពិម្ពោហនំ កាតុំ អវសេសំ ភុម្មត្ថរណំ កាតុន្តិ ។

(២០២) តេន ខោ បន សមយេន សាវត្ថិយា អវិទូរេ អញ្ញតរស្មឹ គាមកាវាសេ អាវាសិកា ភិក្ខូ ឧបទ្ទុតា ហោន្តិ អាគន្តុកគមិកានំ ភិក្ខូនំ សេនាសនំ បញ្ញា- បេន្តា ។ អថ ខោ តេសំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ ឯតរហិ ខោ មយំ អាវុសោ ឧបទ្ទុតា អាគន្តុកគមិកានំ ភិក្ខូនំ សេនាសនំ បញ្ញាបេន្តា ហន្ទ មយំ អាវុសោ សព្វំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ឯកស្ស ទេម ឯកស្ស សន្តកំ បរិភុញ្ជិស្សាមាតិ ។ តេ សព្វំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ឯកស្ស អទំសុ ។ អាគន្តុកា(១) តេ អាវាសិកេ(២) ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ អម្ហាកំ អាវុសោ សេនាសនំ បញ្ញាបេថាតិ ។

១ ឱ. ម. អាគន្តុកា ភិក្ខូ ។ ២ ឱ. ម. [illegible] ន-ទិស្សតិ ។

ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យកាត់ជើងអាសនៈដែលកន្លងហួសប្រមាណ ហើយសឹមប្រើប្រាស់ ឲ្យទំលាយរូបសត្វសាហាវនៃគ្រែមានជើងវិចិត្រដោយរូបសត្វសាហាវ ហើយសឹមប្រើប្រាស់ ឲ្យកកាយសំឡីពូកដែលញាត់ យកមកធ្វើជាខ្នើយ អាសនៈក្រៅអំពីនោះ យកមកធ្វើជាកម្រាលសម្រាប់ក្រាលលើផែនដីផង ។

(២០២) សម័យនោះឯង ពួកអាវាសិកភិក្ខុ នៅក្នុងអាវាសជិតស្រុកតូច ១ មិនឆ្ងាយពីក្រុងសាវត្ថី ជាអ្នកលំបាកនឹងរៀបចំក្រាលសេនា- សនៈឲ្យទៅពួកភិក្ខុមកថ្មី និងពួកភិក្ខុរៀបចំដំណើរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏គិតថា ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ ឥឡូវនេះពួកយើងលំបាកនឹងក្រាលសេនា- សនៈឲ្យទៅពួកភិក្ខុមកថ្មី និងពួកភិក្ខុរៀបចំដំណើរទៅ ម្នាលអាវុសោទាំងឡាយ បើដូច្នោះ យើងនឹងប្រគល់សេនាសនៈទាំងអស់ជារបស់សង្ឃទៅភិក្ខុមួយរូប ឯយើងនឹងនាំគ្នាប្រើប្រាស់ទ្រព្យរបស់ លោកភិក្ខុនោះវិញ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏បានប្រគល់សេនាសនៈទាំងអស់ជារបស់សង្ឃទៅភិក្ខុមួយរូប ។ ពួកអាគន្តុកភិក្ខុនិយាយពាក្យនេះនឹងអាវាសិកភិក្ខុនោះថា ម្នាលអាវុសោ ចូរលោករៀបចំសេនាសនៈឲ្យយើង ។

សោតាបត្តិសំយុត្ត ចតុត្ថ វិសុទ្ធិយាវគ្គោ

ចត្តារោមេ សច្ឆិកាតព្វា សោតាបត្តិ អង្គានិ ឯកស្ស ធម្មានំ ។ កតមេ ចត្តារោ សច្ឆិកា សោតាបត្តិ វិសុទ្ធិជាតិ ។ បរិសុទ្ធិកោ ។ បេ ។ ចតុត្ថ ភិក្ខុ អរិយា ។ បេ ។ ធម្មាយតនំ ទ័យន្តិ វិហារេន្តិ ភាវំ ហិ ជាន ភិក្ខុ សច្ឆិកា សោតាបត្តិ វិសុទ្ធិសុទ្ធិកា ។ ភាវិតា ឯកបត្តិ អាហារេសុ ។ សត្ថុ ធម្ម ភិក្ខវេ ភិក្ខុ សច្ឆិកា សោតាបត្តិ វិសុទ្ធិកា ។ សត្ថុ ភាវិតា ។ វិហារហិ ពុទ្ធោ ភាវំ ភាវំ ហ៍ ជាន តេ ភិក្ខវេ យោនិសោ សច្ឆិកា សោតាបត្តិ វិសុទ្ធិ- សុទ្ធិ ទេសំ ភិក្ខវេ អរិយសច្ចានំ ក បសាទាយ ។ បេ ។ វិហារហិត្វា ធម្មំ ភាវំ កាតុ ភិក្ខុ អាបន្នេស បញ្ញា- មានំ ភិក្ខវេ អវិសុទ្ធិយានំ ច វិសុទ្ធេសត្តានំ សោតាបត្តិ ក កលោណ ក មុត្តលេន ក វិសុទ្ធិកាលំ អវិសុទ្ធិ- តានំ យោនិ យោ វិសុទ្ធិយា អាបត្តិ ផុសុក្ខយស្ស ។

សោតាបត្តិផលៈ របស់ពួកភិក្ខុដើម្បីធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ៤ យ៉ាង

ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សោតាបត្តិផលៈ របស់សត្វមិនមានទេ (ព្រោះ) មិនធ្វើឲ្យប្រាកដច្បាស់ដល់ចិត្តរបស់ខ្លួនហើយ ។ ការធ្វើឲ្យប្រាកដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកលោកហ៊ានលះសោតាបត្តិផលៈរបស់សត្វ ។ ការធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ ហើយបានសម្រេចហើយ ភិក្ខុ ។ ពួកភិក្ខុណាមាន សេចក្ដីជ្រះថ្លា ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះកាលណាធ្វើឲ្យជាក់ច្បាស់ បន្ទាប់មក ពួកភិក្ខុមិនសម្រេចហើយលះសោតាបត្តិផលៈ របស់សត្វ នោះ ។ ភិក្ខុទាំងនោះ ក៏ព្រមទទួលសេចក្ដីនេះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ពួកភិក្ខុលះសោតាបត្តិផលៈរបស់សត្វ ពិតមែន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុដូច្នោះ ភិក្ខុទាំងនោះ មិនសម្រេចនូវលះសោតាបត្តិផលៈរបស់សត្វនោះ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកទាំងនោះ មិនមែនជាអ្នកប្រាជ្ញដែលមិនធ្វើឲ្យជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់ត្រាស់ហើយ ទ្រង់ត្រាស់ប្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ដែលមិនធ្លាប់ឃើញ ៤ យ៉ាងនេះ ពោលគឺ ... គុណ ... ក៏មិនត្រូវលះចេញ សូម្បីលះចេញហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះចេញ ត្រូវបាបត្តិទុក្កដ ។

ភាគមានំ បញ្ច ។ អារាមោ អារាមវត្ថុ ឥទំ បឋមំ អ-
វិស្សជ្ជិយំ ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន
វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ
ថុល្លច្ចយស្ស វិហារោ វិហារវត្ថុ ឥទំ ទុតិយំ អវិស្សជ្ជិយំ
ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា
វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ
ថុល្លច្ចយស្ស មញ្ចោ បីឋំ ភិសិ ពិម្ពោហនំ ឥទំ តតិយំ
អវិស្សជ្ជិយំ ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា
បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ
វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស លោហកុម្ភី លោហ-
ភាណកំ លោហវារកោ លោហកដាហំ វាសី ផរសុ
កុឋារី កុទ្ទាលោ និខាទនំ ឥទំ ចតុត្ថំ អវិស្សជ្ជិយំ

របស់ទី ១ នោះដូចនេះ ។ គឺ អារាម គឺ សួនច្បារ(១) ១ អារាមវត្ថុ គឺ ទីដីជាសួនច្បារ ១ នេះជារបស់មិនគួរលះបញ្ចេញជាដំបូង ដោយសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបញ្ចេញ សូម្បីលះបញ្ចេញហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបញ្ចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ វិហារ គឺ លំនៅ ១ វិហារវត្ថុ គឺ ទីដីសម្រាប់សង់លំនៅ ១ នេះជារបស់មិនគួរលះបញ្ចេញជាគំរប់ពីរ ដោយសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបញ្ចេញ សូម្បីលះហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបញ្ចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មញ្ចៈ គឺគ្រែ ១ បីឋៈ គឺ តាំងឬកៅអី ១ ភិសិ គឺ ពូក ១ ពិម្ពោហនៈ គឺ ខ្នើយ ១ នេះជារបស់មិនគួរលះបញ្ចេញជាគំរប់បី ដោយសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបញ្ចេញ សូម្បីលះបញ្ចេញហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបញ្ចេញ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លោហកុម្ភី គឺ ឆ្នាំងដែលធ្វើពីលោហធាតុ ១ លោហភាណកៈ គឺ ខ្ទះលោហៈ ១ លោហវារកៈ គឺក្អមលោហៈ ១ លោហកដាហៈ គឺបាំងលោហៈ ១ វាសី គឺ កាំបិត ១ ផរសុ គឺ ពូថៅ ១ កុឋារី គឺ ដឹងធំ ១ កុទ្ទាលៈ គឺ ចប ១ និខាទនៈ គឺ ឆ្នួក ១ នេះជារបស់មិនគួរលះបញ្ចេញជាគំរប់ ៤ ដោយសង្ឃ

១ អដ្ឋកថា ថា សួនផ្កា សួនផ្លែ ។

ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វល្លិ វេឡុ មុញ្ជំ បព្វជំ(១) តិណំ មត្តិកា ទារុភណ្ឌំ មត្តិកាភណ្ឌំ ឥទំ បញ្ចមំ អវិស្សជ្ជិយំ ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច អវិស្សជ្ជិយានិ ន វិស្សជ្ជេតព្វានិ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតានិបិ អវិស្សជ្ជិតានិ ហោន្តិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(៤០៣) អថខោ ភគវា សាវត្ថិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន កិដាគិរិ តេន ចារិកំ បក្កាមិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ បញ្ចមត្តេហិ ភិក្ខុសតេហិ សារិបុត្តមោគ្គល្លានេហិ ច ។ អស្សោសុំ ខោ អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ ភគវា កិរ កិដាគិរឹ អាគច្ឆតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ បញ្ចមត្តេហិ ភិក្ខុសតេហិ សារិបុត្តមោគ្គល្លានេហិ

១ ម. ពព្វជំ ។

ក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបង់ សូម្បីលះបង់ហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបង់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ វល្លិ គឺ វល្លិ ១ វេឡុ គឺ ឫស្សី ១ មុញ្ជៈ គឺ ស្មៅដំណេកទន្សាយ ១ បព្វជៈ គឺស្មៅយ៉ាប៉ុន ១ តិណៈ គឺ ស្មៅប្លង់ ១ មត្តិកា គឺ ដីស្អិត ១ ទារុភណ្ឌៈ គឺ គ្រឿងឈើ ១ មត្តិកាភណ្ឌៈ គឺ គ្រឿងធ្វើពីដី ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរលះបង់ ជាគំរប់ ៥ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបង់ សូម្បីលះបង់ហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបង់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ទាំង ៥ ពួកនេះឯង ជារបស់មិនគួរលះបង់ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលះបង់ សូម្បីលះបង់ហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលះ ភិក្ខុណាលះបង់ ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(៤០៣) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគប្រថាប់គង់នៅក្នុងក្រុងសាវត្ថី សមគួរតាមអធ្យាស្រ័យ ហើយយាងទៅកាន់ចារិកក្នុងកិដាគិរីជនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុបានឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគយាងមកដល់កិដាគិរីជនបទ ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើនប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានផង ក៏និយាយថា ម្នាលអាវុសោ

១ ហន្ទ មយំ អាវុសោ សព្ពំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ភាជេម បាបិច្ឆា សារីបុត្តមោគ្គល្លានា បាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំ គតា ន មយំ តេសំ សេនាសនំ បញ្ញាបេស្សាមាតិ ។ តេ សព្ពំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ភាជេសុំ ។ អថខោ ភគវា អនុបុព្វេន ចារិកញ្ចរមានោ យេន កីដាគិរិ តទវសរិ ។ អថខោ ភគវា សម្ពហុលេ ភិក្ខូ អាមន្តេសិ គច្ឆថ តុម្ហេ ភិក្ខវេ អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ឧបសង្កមិត្វា ឯវំ វទេថ ភគវា អាវុសោ អាគច្ឆតិ មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ បញ្ចមត្តេហិ ភិក្ខុសតេហិ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេហិ ច ភគវតោ ច អាវុសោ សេនាសនំ បញ្ញាបេថ ភិក្ខុសង្ឃស្ស ច សារីបុត្តមោគ្គល្លានានញ្ចាតិ ។ ឯវម្ភន្តេតិ ខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ បដិស្សុត្វា យេន អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ តេនុបសង្កមឹសុ ឧបសង្កមិត្វា អស្សជិបុនព្វសុកេ ភិក្ខូ ឯតទវោចុំ ភគវា អាវុសោ អាគច្ឆតិ

បើដូច្នោះមានតែយើងនឹងនាំគ្នាចែកសេនាសនៈជារបស់សង្ឃទាំងអស់ (ព្រោះ) សារីបុត្តនឹងមោគ្គល្លានជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក លុះនូវអំណាចសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក យើងកុំនាំគ្នារៀបចំក្រាលសេនាសនៈប្រគេនលោកឡើយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏នាំគ្នាចែកសេនាសនៈដែលជារបស់សង្ឃទាំងអស់ ។ គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគក៏ចេញស្តេចទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ទ្រង់ស្តេចទៅកាន់កីដាគិរីជនបទនោះ ។ លំដាប់នោះ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ហៅភិក្ខុច្រើនរូបមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អ្នកនាំគ្នាចូរដើរទៅរកពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ ហើយនិយាយយ៉ាងនេះថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគ កំពុងតែស្តេចមកជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើន ប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ម្នាលអាវុសោ លោកនាំគ្នា ចូររៀបចំក្រាលសេនាសនៈទុកប្រគេនព្រះមានព្រះភាគផង ប្រគេនព្រះភិក្ខុសង្ឃផង ប្រគេនព្រះសារីបុត្តនឹងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ភិក្ខុទាំងនោះទទួលស្តាប់ (ព្រះពុទ្ធដីកា) នៃព្រះមានព្រះភាគថា ព្រះករុណាព្រះអង្គ ហើយក៏នាំគ្នាចូលទៅរកពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុ លុះចូលទៅដល់ហើយ ទើបថ្លែងពាក្យនេះ ប្រាប់ពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុថា ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគស្តេចមក

មហតា ភិក្ខុសង្ឃេន សទ្ធឹ បញ្ចមត្តេហិ ភិក្ខុសតេហិ សារីបុត្តមោគ្គល្លានេហិ ច ភគវតោ ច អាវុសោ សេនាសនំ បញ្ញាបេថ ភិក្ខុសង្ឃស្ស ច សារីបុត្តមោគ្គល្លានានញ្ចាតិ ។ នត្ថាវុសោ សង្ឃិកំ សេនាសនំ សព្វំ អម្ហេហិ ភាជិតំ ស្វាគតំ អាវុសោ ភគវតោ យស្មឹ វិហារេ ភគវា វសិស្សតិ តស្មឹ វិហារេ វសិស្សតិ បាបិច្ឆា សារីបុត្តមោគ្គល្លានា បាបិកានំ ឥច្ឆានំ វសំ គតា ន មយំ តេសំ សេនាសនំ បញ្ញាបេស្សាមាតិ ។ កិំ បន តុម្ហេ អាវុសោ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ភាជិត្ថាតិ ។ ឯវមាវុសោតិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។ បេ ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខីយន្តិ វិបាចេន្តិ កថំ ហិ នាម អស្សជិបុនព្វសុកា ភិក្ខូ សង្ឃិកំ សេនាសនំ ភាជេស្សន្តីតិ ។ អថខោ តេ ភិក្ខូ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ បេ ។ សច្ចំ

ជាមួយនឹងភិក្ខុសង្ឃច្រើន ប្រមាណ ៥០០ រូប ព្រមទាំងព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានផង ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឡាយ ចូរនាំគ្នារៀបចំក្រាលសេនាសនៈទុកបម្រើព្រះមានព្រះភាគផង បម្រើព្រះភិក្ខុសង្ឃផង បម្រើព្រះសារីបុត្តនិងព្រះមោគ្គល្លានផង ។ ពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ សេនាសនៈដែលជារបស់សង្ឃមិនមានទេ (ព្រោះ) សេនាសនៈទាំងអស់ យើងចែកគ្នាអស់ហើយ ម្នាលអាវុសោ ព្រះមានព្រះភាគស្តេចមកល្អហើយ ព្រះអង្គសព្វព្រះហឫទ័យគង់ក្នុងវិហារណា ក៏គង់ក្នុងវិហារនោះទៅ ឯសារីបុត្តនិងមោគ្គល្លាន ជាអ្នកមានសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក លុះអំណាចនៃសេចក្តីប្រាថ្នាលាមក យើងរាល់គ្នាមិនបានរៀបចំក្រាលសេនាសនៈឲ្យលោកទាំងនោះទេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះសួរថា ម្នាលអាវុសោ លោកទាំងឡាយនាំគ្នាចែកសេនាសនៈរបស់សង្ឃ មែនឬ ។ ពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុឆ្លើយថា ម្នាលអាវុសោ យើងចែកមែន ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្តីប្រាថ្នាតិច ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោសតិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា ពួកអស្សជិនិងបុនព្វសុកភិក្ខុមិនសមបើនាំគ្នាចែកសេនាសនៈរបស់សង្ឃសោះ ។ លំដាប់នោះ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់ថា

កិរ ភិក្ខវេ ឆព្ពគ្គិយា ភិក្ខូ សព្វំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ វិស្សជ្ជេន្តិ ។ សច្ចំ ភគវាតិ ។ កថំ ហិ នាម តេ ភិក្ខវេ មោឃបុរិសា សព្វំ សង្ឃិកំ សេនាសនំ វិស្សជ្ជេស្សន្តិ នេតំ ភិក្ខវេ អប្បសន្នានំ វា បសាទាយ ។ បេ ។ វិគរហិត្វា ធម្មឹ កថំ កត្វា ភិក្ខូ អាមន្តេសិ បញ្ចិមានិ ភិក្ខវេ អវិស្សជ្ជិយានិ ន វិស្សជ្ជេតព្វានិ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតានិបិ អវិស្សជ្ជិតានិ ហោន្តិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ កតមានិ បញ្ច ។ អារាមោ អារាមវត្ថុ ឥទំ បឋមំ អវិស្សជ្ជិយំ ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ វិហារោ វិហារវត្ថុ ឥទំ ទុតិយំ អវិស្សជ្ជិយំ ន វិស្សជ្ជេតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិស្សជ្ជិតម្បិ អវិស្សជ្ជិតំ ហោតិ យោ វិស្សជ្ជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ។ មញ្ចោ បីឋំ

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ឮថា ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ នាំគ្នាលែងសេនាសនៈរបស់សង្ឃ មែនឬ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគ ពិតមែន ។ ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ មោឃបុរសទាំងនោះ មិនគួរនឹងហ៊ាននាំគ្នាលែងសេនាសនៈរបស់សង្ឃទេ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ អំពើនេះមិនមែននាំឲ្យជ្រះថ្លាដល់ពួកជនដែលមិនទាន់ជ្រះថ្លាទេ ។ បេ ។ លុះទ្រង់តិះដៀលហើយ ទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ដែលមិនគួរលែង ៥ ពួកនេះ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលែង សូម្បីលែងហើយ ក៏មិនឈ្មោះថាលែង ភិក្ខុណាលែង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។ របស់ ៥ ពួកដូចម្តេច ។ (របស់ ៥ ពួកនោះ គឺ) អារាម គឺសួនច្បារ ១ អារាមវត្ថុ គឺទីដីដាំសួនច្បារ ១ នេះជារបស់មិនគួរលែង ជាដំបូង ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលែង សូម្បីលែងហើយក៏មិនឈ្មោះថាលែង ភិក្ខុណាលែង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ វិហារ គឺលំនៅ ១ វិហារវត្ថុ គឺទីដីសម្រាប់សង់លំនៅ ១ នេះជារបស់មិនគួរលែង ជាគំរប់ពីរ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវលែង សូម្បីលែងហើយក៏មិនឈ្មោះថាលែង ភិក្ខុណាលែង ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ មញ្ចៈ គឺគ្រែ ១ បីឋៈ គឺតាំងឬកៅអី ១

ភិសិ ពិម្ពោហនំ ឥទំ តតិយំ អវេភង្គិយំ ន វិភជិតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិភត្តម្បិ អវិភត្តំ ហោតិ យោ វិភជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស លោហកុម្ភី លោហភាណកំ លោហវារកោ លោហកដាហំ វាសិ ផរសុ កុឋារី(១) កុទ្ទាលោ និខាទនំ ឥទំ ចតុត្ថំ អវេភង្គិយំ ន វិភជិតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិភត្តម្បិ អវិភត្តំ ហោតិ យោ វិភជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស វល្លិ វេឡុ មុញ្ជំ បព្វជំ តិណំ មត្តិកា ទារុភណ្ឌំ មត្តិកាភណ្ឌំ ឥទំ បញ្ចមំ អវេភង្គិយំ ន វិភជិតព្វំ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិភត្តម្បិ អវិភត្តំ ហោតិ យោ វិភជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្ស ឥមានិ ខោ ភិក្ខវេ បញ្ច អវេភង្គិយានិ ន វិភជិតព្វានិ សង្ឃេន វា គណេន វា បុគ្គលេន វា វិភត្តានិបិ អវិភត្តានិ ហោន្តិ យោ វិភជេយ្យ អាបត្តិ ថុល្លច្ចយស្សាតិ ។

(២០២) អថខោ ភគវា កីដាគិរិស្មឹ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន អាឡវី តេន ចារិកំ បក្កាមិ

១ សព្វត្ថ កុឋារី ឥតិ ទិស្សតិ ។

ភិសី ខ្នើយ ១ ពិម្ពោហនៈ ខ្នើយ ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរចែក ជាគំរប់បី ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវចែក សូម្បីចែកហើយ ក៏មិនឈ្មោះជាចែក ភិក្ខុណាចែក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ លោហកុម្ភី ឆ្នាំងដែលធ្វើពីលោហជាតិ ១ លោហភាណកៈ ឆ្នាំងលោហៈ ១ លោហវារកៈ ក្អមលោហៈ ១ លោហកដាហៈ ខ្ទះលោហៈ ១ វាសី កាំបិត ១ ផរសុ ពូថៅ ១ កុឋារី ដឹងធំ ១ កុទ្ទាលៈ ចប ១ និខាទនៈ ពន្លាក ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរចែក ជាគំរប់ ៤ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវចែក សូម្បីចែកហើយ ក៏មិនឈ្មោះជាចែក ភិក្ខុណាចែក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ វល្លិ វល្លិ ១ វេឡុ ឫស្សី ១ មុញ្ជៈ ស្មៅជ័ណេកខ្សែយ ១ បព្វជៈ ស្មៅយាប្លង ១ តិណៈ ស្មៅឆ្មុកភា ១ មត្តិកា ដីស្អិត ១ ទារុភណ្ឌៈ គ្រឿងឈើ ១ មត្តិកាភណ្ឌៈ គ្រឿងដីឆ្អិន ១ នេះជាវត្ថុមិនគួរចែក ជាគំរប់ ៥ ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវចែក សូម្បីចែកហើយ ក៏មិនឈ្មោះជាចែក ភិក្ខុណាចែក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ របស់ទាំង ៥ ពួកនេះឯង ជាវត្ថុមិនគួរចែក ទោះសង្ឃក្តី គណៈក្តី បុគ្គលក្តី ក៏មិនត្រូវចែក សូម្បីចែកហើយក៏មិនឈ្មោះជាចែកឡើយ ភិក្ខុណាចែក ត្រូវអាបត្តិថុល្លច្ច័យ ។

(២០២) គ្រានោះឯង ព្រះមានព្រះភាគ ទ្រង់គង់នៅក្នុងកីដាគិរី តាមសមគួរដល់ព្រះអធ្យាស្រ័យ ហើយយាងទៅកាន់ចារិកក្នុងដែនអាឡវី

អនុបុព្វេន ចារិកញ្ចរមានោ យេន អាឡវី តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា អាឡវិយំ វិហរតិ អគ្គាឡវេ ចេតិយេ ។

(២០៤) តេន ខោ បន សមយេន អាឡវកា ភិក្ខូ ឯវរូបានិ នវកម្មានិ ទេន្តិ បិណ្ឌនិក្ខេបនមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ កុឌ្ឌលេបនមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ ទ្វារដ្ឋបនមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ អគ្គឡវដ្ដិករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ អាលោកសន្ធិករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ សេតវណ្ណករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ កាឡវណ្ណករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ គេរុកបរិកម្មករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ ឆាទនមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ ពន្ធនមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ ភណ្ឌិកាដ្ឋបនមត្តេនបិ(១) នវកម្មំ ទេន្តិ ខណ្ឌផុល្លប្បដិសង្ខរណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ បរិភណ្ឌករណមត្តេនបិ នវកម្មំ ទេន្តិ វីសតិវស្សិកម្បិ នវកម្មំ ទេន្តិ តឹសវស្សិកម្បិ នវកម្មំ ទេន្តិ យាវជីវិកម្បិ នវកម្មំ ទេន្តិ ធូមកាលិកម្បិ បរិយោសិតំ វិហារំ នវកម្មំ ទេន្តិ ។ យេ តេ ភិក្ខូ អប្បិច្ឆា ។បេ។ តេ ឧជ្ឈាយន្តិ ខិយ្យន្តិ វិបាចេន្តិ

ទ្រង់ត្រាច់ទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ដែនអាឡវីនគរ ។ ឮដំណឹងថា ព្រះមានព្រះភាគទ្រង់គង់នៅក្នុងអគ្គាឡវចេតិយ ទៀបដែនអាឡវីនគរ ។

(២០៥) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុនៅក្នុងដែនអាឡវី ឲ្យនវកម្មតាមសភាពយ៉ាងនេះ គឺឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែទុកដាក់ដុំដីឬដុំបាយក៏ឲ្យខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបជញ្ជាំងខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែដាក់ទ្វារខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើរនុកទ្វារខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបង្អួចខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌សខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌ខ្មៅខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបរិកម្មដោយដីក្រហមខ្លះ(១) ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រក់ក្បឿងខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែចងខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែចងបាច់ទឹកស្រែង នៅនៃសត្វប្រាបខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែជួសជុល គ្រឿងកន្ទេចដែលបាក់ធ្លាក់ខ្លះ ឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែស្រោចស្រពខ្លះ ឲ្យនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំខ្លះ ឲ្យនវកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំខ្លះ ឲ្យនវកម្មអស់ ១ ជីវិតខ្លះ ឲ្យនវកម្មជាប្រាសាទដែលធ្វើស្រេចហើយ ដែលសល់នូវធ្លាតសម្រាប់ត្រឹមកាលមានផ្សែងខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយណា មានសេចក្ដីប្រាថ្នាតិច ។បេ។ ភិក្ខុទាំងនោះក៏ពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា

១ [illegible]

ការំ ហិ ចាម អាចរិយា កិច្ច បុព្វជាតំ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ បិណ្ឌបាតេសុ បច្ចយមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ កុដ្ឋិសេវនមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ ឆារជ្ជមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ អត្តព្យាធិការណមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ អាលោកសទ្ទការណមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ សេតវណ្ណការណមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ កាឡវណ្ណ-ការណមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ កេរុកបរិកម្មការណ-មត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ ជាគរមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ ពុទ្ធមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ កណ្ហកាជា-ឋមត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ ទណ្ឌមុលុប្បជ្ជសទ្ទការណ-មត្តេនបិ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ បរិពន្ធការណមត្តេនបិ ជៅ-កាម្មំ ឧស្សន្តិ វិសតិវស្សិកាមេ្យ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ តិំស-វស្សិកាមេ្យ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ យាវជីវិកាមេ្យ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិ ទុមកាលិកាមេ្យ បរិយោសិតំ វិហារំ ជៅកាម្មំ ឧស្សន្តិតិ ។ អដ្ឋមោ តេ កិច្ច កតកតា បិតមត្តំ ការោចេសុំ ។ បេ ។ សត្តំ តីរំ កិច្ចរំ ។ បេ ។ សត្តំ កតកម្មំ ។ បេ ។ វិការហិតា ជម្មំ ការំ កាតា កិច្ច

ក្នុងគម្ពីរអដ្ឋកថាបរិយាយមុខទីបន្សួនកម្មមានសេចក្ដីយ៉ាងនេះថា ពី ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែទុកដាក់ថ្មីប៉ុណ្ណោះខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែលាបថ្នាំខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែជក់បារីខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែស្លៀកសំពត់ខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែស្លៀកស្បង់ខ្លះ ខ្សែ-កម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌មានពណ៌សខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែលាបពណ៌មានពណ៌ខ្មៅខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបរិកម្មដោយដីក្រហមខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែប្រកែកខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែពន់ខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែបង្ហាញទឹកស្រ័យនៅ នៃសត្វក្រពើខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែស្តាប់ស្នូរគ្រឿងតន្ត្រីដែលគេចាប់ផ្ដើមខ្លះ ខ្សែកម្មដោយគ្រាន់តែប្រោះព្រំខ្លះ ខ្សែកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំខ្លះ ខ្សែកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំខ្លះ ខ្សែកម្មអស់ ១ ជីវិតខ្លះ ខ្សែកម្មចំពោះវិហារដែលធ្វើស្រេចហើយ ដែលត្រូវបានគេលោកនិត្យគ្រប់កាលមានវស្សាខ្លះ ។ កិច្ចទាំងនោះក្រោយបន្តិចនឹងសម្ដែងទៀត ។ ចំពោះព្រះនាមព្រះភាគ ។ បេ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ការនោះកើតមែន ។ បេ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលថា បពិត្រព្រះមានព្រះភាគពិតមែន ។ បេ ។ លុះទ្រង់បន្ទោសហើយទ្រង់ធ្វើធម្មីកថា

ការមត្តេសិ ន ភិក្ខវេ គណ្ឌិកាធានមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ភិត្តិលេបនមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ទ្វារដ្ឋបនមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន អគ្គឡវដ្ដិករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន អាលោកសន្ធិករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន សេតវណ្ណករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន កាឡវណ្ណករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន គេរុកបរិកម្មករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ឆាទនមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ពន្ធនមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ភណ្ឌិកាឋបនមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ខណ្ឌផុល្លបដិសង្ខរណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន បរិភណ្ឌករណមត្តេន នវកម្មំ ទាតព្វំ ន វីសតិវស្សិកំ នវកម្មំ ទាតព្វំ ន តឹសវស្សិកំ នវកម្មំ ទាតព្វំ ន យាវជីវិកំ នវកម្មំ ទាតព្វំ ន ធូមកាលិកំ បរិយោសិតំ វិហារំ នវកម្មំ ទាតព្វំ យោ ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អកតំ វា វិហារំ វិប្បកតំ វា នវកម្មំ ទាតុំ ខុទ្ទកេ វិហារេ កម្មំ ឱលោកេត្វា ឆប្បញ្ចវស្សិកំ នវកម្មំ ទាតុំ

ត្រាស់ហៅភិក្ខុទាំងឡាយមកថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែទុកដាក់ថ្មមុំជុំយោម មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបជញ្ជាំង មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែដាក់ទ្វារ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើសសរទ្វារ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបង្អួច មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបទឹកពណ៌ស មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែលាបទឹកពណ៌ខ្មៅ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែធ្វើបរិកម្មដោយដីកក្ត មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែប្រក់ប្រិ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែចងទុក មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែបំពុះទឹកក្រស៊ែយោងនៅ នៃសត្វព្រាប មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែជួសជុលត្រង់ដែលខូច ដែលដាច់ធ្លុះ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មដោយគ្រាន់តែព្រោះព្រំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ២០ ឆ្នាំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ៣០ ឆ្នាំ មិនត្រូវឲ្យនវកម្មអស់ ១ ជីវិត មិនត្រូវឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារដែលធ្វើស្រេចហើយ ដែលបង្គុំនមយោកផ្សែងចិតកាលមានផ្សែង គឺកុណាច ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារ ដែលមិនទាន់ធ្វើ ឬធ្វើមិនទាន់ហើយ (បើវិហារតូច) ត្រូវមើលការងារហើយ សឹមឲ្យនវកម្មអស់ត្រឹម ៦ ឆ្នាំ ឬ ៥ ឆ្នាំ

អឌ្ឍយោគេ កម្មំ ឱលោកេត្វា សត្តដ្ឋវស្សិកំ នវកម្មំ ទាតុំ មហល្លកេ វិហារេ ពាសាទេ វា កម្មំ ឱលោកេត្វា ទសវស្សិកំ ទ្វាទសវស្សិកំ នវកម្មំ ទាតុន្តិ ។

[៦០៦] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សព្វំ វិហារំ នវកម្មំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សព្វោ វិហារោ នវកម្មំ ទាតព្វោ(១) យោ ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦០៧] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឯកស្ស ទ្វេ នវកម្មានិ(២) ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ ឯកស្ស ទ្វេ ទាតព្វានិ យោ ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

[៦០៨] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នវកម្មំ គហេត្វា អញ្ញំ វាសេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ នវកម្មំ គហេត្វា អញ្ញោ វាសេតព្វោ យោ វាសេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

---

១ ម. ឆ. ន ភិក្ខវេ សព្វោ វិហារោ នវកម្មំ ទាតព្វោ ។ ២ ម. យោជនកេសុ នវ សង្ឃេន ទិយ្យតិ ។

ឲ្យរួច (ចប់) អឌ្ឍយោគឲ្យត្រួតមើលការងារ ហើយសម្មតិឲ្យនវកម្មដល់ត្រឹម ៧ ឆ្នាំ ឬ ៨ ឆ្នាំឲ្យរួច (ចប់) វិហារធំឬប្រាសាទ ឲ្យត្រួតមើលការងារ ហើយសម្មតិឲ្យនវកម្មត្រឹម ១០ ឆ្នាំ ឬ ១២ ឆ្នាំឲ្យរួច ។

[៦០៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារទាំងអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនគួរឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារទាំងអស់ទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦០៧] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យនវកម្មពីរកន្លែងដល់ភិក្ខុ ១ រូប ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនគួរឲ្យនវកម្មពីរកន្លែងដល់ភិក្ខុ ១ រូបទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

[៦០៨] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនវកម្ម (គឺវិហាររបស់សង្ឃ) ហើយឲ្យភិក្ខុដទៃនៅវិញ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្ម (គឺវិហាររបស់សង្ឃ) ហើយឲ្យភិក្ខុដទៃនៅទេ ភិក្ខុណាឲ្យភិក្ខុដទៃនៅ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦០៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នវកម្មំ គហេត្វា សព្វវិហារំ បដិពាហន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ នវកម្មំ គហេត្វា សព្វវិហារំ បដិពាហិតព្វំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ឯកំ វរសេយ្យំ គហេតុន្តិ ។

(៦១០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ និស្សីមេ ឋិតស្ស នវកម្មំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ និស្សីមេ ឋិតស្ស នវកម្មំ ទាតព្វំ យោ ទទេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦១១) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ នវកម្មំ គហេត្វា សព្វកាលំ បដិពាហន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ នវកម្មំ គហេត្វា សព្វកាលំ បដិពាហិតព្វំ យោ បដិពាហេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ វស្សានំ តេមាសំ បដិពាហិតុំ ឧតុកាលំ ន បដិពាហិតុន្តិ ។

(៦០៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនវកម្ម (ក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ) ហើយហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្ម ហើយហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឃទេ ភិក្ខុណាហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យភិក្ខុដែលធ្វើការនោះ) ទទួលយកទីដេកដ៏ប្រសើរ ១ (បន្ទប់មួយ) ។

(៦១០) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុនៅក្នុងទីនិស្សីមា ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុនៅក្នុងទីនិស្សីមាទេ ភិក្ខុណាឲ្យ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦១១) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនវកម្មហើយហាមឃាត់គ្រប់កាល ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវទទួលយកនវកម្មហើយហាមឃាត់គ្រប់កាលទេ ភិក្ខុណាហាមឃាត់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យហាមឃាត់ត្រឹម ៣ ខែ នៃវស្សានរដូវ (ចំណាំ) មិនឲ្យហាមឃាត់គ្រប់កាលនៃរដូវទេ ។

[៤០៦] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ កម្មំ គហេត្វា បក្កមន្តិបិ វិព្ភមន្តិបិ កាលំបិ ករោន្តិ សាមណេរកម្បិ(១) បដិជានន្តិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកម្បិ បដិជានន្តិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកម្បិ បដិជានន្តិ ឧម្មត្តកម្បិ បដិជានន្តិ ខិត្តចិត្តកម្បិ បដិជានន្តិ វេទនដ្ដកម្បិ បដិជានន្តិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកម្បិ បដិជានន្តិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកម្បិ បដិជានន្តិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកម្បិ បដិជានន្តិ បណ្ឌកម្បិ បដិជានន្តិ ថេយ្យសំវាសកម្បិ បដិជានន្តិ តិត្ថិយបក្កន្តកម្បិ បដិជានន្តិ តិរច្ឆានគតម្បិ បដិជានន្តិ មាតុឃាតកម្បិ បដិជានន្តិ បិតុឃាតកម្បិ បដិជានន្តិ អរហន្តឃាតកម្បិ បដិជានន្តិ ភិក្ខុនីទូសកម្បិ បដិជានន្តិ សង្ឃភេទកម្បិ បដិជានន្តិ លោហិតុប្បាទកម្បិ បដិជានន្តិ ឧភតោព្យញ្ជនកម្បិ បដិជានន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

១ ឱ. សាមណេរោតិបិ ។

[៤០៦] សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយទទួលយកនូវកម្មហើយ ដើរចេញទៅខ្លះ សឹកខ្លះ ធ្វើមរណកាលខ្លះ ប្តេជ្ញាខ្លួនថាជាសាមណេរខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សឆ្កួតខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សខ្ទើយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សលួចសំវាសខ្លះ ប្តេជ្ញាជាមនុស្សចូលទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយខ្លះ ប្តេជ្ញាជាសត្វតិរច្ឆានខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់មាតាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់បិតាខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្តខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនីខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកបំបែកសង្ឃខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពងខ្លះ ប្តេជ្ញាជាអ្នកមានភេទពីរខ្លះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

(៤១៣) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆន្ទំ គហេត្វា បក្កមតិ ។ មា សង្ឃស្ស ហាយីតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឆន្ទំ គហេត្វា វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ សាមណេរោ បដិជានាតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ បដិជានាតិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកោ បដិជានាតិ ឧម្មត្តកោ បដិជានាតិ ខិត្តចិត្តោ បដិជានាតិ វេទនាដ្ដោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បណ្ឌកោ បដិជានាតិ ថេយ្យសំវាសកោ បដិជានាតិ តិត្ថិយបក្កន្តកោ បដិជានាតិ តិរច្ឆានគតោ បដិជានាតិ មាតុឃាតកោ បដិជានាតិ បិតុឃាតកោ បដិជានាតិ អរហន្តឃាតកោ បដិជានាតិ ភិក្ខុនីទូសកោ បដិជានាតិ សង្ឃភេទកោ បដិជានាតិ លោហិតុប្បាទកោ បដិជានាតិ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ ។ មា សង្ឃស្ស ហាយីតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វំ ។

(៤១៣) ព្រះមានព្រះភាគត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកឆន្ទហើយ ចៀសចេញទៅ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យ (ឆន្ទនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យឆន្ទរបស់សង្ឃវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកឆន្ទហើយសឹកចេញ ធ្វើមរណកាល ប្តេជ្ញាថាខ្លួនជាសាមណេរ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកលាសិក្ខា ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុ ប្តេជ្ញាថាជាមនុស្សឆ្កួត ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ប្តេជ្ញាថាជាមនុស្សខ្ទើយ ប្តេជ្ញាថាជាមនុស្សលួចសំវាស ប្តេជ្ញាថាជាមនុស្សចូលទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយ ប្តេជ្ញាថាជាសត្វតិរច្ឆាន ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកសម្លាប់មាតា ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកសម្លាប់បិតា ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកបំបែកសង្ឃ ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុរេង ប្តេជ្ញាថាជាអ្នកមានភេទពីរ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យ (ឆន្ទនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យឆន្ទរបស់សង្ឃវិនាសឡើយ ។

ទេសាសត្តកំ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា វិប្បកតេ បក្កមតិ

(៤៣៤) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា វិប្បកតេ បក្កមតិ ។ មា សង្ឃស្ស ហាយតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វំ ។ ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា វិប្បកតេ វិព្ភមតិ ។ កាលំ ករោតិ ។ បេ ។ ឧភតោ- ព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ ។ មា សង្ឃស្ស ហាយតិ អញ្ញស្ស ទាតព្វំ ។

(៤៣៥) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា បរិយោសិតេ បក្កមតិ តស្សេវ តំ ។

(៤៣៦) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា បរិយោសិតេ វិព្ភមតិ កាលំ ករោតិ សាមណេរោ បដិ- ជានាតិ សិក្ខំ បច្ចក្ខាតកោ បដិជានាតិ អន្តិមវត្ថុំ អជ្ឈាបន្នកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។

(៤៣៧) ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ ឧបកម្មំ គហេត្វា បរិយោសិតេ ឧម្មត្តកោ បដិជានាតិ ខិត្តចិត្តោ បដិជា-

ទេសាសត្តកៈ ការដែលភិក្ខុទទួលឧបកម្ម ចេញទៅក្នុងវេលាដែលធ្វើមិនទាន់ស្រេចនៅឡើយ

(៤១៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះទទួលយក ឧបកម្មហើយចៀសចេញទៅក្នុងវេលាដែលធ្វើ (ឧបកម្ម) មិនទាន់ស្រេច ។ ត្រូវភិក្ខុនោះឲ្យ (ឧបកម្មនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃទៀត ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យឧបកម្ម របស់សង្ឃវិនាសឡើយ ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនា នេះ ទទួលយកឧបកម្មហើយសឹកចេញ ក្នុងវេលាដែលធ្វើឧបកម្មមិនទាន់ ស្រេច ។ ធ្វើមរណកាល ។ បេ ។ ប្តេជ្ញាថាអ្នកមានភេទពីរ ។ ត្រូវភិក្ខុនោះ ឲ្យ (ឧបកម្មនោះ) ដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថា សូមកុំឲ្យឧបកម្មរបស់ សង្ឃវិនាសឡើយ ។

(៤១៥) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួល យកឧបកម្ម ហើយចៀសចេញទៅក្នុងវេលាដែលធ្វើ (ឧបកម្ម) ហើយ ស្រេច (លុះត្រឡប់មកទៅវិញ) ឧបកម្មនុ៎ះ ជារបស់ភិក្ខុនោះឯង ។

(៤១៦) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុក្នុងសាសនានេះ ទទួល យកឧបកម្មហើយសឹកចេញ ធ្វើមរណកាល ប្តេជ្ញាថាសាមណេរ ប្តេជ្ញា ថាអ្នកលាសិក្ខា ប្តេជ្ញាថាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុ ក្នុងវេលាដែលធ្វើឧបកម្ម ហើយស្រេច ។ ត្រូវសង្ឃជាម្ចាស់ ។

(៤១៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើមានភិក្ខុ ក្នុងសាសនានេះ ទទួលយកឧបកម្មហើយប្តេជ្ញាថាជាមនុស្សឆ្កួត ប្តេជ្ញាថាអ្នកមានចិត្តរវើរវាយ

នាតិ វេទនដ្ដោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អទស្សនេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ អាបត្តិយា អប្បដិកម្មេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ បាបិកាយ ទិដ្ឋិយា អប្បដិនិស្សគ្គេ ឧក្ខិត្តកោ បដិជានាតិ តស្សេវេតំ ។

[៤១៨] ឥធ បន ភិក្ខវេ ភិក្ខុ នវកម្មំ ករោតិ បរិយោសិតេ បណ្ឌកោ បដិជានាតិ ថេយ្យសំវាសកោ បដិជានាតិ តិត្ថិយបក្កន្តកោ បដិជានាតិ តិរច្ឆានគតោ បដិជានាតិ មាតុឃាតកោ បដិជានាតិ បិតុឃាតកោ បដិជានាតិ អរហន្តឃាតកោ បដិជានាតិ ភិក្ខុនីទូសកោ បដិជានាតិ សង្ឃភេទកោ បដិជានាតិ លោហិតុប្បាទកោ បដិជានាតិ ឧភតោព្យញ្ជនកោ បដិជានាតិ ។ សង្ឃោ សាមី ។

[៤១៩] តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អញ្ញតរស្ស ឧបាសកស្ស វិហារបរិភោគំ សេនាសនំ អញ្ញត្រ បរិភុញ្ជន្តិ ។ អថខោ សោ ឧបាសកោ ឧជ្ឈាយតិ ខិយ្យតិ វិបាចេតិ កថំ ហិ នាម ភទ្ទន្តា អញ្ញត្រ បរិភោគំ អញ្ញត្រ បរិភុញ្ជិស្សន្តីតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ

ប្ដេជ្ញាថាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ ប្ដេជ្ញាថាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិ ប្ដេជ្ញាថាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិចេញ ប្ដេជ្ញាថាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិអាក្រក់ចេញ ក្នុងវេលាដែលធ្វើនវកម្មហើយស្រេច នវកម្មនុ៎ះជារបស់ភិក្ខុនោះឯងវិញ ។

(៤១៨) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បើភិក្ខុកសាងសេនាសនៈ ខ្លួនយកនវកម្មហើយ ប្ដេជ្ញាថាមនុស្សខ្ទើយ ប្ដេជ្ញាថាអ្នកលួចសំវាស ប្ដេជ្ញាថាអ្នកចូលទៅកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយ ប្ដេជ្ញាថាសត្វតិរច្ឆាន ប្ដេជ្ញាថាអ្នកសម្លាប់មាតា ប្ដេជ្ញាថាអ្នកសម្លាប់បិតា ប្ដេជ្ញាថាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្ត ប្ដេជ្ញាថាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនី ប្ដេជ្ញាថាអ្នកបំបែកសង្ឃ ប្ដេជ្ញាថាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពង ប្ដេជ្ញាថាអ្នកមានភេទពីរ ក្នុងវេលាដែលធ្វើ (នវកម្ម) ហើយស្រេច ។ ត្រូវសង្ឃជាម្ចាស់ ។

(៤១៩) សម័យនោះឯង ភិក្ខុទាំងឡាយយកសេនាសនៈរបស់ឧបាសកម្នាក់ (ដែលគេឲ្យស) ជាគ្រឿងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងវិហារទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីឯទៀត ។ គ្រានោះ ឧបាសកនោះពោលទោស តិះដៀល បន្តុះបង្អាប់ថា លោកដ៏ចំរើនទាំងឡាយមិនសមបើនឹងយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ក្នុងទីឯទៀត ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីឯទៀតសោះ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូល

អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អញ្ញត្រ បរិភោគោ អញ្ញត្រ បរិភុញ្ជិតព្វោ យោ បរិភុញ្ជេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៦០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ឧបោសថគ្គម្បិ សន្និសជ្ជម្បិ បរិហរិតុំ(១) កុក្កុច្ចាយន្តា ឆមាយំ និសីទន្តិ ។ គត្តានិបិ ចីវរានិបិ បំសុកិតានិ ហោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ តាវកាលិកំ ហរិតុន្តិ ។

(៦៦១) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស មហាវិហារោ ឧទ្រិយតិ(២) ។ ភិក្ខូ កុក្កុច្ចាយន្តា សេនាសនំ នាភិហរន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ គុត្តត្ថាយ ហរិតុន្តិ ។

(៦៦២) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សេនាសនបរិក្ខារិកោ មហគ្ឃោ កម្ពលោ ឧប្បន្នោ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ផាតិកម្មត្ថាយ បរិវត្តេតុន្តិ ។

១ ម. ហរិតុំ ។ ២ ម. ឧទ្រីយតិ ។

សេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ ក្នុងទីឯទៀតទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីឯទៀតទេ ភិក្ខុណាប្រើប្រាស់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៦០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យ (មិនហ៊ាន) នាំយក (គ្រឿងប្រើប្រាស់) ទៅកាន់រោងឧបោសថ កាន់កន្លែងប្រជុំ ហើយក៏នាំគ្នាអង្គុយលើផែនដី ។ ទាំងខ្លួនទាំងចីវរ (របស់ភិក្ខុនោះ) ក៏ប្រឡាក់ប្រឡូសដោយធូលីដី ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យនាំយក (គ្រឿងប្រើប្រាស់នោះ) ឲ្យជារបស់ខ្ចីបាន ។

(៦៦១) សម័យនោះឯង វិហារធំរបស់សង្ឃទ្រុឌទ្រោម ។ ពួកភិក្ខុសង្ស័យមិនហ៊ាននាំយកសេនាសនៈចេញ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យនាំយក (សេនាសនៈ) ទៅទុកថែរក្សាបាន ។

(៦៦២) សម័យនោះឯង សំពត់កម្ពលមានតម្លៃច្រើន ជាសេនាសនបរិក្ខារ កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្លាស់ប្ដូរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាផាតិកម្ម គឺការចំរើនបាន ។

(៦៦៣) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សេនាសនបរិក្ខារិកំ មហគ្ឃំ ទុស្សំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ផាតិកម្មត្ថាយ បរិវត្តេតុំ ។

(៦៦៤) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស អច្ឆចម្មំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាទបុញ្ឆនិំ កាតុំ ។

(៦៦៥) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ចក្កលិ ឧប្បន្នា ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាទបុញ្ឆនិំ កាតុំ ។

(៦៦៦) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ចោឡកំ ឧប្បន្នំ ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បាទបុញ្ឆនិំ កាតុំ ។

(៦៦៣) សម័យនោះឯង សំពត់ទានថ្លៃច្រើន ជាបរិក្ខារនៃសេនាសនៈកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យផ្លាស់ប្ដូរ ដើម្បីប្រយោជន៍ជាផាតិកម្មបាន ។

(៦៦៤) សម័យនោះឯង ស្បែកខ្លាឃ្មុំកើតឡើង ដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជាច្រនាត់ សម្រាប់ជូតជើងបាន ។

(៦៦៥) សម័យនោះឯង កំរាលសណ្ឋានដូចជាកង់ (ដែលគេវេញដោយសំពត់ក្ដួលជាដើម) កើតឡើងដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជាកន្ទ្រាលសម្រាប់ជូតជើងបាន ។

(៦៦៦) សម័យនោះឯង មានកំណាត់សំពត់កើតឡើង ដល់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើជាសំពត់សម្រាប់ជូតជើងបាន ។

(៦៥៧) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អធោតេហិ បាទេហិ សេនាសនំ អក្កមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អធោតេហិ បាទេហិ សេនាសនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៥៨) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ អល្លេហិ បាទេហិ សេនាសនំ អក្កមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ អល្លេហិ បាទេហិ សេនាសនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៥៩) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ សឧបាហនា សេនាសនំ អក្កមន្តិ ។ សេនាសនំ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ សឧបាហនេន សេនាសនំ អក្កមិតព្វំ យោ អក្កមេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្សាតិ ។

(៦៥៧) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុមិនទាន់លាងជើង(*)ហើយដើរជាន់សេនាសនៈ ។ សេនាសនៈក៏ប្រឡាក់អស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនលាងជើង មិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៥៨) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុដើរជាន់សេនាសនៈទាំងជើងទទឹក ។ សេនាសនៈក៏សើមអស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទាំងជើងទទឹកទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

(៦៥៩) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងដើរជាន់សេនាសនៈ ។ សេនាសនៈក៏ប្រឡាក់អស់ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុះចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុពាក់ស្បែកជើងមិនត្រូវដើរជាន់សេនាសនៈទេ ភិក្ខុណាជាន់ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ។

---

* បញ្ញត្តិនេះចំពោះយកជើងមិនស្អាតជាប្រមាណ ស្ទើរតែជើងដែលបានលាងហើយតែនៅមិនទាន់ស្អាត ក៏មិនគួរជាន់សេនាសនៈឡើយ ។

(៤៣០) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិកម្មកតាយ ភូមិយា និដ្ឋុភន្តិ(១) ។ វណ្ណោ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ បរិកម្មកតាយ ភូមិយា និដ្ឋុភិតព្វំ យោ និដ្ឋុភេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ខេឡមល្លកន្តិ ។

(៤៣១) តេន ខោ បន សមយេន មញ្ចបាទាបិ បីឋបាទាបិ បរិកម្មកតំ ភូមឹ វិលិខន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ចោឡកេន បលិវេឋេតុន្តិ(២) ។

(៤៣២) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ បរិកម្មកតំ ភិត្តឹ អបស្សេន្តិ ។ វណ្ណោ ទុស្សតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ ន ភិក្ខវេ បរិកម្មកតា ភិត្តិ អបស្សេតព្វា យោ អបស្សេយ្យ អាបត្តិ ទុក្កដស្ស អនុជានាមិ ភិក្ខវេ អបស្សេនផលកន្តិ ។ អបស្សេនផលកំ ហេដ្ឋតោ ភូមឹ វិលិខតិ

១ ម. និដ្ឋុហន្តិ ។ ២ ម. បលិវេឋេតុន្តិ ។

(៤៣០) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុស្តោះទឹកមាត់លើដីដែលគេតាក់តែងស្អាត ៗ (ដីនោះ) ក៏ខាតបង់ពណ៌សម្បុរទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវស្តោះទឹកមាត់លើដីដែលគេតាក់តែងទេ ភិក្ខុណាស្តោះ ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត (ឲ្យប្រើ) កន្ថោរទឹកមាត់ ។

(៤៣១) សម័យនោះឯង ជើងគ្រែខ្លះ ជើងតាំងខ្លះ ក៏កោសដាច់ទីកន្លែងដែលគេតាក់តែងស្អាត ៗ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរុំ (ជើងគ្រែ ជើងតាំងនោះ) ដោយកំណាត់សំពត់ ។

(៤៣២) សម័យនោះឯង ពួកភិក្ខុផ្អែកនឹងជញ្ជាំងដែលគេលាប (ថ្នាំផ្សេង ៗ) ៗ ពណ៌សម្បុរ (ជញ្ជាំង) ក៏ខាតបង់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ភិក្ខុមិនត្រូវផ្អែកនឹងជញ្ជាំងដែលគេលាប (ថ្នាំផ្សេង ៗ) ទេ ភិក្ខុណាផ្អែក ត្រូវអាបត្តិទុក្កដ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតផែនក្តារសម្រាប់ផ្អែក ។ ឯផែនក្តារសម្រាប់ផ្អែក ក៏កោសដីខាងក្រោម

ឧបរិតោ ភិត្តិយា(១) ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ ហេដ្ឋតោ ច ឧបរិតោ ច ចោឡកេន បលិវេឋេតុន្តិ ។

(៤៣៣) តេន ខោ បន សមយេន ភិក្ខូ ធោតបាទកា និបជ្ជិតុំ កុក្កុច្ចាយន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បច្ចត្ថរិត្វា និបជ្ជិតុន្តិ ។

(៤៣៤) អថខោ ភគវា អាឡវិយំ យថាភិរន្តំ វិហរិត្វា យេន រាជគហំ តេន ចារិកំ បក្កាមិ អនុបុព្វេន ចារិកំ ចរមានោ យេន រាជគហំ តទវសរិ ។ តត្រ សុទំ ភគវា រាជគហេ វិហរតិ វេឡុវនេ កលន្ទកនិវាបេ ។

(៤៣៥) តេន ខោ បន សមយេន រាជគហំ ទុព្ភិក្ខំ ហោតិ ។ មនុស្សា ន សក្កោន្តិ សង្ឃភត្តំ កាតុំ ឥច្ឆន្តិ ឧទ្ទេសភត្តំ និមន្តនំ សលាកភត្តំ បក្ខិកំ ឧបោសថិកំ បាដិបទិកំ កាតុំ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។

១ ម. ឧទ្ធំតោ ភិត្តិ ហេដ្ឋា ។ ឱ. ឧបរិតោ ភិត្តំ ។

ជញ្ជាំងខាងលើ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យរុំសំពត់ទាំងខាងលើទាំងខាងក្រោម ។

(៤៣៣) សម័យនោះឯង ភិក្ខុមានជើងលាងស្រេចហើយ តែនៅខានសង្ស័យ (មិនហ៊ាន) ដេក ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យក្រាលកម្រាលរួចសឹមដេក ។

(៤៣៤) គ្រានោះ ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងដែនអាឡវី គួរតាមព្រះអធ្យាស្រ័យ រួចហើយទ្រង់ស្តេចទៅកាន់ចារិកក្នុងក្រុងរាជគ្រឹះ ស្តេចទៅកាន់ចារិកតាមលំដាប់ សំដៅទៅកាន់ក្រុងរាជគ្រឹះនោះ ។ បានឮថា ព្រះមានព្រះភាគគង់នៅក្នុងវត្តវេឡុវ័ន ជាកលន្ទកនិវាបស្ថាន ទៀបក្រុងរាជគ្រឹះ ។

(៤៣៥) សម័យនោះឯង ក្រុងរាជគ្រឹះកើតទុព្ភិក្ស (អត់បាយ) មនុស្សទាំងឡាយមិនអាចនឹងធ្វើសង្ឃភត្តបាន ហើយប្រាថ្នានឹងធ្វើឧទ្ទេសភត្ត និមន្តនភត្ត សលាកភត្ត បក្ខិកភត្ត ឧបោសថិកភត្ត និងបាដិបទិកភត្ត ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។

អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សង្ឃភត្តំ ឧទ្ទេសភត្តំ និមន្តនំ សលាកភត្តំ បក្ខិកំ ឧបោសថិកំ បាដិបទិកន្តិ ។

(៤៣៦) តេន ខោ បន សមយេន ឆព្វគ្គិយា ភិក្ខូ អត្តនោ វរភត្តានិ(១) គាហេត្វា លាមកានិ ភត្តានិ ភិក្ខូនំ ទេន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ភត្តុទ្ទេសកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិំ គច្ឆេយ្យ ឧទ្ទិដ្ឋានុទ្ទិដ្ឋញ្ច ជានេយ្យ ។

(៤៣៧) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ភត្តុទ្ទេសកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ភត្តុទ្ទេសកំ សម្មន្នតិ ។

១ ម. មធុរភត្តានិ ។

ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតនូវសង្ឃភត្ត ឧទ្ទេសភត្ត និមន្តនភត្ត សលាកភត្ត បក្ខិកភត្ត ឧបោសថិកភត្ត និង បាដិបទិកភត្ត ។

(៤៣៦) សម័យនោះឯង ពួកឆព្វគ្គិយភិក្ខុ ទទួលយកភត្តប្រសើរ ចំពោះខ្លួនឯង ហើយឲ្យភត្តមិនថ្លៃថ្លា ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈ គឺភិក្ខុសំដែងភត្ត (អង្គ ៥ នោះគឺ) មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ស្គាល់ភត្តដែលខ្លួនបានសំដែងហើយនិងមិនទាន់បានសំដែង ១ ។

(៤៣៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃត្រូវសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវឲ្យភិក្ខុឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈ ។

យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ ភត្តុទ្ទេសកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ភត្តុទ្ទេសកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៤៣៨) អថខោ ភត្តុទ្ទេសកានំ ភិក្ខូនំ ឯតទហោសិ កថំ នុ ខោ ភត្តំ ឧទ្ទិសិតព្វន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ សលាកាយ វា បដ្ដិកាយ[១] វា ឧបនិពន្ធិត្វា ឱបុញ្ជិត្វា ភត្តំ[២] ឧទ្ទិសិតុន្តិ ។

(៤៣៩) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សេនាសនបញ្ញាបកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ ភណ្ឌាគារិកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ ចីវរប្បដិគ្គាហកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ ចីវរភាជកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ យាគុភាជកោ ន ហោតិ

១ ឱ.ម. បដ្ដិកាយ ។ ២ [illegible]

ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះចូរនិយាយ ។ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាភត្តុទ្ទេសកៈហើយ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៤៣៨) លំដាប់នោះ ពួកភិក្ខុជាភត្តុទ្ទេសកៈមានសេចក្តីត្រិះរិះដូច្នេះថា យើងគួរសំដែងភត្តដូចម្តេចហ្ន៎ ។ ភិក្ខុទាំងនោះក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុចាប់ ដោយសលាកក្តីបដ្ដិកា (ការចងខ្សែ ទុកនូវស្លឹកឈ្មោះជាដើម) ហើយចាប់ហើយដើមសំដែងភត្ត ។

(៤៣៩) សម័យនោះឯង មិនទាន់មានភិក្ខុជាសេនាសនបញ្ញាបកៈ (អ្នកក្រាលសេនាសនៈ) របស់សង្ឃ ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាភណ្ឌាគារិក (អ្នករក្សាឃ្លាំង) ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាចីវរប្បដិគ្គាហកៈ (អ្នកទទួលចីវរទុក) ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាចីវរភាជកៈ (អ្នកចែកចីវរ) ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាយាគុភាជកៈ (អ្នកចែកបបរ) ។ បេ ។

។ បេ ។ ផលភាជកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ ខជ្ជកភាជ-
កោ ន ហោតិ ។ ខជ្ជកំ អភាជិយមានំ នស្សតិ ។
ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ
បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ ខជ្ជកភាជកំ សម្មន្និតុំ
យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន
មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ ភាជិតា-
ភាជិតញ្ច ជានេយ្យ ។

(៦៤០) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ
ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិព-
លេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ
យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ខជ្ជ-
កភាជកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ
មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ ខជ្ជកភាជកំ
សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស
ភិក្ខុនោ ខជ្ជកភាជកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស

មិនបានតាំងភិក្ខុជាផលភាជកៈ (អ្នកចែកផ្លែឈើ) ។ បេ ។ មិនបានតាំងភិក្ខុជា
ខជ្ជកភាជកៈ (អ្នកចែកបង្អែម) នៅឡើយ ។ បេ ។ បង្អែមដែលមិនបានចែកក៏
ខូចអស់ទៅ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្ដីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមាន
ព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត
ឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ (អង្គ ៥ នោះគឺ)
មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះ
ភយាគតិ ១ ស្គាល់វត្ថុដែលខ្លួនបានចែកហើយនិងមិនទាន់បានចែក ១ ។

(៦៤០) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីសន្មតយ៉ាងនេះ ។
សង្ឃគប្បីសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវឲ្យភិក្ខុជាអ្នក
ឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូម
សង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មត
ភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ (អ្នកចែកបង្អែម) ។ នេះ ជាញត្តិ ។
បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់ខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះ
នេះឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាខជ្ជកភាជកៈ
គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម

យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ ខន្ធកភាជកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៦៦៣) តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស ភណ្ឌាគារេ អប្បមត្តកោ បរិក្ខារោ ឧស្សន្នោ (១) ហោតិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតិំ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតិំ គច្ឆេយ្យ វិស្សជ្ជិតាវិស្សជ្ជិតញ្ច ជានេយ្យ ។

(៦៦៤) ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។

១ ម. ឧ. ស្សន្នា ។

មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយ ។ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងហើយ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្តីនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៦៣) សម័យនោះឯង បរិក្ខារតិចតួច មានក្រាស់ក្រៃលែង ក្នុងឃ្លាំងរបស់សង្ឃ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាត ឲ្យសន្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ (អ្នកចែកចាយនូវបរិក្ខារតិចតួច) (អង្គ ៥ នោះគឺ) មិនលុះនូវឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះនូវទោសាគតិ ១ មិនលុះនូវមោហាគតិ ១ មិនលុះនូវភយាគតិ ១ ស្គាល់បរិក្ខារដែលខ្លួនបានចែកចាយហើយ និងមិនទាន់បានចែកចាយហើយ ១ ។

(៦៦៤) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីសន្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃគប្បីសូមភិក្ខុជាមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពលប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគប្បីសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ (អ្នកចែកចាយបរិក្ខារតិចតួច) ។ នេះជាញត្តិ ។

សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកំ សម្មន្នតិ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកស្ស សម្មតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

(៦៦៣) តេន អប្បមត្តកវិស្សជ្ជកេន ភិក្ខុនា[១] សូចិ ទាតព្វា ។ សត្ថកំ ទាតព្វំ ។ ឧបាហនា ទាតព្វា ។ កាយពន្ធនំ ទាតព្វំ ។ អំសពទ្ធកោ ទាតព្វោ ។ បរិស្សាវនំ ទាតព្វំ ។ ធម្មករកោ ទាតព្វោ ។ កុសិ ទាតព្វា ។ អឌ្ឍកុសិ ទាតព្វា ។ មណ្ឌលំ ទាតព្វំ ។ អឌ្ឍមណ្ឌលំ ទាតព្វំ ។ អនុវិវដោ ទាតព្វោ ។ បរិភណ្ឌំ ទាតព្វំ ។ សចេ ហោតិ សង្ឃស្ស សប្បិ វា តេលំ វា មធុ វា ផាណិតំ វា សកិំ បដិសាយិតុំ ទាតព្វំ ។ សចេ បុនបិ អត្ថោ ហោតិ បុនបិ ទាតព្វំ ។ សចេ បុនបិ អត្ថោ ហោតិ បុនបិ ទាតព្វន្តិ[២] ។

១ ម. ឯកេន ។ ២ មរម្មបោត្ថកេ អាបេទិតំ នត្ថិ ។

បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្ដាប់នូវខ្ញុំ សង្ឃសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ ។ ការសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយឡើង ។ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈហើយ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវសេចក្ដីនេះ ដោយការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

(៦៦៣) ភិក្ខុជាអប្បមត្តកវិស្សជ្ជកៈនោះ (បើមានភិក្ខុមកសូមម្ជុល) គួរឲ្យម្ជុលមួយ (ម្ជុល) ។ គួរឲ្យកាំបិត ។ គួរឲ្យស្បែកជើង ។ គួរឲ្យវត្ថពន្ធចង្កេះ ។ គួរឲ្យយាមស្ពាយបាត្រ ។ គួរឲ្យសំពត់តម្រងទឹក ។ គួរឲ្យធម្មក្រក ។ គួរឲ្យសំពត់កុសិ (ខ្នាតវែង) ។ គួរឲ្យសំពត់អឌ្ឍកុសិ (ខ្នាតខ្លី) ។ គួរឲ្យសំពត់មណ្ឌល (ក្រឡាធំ) ។ គួរឲ្យសំពត់អឌ្ឍមណ្ឌល (ក្រឡាតូច) ។ គួរឲ្យសំពត់អនុវិវដ ។ គួរឲ្យសំពត់សម្រាប់ថែមឬសំពត់សំរាប់បិទ ។ បើមានសប្បិក្ដី ប្រេងក្ដី ទឹកឃ្មុំក្ដី ស្ករអំពៅក្ដី (ភិក្ខុអ្នកដែលពាយពាក្យនោះ) គួរឲ្យដល់សង្ឃដាក់ក្នុងគ្រាម្ដង ។ បើសង្ឃត្រូវការទៀត គួរឲ្យទៀត ។ បើសង្ឃត្រូវការម្ដងទៀត គួរឲ្យម្ដងទៀត ។

[៦៦៦] តេន ខោ បន សមយេន សង្ឃស្ស សាដិយគ្គាហាបកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ បត្តគ្គាហាបកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ អារាមិកបេសកោ ន ហោតិ ។ បេ ។ សាមណេរបេសកោ ន ហោតិ ។ សាមណេរា អនបលោកិតា កម្មំ ន ករោន្តិ ។ ភគវតោ ឯតមត្ថំ អារោចេសុំ ។ អនុជានាមិ ភិក្ខវេ បញ្ចហង្គេហិ សមន្នាគតំ ភិក្ខុំ សាមណេរបេសកំ សម្មន្និតុំ យោ ន ឆន្ទាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ទោសាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន មោហាគតឹ គច្ឆេយ្យ ន ភយាគតឹ គច្ឆេយ្យ បេសិតាបេសិតញ្ច ជានេយ្យ ។

[៦៦៧] ឯវញ្ច បន ភិក្ខវេ សម្មន្និតព្វោ ។ បឋមំ ភិក្ខុ យាចិតព្វោ ។ យាចិត្វា ព្យត្តេន ភិក្ខុនា បដិពលេន សង្ឃោ ញាបេតព្វោ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ យទិ សង្ឃស្ស បត្តកល្លំ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ សាមណេរបេសកំ សម្មន្នេយ្យ ។ ឯសា ញត្តិ ។ សុណាតុ មេ ភន្តេ សង្ឃោ សង្ឃោ ឥត្ថន្នាមំ ភិក្ខុំ

(៦៦៦) សម័យនោះឯង មិនទាន់មានភិក្ខុជាសាដិយគ្គាហាបកៈ (អ្នកឲ្យគេកាន់សំពត់ងូតទឹកភ្លៀង) ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាបត្តគ្គាហាបកៈ (អ្នកឲ្យគេកាន់បាត្រ) ។ បេ ។ មិនទាន់មានភិក្ខុជាអារាមិកបេសកៈ (អ្នកប្រើក្មេងវត្ត) ។ បេ ។ មិនទាន់មានសាមណេរបេសកៈ (អ្នកប្រើសាមណេរ) ។ បេ ។ សាមណេរទាំងឡាយកាលបើភិក្ខុមិនប្រើ ក៏មិនធ្វើការងារ ។ ភិក្ខុទាំងឡាយក្រាបបង្គំទូលសេចក្តីនុ៎ះ ចំពោះព្រះមានព្រះភាគ ។ ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតអនុញ្ញាតឲ្យសម្មតភិក្ខុដែលប្រកបដោយអង្គ ៥ ឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ (អ្នកប្រើសាមណេរ) (គឺ ៥ ដូចជា) មិនលុះឆន្ទាគតិ ១ មិនលុះទោសាគតិ ១ មិនលុះមោហាគតិ ១ មិនលុះភយាគតិ ១ ស្គាល់សាមណេរដែលខ្លួនបានប្រើនិងមិនទាន់បានប្រើ ១ ។

(៦៦៧) ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សង្ឃគប្បីសម្មតយ៉ាងនេះ ។ សង្ឃគប្បីសូមភិក្ខុនោះមុនសិន ។ លុះសូមរួចហើយ ត្រូវភិក្ខុដែលឈ្លាសប្រតិពល ប្រកាសសង្ឃឲ្យដឹងថា បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ បើកម្មមានកាលគួរដល់សង្ឃហើយ សង្ឃគួរសម្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ ។ នេះជាញត្តិ ។ បពិត្រព្រះសង្ឃដ៏ចំរើន សូមសង្ឃស្តាប់ខ្ញុំ សង្ឃសម្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជា

សាមណេរបេសកំ សម្មន្និ ។ យស្សាយស្មតោ ខមតិ ឥត្ថន្នាមស្ស ភិក្ខុនោ សាមណេរបេសកស្ស សម្មុតិ សោ តុណ្ហស្ស យស្ស នក្ខមតិ សោ ភាសេយ្យ ។ សម្មតោ សង្ឃេន ឥត្ថន្នាមោ ភិក្ខុ សាមណេរបេសកោ ខមតិ សង្ឃស្ស តស្មា តុណ្ហី ។ ឯវមេតំ ធារយាមីតិ ។

ភាណវារំ និដ្ឋិតំ តតិយំ ។

សេនាសនក្ខន្ធកំ និដ្ឋិតំ ឆដ្ឋំ ។

តស្សុទ្ទានំ

[៤៦៦] វិហារំ ពុទ្ធសេដ្ឋេន
អប្បញ្ញត្តំ តទា អហុ
តហំ តហំ និក្ខមន្តិ
ភិសា តេ ជិនសាវកា(១) ។
តេ(២) សេដ្ឋី គហបតិ ទិស្វា
ភិក្ខូនំ ឯតទព្រវិ

---

១ ម. វាសា តេ ជិនសាវកា ។ ២ ឱ. ម. បោត្ថកេសុ អយំ ន ទិស្សតិ ។

សាមណេរបេសកៈ ។ ការសន្មតិភិក្ខុឈ្មោះនេះឲ្យជាសាមណេរបេសកៈ គួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវស្ងៀម មិនគួរដល់លោកមានអាយុអង្គណា លោកមានអាយុអង្គនោះ ត្រូវនិយាយ ។ សង្ឃបានសន្មតភិក្ខុឈ្មោះនេះ ឲ្យជាសាមណេរបេសកៈហើយ ការសន្មតនេះគួរដល់សង្ឃ ព្រោះហេតុនោះបានជាសង្ឃស្ងៀម ។ ខ្ញុំសូមចាំទុកនូវដំណើរនេះ ដោយអាការស្ងៀមយ៉ាងនេះ ។

ចប់ ភាណវារៈ ទី៣ ។

ចប់ សេនាសនក្ខន្ធកៈទី៦ ។

ឧទ្ទាននៃសេនាសនក្ខន្ធកៈនោះ (ដូចតទៅនេះ)

[៤៦៦] រឿងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធប្រសើរមិនទាន់បានបញ្ញត្ត វិហារក្នុងគ្រានោះ ១ រឿងសាវ័កព្រះជិនស្រី ចេញទៅនៅក្នុងទីនោះៗ ១ រឿងសេដ្ឋីគហបតិបានឃើញ [illegible] ភិក្ខុទាំងនោះ ហើយនិយាយរឿងនេះប្រាប់ភិក្ខុទាំងឡាយថា

សេចក្ដីសង្ខេប ...

ការធ្មេយ្យ ព្រះយុគ
បដិបត្តិសុ តាយកំ ។
វិហារំ អឌ្ឍយោគញ្ច
តាសាទំ ហម្មិយំ គុហំ
បញ្ចលេណំ អនុញ្ញាសិ
វិហារេ សេដ្ឋិ ការយិ ។
ជនោ វិហារំ ការេតិ
អការកំ អសំកុតិ
ការកំ មិទ្ធសន្តិកំ
ឧទុក្ខលញ្ច ឧត្តរិ ។
អាភិក្ខុខទិដ្ឋំ ភត្តិ
វដ្ដញ្ច ការិសីសការិ
សូចិ យន្តំ កាលធិដ្ឋំ
លោមកគ្គវិសាណកំ ។
យន្តកំ សូចិការញ្ច
ធនមំ ឧល្លិត្តុ(១)ច

១ ម. ឧ. ឧល្លិត្តាវលិត្តំ ។

សេចក្ដីសង្ខេបៈ ទក្ខិណោទក

ខ្ញុំព្រះករុណាបម្រុងនឹងធ្វើផ្សាយនៃវិហារ សូមលោកម្ចាស់ជាទីពឹងយកនាំទៅកន្លែងវិហាររបស់យើង ១ ធ្វើពួកភិក្ខុក្រោមបន្ទំទូល (ដំណើរនេះ) ចំពោះព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាធាតុ ១ ។ ធ្វើប្រជុំមនុស្សរាប់ពីផ្ទះកោន ៤ យ៉ាងគឺ វិហារ ១ អឌ្ឍ-យោគ ១ ព្រះសាទ ១ ព្រះសាទដំបូលព្រលឹង ១ គុហា ១ ធ្វើសេចក្ដីផ្សាយនៃវិហារ ១ ។ ធ្វើមហាជនផ្សព្វផ្សាយនឹងទីវិហារកែកម្មខសន្ទះទ្វារ ១ ធ្វើប្រជុំមនុស្សខសន្ទះទ្វារ ព្រមទ្វារ គ្រលាប់ក្រោមនឹងគ្រលាប់លើជាដើម ១ ។ ធ្វើប្រជុំមនុស្សតម្រុយហាន់ដាក់ខ្សែស្រទាប់ពញ្ញ នឹងខ្សែស្រទាប់ពញ្ញតង់ស យេធា គ្រឿងកន្ធារ ទង់ គន្លឹះសនឹងសោ ៤ យ៉ាងគឺ សោធ្វើពីលោហៈ សោធ្វើពីឈើ សោធ្វើពីស្នែង ១ ។ ធ្វើប្រជុំមនុស្សការសោយន្តនឹងគន្លឹះ ធ្វើប្រជុំមនុស្សការផ្សាយនឹងស្រូបក្ដារបាទកូនទាំងក្រៅ ១

បេឡិកំ ជាលសលាកញ្ច

ចក្កលិ សន្ថតេ ច

មិលិ វិធលមញ្ចញ្ច

សោសាណិកា មសារកោ

ពុន្ទិ កុឡីរបាទកញ្ច

អាហច្ចាសន្ទិ ឧច្ចកោ

សត្តង្គា ច ភទ្ទបីឋំ

បីឋិកេឡកបាទកំ

អាមលកា ផលកា កោច្ឆា

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបន្ទប់ ៣ យ៉ាង គឺបន្ទប់មានរវេង បន្ទប់មាន
ក្រឡាសំណាញ់ បន្ទប់មានសសរលើប្រាំង ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
ស្បៃកន្ទេល ក្រោចជូតជើង ដែលគេធ្វើមានសណ្ឋានដូចជា
គន្លឹះបន្ទប់ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតកម្រាលស្មៅ ។ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតបន្ទះក្តារសម្រាប់ផ្អែកឬផែក ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត
គ្រែតៅ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត គ្រែដែលគេដាប់ជើងហើយ
ចាក់រណ្ដៅភ្ជាប់ចំណាប់ ដែលគេចោះត្រង់ព្រៃស្នាម ។
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេបន្តាជើងគ្រែដោយមេគ្រែ ។
រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេធ្វើជើងប្រហែលនឹងជើងសេះ
ឬជើងពពែជាដើម ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដែលគេបញ្ចុះ
ភ្ញាញ់ទៅក្នុងមេ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែឬកៅអីមានជើង
ខ្ពស់ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែមានអង្គប្រាំពីរ ។ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតតាំងវេត្រ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតគ្រែ ដំណាក់មាន
ជើងដូចជើងពពែ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតតាំងមានជើងប្រើង
ដែលគេប្រកបដោយអាការដូចផ្លែកន្ទួតព្រៃ ។ រឿងទ្រង់
អនុញ្ញាតផែនក្តារ ។ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតកៅអីមានទ្រនាប់ ។

ថលាសយំមេវ ច

ខុទ្ទេ ច អហិ ចាណាតិ

អឌ្ឍកិលេកាចារកា(១)

សព្ពំ អជ្ឈយំ តោមរំ

ទុល័តំ អន្ទុកាយេតិ

តិរក្ខា តិសោយោ ចាមិ

ធុតរ្សំ សេចាសមេ ច យំ(២)

ទុឆន្ទំ ហេដ្ឋា បតតិ

ឱបហ្យវេត្ថា ហរន្តិ ច

កិត្តិ ច មាតុតិត្តិ ច

អនុញ្ញាសំ ច តិត្ថិយា(៣)

សេតកាឡវិហារេ ចាមំ(៤)

ជុសំ សណ្ហញ្ញ មត្តិកំ

វត្ថាសំ ចាណាតំ កុណ្ឌំ

---

១ ន.ម. ចូឡេហ៊ អឌ្ឍចកា អន្ទុកិលេ ច ចារកា ។ ២ ន.ម. សេតាសចញ្ញាចំ ។
៣ ន.ម. កិន្ទញ្ញ ហន្ទពិន្ទត្រ អនុញ្ញាសំ គតិមតោ ។ ៤ ន.ម. តិត្ថិយា វិហារមេសាចំ ។

រៀនច្រង់អន្ទាក់តាំងញាក់ចាប់ម្រឹគ ១ រៀនច្រង់ហាមព្រៃគ្រួសី ញួសប្រមាណ ១ រៀនរកស៊ីកក្តិតេចប្រង់អន្ទាក់ប្រទាប់ព្រៃ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ប្រទាប់ជើងត្រីមាសកក់សម្លាប់ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់អង្ក្រោះសម្រាប់ព្រៃ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ទ្យូកាត់ស្រវព្រៃជាក្រឡាចត្រង្គ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់សំពត់សម្រាប់ក្រាប់ព្រៃ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឲ្យរកាយនៃដែលញាក់ជាយស់ម្ស៊ីយកមកធ្វើជាឈ្មើយធ្នូ ១ រៀនច្រង់បញ្ចកឈ្មើយគន្ធរកាយ ១ រៀនមហោស្រពលើកពួលភ្នំ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ភ្ជួក ១ រៀនសិកក់សម្រាប់ប្រើប្រាស់ គន់សេតា–សនៈ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ព្រៃតាំងដែលញាត់ក្លាប់ ត្រៀងញាក់ កំរលៀនបញ្ញាក់មកតាំងក្រោម ១ រៀនភ្លូរបារបកយករស្រាមពូរទៅ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឲ្យគួសរដោយកន្ទួសជ្រុង ១ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឲ្យផ្ទិតទីព្រោងនៃ ១ រៀនជំរលោតគួកក្តៀយ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឲ្យលោបរិហារ ដោយជំទាមគណ៌សម្បាញ់ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឲ្យលោយអស្តិមចំរឆ័ដែលមម្ជួ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ជំរណ៍ ១ រៀនច្រង់អន្ទាក់ឆ័រោយទឹកក្នុករហ៊ើយកៀសដោយខ្សៀស ១ រៀនច្រង់

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

សាសបំ សិត្ថតេលកំ

ឧស្សទេន្ត បត្តុទ្ទកំ

ដុស្សំ សណ្ឋាបត្តិកំ(១)

នក្លាសំ បដិការណាញ

ចិជា ចរោហ ច អាក្រហំ

បរិបត្តិ អាធារកា

អគ្គុកាឌ្ឋិ តយោ ថុច

ខុឌ្ឌកា កុឌ្ឌិមារោ ច

ឱស្សរិក ច រិស្សរំ(២)

ទីណំ ចីវរិសា ច(៣)

អាលិន្ទំ គាំដំភោគ ច

អាលម្ពនំ គិណាកុណ្ឌំ

១ ម. ឧ. គណ្ឋិកទ្ធិកំ ។ ២ ឧ. ឋ. ឱស្សរិក សរំ ទិលំ ។ ៣ ម. ឋ. ចីវរិសំ វេដ្ឋញ្ញ ។

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

អនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាប់ស្ពៃប្រទីលាយតីនក្រមួន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យយកកំណាត់សំពត់ជូតប្រេងដែលជោរឡើង ១ រឿងឲ្យធ្វើផ្ទាំងតាក្រក់ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យលាយដីគាចម៉ជាន្ទូន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតដំណើរហាលទឹកបត់ ១ រឿងទ្រង់បញ្ញាតមិនឲ្យកិច្ច ត្បូងស្រែប្រុស ១ រឿងវិហារពាយទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើខ្សែ (ក្រវាត់) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតជណ្ដើរ (ក្រវាត់) ១ រឿងភិក្ខុចាក់កាលើជណ្ដើរ ១ រឿងវិហារមានមនុស្សកុះករច្រើន ភិក្ខុមានខ្មាស មិនហ៊ានដេកទើបទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យធ្វើផ្ទាំងរាំង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតចងច ក្រវាត់ទៀត ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ឲ្យធ្វើបន្ទប់ក្ដៅវិហារធ្លូច ១ រឿងដើរផ្ទាំងវិហារពុកផុយ ១ រឿងភ្លៀងសាចមកត្រូវផ្ទាំង ១ រឿងភិក្ខុស្រែកទាំង (ព្រោះខ្លាចពស់) ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតធ្វើផ្ទាំង ខ៍ទំនៃក ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាត ស្ពានបែនទ្បូស្បៀង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើរបៀងវិហារ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតសំពត់តាំងព្រួលសម្រាប់ស្លុតស្កូលឡើងបាន ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបង្អួចដៃ ១ រឿងភិក្ខុបេស (ព្រះភ្នែកបដ្ឋានសាលា) ១

ហេដ្ឋាមេក្ខ ឆយំ ការេ
អជ្ឈោកាសេ និសម្បត៌
សាលំ ហេដ្ឋា ច ការជំ
វិហារេ កោដ្ឋកោ ឋេវ
បរិវេណគ្គិសាលកំ
អារាមេ ច មុខកោដ្ឋេ
ហេដ្ឋា ចេវ(១) ឆយំ ការេ
សុទ្ធំ(២) អជាទបិណ្ឌិ ច
សរោ ស័គរាំ អគា
ចិន្តិតម្ពោ ចំមុន្តិស
សហ សន្ទេវ ធាយកំ
អាណាបេសក្កមេក្ខ
អាបតិ ការយ៉ំ គណោ
វេសាលិយំ ជនោត្តិ
បុរោ ច បរិក្ខហំ(៣)

---

១ ម. ឌ. ហេដ្ឋញ្ញេរ ។ ២ ម. ឌ. សុទ្ធំ ។ ៣ ម. ឌ. បរិក្ខហំ ។

រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យគួបង៏ត្តទីទាប ១ រឿងកំពុងដាក់ទឹកជាន់ គន្ធទីផល(ទឹកកំភ្លើងដាប់មិនកើត)ទើបទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យធ្វើកេន ជាកំទឹក ១ រឿងការជន់សម្រាប់ដាក់ទឹកមិនមានគ្រាន់ ១ រឿង វិហារមិនមានមានគ្រឿងបិទបាំង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបង្ហួច ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតបរិវេណ ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតរោងភ្លើង ១ រឿងទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យគួបង៏ត្រង់ទីតាបក្នុងអារាម ១ រឿងទ្រង់ អនុញ្ញាតកោដ្ឋទ្វារជាដើម ១ (រឿងគោដ្ឋ) បណ្ឌិតឲ្យ ធ្វើមណ្ឌបរោងលម្អហើយខាងក្រោយ រឿងអាជបំពាក់. សេដ្ឋីមានសទ្ធាយល់ខុសឲ្យរ៉ាស់ណាស់ (ថ្ងៃប្រុម) បានធើរទៅ ការៃព្រៃ (ព្រៃត្រជាក់) ហើយនិមន្តព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជា ធាយក ព្រមទាំងភិក្ខុសង្ឃ (ដើម្បីឆាន់ក្នុងថ្ងៃស្អែក) បាន បង្គាប់ទាសកម្មករ ឲ្យទាត់បន្តគគ្គនីរាល់គណ្ណាល (ល្អ ខាងក្រោយមក) បានឲ្យគ្រួកដាំនំសារ៉ាត្ត (បម្រើព្រះភិក្ខុ សង្ឃមានព្រះពុទ្ធជាប្រធាន) ១ រឿង (មនុស្សតាំងក្រាយ ធ្វើ) នាំគម្រុកនឹងគារវេសាលី ១ រឿង (ក្នុងបរិសុទ្ធពន្ធិយភិក្ខុ) ដើរផែនទៅមុនភិក្ខុសង្ឃ ហើយហួនរហែងសេះសេះ ១

កោ អាហរិ កត្តកំ(១)

ចិត្តីរញ្ច អវន្ទិយា

បរិក្ខេបិ គន្ធរយេ

ទ្វារោ សាវក្ខិ ទិសរំ

មក្ខិដ្ឋបេសិ អាកម៌

កត្តក្កេ ច កោលាហលំ

កិលាជា វរសេយ្យា ច

លេសក សត្ថសោ គហាំ

កោច ទុ ទោ គាថំ ទុ ទោ

វិហារគ្គេ គាជយិ

បរិវេណាធុកាគញ្ញ

អគាធា គាគ ទោ ធរច

១ ឧ. ម. កត្តក្កេ ។

រឿង (ព្រះឆន្នត្ថេរព្រះសារីបុត្ត) ពោលការខ្ញុំបស់ក្នុងប្រាសាទ ដើម ១ រឿង (សង្ឃដីផ្ដា) និយាយឲ្យទីសក្ដុំតា ១ រឿង (គន្ធិយបុគ្គល)១ រឿង (ភ្នំសំលេសុប្បតិកិច្ច) ហុងហៀនរកសេនាសនៈរបស់សង្ឃ ១ រឿង (មនុស្សឃាំងឲ្យយកនៅតែធ្វើ) ក្រឡាប់ផែលញាក់ជាយសំឡី ហើយទុកនៅក្នុងបន្ទប់ផ្ទះ ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគ ស្ដេចយាងបើវើនៅក្រុងសាវត្ថី ១ រឿងឥតអាចបិណ្ឌឹករបោបតិបោកាកម (ដំណោះព្រះសង្ឃផែលមកអង្គុយសពាន់ជួន)១ រឿងកើតកោលាហលក្នុងភោជនភត្ត ១ រឿង (ឆព្វគ្គិយភិក្ខុ) បណ្ដាញកំភ្លើ ១ រឿង (ឆព្វគ្គិយភិក្ខុ) ដេកជាប់ទីដំណេកជំប្រាសាទ ១ រឿងប្រមូលញ្ញត្តិបន្ទប់ហាមឃាត់សេនាសនៈដោយអាទិលេស ១ រឿងឆព្វគ្គិយភិក្ខុ (ទុស្សផុលហារ) ក្នុងទីមោនៈ ១ ១ រឿងភិក្ខុនិតភ្នាល់ ភិក្ខុណាហ៊ាន ប្រើប្រាស់សេនាសនៈ ១ រឿងសេនាសនវត្តការបក់ ភិក្ខុនិតភ្នាល់ មើលប្រើប្រាស់សេនាសនៈជួលមួយបាន ១ រឿងភិក្ខុប្រើប្រាស់សេនាសនៈតាមកំណត់វិហារ ១ រឿងប្រជុំភិក្ខុផ្ញើវិហារ តាមចំណែកដាស់ជាប់ ហើយមានភិក្ខុឯទៀតមកដល់ (បើណេក) មិនត្រូវការ គឺមិនត្រូវឲ្យចំណែក ១

ចិរស្សំ សព្វកាលញ្ច

តាមា សេនាសនេ តយោ

ឧបនន្ទោ ច វស្សាសុ

មិត្តកា សមាសមា

សមានាសនិកា ភិក្ខូ

តិវគ្គា ច ទុវគ្គិកា

អសមានាសនិកា ចេមំ

សាលិន្ទំ បរិភុញ្ជិតុំ

អយ្យិកា ច អន្តរេ

កាលិតញ្ច ភិក្ខុនា

ភាជេតុំ បិណ្ឌបាតកម្មុកា

រឿងព្រហ្មទណ្ឌមិនឲ្យភិក្ខុប្រគល់សេនាសនៈ ដល់ភិក្ខុបិននៅ គន្ធទីផេសិតា ១ រឿង (ព្រហ្មទណ្ឌមិនឲ្យភិក្ខុហាមឃាត់) សេនាសនៈ គស់កាលជាំទីគួរ ១ រឿងភិក្ខុអ្នកប្រគល់សេនាសនៈញាតិ ១ រឿងឧបនន្ទភិក្ខុ (ញាតិហេតុសេនាសនៈប្រើការនួន) ១ រឿងព្រះសង្ឃមិនឲ្យព្រហ្មស៊ំផែនអ្នកណាតែវិន័យ ១ រឿងព្រះថេរៈឈ្មោះរៀនវិន័យ ហើយព្រហ្មអនុញ្ញាតឲ្យគន្ធិយលើសេនាសនៈសើតា ១ រឿងភិក្ខុតានសេនាសនៈសើតាគន្ធិយលើក្រុងមួយគ្នាតាលរៃកធាក់ ហើយព្រហ្មអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុ ៣ រូបទុះ៤ រូបទុះគន្ធិយលើសេនាសនៈជាមួយគ្នាបាន ១ រឿងព្រហ្មអនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុតានសេនាសនៈមិនសើតាគន្ធិយលើសេនាសនៈតែជាមួយគ្នាបាន ១ រឿងព្រហ្មអនុញ្ញាតឲ្យប្រើប្រាស់ប្រាសាទតាមរបៀប ១ រឿងព្រះអយ្យិកា (នៃព្រះបាទបសេនទិកោសលសុនគ) ១ (រឿងតាក់សិតភិក្ខុដោកទឹកក់សិតស្រុកក្លួបមួយ) គន្ធិមិនងាយ (ពីក្រុងសាវត្ថី) ១ រឿងភិក្ខុថែតសេនាសនៈរបស់សង្ឃ ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគ ស្តេចយាងទៅកាន់កាជានិវេសបព ១ រឿងព្រះមានព្រះភាគស្តេចយាងទៅកាន់ផែនតាឡូវ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យផេកម្ម ដោយក្រោមផែនគង់ក្នុងអ៊ីប្ប្រួយពេលបដក្អាន

ទ្វារំ អគ្គឡវដ្ដិកា

អាលោកសេតកាឡញ្ច

គេរុច្ឆាឆជចទ្ធា

កណ្ឌុំខណ្ឌុបរំកណ្ឌំ

វីស តិសា ច កាលំកា

ទុសិតេ អកាតិ វិឡំ

ទុគ្គេ ជបព្ពា សេដ្ឋកំ

អឌ្ឍយោគេ ច សត្តដ្ឋ

មហល្លកេ ទស ទ្វាទស

សត្តំ វិហារំ ឯកស្ស

អញ្ញំ ភិសេដ្ឋំ សព្វកំ

ធំសម្បិ សទ្ធាលញ្ញ

បញ្ញាម កិច្ចមន្តំ ច

៣៧៦

វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ដែកល់សន្ទះទ្វារ សសរទ្វារ ធ្វើបង្អួច ធ្វើឲ្យមានពណ៌ស ឲ្យមានពណ៌ខ្មៅ ធ្វើឲ្យជាក់ស្នូរដោយចំទ័ររន្ធ ដោយបង់ប៉ុន ដោយគ្រាប់នៃចំបើងចុងទឹកស្រ័យ នៅនៃសន្ទព្រោយ ជួសជុលព្រមកន្លែងដែលដាច់ ឲ្យនវកម្មអស់ ៦០ ឆ្នាំខ្លះ ៣០ ខ្លះ ឲ្យនវកម្មចំពោះវិហារ ដែលខ្ទមគបលោកឲ្យគ្រប់កាលមានវិវដ្ដខ្លះ ១ បើទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្ម ចំពោះវិហារដែលមិនទាន់ធ្វើឬធ្វើមិនទាន់ហើយ បើវិហារតូចទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យគ្រូមើលការងារហើយសមឲ្យនវកម្មត្រឹម ៥ ឆ្នាំឬ ៦ ឆ្នាំបាន បើអឌ្ឍយោគទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្មត្រឹម ៧ ឆ្នាំឬ ៨ ឆ្នាំបាន បើវិហារធំទ្រង់អនុញ្ញាតឲ្យឲ្យនវកម្មត្រឹម ១០ ឆ្នាំឬ ១២ ឆ្នាំបាន ១ បើទំនុកឲ្យនវកម្ម ចំពោះវិហារទាំងអស់ ១ បើភិក្ខុឲ្យនវកម្មគ្រប់កន្លែងដល់ភិក្ខុមួយរូប ១ បើភិក្ខុទទួលនវកម្មក្នុងវិហាររបស់សង្ឃ ហើយប្រើឲ្យភិក្ខុឯទៀតនៅ ១ បើភិក្ខុហាមឃាត់សេនាសនៈរបស់សង្ឃ ១ បើទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យឲ្យនវកម្មដល់ភិក្ខុ ដែលនៅក្នុងទីឥតសីមា ១ បើទ្រង់បញ្ញត្តមិនឲ្យហាមឃាត់ (សេនាសនៈ) អស់កាលទាំងពួង ១ បើភិក្ខុទទួលយកនវកម្ម ហើយចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកខ្លះ

កាលញ្ច សាមណេរញ្ច
សិក្ខាបច្ចក្ខអន្តិមំ
ឧម្មត្តកា ខិត្តចិត្តា
វេទនាបត្តិទស្សនា
អប្បដិកម្មំ ទិដ្ឋិយា
បណ្ឌកា ថេយ្យតិត្ថិយា
តិរច្ឆានមាតុបិតុ
អរហន្ត ច ទូសកា
ភេទកា លោហិតុប្បាទា
ឧភតោ ចាបិ ព្យញ្ជនា
មា សង្ឃស្ស បរិហាយិ
កម្មំ អញ្ញស្ស ធាតវេ
វិប្បការេ ច អញ្ញស្ស
ការេ គស្សេវ បញ្ចមេ
វិក្កមតិ កាលការោ
សាមណេរោ ច ជាយតិ
បច្ចក្ខាតោ ច សិក្ខាយ

ស្លាប់ខ្លះ ប្ដេជ្ញាជាសាមណេរខ្លះ ជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ ជាអ្នកត្រូវអន្តិមវត្ថុខ្លះ ជាមនុស្សឆ្កួតខ្លះ ជាអ្នកមានចិត្តរាយមាយខ្លះ ជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនាគ្របសង្កត់ខ្លះ ជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ព្រោះមិនសំដែងអាបត្តិខ្លះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិខ្លះ ជាមនុស្សខ្ទើយខ្លះ ជាមនុស្សលួចសំវាសខ្លះ ជាមនុស្សចូលលទ្ធិតិរ្ថិយខ្លះ ជាតិរច្ឆានខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់មាតាខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់បិតាខ្លះ ជាមនុស្សសម្លាប់ព្រះអរហន្តខ្លះ ជាមនុស្សប្រទូស្តភិក្ខុនីខ្លះ ជាមនុស្សបំបែកសង្ឃខ្លះ ជាមនុស្សធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ) ឲ្យហូរចេញខ្លះ ជាមនុស្សមានភេទពីរខ្លះ ១ រឿងភិក្ខុឲ្យនៅកម្មដល់ភិក្ខុដទៃ ដោយគិតថាសូមកុំឲ្យនៅកម្មរបស់សង្ឃវិនាស ១ រឿងភិក្ខុធ្វើនៅកម្មមិនទាន់ហើយ ១ ប្រគល់ឲ្យដល់ភិក្ខុដទៃ ១ រឿងភិក្ខុនោះធ្វើនៅកម្មហើយចៀសចេញទៅខ្លះ សឹកចេញទៅខ្លះ ស្លាប់ទៅខ្លះ ប្ដេជ្ញាជាសាមណេរខ្លះ ជាអ្នកលាសិក្ខាខ្លះ

អព្ភុមជ្ជិបព្ពោ យមំ
សង្ឃេ វ សាមិកោ ហោតិ
ឧម្មត្តកខិត្តវេទនា
អនស្សាទា បជ្ជិតកម្មេ
ជិដ្ឋិ គរស្ស ហោតិ តំ
បណ្ឌកោ ថេយ្យតិត្ថិ ៤
តិរច្ឆានមាតុបេតិកាំ
ឃាតកោ ទូសកោ ជាបំ
ភេទលោហិតុប្បាទា
បដិជាតិ យមំ សោ
សង្ឃេ វ ហោតិ សាមិកោ
ហាបេត្តព្ព្រ កាក្កុំ
ឧទ្ទិយតិ ៤ កម្មលំ

៣៧៦
វិនយបិដក ចុល្លវគ្គ

ជាអ្នកត្រូវនិគ្គហកម្មខ្លះ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (នៃកម្មនោះ) ។ ភិក្ខុធ្វើនូវកម្មជាប្រធានហើយ ប្តូរជាជាមនុស្សឆ្កួតខ្លះ ជាមនុស្សមានចិត្តរវើរវាយខ្លះ ជាអ្នកត្រូវទុក្ខវេទនា គ្របសង្កត់ខ្លះ ជាជាអ្នកត្រូវសង្ឃលើកវត្ត ព្រោះមិនឃើញអាបត្តិខ្លះ ព្រោះមិនធ្វើនូវអាបត្តិខ្លះ ព្រោះមិនលះបង់ទិដ្ឋិខ្លះ នៃកម្មនោះជារបស់ភិក្ខុនោះឯង ។ ភិក្ខុធ្វើនូវកម្មជាប្រធានហើយ ជាបើភិក្ខុនោះប្តូរជាខ្ទើយ ជាមនុស្សខ្ទើយខ្លះ ជាអ្នកលួចសំវាសខ្លះ ជាមនុស្សចូលកាន់លទ្ធិតិរ្ថិយខ្លះ ប្តូរជាសត្វតិរច្ឆានខ្លះ ជាអ្នកសម្លាប់មាតាខ្លះ ជាអ្នកសម្លាប់បិតាខ្លះ ជាអ្នកសម្លាប់ព្រះអរហន្តខ្លះ ជាអ្នកប្រទូស្តភិក្ខុនីខ្លះ ជាអ្នកបំបែកសង្ឃខ្លះ ជាអ្នកធ្វើព្រះលោហិត (របស់ព្រះសម្ពុទ្ធ) ឲ្យពុះពនខ្លះ ជាអ្នកមានភេទពីរខ្លះ សង្ឃត្រូវជាម្ចាស់ (នៃកម្មនោះ) ។ រឿងភិក្ខុនាំយកសេនាសនៈ (របស់គ្រហស្ថដែលគេទុកដល់ជារឿងសម្រាប់ប្រើប្រាស់ក្នុងវិហារ) ទៅប្រើប្រាស់ក្នុងទីដទៃ ។ រឿងភិក្ខុមានសេចក្តីសង្ស័យ ។ រឿងវិហារប្រែទ្រុឌទ្រោម ។ រឿងសំពត់កម្ពលកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ រឿងសំពត់

កុសុម្ភ ច ចម្មចក្កលិ

ពោធ្យេហំ អត្ថរទ្ធិ ច

អព្ភា ពុទាទានា ពុទ្ធ[១]

លិទ្ធិ អបស្សេន្តិ ច

អបស្សេនំ លិទ្ធាំ[២]

តោរំ បច្ចត្ថរេ ច

កវាដោ ច សព្ភាន្តិ

លាយតំ កត្តទ្ធសំ

កាប់ ភុ ទោ បញ្ចាបតំ

កណ្ណការិកា សម្មុតិ

---

១ ន ម. ពុទ្ធ វិលទ្ធិ ។ ២ ន.ម. វល់កោ ។

ចាប់ផ្ដើមកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ រឿងស្រក្កាយ៉ាំកើត ឡើងដល់សង្ឃ ។ រឿងវិហារមិនមានសសរលង្ការឡើង ជាកន្លែងកើតឡើងដល់សង្ឃ ។ រឿងភិក្ខុដល់ភាគកើតឡើង ដល់សង្ឃ ។ រឿងភិក្ខុមិនលាងជើងជាន់ (សេនាសនៈ) ។ រឿងភិក្ខុជើងទទឹកជើងជាន់សេនាសនៈ ។ រឿងភិក្ខុពាក់ស្បែក ជើង(ជើងជាន់សេនាសនៈ) ។ រឿងភិក្ខុស្ដោះទឹកមាត់ដាក់(លើ ចិញ្ចៀន) ។ រឿងជើងគ្រែកោសជាប់ទីវ ។ រឿងភិក្ខុផ្អែក (នឹងជញ្ជាំង) ។ រឿងគ្រែកន្ទេលជាទីផ្អែកសម្រាប់ផ្អែក ។ រឿងផ្អែកសម្រាប់ផ្អែកកោសជាប់ទីវ ។ រឿងភិក្ខុមានជើង លាងហើយ (តែមិនហ៊ានដេក) គ្រែកន្ទេលកន្ទ្រាល ស្ម្រោលសិន (សឹមដេក) ។ រឿងគ្រែកន្ទេល (កើតចង្រៃ) មនុស្សតាំងក្រយ (ចង់ឲ្យសង្ឃកត្តុ) តែមិនហ៊ានចូលទៅ ។ រឿងធុញថ្នមភិក្ខុនឹងលក្តាតែលែង បម្រុងនឹងឯង ហើយឲ្យភិក្ខុ មិនឲ្យធ្លាក់ជល់ភិក្ខុទៀត ។ រឿងគ្រែកន្ទេលក្នុងសម្ពនៈកន្តុរ- សងភិក្ខុ ។ រឿងភិក្ខុនៃសង្ឃភិក្ខុមានសេចក្ដីសង្ស័យថាធ្វើដូច ម្ដេចហ្ន៎ ។ រឿងមិនគាត់មានភិក្ខុកាត់ពន្ធសេនាសនៈបម្រុង សង្ឃ ។ រឿងសម្ពនភិក្ខុធ្វើអាវាសជ្រលង់ហើយ ។ រឿងសង្ឃ

បដិគ្គាហភាជកោ ចាបិ
យាគុ ច ផលភាជកោ
ខជ្ជកភាជកោ ចេវ
អប្បមត្តកវិស្សជ្ជេ
សាដិយគ្គាហាបកោ ចេវ
តថា បត្តគ្គាហាបកោ(១)
អារាមិកសាមណេរ
បេសកស្ស ច សម្មតិ
សព្វកិច្ចំ លោកនាថោ
ហិតចិត្តោ វិនាយកោ
លេណត្ថញ្ច សុខត្ថញ្ច
ឈាយិតុញ្ច វិបស្សិតុំ ។

១ ម. ឆ. តថេវ បត្តគ្គាហកោ ។

ភិក្ខុឲ្យជាអ្នកទទួល (ចីវរ) ទុក ១ រឿងច្រើនចែកភាគ ឲ្យជាអ្នកចែកបបរ ១ ឲ្យជាអ្នកចែកផ្លែឈើ ១ ឲ្យជាអ្នកចែកបង្អែម ១ ឲ្យជាអ្នកចាត់ចែងវត្ថុដ៏តិចតួច ១ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់សំពត់ ១ ឲ្យជាអ្នកប្រគល់បាត្រ ១ រឿងសម្មតភិក្ខុឲ្យជាអ្នកប្រើក្មេងវត្តនិងសាមណេរ ១ រឿងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាវិនាយក ព្រះអង្គមានព្រះហឫទ័យប្រកបដោយប្រយោជន៍ (ដល់សត្វ) ទ្រង់ជ្រាបច្បាស់នូវត្រៃលោក ទ្រង់ត្រាស់សំដែងកិច្ចទាំងពួង (ទ្រង់អនុញ្ញាតសេនាសនៈដូចបានថ្លែងមកនេះ) ដើម្បីប្រយោជន៍ជាទីពួនផង ដើម្បីនៅជាសុខសប្បាយផង ដើម្បីផ្ចង់(១) (នូវកុសលធម៌) ផង ដើម្បីពិចារណា នូវសង្ខារ(២)ផង ។

១ ចំរើនសមថកម្មដ្ឋាន ៤០ ប្រការ ។ ២ ចំរើនវិបស្សនា ១០ យ៉ាង ។

សទ្ទិកានុក្រមសម្រាប់មាតិកា

ទុតិយភាគ

លេខទំព័រ

សមថក្ខន្ធកៈ

រឿងភិក្ខុឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មមានតជ្ជនីយកម្មជាដើម មិនមានភិក្ខុនៅចំពោះមុខ . . . ១
ពួកអធម្មវាទីនឹងបុគ្គលធម្មវាទី ៣
សង្ឃអធម្មវាទីនិងសង្ឃធម្មវាទី. ៤
ភិក្ខុតាំងខ្លួនឲ្យប្រើនូវអធម្មវាទី និងសង្ឃអធម្មវាទី ៥
និទានព្រះទព្វមល្លបុត្ត ៦
សេចក្តីសន្និដ្ឋានការចោទដោយសីលវិបត្តិជាដើម ១១
និទានព្រះទព្វមល្លបុត្ត ១២
និទានមេត្តិយភុម្មជកភិក្ខុ ១៤
ការសូមសតិវិន័យ ២០
និទានគគ្គភិក្ខុ. ២៣
ការសូមអមូឡ្ហវិន័យ ២៤
ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ៣០
ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យមិនប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង ៣៣
ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យប្រកបដោយធម៌មាន ៣ យ៉ាង. ៣៤
រឿងភិក្ខុឆព្វគ្គិយភិក្ខុធ្វើកម្មតាំងឡាយ ដល់ភិក្ខុទាំងឡាយមិនបានប្តេជ្ញា . . . ៣៦
ការធ្វើតាមពាក្យប្តេជ្ញាមិនប្រកបដោយធម៌ ៣៧
ភិក្ខុប្រកបដោយអង្គ ៥ ជាអ្នកចាត់ចែងស្លាកចាប់ស្លាក ៤១
ការចាប់ស្លាកដែលប្រកបដោយធម៌មាន ១០ យ៉ាង ៤៣
ការធ្វើតស្សបាបិយសិកាកម្មដល់ឧបាឡភិក្ខុ. ៤៥
តស្សបាបិយសិកាកម្មដែលជាកម្មមិនប្រកបដោយធម៌វិន័យ ៤៦

	លេខទំព័រ
ការសួរចម្លើយសំគាល់ដែលជាកម្មព្រោះដោយខ្លួនឯងឯង	៤៥
ការធ្វើសម្បទាយិយស័កកាតួន៍សភិក្ខុ ៣ ពួក	៤៧
ការម្នាប់(អធិករណ៍)ដោយដំណើរខ្ញាកសមថៈ	៥១
ការសំដែង(អាបត្តិ) ដោយដំណើរខ្ញាកសមថៈ	៥២
អធិករណ៍ ៤ យ៉ាង	៥៧
មូលនៃវិវាទាធិករណ៍	៦១
មូលនៃអនុវាទាធិករណ៍	៦៨
វិវាទាធិករណ៍ជាកុសលក៏មាន ជាអកុសលក៏មាន	៧១
អនុវាទាធិករណ៍ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាក្រឹត	៧២
កិច្ចាធិករណ៍ជាកុសល ជាអកុសល ជាអព្យាក្រឹត	៧៤
ការចោទប្រកាន់ជាអនុវាទាធិករណ៍	៧៦
អាបត្តិជាធំជាអាបត្តាធិករណ៍	៧៨
កិច្ចជាធំជាកិច្ចាធិករណ៍	៧៩
វិវាទាធិករណ៍ម្នាប់ ដោយសមថៈ ២ យ៉ាង	៨០
ការបំបែកពួកសង្ឃ ការបំបែកពួកធម៌	៨១
អធិករណ៍ម្នាប់	៨៤
ការបំបែកពួកសង្ឃ ការបំបែកពួកធម៌	៨៥
ការសន្និកិច្ចដែលព្រោះ ដោយអង្គ ១០ ដោយឧប្បាតិកាកម្ម	៨៧
ធម្មកថិកមិនចាត់ទុក្ខ មិនរៀបស្មូត្រវិកប្ប	៩១
ការប្រគល់អធិករណ៍ដល់សង្ឃ	៩៣
អធិករណ៍កើតឡើងក្នុងក្រុងសាវត្ថី	៩៤
ព្រះភិក្ខុមិនប្រែប្រួលៈដោយម្នាប់អធិករណ៍	៩៧
ការចាប់ស្លាកស្លាកៈសាកល្លាកៈ	៩៩
អនុវាទាធិករណ៍ម្នាប់ដោយសមថៈ ៤ យ៉ាង	១០០
ការឲ្យសតិវិន័យដល់ភិក្ខុ ជាព្រះអរហន្តបរិបូណ៌	១០១

	លេខទំព័រ
ភិក្ខុមួយមិនបានធ្វើពុតស្រូវ	១០៣
ការឲ្យអមូឡ្ហវិន័យ ដល់ភិក្ខុជាតិឆ្កួតហើយ	១០៦
អនុវាទាធិករណ៍មិនបាច់ប្រើសមថៈ ២ យ៉ាង	១០៧
ការធ្វើសម្បទាយិយស័កកម្ម	១០៩
អាបត្តាធិករណ៍ម្នាប់ ដោយសមថៈ ៣ យ៉ាង	១១១
ភិក្ខុនៃបរិក្ខារនាកោសម្ពី	១១៣
ការសំដែងអាបត្តិ	១១៤
អាបត្តាធិករណ៍មិនបាច់ប្រើសមថៈ ១	១១៦
ការម្នាប់អធិករណ៍ ដោយតិណវត្ថារកៈក្នុងកណ្តាលជំនុំសង្ឃ	១១៨
ការសំដែងដោយតិណវត្ថារកៈកណ្តាលជំនុំសង្ឃ	១១៩
ការបំបែកពួកសង្ឃ ការបំបែកពួកធម៌	១២១

ខ្វក់ត្រកូល:

រឿងភិក្ខុកោកាលិកភិក្ខុតាំងខ្លួនជាធំ	១២៣
រឿងពួកខ្ញុំយកភិក្ខុ ឧបោសថ	១២៤
រឿងភិក្ខុចាស់ជាភិក្ខុបុរាណ ឧបោសថ	១២៧
រឿងពួកខ្ញុំយកភិក្ខុ ការសំរេចដោយស្មើជាដើម	១៣១
រឿងពួកខ្ញុំយកភិក្ខុ ការដាក់ទុកជាដើម	១៣៣
ទោស ៥ ប្រការនៃការប្រៀនធម៌ ដោយសម្តេចព្រៀងដំរៃ	១៣៤
ព្រះបាទពិម្ពិសារទ្រង់មានសេចក្តីប្រកែក ដោយផ្ទៃពោះ	១៣៦
រឿងអញ្ញតរភិក្ខុ ប្រព្រឹត្តស្មោគស់ ៤ ប្រការ	១៣៧
រឿងអញ្ញតរភិក្ខុ ក៏រំលោភអង្គជាត	១៤០
រឿងក្រុង ៦ នាក់ ជាគ្រោតខ្នង	១៤៣
រឿងព្រះបំពេញបារមីប្រសើរ	១៤៥

លេខទំព័រ

និយាយអំពីឯគ្រូ រឿងធនញ្ជ័យកុក ១៤៨
រឿងភិក្ខុប្រើឧបាយ និយាយអំពីបាត្រ ១៥០
ការវាយកន្ទេលដោយខ្លួន និយាយអំពីពិណ ១៥៣
ការដឹកតំបន់ខ្លាស និយាយអំពីពិណ ១៥៧
ក្ដាភិក្ខុបារក់ស្បែកជើង ចេញតាំងពីឈើស្ងួត និយាយអំពីស្លាប់ប្រាទផែ . . ១៦០
ការប្រកែកនុញ្ញាតប្រាក់សម្រាប់ជាក់លើស្បែក និងបារាំសម្រាប់ជាក់ឈើស្ងួតជាដើម. ១៦៣
ការប្រកែកនុញ្ញាតវិប្បយាតនឹងស្បែកសម្រាប់ឯក ១៦៤
រឿងអនុញ្ញាតសំពត់គ្រងទឹក ១៦៦
ភិក្ខុ ២ រូបតាំងធ្លាយកក្ដាតន្ទៃវាយ ១៦៩
ការប្រកែកនុញ្ញាតទុង ១៦៧
ការប្រកែកនុញ្ញាតលំឡើង ៣ យ៉ាង ១៧០
ការប្រកែកនុញ្ញាតប្រហោង សម្រាប់បង្គួយផ្សេងៗជាដើម ១៧៣
ការប្រកែកនុញ្ញាតទៀង ៣ យ៉ាងជាដើម ១៧៤
ការប្រកែកនុញ្ញាតវិប្បឡើរ និងវិប្បលៀងចំរើនជាដើម ១៧៣
ការប្រកែកនុញ្ញាត (ឲ្យរើ) បង្ហាន់ផែជាដើម ១៧៧
ការប្រកែកនុញ្ញាតនូមមានសំពត់សម្រាប់ងូតទឹកជាដើម ១៨០
ទីមានជំណាក់ដែលខាងក្រោយដោយឆ្នាជាដើម ១៨៣
ភិក្ខុមានបរិក្ខារក្នុងការជំនុះជាមួយគ្នាជាដើម និងរឿងវិឡយើង . . . ១៨៤
រឿងវិឡយើង និងរឿងមេដ្ឋយកច្ចូនកភិក្ខុ ១៨៦
ការផ្តាច់បារព្វបស់វិឡយើង ១៨៧
ចិន្តាមាត្រទឹកញ្ញាន់សាលេះរ៉ោគរបស់វិឡយើង ១៩០
ការបួសបារព្វខ្មៀ ស៊ីញ ១៩៣
រឿងព្រះគោធិកវកុមារ ១៩២
ព្រះមានព្រះភាគយាងទៅកាន់ព្រះរាជនិវេសន៍ របស់ព្រះគោធិកវកុមារ . . ១៩៧

លេខទំព័រ

ការប្រកាសសំពត់និងរឿងស្រីម្នាក់ ១៩៩
រួច អត្ថរសនឹងរឿងអាសន៍សោភាមិតារមាតា ២០០
ការប្រកែកនុញ្ញាតចិត្ត ២ ប្រាំងទំនងនិងចូល (ផែនស្នាកក្រាត) ជាដើម . . ២០៣
រឿងភិក្ខុ ១ រូប និងការប្រកែកនុញ្ញាតនព្រៃ ២០៤
រឿងភិក្ខុ ១ រូបប្រកាសប្រាកំដូនសន្ធែកទំនភិក្ខុ ១ រូបមាននត្ថិ. . . . ២០៦
ការសួមនិងការឡូងស្លាសន្និ ២០៣
ការបូលិក្ខាសន្និ ២០៧
ការឡូងស្លាសន្ធិ និងរឿងភិក្ខុទំនាតៀង ២១០
រឿងភិក្ខុ ១ រូបនិងរឿងស្រីម្នាក់ ២១៣
ការប្រកែកនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុកាន់ក្រចកត្រឹមនឹងសាច់ ២១២
ការប្រកែកនុញ្ញាតគ្រឿងប្រដាប់សម្រាប់កោរ មានកំបិតកោរជាដើម . . ២១៤
ការឡូកាំងសក់ដោយកន្ត្រៃ និងការប្រកែកនុញ្ញាតសណ្ឋាស . . . ២១៣
គ្រឿងលោហៈ គ្រឿងសម្ភារ និងការប្រកែកនុញ្ញាតចំពក់ថ្នាំភ្នែកជាដើម . . ២១៧
ការប្រកែកនុញ្ញាតកាយពន្ធ (វត្តពន្ធចង្កេះ) ២២០
ការប្រកែកនុញ្ញាតប្រើលម្បើវ អន្ទាក់ឡើវ ២២២
ពិក្ខុស្លៀកស្បង់ទូចសម្លៀកព្រហស្ថ ជំណ្ឋាប់ទូចគ្រហស្ថ ២២២
សាមិសមុខ ៤ ប្រការក្នុងការទំពារឈើស្ទន់ និងរឿងធនញ្ជ័យកក្តូ . . ២២៦
ការឡើងដើមឈើ ២២៧
រឿងភិក្ខុ ២ រូបជាបងប្អូននឹងគ្នា នាំគ្នាទៅគាល់ព្រះមានព្រះភាគ . . ២៣០
ការរៀនមន្តអាចារ្យ ២៣១
រឿងព្រះមានព្រះភាគប្រទំកណ្តាស់ ២៣៣
ការប្រកែកនុញ្ញាតខ្ទឹមនិងការបន្ទោបង់ឧច្ចារៈ ២៣៤
ការប្រកែកនុញ្ញាតឲ្យភិក្ខុធ្វើទីផ្សួរលំឡើងជាដើម ២៣៦
ការប្រកែកនុញ្ញាតវត្ថុសម្រាប់កោរជាដើម ២៣៧
រឿងធនញ្ជ័យកក្តូនិងគាថាមាតាប្រកាសផ្សេងៗ ២៤០
ចុងគាថា ពៃវទ្យនិទានៈ . . ២៤១

លេខទំព័រ

សេចក្ដីសង្ខេប

រឿងកាណមហាសេដ្ឋី ២៥៩
ការប្រទំនុកប្រណាកសេចក្ដីសង្ខេប ៤ យ៉ាងនៃរឿងកាណមហាសេដ្ឋី ២៦០
គាថាសម្រាប់អនុមោទនាសេចក្ដីសង្ខេប ២៦៣
ការប្រទំនុកប្រណាកសន្ទុះទ្វារជាដើម ២៦៤
ការប្រទំនុកប្រណាកបច្ច័យ ៣ យ៉ាងជាដើម ២៦៨
ការប្រទំនុកប្រណាកតាំង ដែលគេបន្លាំងដើមតាចនិងគាខតាំងជាដើម . . . ២៦៩
ការប្រទំនុកប្រណាកតាំងបាក់ឆ្លាក់ជាដើម ២៧០
ការប្រទំនុកប្រណាកប្រស្នាប់ក្រែងជាដើម ២៧៣
ការប្រទំនុកប្រណាកស្លាតាំងព្យាយ មានត្រកៀញរ៉ាត់ហេមកែវជាដើម . . . ២៧៥
ការប្រទំនុកប្រណាកដំណើរនិងបាយម៉ាំងជាដើម ២៧៧
ការប្រទំនុកប្រណាកដំរីជើងជាដើម ២៧៩
ការប្រទំនុកប្រណាកពីតាងជាដើម ២៨១
ការប្រទំនុកប្រណាកលំពែងកន្ទុំជាដើម ២៨៣
ការប្រទំនុកប្រណាកសន្ទុះទ្វារជាដើម ២៨៥
ការប្រទំនុកប្រណាកសំពត់លងជាដើម ២៨៧
រឿងសាមាវតីស្ដ្រីអ្នកសេដ្ឋីនិងរឿងកាណមហាសេដ្ឋី ២៨៩
សំយោគគាថា ២៩៣
អនុមោទនាគាថា ២៩៥
បច្ចុប្បន្ន ២៩៧
ការឧទ្ទិសកុសល ២៩៩
រឿងសមាធិចិត្តរបស់បុគ្គលនិងស្ដ្រីអ្នកពុទ្ធ ៣០១
ការធ្វើកិច្ចនៃរឿងជាតិសម្បត្តិ ៣០៥
ការប្រែប្រួលក្នុងសង្គ្រោះរបស់អង្គព្រះភិក្ខុ ៣០៦
អានិសង្សនៃការឆ្លើយតបនឹងព្រះពុទ្ធសាសនា ៣០៩

លេខទំព័រ

រឿងសេដ្ឋីសាសនាញាតិ ៣ នាក់ ៣១០
ការក្រាប ៣១៣
អង្គុយស្ដាប់មាន ១០ យ៉ាង ៣១៦
វត្តុយស្ដាប់មាន ៣ យ៉ាង ៣១៨
វត្តដែលធ្វើទានរបស់សង្ឃ . . . .
អានិសង្សនៃទានរបស់ព្រះ ៣១៩
ការគោរពព្រះធម៌ ៣២០
ពាក្យវិបាកនៃទាន ៣២២
ការបញ្ចូលក្នុងដែលក្នុងជាតិ មិនគប់សេពគ្រោះភាព . . . ៣២៣
រឿងបុគ្គលភិក្ខុ ៣២៥
រឿងសមណព្រាហ្មណ៍ភិក្ខុ ៣២៦
ការសន្ទនាសេចក្ដីមហាភិក្ខុ ៣២៨
ការប្រៀបធៀបសេចក្ដីមាន ៣ យ៉ាង និងរឿងនៃបុគ្គលភិក្ខុ ៣៣០
ការប្រែប្រួលសេចក្ដីមាន ២ យ៉ាង និងការសំដែងធម៌ . . . ៣៣៣
ការប្រទំនុកប្រណាកព្រះពុទ្ធ ជាទូលមិនភិក្ខុមានវិបស្សនា ៣ ជាដើម . . ៣៣៤
រឿងព្រះសង្ឃការរបស់ព្រះបាទបសេនទិកោសល ៣៣៧
របស់ដែលភិក្ខុមិនគប់មាន ៤ យ៉ាង ៣៣៨
របស់មិនគ្រូវលះមាន ៤ យ៉ាង ៣៤០
រឿងសង្ឃដីភិក្ខុនិងបុគ្គលភិក្ខុ . . . .
ការធ្វើកុសលសេចក្ដីជារបស់សង្ឃ ៣៤៣
របស់ដែលមិនគ្រូវវិភាគមាន ៤ យ៉ាង ៣៤៤
រឿងក៏ក្នុងតាក្នុងដែលអាស្សរី ៣៤៦

សន្ធិកាចផ្តួលប្រាប់មាតិកា

	លេខទំព័រ
ការស្បែកក្តួ	៣៤៧
ពាក្យស្បែកក្តួចំពោះវិហារទាំងខ្ពស់ជាដើម	៣៤៨
ការដើលភ័ក្ត្រខ្លួនស្បែកក្តួហើយដើរចៀសចេញទៅជាដើម	៣៥០
ការផែសភ័ក្ត្រខ្លួនស្បែកក្តួហើយចៀសចេញទៅ ក្នុងវេលាដែលគ្រូឈរជាដើម .	៣៥៣
ការតាំងយកគ្រឿងប្រើប្រាស់ឲ្យគាល់បរិក្ខារជាដើម	៣៥៥
ការដាក់លេខាស្បង់ជើង មិនទាន់លាងជាដើម	៣៥៧
ការប្រមែរឲ្យភ្លាមក្រាលកម្រាល ហើយសើមគេដេកជាដើម . . .	៣៥៨
វត្តខ្វះសាលាផ្ទុំនិងសេចក្តីសន្សំញាតិបណ្ឌិត្យ	៣៦០
ការសន្ទនាឲ្យមន្តលីស្សិស្យ	៣៦៣
កំពុងលាសាស័យឲ្យឃើញជាដើម	៣៦៥
សម្រាប់តាមវិន័យសមាសបុគ្គលៈ	៣៦៦

តារាងកំហុសបញ្ជី

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
សង្គ្រោ	សង្គ្រោ	៣	៤
ពុណក្កោ	ពុណ្យក្តោ	១០	១
ដោយប្រធាន	ដោយប្រធាន	១៣	១២
ផ្ទិ	ផ្ទំ	១៩	៧
ក្ខ	ក្ខុ	៤០	១១
មេត្តិយកម្ម-	មេត្តិយកម្ម-	៤៣	១
មេត្តិយកម្មជាក	មេត្តិយកម្មជាក	៤៣	៦
វិធេហិកា	វិធេហិកា	៤៤	៤
សតិវិនយ-	សតិវិនយ,	៤៩	១
មនុស្សបុត្តស្ស	មនុស្សបុត្តស្ស	៤៦	១០
មយ្ហម្បិ	មយ្ហម្បិ	៧៤	៦
ការ	ការកេ	៧៨	៦
ការសិ	ការសិ	៨១	៦
ករណិស្ស	ករណស្ស	៩១	៨

[illegible]

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
សម	សម-	៦៤	៣
[illegible]	[illegible]	៦២	១២
[illegible]	[illegible]	៧៧	១
[illegible]	[illegible]	៨០	១៨
[illegible]	[illegible]	៨៣	៦
[illegible]	[illegible]	៨៦	១១
[illegible]	[illegible]	១០៣	១
[illegible]	[illegible]	១២៧	២
[illegible]	[illegible]	១៣០	១០
[illegible]	[illegible]	១៣៨	១២
[illegible]	[illegible]	១៦៣	១
[illegible]	[illegible]	១៨២	.
[illegible]	[illegible]	.	៦
[illegible]	[illegible]	១៩៩	១៥
[illegible]	[illegible]	២០០	២
[illegible]	[illegible]	២០១	៣

[illegible]

[illegible]	[illegible]	[illegible]	[illegible]
[illegible]	[illegible]	២១២	១៤
[illegible]	[illegible]	២២១	៧
[illegible]	[illegible]	២៨០	២
[illegible]	[illegible]	២៩១	១៨
[illegible]	[illegible]	៣០២	"
[illegible]	[illegible]	៣២៤	១៨
[illegible]	[illegible]	៣៣៨	១
[illegible]	[illegible]	៣៣៧	"
[illegible]	[illegible]	៣៨២	១
[illegible]	[illegible]	៣៨៨	៣
[illegible]	[illegible]	"	១៧
[illegible]	[illegible]	៣២១	៨
[illegible]	[illegible]	៣២៤	"

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
ប្តូស	ប្តូរស	៣	៦
ម្ចាប់	ស្ទាប់	៨	១១
មនុក្ខិ	មនុក្ខ	១៤	១៦
មល្អបក្ខ	មល្អបក្ស	១៤	១៣
សប្បៀ	សប្បៀ	១៦	៣
នឹន	នឹង	២០	១៧
និយាយឡើយ	និយាយឡើង	២២	៩
បានិយាយ	បាននិយាយ	៣០	៤
កន្សែ	កីន្សែ	៣៥	១១
ផ្តិតផ្តួនផ	ផ្តិតផ្ទួនប(១)	៤៤	១២
ប្រយោ	ប្រយោ	៥០	១២
ដើម្ប	ដើម្បី	៥៧	៥
"	"	"	៨
មិនមាននៅ	មិនមាននៅ(១)	៥៨	៩
សេចក្ដិ	សេចក្តី	៦១	១២
សាបត្តគករណ៍	សាបត្តិគករណ៍	៧៤	១៤
គ្រឹបចណា	គ្រប់ចណា ១	៨០	១២

សន្លឹកប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
តដ្កកា	ចតដ្កកា	៩៨	១៨
បុរការចាប់	ការចាប់	៩៩	១៦
យាំងនេះ	យាំងនេះហើយ	"	១៣
រីឯយកម្ម	រឺឯយកម្ម	១០៧	៨
ភិក្ខ	ភិក្ខុ	១១៣	៦
សេចក្តិ	សេចក្តី	១១៧	៥
រើនៀស	រើនៀស	១១៨	១១
បល្កែ	បល្កែ	១២២	១
វិតកនៈ	វិតកនកៈ	១៣៥	
ទុកឃ	ទុកឃ	១៥៤	១១
ភេយ	ភេយ៉	"	១៥
កុម្មផិត	កមផិត	១៥៧	១០
សេក្តិ	សេចក្តី	១៩០	១៥
វិតកនៈ	វិតកនកៈ	១៩៥	១
នយចំផក	ឲ្យយចំផក	១៩២	"
កន្ត្រោះ	កន្ត្រោះ	១៩៨	១៣
ចាំនឹង	ចាំង	១៩៨	១៧

សេចក្ដីប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មហាមាត្យ	មហាមាត្រ	២០៦	១០
ទៅផ្លូន	ទៅផ្លូន	២១០	១៦
គប្ប	គប្ប៉	"	១៦
សន្ដោស	សន្ដោស	២១៦	៦
កាស៊ើ	កាស៊ើ	"	១៦
ខ្សែកាត់ក្រែបក	ខ្សែកំប៉ុងកាត់ក្រែបក	២១៦	៤
ខ្សែតាំទៅ	ខ្សែតាំទៅ	២២២	៨
ទីជំលោ	ទីជំលោក	២៨២	៤
ព្រះព្រេនី	ព្រះអង្គព្រេនី	២២៨	១៣
វិហារ	វិហារ	២២២	១០
ក្លូក	ក្លូក	២៤៦	៦
ក្បាច់	ក្បាច់	"	១០
ប្រុំក្រាស់	ប្រុំក្រាស់	២៨៨	១៦
អន្ទុំសុទ្ធាកាន់លើ	ទៅកន្ទារ អន្ទុំសុទ្ធារ	២៨០	១៧

សេចក្ដីប្រាប់ពាក្យខុស-ត្រូវ

ពាក្យខុស	ពាក្យត្រូវ	ទំព័រ	បន្ទាត់
មនព	មានព	២៩០	៦
សហបតី	សហបតិ	"	៨
មនព	មានព	២៩១	៦
"	"	"	៧
សុំលវែកសាប់	សុំវែកសាប់	២៩៣	១
ជនិទ	ជនិទ	"	៧
សមាជបំណុក	សមាជបំណុក	២៩៦	១៣
ជំរៃក	ជំរៃក	២៩៧	១០
សារត្ថិ	សារត្ថិ	៣០១	៨
បប	បប់	៣៣១	១១
តិសៅ	តិសៅ	៣២៨	១០
ព្រោយ	ព្រោយ	៣២៨	១៣
បេញ	ប្រេញ	៣៧១	៤
ភ្ញៀយ	ភ្ញៀយ	"	"
(៤១៤)	(៤ទី៤)	៣៨៤	១៣